

BİRİNCİ BÖLÜM

Grotesk yapısı gökyüzüne doğru yükselen, vitray camları mücevher gibi parlayan Wyatt Malikânesi, karla kaplı tepenin üzerinde kraliyet tacı gibi duruyordu.

Bir mil ötedeki lüks arabalarla limuzinler, malikânenin giriş kapısındaki üniformalı güvenlik görevlisine doğru geçit törenlerinde olduğu gibi ağır ağır ilerliyordu. Güvenlik görevlisi, yaklaşan her araçtaki yolcuların isimlerini elindeki listede işaretliyor, daha sonra da sürücüyeye kibarca, "Özür dilerim, kar yağışı yüzünden Bay Wyatt bu akşam araçların içeriye park edilmesini istemiyor," diyordu.

Eğer direksiyonda şoför varsa, görevli kenara çekilip, arabanın geçmesine ve anayola çıkıp park etmeden önce, yolcularını evin önüne bırakmasına izin veriyordu.

Eğer direksiyondaki aracın sahibiyse, görevli, yolun karşı tarafındaki yokuşta sıralanmış, egzoz borularından dumanların dalgalanarak yükseldiği, siyah, parlak Range Rover'ların olduğu tarafı işaret ediyordu. "Lütfen ilerleyip aracımızı görevliye bırakın, eve ulaşımınız sağlanacaktır."

Ancak her yeni gelenin hemen keşfettiği gibi, bu işlem söylendiği kadar basit ve kolay değildi. Yardım etmek için yeteri sayıda görevli ve Range Rover beklemesine rağmen, kar yığınları ve park edilmiş arabalar dönemeçli yolu kaplıyor ve yolu, geçmeyi imkânsız kılacak kadar daraltıyordu. Yavaş ilerleyen araba kfilesi ise daha önce temizlenmemiş olan on santimlik kan yoğun çamur haline getiriyordu.

Bu dayanıklılık testi herkes için sinir bozucu ve rahatsız ediciydi. Wyatt Malikânesi'nin girişinin yüz elli metre uzağında, yokuş yukarı müstakil yola park edilmiş, dikkat çekmeyen bir Chevrolet içindeki Dedektif Childress ile MacNeil için bu söz konusu değildi. İki dedektif Mitchell Wyatt'ı yirmi dört saat gözlem altında tutmak için o gün oluşturulan özel bir timde görevliydi.

Akşam 08:00'da onu buraya yani Cecil Wyatt'ın malikânesine kadar takip etmişlerdi. Mitchell Wyatt ellerini sallayarak kendisini durdurmaya çalışan güvenlik görevlisinin yanından direksiyonu kırarak geçmiş ve müstakil yola girip gözden kaybolmuştu.

Wyatt ortadan kaybolduktan sonra, Childress ve MacNeil için, arabayı park edip eve girenleri not etmek dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Bunun için Childress, gece görme özelliğine sahip dürbünüyle bakarak arabaların plaka numaralarını ve diğer bilgileri MacNeil'e not ettiriyordu.

Kapıda bekleyen güvenlik görevlisine doğru gelen yeni bir çift araba farını gören Childress, "Başlangıç çizgisine yaklaşan yeni bir yarışmacımız var," diye mırıldandı. MacNeil'in not etmesi için plakayı okudu; sonrada aracı ve sürücüyü tarif etti. "Beyaz Mercedes AMG, bu senenin modeli... Geçen senenin de olabilir. Sürücü altmış yaşlarında beyaz erkek, yolcu otuz yaşlarında beyaz kadın, para babasına sokulmuş, gülümsüyor."

MacNeil'den cevap gelmeyince, Childress ona baktı ve dikkatinin sağdaki tepeden gelen başka bir araca kaydığını gördü. Childress, "Buralarda yaşayan biri olmalı," dedi. Siyah Lincoln marka araba tam önlerinde durup farlarını kapattıktan sonra "Ayrıca sadece zengin değil, meraklı da," diye ekledi.

Arka kapı açıldı ve otuz yaşlarında koyu renk paltolu bir adam arabadan indi. Childress pencereyi açıp neden orda durduklarına dair bir bahane söylemeye hazırlanırken, adam cep telefonu ile konuşmaya başladı. Childress onu tanıdı. "Bu Gray Elliott. Burada ne işi var?"

"Yakınlarda oturuyor. Belki o da partiye gelmiştir."

Childress "Ya da bize katılıp biraz gözlem yapmak istiyor," diye espri yaptı ama sesinde bir hayranlık vardı. Gray Elliott, Cook ilçesi cyalet savcılığında bir sene görev yaptıktan sonra, polislerin kahramanı olmuştu zorlu ve riskli davaları almaktan kaçınmayan zeki bir avukattı. Daha zengin olmak için uğraşmaktansa kendini kamu servisine adanması onun iyice kahraman gibi görünmesine sebep olmuştu.

MacNeil tüm bu nedenlerle Gray'i çok seviyordu, ama onu zaten hep sevmişti rahat, umursamaz bir gençken işlediği küçük suçlar yüzünden yakaladığı zamanlardan beri.

Elliott telefon konuşmasını bitirip arabaya doğru yürüdü ve eğilip camdan içeri baktı. "Sen Childress olmalısın," dedi selamlayarak. Daha sonra MacNeil'e dönüp "Seninle konuşmamız lazım Mac," diye ekledi.

MacNeil inip arabanın arka tarafına, Gray'in yanına doğru yürüdü. Rüzgâr hafiflemişti ve arabanın egzoz borusundan çıkan duman ayaklarını ısıtıyordu. Gray "Bu işi senin almanı istedim," dedi, "William Wyatt'ın kaybolmasıyla ilgili davayı sen yönettiğin için bütün oyuncularını iyi tanıyorsun çünkü."

Merakını gizleyemeyerek, "Hepsini değil," diye sözünü kesti Mac. "Mitchell Wyatt'tan bugüne kadar hiç haberim yoktu. Kim bu herif ve neden onu takip ediyoruz?"

"William Wyatt'ın üvey kardeşi ve bence William'ın kaybolmasından o sorumlu."

MacNeil'in kırıkan altında çizgiler oluştu. Şüpheli bir ifadeyle "Üvey kardeş ha!" diye tekrarladı "William kaybolduğunda aile fertlerinin tamamını ve bütün arkadaşlarını sorguya çektim. Kimse bir üvey kardeşten bahsetmedi. Hatta Cecil Wyatt'la olan görüşmemde yaşlı adam *tek torununu* bulmamızın ve William'ın evine, çşine ve çocuğuna geri dönmemesinin ne kadar önemli olduğunu söyleyip durdu."

"Bunun anlamı, varlığını kabul etmediği bir torunu olduğunu itiraf etmeye hazır olmayan, kibirli, üçkâğıtçı bir adamın seni bilerek yanlış yönlendirdiği. Wyatt'ları çok uzun zamandır tanımama rağmen William'ın bir üvey kardeşi

olduğunu ben de bilmiyordum. Geçtiğimiz hazirana kadar William da bilmiyordu. Bana yeni anlatılan hikâyeye göre, William bir-iki yaşlarındayken ve annesi kanserden ölmek üzereyken, babası Edward, sekreteriyle bir ilişki yaşamış ve kadın hamile kalmış. Birkaç ay sonra William'ın annesi ölüncce, Edward'ın evlenme vaadinde bulunduğu sekreter, çocuk doğmadan evlenmelerini istemiş. Edward onu önce oyalamış sonra da bebeğin kendisinden olmadığını iddia etmiş. Bunun üzerine kadın onu bütün hikâyeyi *Tribune*'a anlatmakla tehdit etmiş."

Elliott'ın cep telefonu çalınca kimin aradığına bakıp telefonu açmadı ve devam etti. "O zamanlar Cecil'in, Edward'ın politikada yer alması için büyük planları varmış ve böyle bir skandal her şeyi bozabilirmiş. Ancak bir 'orta malı'nın aileye gelin gelmesi de kabul edilemezmiş. Cecil kadına para vermeyi teklif etmiş. Ancak kadın, çocuğunun hukuki olarak kabul edilmesi, Wyatt soyadını kullanması ve bir Wyatt gibi yetiştirilmesini talep etmekten vazgeçmemiş. Bir avukat tutulmuş ve sonunda bir anlaşmaya varılmış. Edward, bebek doğmadan kısa bir süre önce sekreteriyle evlenecek ve bebek doğar doğmaz da boşanacaktı. Kadın da bebeğin üstündeki tüm haklarından vazgeçip velayeti Cecil'e devredecekti. Bunun karşılığında Cecil bebeğin, en iyi koşullarda büyütülmesini, en iyi eğitimi almasını, yurt dışındaki seyahatlerde Wyatt'ın maddi ve manevi varlığından tam olarak faydalanmasını sağlayacaktı. Kadına hiçbir şekilde bu olaylardan bahsetmemesi ve bebek de dahil olmak üzere aileden kimseyle görüşmemesi karşılığında hatırı sayılır miktarda para verilmiş."

MacNeil ceketinin yakasını kaldırdı. Vücudunun alt kısmı ısınmıştı ama kulakları donmak üzereydi. Ellerini ovuşturup cebine sokarken, "Görünen o ki, Cecil daha sonra fikrini değiştirmiş," dedi.

"Hayır, ruhen olmasa da, kâğıt üzerindeki anlaşmaya sadık kaldı. Mitchell'in, Wyatt'ın maddi ve manevi varlığından yararlanmasını kabul etti, ama Cecil bu manevi varlığın

Wyatt ailesi olması konusunda bir anlaşma yapmamıştı. Doğduktan bir hafta sonra Mitchell'ı sahte bir doğum belgesiyle İtalya'da bir ailenin yanına gönderdi. Dört-beş yaşlarındayken de onu ailenin yanından alıp Fransa'da bir yatılı okula koydu. Daha sonra, Mitchell İsviçre'de bir hazırlık okuluna, oradan da Oxford'a gönderildi."

MacNeil, "Peki kim olduğunu, en azından bütün bu pahalı okulların parasının nereden geldiğini biliyor muydu?" diye sordu.

"İtalya'daki aile onlara söylencileri, yani bebekken California'da bir kapının önünde terk edildiğini, iki ismin kombinasyonu olan isminin Amerikalı cömert yardımseverler tarafından telefon rehberinden rasgele seçildiğini ve eğitim masraflarının onlar tarafından karşıladığını söylemişlerdi. Bu yardımseverler, yardımları karşılığında isimlerinin bilinmemesi haricinde hiçbir şey istemiyorlardı."

"Vay canına!" diye başını salladı MacNeil.

"Eğer bu acımaysa ihtiyacı olanlar için sakla," dedi Elliott alaycı bir tavırla. "Bilindiği kadarıyla Mitchell hayatını yaşadı ve önüne sunulan fırsatları değerlendirdi. Spora karşı doğuştan bir yeteneği vardı; en iyi okullarda okudu ve Avrupa'nın önde gelen ailelerinin çocuklarıyla arkadaşlık etti. Üniversiteden mezun olduktan sonra, eğitimini, yakışıklılığını ve kişisel bağlantılarını kullanarak çok iyi para kazandı. Şimdi otuz dört yaşında ve çoğu Avrupa'da olan, pek çok firmanın sahibi. Roma, Londra, Paris ve New York'ta evleri var." Elliott karanlıkta görebilmek için gözlerini kısarak saatine baktı. "Saatin kaç olduğunu görebiliyor musun?"

MacNeil kolunu sıyrıp Timex'inin büyük parlak rakamlarına baktı. "Sekiz kırk beş."

"Gitmem gerek. Cecil'in partisinde görünmeliyim."

MacNeil, kalan zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışarak, "Bunca zaman sonra Wyatt nasıl oldu da burada şimdi?" diye sordu çabucak.

"Yedi ay önce, haziran başında, William gizli kasada bazı dokümanlar bulmuş ve babasıyla büyükbabasının üvey

kardeşine böyle davranmasına çok kızmış. Dedektif tutmuş ve Mitchell Wyatt'ı Londra'da bulunca kendini bizzat tanımak ve olanları anlatmak üzere, eşi ve çocuklarıyla birlikte Londra'ya gitmiş."

"Güzel bir şey yapmış."

Elliott başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Sanki duygularını göstermekten korkan bir adam gibi sesini kontrol etmeye çalışarak, "Evet, öyle," dedi. "William çok iyi bir adamdı -ailesindeki, egoist ve sosyopat olmayan tek adam..." Sonra MacNeil'e bakarak devam etti. "William Londra'dan dönüp Mitchell'in büyük başarılarından bahsedince, Edward uzun zamandır görmediği oğluyla bir ilişkiye girmek istememiş, ama Cecil de onunla görüşmek isteyecek kadar etkilenmiş duyduklarından. Görüşme ağustos ayında, Mitchell iş gezisi için buraya geldiğinde gerçekleşmiş. Ve sonra, William kasım ayında kaybolduğunda, Cecil birbirlerini daha yakından tanımak için Mitchell'dan Şikago'ya gelmesini istemiş. Yaşlı adam harika torunundan o kadar etkilenmiş olmalı ki, bu gece, sekseninci doğum günü partisinde onun da bulunmasını istemiş. Ne ironik bir durum değil mi? Artık gitmem gerek," dedi arabasına doğru yürürken.

Sonra birden durdu, soğuk ve keskin bir tavırla sözlerine devam etti. "Unutmadan söyleyeyim. Sebeplerden sadece ikisi: Eylül ayında Cecil ile Mitchell'in ilk buluşmasından hemen sonra Edward -William ile Mitchell'in babası- otuzuncu katın balkonundan 'düşüp' öldü. Kasım ayında William kayboldu. Ne tesadüf ki, A.B.D. pasaportuna ve göçmen kayıtlarına göre Mitchell Wyatt her iki olaydan çok kısa bir süre önce Amerika'ya giriş yapmış ve olayların hemen ardından da ülkeden ayrılmış."

MacNeil'in gözleri kısılmış, Elliott, "Şimdi resmin bir kısmını görmeye başladım," dedi. "Ama dahası var. Mitchell iki haftadır Şikago'da, William'ın evinde kalıyor, William'ın güzel eşini teselli ediyor ve William'ın on dört yaşındaki oğluyla arkadaşlık ediyor." Sesindeki nefreti saklayamayan

Elliott, "Mitchell Wyatt sistematik bir şekilde ailesinin fertlerini yok ediyor ve kendine uygun bir aile yaratıyor," dedi.

MacNeil, "Sence aile servetinin peşinde mi?" diye sordu.

"Bence Wyatt genleri bir başka sosyopat yarattı. İn büyük sosyopat soğukkanlı bir katil."

Elliott yürümeye başlayınca MacNeil, Chevy'ye, Childress'in yanına bindi ve birlikte Elliott'ın arabasının yol ağzında durmasını ve parti misafirlerinin Range Rover'lara transfer edilmesini izlediler. Ak saçlı bir kadının ayağı kayınca kocası kolundan tuttu. Orta yaşlı bir çift soğukta titrerken daha yaşlı bir çift sinirli bir şekilde görevlilerin yardımıyla Range Rover'in yüksek basamağını çıkmaya çalışıyordu.

"Biliyor musun," dedi Childress araçlar hareket edince, "bu gece güvenlik görevlilerini geçtikten sonra, evin önüne giden yola baktım da, tertemiz görüldüğüne yemin edebilirim -en azından benim gördüğüm kadarıyla," dedi.

"Öyle," diye onayladı MacNeil.

"O zaman neden güvenlik görevlisi herkesin arabasını dışarıda bırakıyor?"

MacNeil omuz silkti. "Kim bilir?"

İKİNCİ BÖLÜM

Evc doğru gelen misafirlerin sayısı azalmaya başlarken, bir çift far yavaş yavaş kapıya doğru yaklaştı. Childress termosundan boşalttığı bir fincan kahveyi bırakıp dürbünü eline aldı. MacNeil defterini alıp Childress'in ona söylediklerini not etti.

"Araç eski bir Rolls -muhtemelen ellili yıllardan- bordo renkli, iyi durumda," dedi Childress. "Direksiyonda şoför var. Arka koltukta bir kadın oturuyor. Ulu Tanrım, *çok güzel!*"

"Rolls mu arka koltukta oturan mı?" diye sordu MacNeil.

Childress kakkahayla güldü. "Rolls. Arka koltukta oturan kadın herhalde doksan yaşında ve kapıdaki güvenlik görevlisi şoförüne -herhalde o da doksan yaşlarında- her ne diyorsa, kadının suratı kurumuş erik gibi kıvrıktı. Sanırım yaşlı kadın Rolls'unu dışarı park etme fikrinden hiç hoşlanmadı."

Childress yanıyordu. Cecil Wyatt'ın kardeşi Olivia Herbert arabasını dışarıya park etme konusunda mutsuz değil çok kızgandı.

Şoförü üç Range Rover'dan sonra kapıdan geçerken, kadın, "Kendini beğenmiş zorba!" diye bağırdı. "Şu yola bak Granger. Hiç kar görüyor musun?"

"Hayır efendim."

"Cecil misafirlerini sadece bunu yapmaya muktedir olduğunu göstermek için, koyun sürüsü gibi toplatıyor!"

Sesi yaşlılık ve kızgınlıktan titreyen; kırk yıldır şoförü de, "Öyle görünüyor efendim," dedi.

Granger'in anlayışı ve onaylamasıyla tatmin olan Olivia Herbert, deri koltuklara yaslandı. Kardeşini tanıyan herkes gibi Olivia da, Cecil'in ani ve değişmez 'tuhaflıklar'ına alışkındı -sadece sosyal olarak eşit olduğu kişilere, kendisinin tek başına hâlâ daha üstün olduğunu göstermekten başka bir nedeni olmayan tuhaflıklar.

"Seksen yıl sonra bile insanların onun bu kibirli haline tahammül etmelerini anlamıyorum," dedi Olivia öfkeyle. "Hatta insanların yolun tamamen temizlenmiş olduğunu gördükten sonra geri dönüp eve girmemelerine şaşırıyorum!" Ancak bu kısmı doğru değildi. Cecil'in misafirlerinin bu geceki anlamsız rahatsızlığa neden katlandıklarını çok iyi biliyordu. Birincisi Cecil hoşlandığı derneklere onlarca milyon dolar bağış yapan cömert bir bağışçıydı. İkincisi ise, Cecil'in doğum gününü kutlamak için değil, otuz altı yaşındaki torunu William'in kaybolmasıyla zedelenen sekseninci doğum günü partisini atlatmasını sağlamak için oradaydılar.

Araba evin önüne yaklaşırken, Range Rover'dan inen insanlara bakıp "Üstelik insanların onun için üzülmesinden faydalanan, yaptığı tam olarak bu," dedi Olivia.

Granger cevap vermek yerine, gücünü arabanın etrafından dolaşarak arka kapıyı açmak için gereken çetin yolculuğa saklandı. Yaşlılıktan omuzları çökmüş, romatizmadan bacakları ve sırtı eğilmiş, şoför şapkasının altından gözükken ince birkaç tel saç ağarmış ve zayıf vücudu büyük siyah paltonun içinde kaybolmuştu. Kapıyı açıp kıvrık elini kadına yardım etmek için uzattı. Olivia eldivenli eliyle adamın elini tuttu. "Paltonu küçülttürmemiz gerekiyor," dedi arabadan inip bastonunu alırken. "Sana biraz büyük."

"Affedersiniz efendim."

Sağ eliyle bastonu diğer eliyle de paltonun kolunu sıkı sıkı tutan Olivia, şoförün kapıda hazır bekleyen uşağa doğru yavaş yavaş yürümesi için kendisine yardım etmesine izin verdi. "Daha fazla yemek ye Granger. Bugünlerde giysi alınan parayla eskiden araba alıyordum."

"Peki efendim," dedi Granger, kadının yassı taşlarla döşenmiş üç basamak merdiveni çıkmasına yardım ederken. "Sizi ne zaman gelip almamı arzu edersiniz?"

Olivia durdu, dikleşti, adama öfkeli bir bakış fırlattı. "Sakın buradan ayrılmayı aklından geçirme!" diye uyardı. "En azından bu acınası zorbanın kaprisine yenik düşmeyelim. Garajın oraya park et."

Yaşlı kadının mantosunu çıkarmasına yardım eden Cecil'in uşağı, bu sözleri duymuştu ve emri değiştirmek üzereydi. Granger arkasını dönüp giderken uşak buyurgan bir ifadeyle "Aracımız giriş kapısının dışında beklemeli, garajda değil," dedi. "Lütfen şoförünüze söyler misiniz?..."

Yaşlı kadın bastonuyla uşağı iterken sert bir ifadeyle, "Asla böyle bir şey yapmayacağım!" dedi ve "Granger," diye seslendi.

Granger ikinci basamakta durup meraklı bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak kadına baktı.

"Garaja park ettiğinde, eğer biri sana bir şey derse, onu arabamla ez!" Yaptığından memnun olmuş bir tavırla uşağa soğuk bir bakış fırlattı. "Garajın orada siyah bir spor araba var," dedi. "Kime ait?"

"Bay Mitchell Wyatt'ın arabası," diye cevap verdi uşak.

Olivia neşeli bir tavırla mantosunu uşağın eline sıkıştırıp bastonunu çekerken, "Onun arabası olduğunu tahmin etmeliydim!" dedi gururla. "O da bu acınası zorbanın kaprisine yenik düşmeyenlerden." Bastonundan güç alıp, tuhaf bir şekilde yürüyerek girişteki merdivenleri çıktı ve oturma odasından gelen seslere doğru ilerledi. Ardından gelen uşak, "Bay Cecil onu çalışma odasında beklemenizi istedi," dedi.

Cesur görünüşüne rağmen Olivia, ürkütücü kardeşleriyle yüz yüze gelme konusunda rahatsızdı. Olacakları önceden gören ve kendisine yöneltilen muhalefeti sezen esrarengiz bir yapısı vardı. Direkt olarak çalışma odasına gitmekense, soldaki oturma odasına doğru yöncidi. Kemerli kapıda duraksayıp müttefikini aradı -Cecil'in isteğini yerine getirmeyip arabasını garaja park eden, son derece uzun boylu, koyu renk saçlı adamı.

Oturma odası misafirlerle doluydu ama Mitchell ne orada ne de misafirlerin çoğunun yemek almakta olduğu muazzam büfenin olduğu yemek odasındaydı. Oturma odasına geri dönerken, Cecil başını kaldırdığında onu gördü. Olivia'ya eski bir hasmıymış gibi meydan okuyan bir bakış fırlattı; sonra başıyla çalışma odasını işaret ederek, gözleriyle oraya gitmesini emretti. Olivia başını yukarı dikti ama denileni yaptı.

Cecil'in çalışma odası, oturma odasının karşısındaki koridorun diğer ucunda, ana merdivenlerin alt tarafında, evin arka tarafındaydı. Normalde, büyük partiler verildiğinde, çalışma odasının büyük panelli kapıları kapatılıp misafirlerin Cecil'in özel odasına girmesi engellenirdi. Ancak bu akşam, kapıların arasından bir ışık süzülüyordu. Olivia, bir eliyle kapının tokmağı tutarak durup bacaklarını ve ciğerlerini dinlendirdi; sonra sırtını dikleştirip başını yukarı kaldırdı ve... Karşılaştığı sürpriz sahne karşısında donup kaldı.

Mitchell, William'ın eşi Caroline'a sarılmıştı. Kadının elinde bir mendil, yanağı Mitchell'in göğsüne dayanmış, ayakta duruyorlardı. Kadın, "Böyle daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyorum," dedi kırılgan bir sesle, başını kaldırarak.

"Başka seçeneğimiz yok," diye karşılık verdi Mitchell, düz ama nazik olmayan bir sesle.

Olivia'nın anlık şaşkınlığı sempatik bir anlayışa dönüştü. Zavalı Caroline kimsesiz bir çocuk gibi zayıf ve solgun görünüyordu. Tabii ki, ailenin erkeklerinden birinin desteğini arıyordu. Hovarda babası Avrupa'da beşinci eşiyile balayındaydı; Cecil ise, ona sadece kısa nasihatler verip, zor zamanlarda güçlü olması gerektiğini söylerdi. Caroline'ın on dört yaşındaki oğlunun ise annesinin ilgisine ihtiyacı vardı. Caroline oğlu için güçlü görünmeye çalışıyordu, ama kendisinin de dayanacak hiç kimsesi yoktu -Mitchell dışında.

Olivia, Caroline ve Cecil'in bu üzüntülü dönemlerinde onlara yardımcı olmak adına tam zamanında orada bulunduğu için, Mitchell'a karşı derin bir minnet hissetti. Öte yandan, ev yanyan olsa bile Mitchell'in yardımını Cecil'den esirge-

yecceği hissine kapıldı birden. Ailesiyle ya da aile dostlarıyla ilişkilerini geliştirmeye hiç de hevesli olmadığı açıkça görü-lüyordu ve daha da kötüsü, Olivia, onun yakın bir zamanda Caroline dışında kimseye haber vermeden Şikago'yu terk edeceğini düşünüyordu.

Olivia, onun duygularını çok iyi anlıyordu aslında. Wyatt'lar, kusursuz, düzenli hayatlarını karıştırmaması için, daha minicik bir bebekken Mitchell'dan kurtulmak iste-mişlerdi. Edward'ın istenmeyen bebeğinin kaderi hakkında uzun zaman önce, az çok bilgiye sahip olduğu halde, bu du-rumu değiştirmek için kendisi de hiçbir şey yapmadığından, Mitchell'in saygısızlığını anlayışla karşılıyordu. Kabullenc-medığı şey, onun Şikago'yu kısa bir zaman içinde terk etme ihtimaliydi. Öncelikle kendisini tanıması ve kendisine güve-nebileceğini öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Gitmeden önce, bir kez olsun, 'Olivia Hala' diye hitap etse, tatmin ola-caktı. Ancak, Olivia'nın bundan daha çok istediği şey, iyice geç olmadan kendisini affetmesiydi.

Şu anda en büyük endişesi, Cecil'in sezdirmeden arkasın-dan yaklaşarak, aniden çalışma odasının kapılarını açıp ken-disinin gördüklerini görmesi ve bu tabloya yanlış bir anlam yüklemesiydi. Paldır küldür içeri dalıp, onları rahatsız etmek ve Caroline'ın kendisini suçlu hissetmesine, Mitchell'in ge-reksiz açıklamalar yapmasına sebep olmak istemediği için, onları uyarmak istedi. Kapının mandalını tutamıyormuş gibi yaptı, bastonunu ağır kapıya vurdu, kör bir insan gibi basto-nunu önünde sallayarak çalışma odasına girdi. Meşecemini yoklayarak yürüyordu; eski döşemenin ağırlığını kaldırıp kal-dıramayacağını görmek ister gibi gözlerini yere dikmişti.

"Işık yeterli mi?" diye sordu Mitchell.

Olivia, onun varlığından yeni haberdar oluyormuş gibi ba-şını kaldırdı, ancak Mitchell'in sesindeki acı alaycı ifade kar-şısında irkildi. Mitchell, biraz önceki gibi, şöminenin önünde duruyor, ancak Caroline yakınlardaki bir sandalyede oturu-yordu. Ela gözlerinin altındaki gölgeleri görünce, Olivia'nın içi sızladı. "Zavallı çocuğum," dedi, Caroline'ın altın sarısı saçlarını okşayarak.

Caroline, başını geriye atarak Olivia'nın elini yanına götürdü. "Olivia Hala..." dedi umutsuz bir sesle.

Olivia, Caroline'm yanında duracaktı, ancak Mitchell'in şömineden uzaklaştığını ve çalışma odasındaki resimleri ince-lemeye başladığını fark etti. Bu geniş oda, duvarlarını ve şö-minesinin üstünü kaplayan her boydan portreleriyle Wyatt'lar için tam bir tapınaktı. Bu, Mitchell'in, Wyatt'lardan biriyle açıkça ilgilendiğine -en azından Olivia'nın hissettiği kada-ıyla- tanık olduğu ilk andı. Onun yanına doğru yönelip şö-minenin üzerindeki portreyi işaret ederek, "Bu senin büyük büyükbaban," dedi. "Ne kadar da benziyor değil mi?"

"Kime?" dedi Mitchell, alay eder gibi.

"Sana," diyen Olivia, Mitchell'in yüzünde tıpkı büyük bü-yükbabasınınkindene benzeyen soğuk bir uyarı ifadesiyle karşı-laştı. Daha sonra Mitchell, elini cebine sokarak birkaç adım attı ve onun yanından uzaklaştı. Olivia onun bu uyarısını önemseyerek, gözünün ucuyla adamı izlemeye devam etti ve başka bir portreyle ilgilenmeye başlamasını, bu katı savunma halini delmek için kendi adına bir fırsat çıkmasını bekledi.

Cecil insanları daima bekletir; böylece onlar üzerinde mutlak hâkimiyet sağlardı. Bu tabii ki Olivia'yı rahatsız edi-yordu, ama şu anda onları en az bir saat bekleteceğini düşü-nüyordu. Kısa bir süre sonra, Mitchell başka bir portrenin önünde durakladı ve Olivia ona katılmakta gecikmedi. Genç adamın seçtiği resme ağzı açık bakakaldı. Bu, bahçedeki bir salıncağa oturmuş, uzun saçlarına ve beyaz elbisesinin ete-ğine pembe gül goncaları iştirilmiş bir genç kızın resmiydi. Mitchell, Olivia'ya bakarak, "Siz misiniz?" diye sordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Olivia. "Bunu nasıl anladın? O za-man neredeyse on beş yaşındaydım."

Mitchell, karşılık vermek yerine, bir başka portreyi gös-terdi. "Bu da sizsiniz değil mi?"

"Evet, yirmi yaşındaydım ve Bay Hebert'le nişanlanmak üzereydim. Bu da o, işte oradaki. Portrelerimiz aynı gün ya-pılmıştı."

"Nişanlanacağınız için onun kadar mutlu görünmüyorsunuz."

“Mutlu değildim,” dedi Olivia; Mitchell’i sustürmek yerine ağzından laf almak istediğini unutmşçasına. “Onun ve ailesinin biraz... kibirli olduklarını düşünüyordum.”

Mitchell gülümseyerek ve tüm dikkatini Olivia’ya vererek; “Neden ‘kibirli’ olduklarını düşünüyordunuz?” diye sordu.

“Şimdi saçma görünüyor, ama onun aile büyüklerinden biri bağımsızlık bildirgesini imzalamıştır; bir diğer aile büyüğü de iç savaşta generaldi ve ailesi bunlarla görülmemiş derecede övünüyor.”

Keyifli bir ses tonuyla, “Ne korkunç bir tutum,” dedi Mitchell.

Onun kendisiyle şakalaşmasından hoşlanarak şevke gelen ve bu durumun keyfini çıkararak Olivia, daha da fazlasını yapma gayreti içindeydi. “Evet, öyleydi. Yani, eğer *Mayflower*’la* gelmiş olsalardı öyle olmazdı!”

“Onunla gelmeye çalışıklarından eminim,” diye takıldı Mitchell, “ama küçük bir gemi olduğundan, rezervasyon yaptıramamışlardır.”

“Bunun sebebi,” diye devam eden Olivia, Mitchell’a doğru eğilerek; “*bizim zaten o gemide bulunmamızdır,*” dedi.

Mitchell bir kahkaha attı. Bunun üzerine Olivia, kontrolsüzce ağzından kaçırdı. “Wyatt erkeklerinin hepsi çok yakışıklıdır, ancak benim zamanımda senin gibi birine *rüya gibi*, derdik, genç adam.”

Mitchell’in yüz ifadesi, az önce Olivia’nın onun bir Wyatt erkeği olduğunu ima ettiği anda buz gibi dondu ve Olivia, onun, dedelerinin sahip olmadığı bir özelliği olduğunu belirtmek istercesine; “Ayrıca hepsinin gözleri kahverengidir, ama senin gözlerin mavi,” diye ekledi.

“Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum,” dedi Mitchell ağır ağır ve sıkılgan bir tavırla.

“Ağzın-” Olivia cümlesini yarıda kesti; ardından fikrini

* Amerika’ya göçmen taşıyan ilk gemi. 1620 yılında İngiltere’de başlayan yolculuk altmış yedi gün sürmüştür.

değiştirdi ve Mitchell’in bunu bilmeye hakkı olduğunu, hatta bunu bilmek isteyebileceğini düşündü. “Annenin güzel, derin mavi gözleri olduğunu hatırlıyorum. Daha önce ya da sonra onunkiler kadar mavi olanını hiç görmedim.”

Mitchell’in annesi hakkında daha fazla bilgi almak isteyebileceğini düşündü, ancak Mitchell, kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu, çok sıkılmış ve tahammülünün sınırına gelmiş gibi baktı ona. Olivia, gözlerini kaçırarak, George Hebert’in portrelerinden birinin ötesindeki küçük portreyi gösterdi ve “Bu adam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu, Mitchell’in dikkatini, kolalı gömleği, pembe, mavi ve sarı çizgili kravatıyla cüsseli bir beyefendinin portresine çekmek isteyecek.

“Korkunç bir kravat zevki varmış,” diye yanıtladı Mitchell ters bir şekilde ve yürüyerek uzaklaştı.

Olivia, sessizce başını sallayarak hata ettiği anlatmak isteyen Caroline’a baktı; annesine değinerek ve portrelerdeki insanlarla akrabalığı hakkında onu bilgilendirmeyi isteyerek iki büyük hata yapmıştı.

Olivia, bu geniş omuzlu adamı, bir portreden diğerine geçerken; kendisi için bir zamanlar bulanık görünen, ancak her şeye rağmen bir aynaya bakıyormuş gibi hissetmesine yol açan bu portrelere bakarken izledi. Genç adamın gururu, bu kalımdan doğan benzerliği reddediyordu, ancak o odada dolaşırken, Olivia genç adamın bu nafile çabasına şaşıtı. Ataları da onun gibi uzun boyluydu, mağrur bir duruşları vardı, zekâları sıra dışıydı, mizaçları ise belirsizdi, tıpkı onun gibi.

Kayınpederinin taktığı kravat hakkındaki değerlendirmesini düşündü ve Mitchell’a bakarken duyduğu keyif, cesaretlenmesini sağladı. Mitchell’in pırl pırl siyah, İtalyan ayakkabılarından özel olarak diktirilmiş kömür karası takım elbisesine, kar beyazı gömleğine ve kusursuz bir kesime sahip gür siyah saçlarına baktığında, onun da diğer Wyatt erkekleri gibi zevkli, dikkatli ve son derece bakımlı olduğunu gördü.

Ancak, portrelere bakarken onda gözlemediği üç şey, genç adamı atalarından farklı kılıyordu: Keskin espri anlayışı-

şı, yumuşak kentli çekiciliği ve kendine özgü gülümsemesi. Bunların bileşimi kesinlikle öldürücüydü -kendisi gibi yaşlı bir kadının bile başını döndürecek kadar öldürücü. Wyatt erkekleri, güçlü ve dinamik olmalarına karşın, mizah duygusu pek gelişmemiş ve daha az çekici erkeklerdi. Onlar Humphrey Bogart ise, Mitchell, çenesi köşeli, keskin mavi gözlü bir Cary Grant sayılırdı.

"Bu çok uzun sürmeyecek," dedi beklenmedik bir sesle aniden odaya giren Cecil.

Olivia, içi daralarak masasına yürüyen ağabeyini izledi. Cecil ondan iki yaş daha büyük olduğu halde, eklem iltihabının omurgasını eğmemiş olması yaşlı kadını kızdırıyordu. "Oturun," diye buyurdu Cecil.

Mitchell, Olivia'ya doğru yürüyerek, onun için bir sandalye çekti, ardından Cecil'in masasının ucuna doğru gitti ve ellerini cebine sokarak kaşlarını kaldırdı. "Oturun dedim," diye ikaz etti Cecil.

Mitchell'in dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi, etrafına ve arkasına bakınmaya başladı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Cecil.

"Köpeğinizi," diye yanıtladı Mitchell.

Olivia ciddileşti ve Caroline derin bir nefes aldı. Cecil, yüzünde kızgın bir ifadeyle baktı ve sonra neredeyse saygılı bir sesle, "Nasıl istersen," dedi. Bakışlarını Olivia ile Caroline'a çevirdi. "İkinizin de burada bulunmasını istedim, çünkü Mitchell'a bunu bütün ailenin önünde söylemek benim borcumdu, ancak kaderimizde yazıldığı üzere, yetişkin olarak sadece biz kaldık."

Mitchell'a dönerek, "Uzun yıllar önce, gururum ve öfkem, sana affedilmez bir haksızlık yapmama neden oldu ve bunu şimdi halanla yengenin önünde itiraf etmek istiyorum," dedi. "Öfkemin seninle bir ilgisi yoktu; babana ve annen olan kadımaydı öfkem. Oğlum Edward, bir kadın avcısıydı ve onun böyle olmasından hep nefret ettim. Genç eşi kanserden ölmek üzereyken, başka bir kadını -anneni- hamile bıraktı ki, benim bunu affetmeme imkân yok. Annenin vicdansızlığını da göz

ardı etmem mümkün değil. Karısının öleceğini çok iyi bilmesine rağmen benim sadakatsiz oğlumla karıştırdı ve görgü kurallarından o kadar yoksundu ki, Edward'ın ölen eşini, o öldükten altı ay sonra Edward'dan bir çocuk yapmayı göze alarak, aşağıladı."

Cecil bir an durakladı. Olivia, ailesi hakkındaki bu çirkin gerçekleri dinleyen Mitchell'ın yüzüne dikkatle baktı, ancak tamamen ilgisiz görüldüğünü fark etti. Sanki kendisiyle hiç ilgisi olmayan tatsız bir hikâyeyi dinliyormuş gibiydi. Olivia, onun ne denli ketum olduğunu fark etmemiş olsaydı, fena halde sıkıldığını düşünecekti.

Bu gibi ince ayrıntılardan habersiz olan Cecil, "Dobra dobra konuşmaya devam edebilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen, elbette," diye karşılık verdi Mitchell, alaycı bir nezaketle.

"Annenin ve babanın tutumlarından tiksiniyordum. Ancak annen benden para koparmak ve beni, gayri meşru çocuğunu bir Wyatt olarak yetiştirmeye zorlamak için adi bir avukat tuttuğunda, ona karşı beslediğim tiksinti, nefrete dönüştü. Onun planlarını engellemek için gücümün yettiği her şeyi yapacak duruma geldim. Her şeyi... Duygularımı açıkça anlatabiliyorum muyum?"

"Kesinlikle."

Cecil, "Annen, oğlunu benim büyütmem yerine, sadece para talep etseydi ve temiz bir hayat sürdürseydi, bunu anlayabilirdim," diye ekledi ve Olivia, Mitchell'ın gizemli yüzünde ilk defa bir şaşkınlık ya da buna benzer bir ifade gördü. "Ancak zerre kadar annelik duygusu taşııyordu. Tek derdi paraya yakın olmak ve 'zenginlerin arasında bulunmak'tı ve çocuğu için de bunun yeterli olacağını düşünüyordu."

Cecil ayağa kalktı. Olivia, onun masaya dayanarak destek aldığını, aslında kendini görüldüğünden daha güçsüz hissettiğini fark etti. "Sen, kişiliksiz, iradesiz ve edepsiz bir adamla, entrikacı, gözünü para hırsı bürümüş küçük bir sırfıntının çocuğuydun. Böyle bir durumdan iyi bir konuma gelebileceğine ihtimal vermiyordum, ama yanıldım, Mitchell. Sende

Wyatt soyundan gelen güçlü ve bozulmamış kalımsal özellikler var. Kardeşin William'ı severdim, iyi bir eş ve iyi bir kocaydı, ancak aşırı yumuşaktı ve Edward gibi hırslı değildi. Mitchell sen Wyatt adını taşıyan atalarına çekmişsin. Kendini eğitmekten ve sosyal bağlantılar kurmaktan başka hiçbir çıkar yolun olmadığı bir dünyaya attım seni ve sen, on yıl içinde bunu etkileyici küçük bir finansal imparatorluğa dönüştürdün. Bunu becerebilmek için gerekli olan yetiyi Wyatt atalarından miras aldın. Bir Wyatt olarak yetiştirilmemiş olabilirsin, ancak sen bir Wyatt'sın," diyerek sözlerini bitiren Cecil, bir şeyler söylemesini bekler gibi Mitchell'a baktı.

Memnun olmaktan ziyade, neşeli görünen Mitchell; "Bunu bir iltifat olarak mı algılamalıyım?" diye sordu.

Mitchell'in alaycı ses tonu karşısında kaşları çatılan Cecil'in, daha sonra dudaklarında tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. "Tabii ki hayır. Sen bir Wyatt'sın ve biz Wyatt'lar, ne diğerlerinin onayını bekleriz, ne de buna gerek duyarız," dedi. Genç adamı yumuşatamadığını görünce taktik değiştirdi. "Bir Wyatt olarak, öfkem ve gururum nedeniyle uzun yıllar önce, senin bütün hayatınla ödemen gereken, korkunç bir hata yaptığımı itiraf etmenin benim için çok zor olduğunu anlayacaksın. Beni affetmeni beklemiyorum, çünkü Wyatt'lar, affedilemeyecek şeyler için özür kabul etmezler ve ben seksen yaşında bir adam olarak, önümde özür dileyecek uzun yıllar olmadığımı biliyorum. Ben de bir Wyatt olduğum için beni affetmeni isteyemem. Senden ancak şunu isteyebilirim..." Yaşlı adam, titreyen elini uzattı. "Benim elini sıkacak mısın?"

Olivia'nın gözlerinden yaşlar boşanmıştı; Caroline'ın alt dudağı titriyordu ve ümitli bir tebessüm belirmişti yüzünde, ancak Mitchell, Cecil'in bu isteğini karşılıksız bıraktı. "Hangi sebeple el sıkıştığımızı öğrenmeden elinizi sıkmam."

Cecil, yorgun bir sesle, "Bugün benim sekseninci doğum günüm," dedi elini geri çekerken. "Olivia'nın, Caroline'ın ve genç Billy'nin sorumluluğu benim üzerimde; ancak ben gittiğimde, onlara bakacak kimse kalmamış olacak. Olivia'nın

seni kendine yakın hissettiğini biliyorum. İkinci de arabalarınızı dışarı park etme talebimi reddettiğinizden bu yana, seni müttefiki olarak gördüğünden şüphem yok."

Mitchell, Olivia'ya şaşkın bir ifadeyle bakarken, Olivia, onun gözlerindeki keyifli parıltıyı kendisinin oluşturduğunu düşündü. Daha sonra Mitchell dikkatini tekrar Cecil'e yöneltti.

"William'ın seninle tanıştığından beri, aranızda bir bağ olduğu hissine kapıldığımı biliyorum ve William'ımız insanların karakterini çok iyi değerlendirirdi. Caroline ve genç Billy bana William gittiğinden, yani kaybaldığından bu yana zamanını onlarla geçirdiğini söylediler. Onların sana besledikleri samimi duyguları, senin de paylaştığını umuyorum." Durakladı, ancak Mitchell ne onayladı ne de itiraz etti. Cecil devam etti. "İstesen de istemesen de, sen benim torunumsun. Benim ve onların," diye vurguladı portrelere bakarak. "Bu rolü kabul edip etmediğini şimdi bilmemiz gerekiyor, yani bana herhangi bir şey olduğunda onlara bakmayı... Bunun için elimi sıkacak mısın?"

Olivia, Cecil'in, zekice davramp, kendisi ve Caroline adına ricacı olarak, isteğini yeniden başka türlü dile getirmesi karşısında şaşındı ve Mitchell'in bu defa büyükbabasının elini sıkarak amacıyla masasına yaklaşması için yalnızca bir saniye durakladığını görünce sevindi.

"Anlaştık o zaman," dedi Cecil, beklenmeksizin, takındığı yardıma muhtaç güçsüz tavrı, bir hasta elbisesiymişçesine üstünden atarak. "Olivia, Caroline, Mitchell'ı salona götürün ve orada onu doğru insanlarla tanıştırın."

Olivia kaşlarını çatı. "Bunca zamandır onun nerede olduğunu ya da kim olduğunu açıklamak için bir çeşit duyuru mu yapmak istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır! Merasimsiz bir duyuru, birçok soruyu da peşinde getirir, benim de bu soruları cevaplamaya hiç niyetim yok. Ben zaten birkaç kişiye Mitchell'in fedakârlık ederek Avrupa'daki yoğun işlerini bırakıp geldiğini ve bizimle birkaç hafta geçireceğini söyledim. Siz Mitchell'ı sa-

lona götürdüğünüzde, onun kim olduğunu sanki biliyorlarmış ve hatta geçmişte de onunla burada karşılaşmışlar gibi davranmanızı istiyorum.” Durum çözümlendiği için memnun olan Cecil, kapıya doğru yürüdü.

“Tanrı aşkına ben bunu nasıl yaparım?” diye sordu Olivia.

Cecil döndü ve kızgın bir tavırla nasıl yapacağını gösterdi: “Bir insan topluluğunun içine katılıyorsunuz Olivia ve sen de onlara, ‘Hepiniz Mitchell’la daha önceden tanışmıştınız, değil mi?’ diyorsun ve tanışmadıklarını belirttiklerinde, şaşırmış gibi görünüyorsun. Akşamın geri kalan kısmında, beni ne zaman ve nasıl ‘ilgi halkası’nın dışında bırakarak gücendirdiklerini düşünüp duracaklar.” İki adım attı, ardından, dudaklarında sinsi bir tebessümle geriye döndü. “En iyisi, şu andan itibaren, Mitchell’ı birisiyle tanıştırmak söz konusu değil. Mitchell, -falancayı- hatırlıyorsun değil mi?” Onunla tanıştıklarını hatırlamayacaklar, elbette, ancak *o*, *onlarla* tanıştığını anımsadığında daha çok şaşırarak kalacaklar. Bu, Mitchell’in idareyi eline almasını sağlayacak,” dedi ve hemen dışarı çıktı.

Olivia, bütün bu olan biten karşısında Mitchell’in tepkisini ölçmek için genç adama baktı, ama o, hâlâ Cecil’in arkasından bakmaktaydı. Olivia, “Cecil böyle ince ve dolambaçlı küçük oyunlara çok meraklıdır,” diye söylendi.

“Cecil’in meraklı olduğu şey-” diye söze başlayan Mitchell, korkuyla bakan Olivia’nın yüzünü görünce cümlesini tamamlamaktan vazgeçti. Caroline’ın söyledikleri, ikisinin de dikkatini başka yöne çekti.

“Bu gece küçük sohbetlere katılacak ya da William’la ilgili hiçbir yeni cevabı olmayan sorulara muhatap olacak durumda değilim. Burada beklemem daha iyi olacak.”

“Seni eve bırakayım,” dedi Mitchell aniden, ama Caroline başını sallayarak ona gülümsedi. “Cecil haklı. En iyisi bu gece seni herkese takdim etmek -hazır Cecil’in birçok dostu da buradayken...”

“Ben sosyeteye ilk defa takdim edilen bir genç kız değilim,” diye söylendi Mitchell, alaycı bir sesle.

“Merak etme, kimse seni öyle görmeyecek,” dedi Caroline, iğneliyici bir ifadeyle, “ama bu kadınlardan bazıları seni fevkalade gizemli ve yakışıklı bir şekerleme olarak görecektir.”

Mitchell onu kolundan tutup sandalyeden kaldırmaya çalışırken, “Başka zaman...” dedi.

Caroline, sandalyeye yaslandı ve başını salladı. “Bu en uygun zaman ve izlenecek en iyi yol. Şimdi Olivia’yla git. Lütfen, bunu benim için yap,” diye ısrar etti. Mitchell’in hâlâ isteksiz olduğunu görünce, “Bu geceden sonra, ben ve Billy, insanlar William’ın yerine bir sevgili bulduğumu düşünüyorlar diye korkmadan, seninle istediğimiz her yere gidebileceğiz,” diye ekledi.

“Yalnızca on beş dakika,” diye kabul etti Mitchell ve Olivia’nın koluna girmesine müsaade etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Salona girerken, Olivia duraklayarak, Mitchell'in şık giyimli parti meraklılarını uzun uzun incelemesini sağladı. Bu arada ona, baktığı kimseler hakkında ufak tefek, ilginç bilgiler vererek davetlilerin soylu köklerini ve önemli başarılarını anlatıyordu. "Cecil'in az önce konuştuğu beyefendi, Universal Rubber'ın kurucusunun torunudur. Senatörlüğe adaylığını koyacak; hepimiz onun bir gün başkan olacağını düşünüyoruz. Yanındaki havalı esmer kadın -şu anda bize bakan- onun eşi."

Mitchell yaşlı kadının anlatmaya devam etmesini istedi, ancak bu insanların kim ve ne olduklarını bir bakışta anlamıştı: "İdepli" olmalarının onları diğerlerinden üstün kıldığına inanan kibirli, azametli beyler; sürdürdükleri hayattan ve eşlerinden sıkılan, kendilerini hayır işleriyle ve küçük sıcak aşk kaçamaklarıyla eğlendiren, rahatına düşkün, kendini beğenmiş kadınlar. Odadaki sahne, Mitchell'in, görmeye alışık olduğu uluslararası yeteneklerle çeşitliliğin eksik olması dışında, yabancı olduğu bir sahne değildi. Bunun da ötesinde, bunu sadece kendi hayatının bir bakıma taşrahılaştırılmış küçük bir kopyası olarak gördü.

"Koyu gri takım elbiseli ve kestane rengi kravatlı beyefendi Gray Elliott," diye fısıldadı Olivia. "Gray, eski ve iyi bir Şikagolu aileden gelir ve Cook ilçesi eyalet savcılığına seçilen en genç avukattır. Cesaretini şimdiden kanıtladı; ileride önemli bir isim sahibi olacak, eminim. Gray'in önünde-

ki Evan Bartlett ve babası, Henry. Bartlett'ler benim hatırlayabildiğimden çok daha eski bir tarihten beri, nesillerdir Wyatt'ların hukuki işlerini yürütüyorlar."

Mitchell, Henry'ye baktı ve kendi doğumuyla ilgili kirli detaylarla -düzmece doğum belgesi, boşanma şartları, annesine yapılan ödeme- onun uğraşmış olması gerektiğini düşündü.

"... Genç Evan parlak bir avukattır," diye hevesle konuşmaya devam eden Olivia; "ve şimdiden dizginleri Henry'nin elinden alıyor," dedi.

Genç Evan, yarın babası ona Mitchell Wyatt hakkında hatırladıklarını anlattıktan sonra eski dosyaları inceleyecek diye düşündü Mitchell.

Olivia, Mitchell'i iyice incelemek ve nasıl tepki verdiğini gözlemlemek için durakladı. "Şimdiden sıkıldın mı?" diye sordu, yılgın bir ses tonuyla.

Mitchell fazlasıyla sıkılmıştı, ancak Olivia onun etkilenmesi ve bütün bunların bir parçası olması konusunda açıkça çok hevesli görüldüğünden, bir anda kendini "Katiyen," derken buldu.

Olivia şüphelendi. "Bizi kısa bir zaman içinde terk etmeyi mi planlıyorsun?" diye açık açık sordu.

"Evet, iki hafta içinde."

Olivia, bütün vücudu ürpertiyle titrerken eliyle sıkıca genç adamın koluna tutunarak birden yüzünü çevirdi. Mitchell hızla onu sırtından tuttu ve destek olmaya çalışarak yakınlarında bir sandalye olup olmadığına baktı. "Siz hastasınız..." diye başladı söze, ancak birdenbire susuverdi.

"Ben çok nadiren hastalanırım," diye yanıtladı Olivia, "ve eğer hasta olsaydım, seni temin ederim ki bunu misafirlerin önünde asla belli etmezdim!" Bunu ispatlamak için, başını kaldırdı ve gözyaşlarının ıslattığı kehribar rengi, solgun gözlerinde mağrur bir ifadeyle Mitchell'a meydan okurcasına baktı.

Bu gözyaşlarını görünce, Mitchell'in ağzı sımsıkı kapandı. Olivia'nın, kendisini gitmekten alıkoyma hakkını kabul-

lenmiyordu. Olivia'nın, bu gece Cecil'in çatışma odasında akrabalarının portrelerine bakmasını istemesinin nedenini bildiği gibi; kendisini salona götürmeye ve herkese yeğeni olarak takdim etmeye neden bu denli meraklı olduğunu da biliyordu. Otuz dört yıl içinde, kendisine kim olduğunu ya da onunla nasıl bir akrabalık bağı olduğunu anlatan gizli bir not göndermek için, hiçbir çaba göstermemişken, şimdi manasız birkaç jestle bu durumu telafi edebileceğine inanıyordu. Yaşlı kadının yüzündeki üzgün ifade, kendisine tutunan eli, Mitchell'in içinde hiçbir gerçek duygu uyandırmıyordu; bunlar Olivia'nın suçluluğunun ve korkusunun belirtileriydi.

Olivia, suçluluk duygusu içinde ölüme yaklaşmış, korku dolu yaşlı bir kadındı; gönül alma hevesine kapılan, kibirli, hilekâr bir ihtiyardı ve Mitchell'in, erkenden giderek kendisine engel olmasını istemiyordu. Nitekim, Olivia yüzeysel ıstırap nöbetinden neredeyse tamamen kurtulup, sanki kendisine ait olmayan bir sesle Mitchell'a; "Londra'ya mı döneceksin, yoksa Paris'e mi?" diye sordu.

"İkisi de değil," dedi Mitchell, salondaki insanlarla tanışmaktan vazgeçip, kadını en yakın sandalyeye oturtması gerektiğini düşünerek. "Çok geç oldu, Caroline'ı evine bırakmak istiyorum."

"İlerde Şikago'ya tekrar gelmeyi düşünüyor musun?"

"İki hafta sonra dönmeyi düşünüyorum," diye yanıtladı Mitchell, onu zorla salon girişinin yanındaki konforsuz görünen antika bir sandalyeye doğru yönelterek.

Olivia, ilk adımını atmasına izin vermemeyip, bastonunu onun dizlerinin önüne doğru uzattı. "Birkaç hafta içinde geri mi döneceksin?" diye sordu.

Mitchell, onun kendinden geçmiş ifadesine, aydınlık, ıslak gözlerine baktığında, kendi yarattığı ve hayatı boyunca tanımadığı aile fertlerine karşı ördüğü ilgisizlik duvarından küçük bir parçanın kopup düştüğünü hissetti. Olivia, ona gözlerinin içi gülerek bakıyordu ve sanki gitmesine izin vermeyecekmiş gibi sıkıca kolunu tutuyordu.

Onun bu tavrı, Mitchell'a üstün güçlerinden haberi olma-

yan, çöken duvarların yanında her tehlikeye göğüs geren, sevinli, küçük bir örümceği anımsattı. İstese, onu kolayca başından savabilir ve önceden de düşündüğü gibi etkisizleştirebilirdi, ancak; "Anguilla'da bir ev yaptırıyorum. Birkaç hafta orada bulunmam gerekiyor, sonra geri döneceğim," dedi.

"O kadar mutlu oldum ki!" dedi Olivia, aniden yanağını onun koluna dayayarak. "Anguilla'nın güzel bir ada olduğunu duymuştum. Herkesin bahsettiği bir otel varmış orada. Henry Bartlett oraya sık sık gider," diye ekledi. Sonra amacına erken ulaşmanın verdiği keyifle, dikkatini başka bir yöne çevirdi. "Bu, Matthew Farrell ve eşi, Meredith Bancroft da işte orada. Çin seyahatinden henüz döndüler. Eminim onlar hakkında bir şeyler duymuşsundur."

"Evet," dedi Mitchell, bu salonda bulunan iki kişiyi tanıdığına ve onların gerçekten de sevdiği kişiler olmasına şaşırarak.

Hâlâ onu salondakilerle tanıştırmaya hevesindeki Olivia, Mitchell'ı onlara doğru götürürken; "Şimdi, seni ilk olarak kiminle tanıştırmalıyım?" diye söylendi. "Evan ve Henry Bartlett'in yanından geçmemiz gerektiği için, onlarla başlayabiliriz." Olivia, Mitchell'ın koluna girdi, gülümseyerek onu ileriye doğru çekti. Başka şansı olmadığını anlayan Mitchell, yüzüne kibar bir ifade yerleştirdi ve Olivia'nın kendisine öncülük etmesine izin verdi.

Cecil, Mitchell'ın salonda bulunduğunu söylediği andan itibaren, bu haber hızla kulaktan kulağa yayılmıştı. Mitchell, kolunda Olivia ile salona girdiğinden beri, ikisine çevrilen meraklı gözler genç adamı tepeden tırnağa inceliyordu. Konuşmaların sesi önce azaldı, ardından gülümseyen fısıflara dönüştü.

Olivia, Mitchell'ın yarattığı olumlu etkinin farkında olarak, küçük, ağır adımlarla yürüyor, onu cıraftakilere daha uzun süre göstermek istiyordu. "Hanımların bir hayli dikkatini çektin!" dedi keyifle. Gözlerini çevresinde dolaştırmaya devam ederek, "Hatta evli olanların bile," diye ekledi.

Özellikle evli olanların, diye geçirdi Mitchell içinden.

Ahıra yeni giren, cinsel iştahı yerinde bir at gibiydi -üstelik, Wyatt olduğu için, safkan da sayılırdı. Potansiyel bir sevgili olarak, safkan olması, onu tenis hocasından, egzersiz öğretmeninden ya da meteliksiz bir sanatçıdan daha fazla arzulanır kılıyordu.

Buradakilere benzeyen insanlarla büyük oyunlar oynamıştı. Bu oyunlardaki bütün hileleri ve bu hilelerin nasıl yapıldığını çok iyi biliyordu. Aynı zamanda, bu oyunların nasıl kazanılacağını da biliyordu. Geçmişe uzanan bu başarısından ne utanıyordu, ne de bununla övünüyordu, ama bunları kesinlikle tekrar yaşamak istemiyordu. Nitekim, Olivia'nın, şu anda kendisini izleyen kadınların aklından geçen şeyleri düşüncübilme için fazlasıyla ileri bir yaşta olması, onu rahatlatıyordu.

Olivia, Mitchell'in dikkatini çekmek için kolunu sıktı ve genç adam ona doğru döndü. "Hanımların neler düşündüklerinin farkındayım," dedi Mitchell'a.

Birden şaşırın Mitchell, dikkatlice; "Farkında mısın?" diye sordu.

Onaylarcasına başını sallayan Olivia, mutlu bir ses tonuyla, "Senin aşırı derecede çekici olduğunu düşünüyorlar!" diye fısıldadı.

Henry Bartlett; Mitchell'in çekici olduğunu düşünmüyordu. Henry Bartlett, Mitchell Wyatt'ın ne olduğunu çok iyi biliyordu ve kendisinin bildiğini Mitchell'in da anlamasını istiyordu. Olivia, Cecil'in ona söylediği gibi; "Henry, sen Mitchell'la tanışmıştın değil mi?" diye sorduğunda, Bartlett'in soğuk tebessümü yerini yapmacık bir gülümsemeye bıraktı.

"Elbette," diye karşılık verdi, sağ elini Mitchell'a uzatmak yerine, kaba bir hareketle cebine sokarken. "Ancak tanıştığımızda, Mitchell daha küçüktü."

Bu beklenmedik cevap, Olivia'nın kafasını fena halde karıştırmıştı. "Henry," dedi, "başkasıyla karıştırıyorsun galiba. Sen Mitchell'ı küçükken görmüş olamazsın."

"Henry baklı," diye onun sözünü kesti Mitchell, serinkanlılıkla Bartlett'e bakarak. "Hatta bahse girerim, ilk uçak seyahatimi onun nezaretinde gerçekleştirdim."

"Seni uçağa götüren bendim, bindiren değil."

Olivia yumuşak bir tavırla araya girdi. "Artık Mitchell'in kendi uçağı var," dedi, Henry'nin dediklerinden hiçbir şey anlamadığını açıkça belli ederek. Ancak imaların farkındaydı ve bu hiç hoşuna gitmedi. Bartlett'in oğluna dönerek; "Mitchell, bu Henry'nin oğlu, Evan Bartlett," diye gösterdi. Ardından, hatasının geç de olsa farkına vararak; "Evan'ı da hatırlıyorsun, değil mi?"

Olivia'nın gergin parmakları telaşlı bir şekilde boynundaki inci kolyede gezinirken, "Hiç tanışmadık," dedi Mitchell.

Evan Bartlett, babasına oranla daha olumlu bir yaklaşım sergiledi. Mitchell'in elini sıktı, hiçbir meraklı soru yöneltmeden, zekice, özel uçaklar hakkında bir sohbet açmaya yöneldi. "Şirketimiz için iki yaşında bir Golfstream G-3 almak istiyoruz. Acentelerin uçaklarıyla seyahat etmek karmaşaya ve zaman kaybına neden olduğu için, kendi adımıza uygun maliyetli bir jet almak istiyoruz."

Henry, olan bitenin üzerinden insafsızca detay vererek geçliği için, oğlunun Mitchell'in karşısında bocalayarak konuşmasına neden olmuştu. Mitchell, Evan'a cevap vermek yerine, kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sorun şu ki," dedi Evan, huzursuz bir duraklamanın ardından, "Bir Lear de bizi gitmek istediğimiz yere götürebileceğinden, G-3'ün fiyatını karşılamak anlamsız görünüyor."

"Ancak G-3 kadar konforlu olmaz," dedi en sonunda Mitchell.

"Evet. Tabii ki, önem verdiğimiz şey para değil de konfor ve gösteriş olsaydı, sahip olmak isteyeceğimiz tek uçak G-5 olurdu. Tanrım, G-5 cidden iyi bir uçak. Onu uçarken gördüğümde, hep bakakalırım. Güzel bir kadına bakmak kadar heyecan verici bir şey. Hiç onlardan biriyle seyahat ettiniz mi?"

Mitchell, onun bir kadından değil, uçaktan bahsettiğini tahmin etti. Olivia orada bulunmasaydı, eğlenmek için Evan'dan bir açıklama isterdi. Olivia yanında olduğu için, sadece, "Evet," demekle yetindi.

“Peki, sizin uçağımız hangisi?”

“G-5.”

Olivia, derin bir nefes aldıktan sonra, yüzündeki mutlu ifadeyi korkmuşçasına değiştirerek; “Mitchell, iki hafta içinde Anguilla’ya gidecek,” diye birden söze girdi. “Sen oraya sıkça gidiyorsun, değil mi Henry?”

“Yılda birkaç defa gidiyor,” diye yanıtladı Evan, cevap vermeyen babasının yerine. “Ben, kendi adıma ilk defa, üç hafta içinde oraya gideceğim. Kasım ayında gitmek istiyordum, ancak Island Club’da rezervasyonlar dolu olduğundan subatın ilk gününe kadar beklemek zorunda kaldım. Düzenli olarak orda kalan biri değilseniz, yer bulmanız oldukça zor oluyor. Siz de gittiğiniz zaman Island Club’da mı kalacaksınız?”

“Hayır.” Olivia’nın onları Anguilla’da inşa ettirmekte olduğu ev hakkında bilgilendirmeye çok hevesli olduğunu hissederek, hızlıca ekledi, “Orada bir dostumun yata var. Yatta kalmayı düşünüyorum.”

“Umarım seyahatimi engelleyecek bir aksilik çıkmaz,” dedi Evan. “Müşterilerimizden biri aniden hayatını kaybetti ve kızı oldukça üzgün. Kızı, belki de...” durakladı, saatine baktı ve kaşlarını çatı. “Müşterimizin ölümünden söz açılmışken, bu gece onun adına verilen yemeğe gitmeliyim ve çok geç kaldım.” Babasına ve Mitchell’a veda etti, Olivia’nın yanağına bir öpücük kondurdu ve kalabalığın içinden ön kaptıya doğru ilerledi.

Olivia onun gidişinden faydalanarak, başıyla soğuk bir selam verdikten sonra, Mitchell’ı Henry’den uzaklaştırdı.

“Şimdi, bakalım Matthew Farrell nerede,” dedi Olivia. “A, bak bize doğru geliyor. Seninle tanışmak için çok hevesli görünüyor.”

Mitchell, onun yüzündeki muamma gülümsemeyi görünce gülümseyerek, “Bunu nerden çıkardın?” dedi

“Bak, sana gülümsüyor.”

“Benim çok çekici olduğumu düşünüyor muhtemelen,” diyen Mitchell, yaptığı espriyle son birkaç dakikadan beri süregelen gergin ve sıkıcı havayı dağıtmaya çalıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kate Donovan, Evan’ın, Island Club’da kiraladığı, çiçek açmış yasemin çiçeklerinin kokusuyla dolu özel bir bahçe içindeki villanın terasında durmuş, cenneti anımsatan manzaraya bakıyordu.

Kabarık beyaz bulutlarla göz alıcı masmavi bir gökyüzünün altındaki Maundays Koyu’nun parıldayan sularında, zarif yelkenlilerle ışıltılı yatlar süzülüyordu. Kumu toz şeker gibi bembeyaz olan hilal şeklindeki sahilde güneşlenenlerden, küçük bayrağını kaldırarak havlu, içecek ya da yiyecek bir şeyler isteyen olduğunda, dikkatli otel çalışanları, koşuşturarak bu istekleri yerine getiriyordu.

Kıyının yakınındaki bir kanoda kürek çekerek ilerlemeye çalışan bir çift, suya atlayıp kanoyu arkalarından çekerek yürümeye başladı. Kate, büyük bir yalnızlık duygusuna kapılmak üzereyken, onların yerine gülümseyerek bu anın keyfini çıkarma isteği duydu birden.

Anguilla Adası’nın nefes kesici bir güzelliği vardı. Otel; kubbeleri, ufak kuleleri ve harikulade bahçeleriyle peri masallarını hatırlatıyordu, ama Kate yapayalnızdı. Bu yabancı tropikal cennette tek başına olmak, babasının ölümüyle içine yerleşen acıyı hafifletmek yerine, cezazeden beri hissettiği yalnızlığı gerçek dışı bir boyuta taşıyordu.

“Kate, benim; Holly... Bir saniye-”

En iyi arkadaşının sesini ve arka plandaki tanıdık köpek havlamalarını duymak, Kate’in yaralı ruhuna merhem gibi

geldi. Holly veterinerdi, "kurtarılan" köpekleri alıp onlara bir yuva bulmaya çalışırdı. Köpek havlamaları olmadan onunla sohbet etmek neredeyse imkânsızdı. "Gürültü için özür dilerim," dedi Holly nefes nefese. "Kurtarılmış bir doberman aldım ve başıma bela açtı. Neyse, Anguilla nasıl?"

"Güzel bir ada, hiç bozulmamış."

"Kendini nasıl hissediyorsun? Yine başın ağrıyor mu?"

"Dört gün önce Şikago'dan gelirken uçakta beynimi oyan baş ağrısından sonra pek ağrımadı. O kadar kötüydüm ki, St. Maarten'e indiğimizde, Evan, şoförden bizi bir doktora götürmesini istedi. Adam da kendi doktoruna götürdü. Muayenehanesi evinin içinde olan, yaşlı, iyi huylu ve yalnızca Fransızca konuşan bir adamdı doktor. Şoför biraz İngilizce bildiği için, çevirmen olarak iletişim kurmamıza yardımcı oldu."

"Tanrıya şükürler olsun ki, jinekolojik bir rahatsızlık söz konusu olmadı!"

Holly'nin takılmasına gülen Kate, "Açıkçası, şoför doktorun sözlerini bize aktarırken pek de parlak bir çeviri yapamadığı için, anlayabildiğim tek şey, migrenim olduğu. Neyse, doktor bana, önümüzdeki iki hafta boyunca kullanmam için migren hapları yazdı. Şu anda o hapları alıyorum, ama bence baş ağrılarımın nedeni stresten büyük ihtimalle. Zamanla kendimi biraz daha iyi hissedince, bu ağrıların kendiliğinden geçeceğini düşünüyorum."

"Sen yine de ilaçlarını ihmal etme," dedi Holly, ciddi bir sesle. Kate bunu yapmaya söz verince de konuyu değiştirdi. "Island Club nasıl, neler var?"

Holly'nin hatırına ses tonunu neşeli tutmaya çalışan Kate, oteli anlattı. "Sahil boyunca yayılmış, her biri bahçeli, teraslı ve manzarası muhteşem, otuz tane özel villa var. Her şey beyaz. Otel, villalar, hatta odaların zemini bile. Banyo benim salonum kadar ve küvet, sıg bir havuz gibi. Giriş yapılan otel binası küçük, ancak içindeki butikler çok hoş ve buradaki yemekler şahane."

"Hiç ünlü birine rastladın mı?"

"Bir komi, bana geçen hafta Donald Trump'ın, bir ay önce

de Julia Roberts'ın burada kaldığını söyledi. Buradaki evlerden birinde kalan bir aile var. Bir koruma tutmuşlar, oğullarına göz kulak oluyor, ancak onların kim olduğunu bilmiyorum, sorduğumda personelin de söyleyeceğini pek sanmıyorum. Personel çok ketum ve çok iyi hizmet veriyor. Aslında, burada bizim için çalışmasını istediğim genç bir garson var." Kate, terk edilmiş gibi bir izlenim vermek yerine, alelade bir şey söylemiş gibi, "Yani, benim için," diye düzeltti

Holly'yi kandıramamıştı. "Restoranı düşünme. Bırak bunu telefonla Evan halletsin. Sen eve döncene kadar içini karartacak şeyler düşünmeyeyim diye, ona seni eğlendirmesi ve sevip okşaması için katı emirler yağdıracağım."

Kate bir an durakladı, ardından sıkıntıyla, "Evan burada değil," dedi.

"Bütün gününü golf oynayarak mı geçiriyor yoksa?"

"Golf oynamıyor, o Şikago'da."

"Ne?" dedi Holly öfkeyle.

"Babasının önemli bir davası vardı," diye açıkladı Kate, "ancak, hâkim onu bağışlamadı. Evan da, mahkemenin temyizi ya da devamı için hâkimi ikna etmek amacıyla Şikago'ya geri döndü."

"Ne zaman Anguilla'ya tekrar gelmeyi düşünüyor?" diye sordu Holly sertçe.

"Mümkün olursa yarın... Belki..."

"Evan küstah ve kaba herifin teki. Hiçbir bahanesini kabul etmiyorum. Babanın adına verilen yemeğe, zengin, yaşlı bir adamın doğum günü partisine katıldığı için, neredeyse bitirken yetiştirdi. Senin babanın cenazesinden bu kadar kısa bir süre sonra böyle bir tatil istemediğini biliyordu, ama senin kendini suçlu hissetmeni sağladı ve kendisiyle gelmeye ikna etti. Ve şimdi de seni orada tek başına bıraktı."

"Tek başına' olmanın gerçekten sıkıntı yaratacağı çok daha kötü yerler var," dedi Kate, Holly'yi sakinleştirmek için. Gözünün ucuyla, bahçesinin karşısından koşarak ormana doğru kaçan büyük bir köpek gördü. Telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırarak, köpek için sakladığı domuz

pastırmasını paketinden çıkardı. "Aslında, burada sürekli gördüğüm yakışıklı bir erkek var. Ben ve Max, yemeği birlikte yiyoruz."

Holly dikkat kesilmişti. "Nasıl biri?"

Köpek terastan attığı dilimi yiyip sabırsızlıkla havlayarak sonraki dilimi beklerken, Kate, telefonu hâlâ omzunda tutarak Holly'ye köpeği anlattı. "Son derece uzun boylu, açık kahverengi saçları ve son derece zekice bakan kahverengi gözleri var. Bu kadar iri görünümlü birinden beklenmeyecek kadar da centilmen. Adı Maximilian, ben ona kısaca Max diyorum."

Holly, Kate'in sesindeki alaylı ifadenin farkına vardı. "Onun nesi var, Kate?" dedi dikkatlice.

"Çok zayıf, banyoya ihtiyacı var ve tüyleri hiç fırçalanmamış."

"Aman Tanrım!"

"Ve dört bacaklı."

Holly, "Bak, işte bu üstesinden gelemeyeceğin bir sorun," diyerek güldü. "Bir köpektен mi kediden mi söz ediyoruz?"

"Kocaman bir köpek," diye açıkladı Kate, domuz pastırmasının son parçasını da atıp parmaklarını peçetleyle sildikten sonra. "Bana, uzun zaman önce kurtardığın bir köpeği anımsatıyor -hani sürekli bizi kovalayan. Kısa açık kahverengi tüyleri, siyah bir burnu vardı. Aslında kaplanları kovalayarak yoran bir türden olduğunu söylemiştin."

"Kapanları değil, aslanları," dedi Holly. "O köpek bir Rhodesian Ridgeback'ti."

"Max'in sırtında onun gibi kabarık çizgiler yok ve kesinlikle sahipsiz, bir sokak köpeği. Peşinde kendisinden çok daha ufak tefek iki kız arkadaşı vardı; onlar da yemekte bize katılıyorlardı, ama Max artık yanında onlar olmadan geliyor, bana biraz kur yapıyor."

"Aşk konusu açılmışken ve Evan oraya gelemeyecek kadar 'meşgul' olduğundan, bana küçük bir iyilik yapar mısın?"

"Ne gibi bir iyilik?" diye sordu Kate, Holly'nin değişen ses tonunu fark ederek.

"Otelde kalan ve cinsiyeti erkek olup kendisi evli olmayan, çekici herhangi bir *insan* var mı oralarda?"

"Hiç sanmıyorum."

"Peki, hiç medeni görünümlü bir müstahdeme ya da sevimli bir komiye de mi rastlamadın?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü, otel ücretini kahrolası Evan öderken, senin onlardan biriyle çılgın bir macera yaşamam, beni sevinçten çıldırtacak," dedi Holly, haince.

Kate kakkahayı bastı. "Tamam."

Holly'nin sesindeki öfke, şaşkınlığa dönüştü. "Bunu yapar mısın?"

"Hayır," dedi Kate, yüzünde kararsız bir tebessümle, "ancak, eğer sen fevkalade mutlu olacaksan, bunu yaptığımı farz edebilirsin."

Holly ile bu keyifli sohbet, Kate'in biraz açılmasını ve kendisini meşgul edecek bir uğraş bulması gerektiğini düşünmeye başlamasını sağladı. Yüzmeye gidebilirdi, daha sonra sahildeki, üstü kapalı terası ve Fas tarzı sundurmasıyla rahat, küçük bir restoran olan Sandbar'da gecikmiş bir öğle yemeği yiyebilirdi. Restoranın koya bakan nefis bir manzarası vardı ve eğer gözlerinin suya takılmasına izin vermezse, O'Hare Havaalanı'nda satın aldığı *Acının Üstesinden Gelmek* adlı kitabı okuyabilirdi.

Bunu yapmak istemezse, Şikago'ya gider gitmez yapması gereken işlerin bir listesini çıkarabilirdi. Restoranda, artık sadece kendisinin sorumlu olduğu, halletmesi gereken işler vardı. Ayrıca babasının ölümü ve mirasla ilgili bir sürü detayla ilgilenmesi gerekiyordu.

Yapması gerekenleri sıralayarak liste yapmak, Kate'in kendisini daha iyi hissetmesini ve bunların üstesinden gelmesini kolaylaştıracaktı. Aslında, baskı altında olduğu zaman listeler zihnini rahatlatırdı -yapılması gerekenlerin önem sırasına göre listesi veya zor bir karar alması gerektiğinde, konuyla ilgili olumlu ve olumsuz noktaların listesi. Holly, onun bu listeleme takıntısıyla alay etse de, Kate için önemliydi.

Öğleden sonra yapacaklarını kafasında şekillendiren Kate, daha iyi ve enerjik hissetti. Bir başka üzüntü ve çaresizlik dalgasının kendisini yıpratmasına izin vermeden, sarı bir mayo giydi, beline bir parca bağladı; sonra, kitabını, masasının çekmecesinden aldığı bloknotunu ve parasını, yeşil bez plaj çantasına yerleştirdi; sahile doğru yola çıktı. Önce vücudunu dinçleştirmek için yüzme, sonra nefis bir öğle yemeği...

Genç bir garson, Kate'in sandaletlerinin sesinden Sandbar'a doğru yaklaştığını fark etmişti. Ancak onu boş olan tek masaya doğru yönlendirirken, Kate durakladı. Çünkü, hem güneş koruyucu krem sürmüş olmasına rağmen, ışığın tenini kavurmasından çekiniyor ve tropikal güneş ışınlarından uzak durmak istiyordu; hem de üç genç çocuk bir korama görevlisi nezaretinde yandaki masada oturuyordu. Bu inatçı gençler, dün kendisine kur yapmak istemişlerdi; şimdi de içlerinde yeni bir umutla kendisini gözlüyorlardı.

"Sanırım içerde oturmam daha iyi olacak," dedi garsona.

Sıkıntılı görünen garson; "Ancak, bu durumda, bir masanın boşalmasını beklerken yemeğinizi barda yemeniz gerekecek," diye karşılık verdi.

Kate, Fas işi bir sundurmanın ötesinde durdu ve içeriye baktı. Küçük barda kimsecikler yoktu ve sırtını dayayabileceği arkalıkları olan yüksek iskemleler oldukça konforlu görünüyordu. Barda yemenin kendisi için hiçbir sakıncası yoktu. Dışarıdaki manzarayı görebilmek için terasa bakan bir iskemle seçti. Sonra çantasından kitabını, not defterini ve kalemını çıkardı. İhtiyacı olan her şeyi yanında bulundurmanın huzuruyla, çantasını iskemlesinin arkasına astı, öğle yemeği için bir salata ve yanında domates suyu söyledi.

Kumsalda, sudan çıktığında kendisine havlu verilmişti ve şimdi restoranın açık sundurmasından gelen hoş kokulu esinti, yumuşak dokunuşlarla ıslak saçlarını kurutuyordu. Göz kamaştırıcı güneş ışığından uzak olmak harikaydı ve içeride bulunan masalarda sürgelen konuşma sesleri, onun konsantrasyonunu bozmayacak kadar kısıktı. Kate, dışarıdaki suya

bakıp, kaleminin ucunu bloknota hafifçe vurarak, ilk önce hangi listeden başlaması gerektiğini düşündü.

Evan'la olan ilişkisinden başlamaya karar verdi. Not defterine dikey bir çizgi çekerek iki sütun oluştururken garson domates suyunu getirdi. Genç kız sol taraftaki sütunun başına, "Devam Etme Sebepleri"; sağ sütunun başına da, "Bitirme Sebepleri" diye yazdı.

Evan'la ilişkisinde çalkantılar yaşıyordu ve bu bocalamanın sebebi de, ilişkinin devam edip etmemesi konusunda duyduğu kararsızlıktı. Holly birçok nedenle Evan'ı suçluyordu; özellikle de dört yılın ardından hâlâ Kate'in parmağına bir nişan yüzüğü takmamış olduğu için. Ancak bunun sorumlusu Kate'in kendisiydi. Ne zaman Evan'ın evlilikle ilgili bir şey düşündüğünü hissetse, onu bu fikrinden uzaklaştıracak ya da yeniden düşünmemesini sağlayacak bir şeyler yapıyor veya söylüyordu. Kate'in babası Evan'ı severdi, onun bir Bartlett'le evlenmesine de çok sıcak bakıyordu. Kate'in maddi sorunlardan uzak, mutlu, bir hayat sürdürmesini istiyordu.

"Bu nedir?" diye sordu, henüz bir yudum aldığı domates suyunun yanına bir yenisini koyan garsona.

"Dışarıda oturan genç beyefendilerin size ikramı," diye gülümseyerek yanıtladı garson. "Siparişini verdiğiniz içecekten bir tane daha alabileceğinizi ve bunun ücretinin ailelerinin hesabına yazılmasını söylediler." Kate yavaşça gülümseyerek onların bulunduğu masaya baktı.

Üç gencin hevesli bakışları kendisine yönelmişti. Onların yanındaki masada oturan aile, tıpkı Kate'in yakınında oturan ve garsonun domates suyunu getirdiğinde dediklerini işiten çift gibi, olup bitenin açıkça farkındaymış gibi görünüyordu.

Çocukların yaşları on üç ila on altı arasındaydı ve Kate, onların egolarını yerle bir etmeden durumdan sıyrılmamanın bir yolunu düşündü. "Onlara teşekkürlerimi ve çalışmakta olduğumu iletin," dedi. Verdiği karşılığın pek inandırıcı olmadığını düşünse de, barda kendisine katılmayı düşünen gençleri uzak tutacağından emindi.

Bu arada garson, salatasını getirdi, Kate listesinin her iki tarafına da birkaç madde yazdı, ancak Evan ile aralarındaki ilişki hakkında herhangi bir yargıya varmak için şu anda fazlasıyla duygusuz olduğunu fark etti. Bu listeyi bıraktı ve başka bir sayfa açarak yeni bir listeye geçti. Şöyle bir başlık attı; "Restoranda Yapılması Gerekenler." Garson, önüne bir bardak daha domates suyu koyunca ona baktı.

"Genç beyefendiler selamlarını sunuyorlar." Adam bu defa gözlerini devirerek gülümsüyordu.

Kate etrafına baktı ve içerideki masalarda oturan birkaç çiftin gülümseyerek kendisini izlediklerini gördü. Dışarıya, çocukların oturduğu masaya baktığında ise, daha önce fark etmediği yalnız oturan bir adam dışında, etraftaki herkesin kendisini izlediğini anladı. Kendi adına değil, çocuklar adına utanarak, doğrudan onlara baktı ve yavaşça başını salladı, fakat onları reddederek durdurmak için yaptığı uyarının ağırlığını azaltmak için gülümsedi.

Yeni listesinin başlığına göz atarken eli titredi. *Donovan*'ın *Restoranı*, kendisine daima babasını hatırlatacaktı. Babasının, şehrin merkezinde, ilk önce bir İrlanda pub'ı olarak açtığı *Donovan's*, otuz yıl içinde sürekli genişleyerek, şu anda Şikago'nun en zarif ve popüler restoranlarından biri haline gelmişti. Daniel Patrick Donovan orada her zaman demirbaştı. Özel müşterileriyle ilgilenirken, yemek ve servis de dahil olmak üzere tüm detayları gözleyen, esprili, karizmatik bir adam... Restoranda işlerin yürümesi için her zaman bir itici güç ve moral kaynağıydı babası ve şimdi Kate, onsuz devam etmek zorundaydı.

Duygularına yenilmemeye çalışarak, listesine geri döndü. Başgarsonun söylediğine göre, ilerideki on bir gün boyunca rezervasyonlar tamamen doluydu ve bekleyenler listesi, her zamanki iptal edilen rezervasyonlar listesinden daha kabanktı. Kate restoranın işletme bütçesiyle ilgili tüm detayları ve bütçeyi korumaya yönelik bazı önlemler almayı bilmeliydi... Babasının yerini doldurabileceğini çalışanlara -ve kendisine- ıspatlayana dek, personelle haftalık toplantılar düzenleyecek-

ti. Aynı zamanda, babasının seçtiği yeni menülerin durumunu kontrol edecekti. Kestane rengi deri kaplı, üzerine altın rengi harflerle Donovan yazılmış menüleri çok beğenirdi.

Babam parlayan pirinç çivi başlarıyla kestane rengi deri sandalyeleri de çok severdi, diye düşündü acıyla...

Ve şık ceketleriyle garsonları...

Ve parıldayan kristal cam eşyaları...

Ve barda ışıldayan pirinç parmaklıkları...

Kate, gözlerini dolduran yaşları tutmak için parmaklarını burnuna bastırdı. Sundurmadan içeri doğru bir kahkaha tufanı yankılandı. Kate gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı.

"Genç beyefendiler size sevgilerini sunuyor," dedi garson.

"Bunu onlara geri götür ve istemediğimi söyle," diye emir verdi Kate, sesi titreyerek. Restoranda kendisini izleyenlerden özür dilercesine etrafına baktı; sonra başını eğip not defterinde yeni bir sayfaya geçti. Babasının evinde yapması gerekenlerle ilgili yeni bir liste yapmaya başladı.

Garson hiç dokunulmamış bir bardak domates suyunu taşıyarak sundurmaya çıktığında, çocuklardan umutsuzluk içinde inlemeler duyuldu.

Yanlarındaki masada oturan Mitchell Wyatt, güldüğünü görmemelerini için başını çevirdiğinde, sol tarafında gülen gözlerle karşılaştı. Şu ana kadar, terasta oturan herkes, gençlerin içerideki kadını etkilemek için tekrarladıkları âşıkane girişimleri destekler gibi görünüyordu.

Mitchell, oturduğu yerden içerideki kadını görebilmesine rağmen, kadın koyu bir gölgenin altında bulunduğundan, nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikir edinmemişti. Bu konudaki fikirlerini herkesin duyabileceği şekilde tekrar tekrar ifade etmekten çekinmeyen çocuklara göre, orada oturan kadının "şehvetli" ve "tilki gibi" idi.

Domates suyu dolu bardağı onların masasına koyan garson sertçe, "Hanımefendi başka domates suyu istemiyor," diye bilgilendirdi onları.

Mitchell, garsonun açıklamasından sonra yayılan kahka-

haları ve gençlerin yaşadıkları hayal kırıklığı nedeniyle hordurdanmalarını duymamaya çalıştı. Müteahhidinin kendisine verdiği yaklaşık değerlere göz atarken, yan masadaki çocuklardan en genç olanı, kendisinden daha yaşlı ve tecrübeli bir erkekten tavsiye almayı istemiş olacak ki, çaresiz ve muhtaç bir ifadeyle, Mitchell'a doğru eğilerek, "Peki, siz olsanız ne yapardınız?" diye sordu.

Tekrar dikkati dağılan Mitchell, hiç de iştah açıcı görünmeyen domates suyuna bakarak, "Bir kereviz sapı ve yanına da bir kadeh votka eklerdim," diye cevap verdi.

Garsona bakarak, "Evet!" diye heyecanla bağırdı çocuk.

Garson, sorgulayan gözlerle, masada onlarla birlikte oturan ve gazete okumaya çalışan koruma görevlisini süzdü. Çocuklar da umutla koruma görevlisine baktılar. "Bize bir şans daha ver Dirk," diye yalvardı içlerinden biri. Koruma görevlisi iç geçirdi, durakladı, daha sonra garsona başıyla işaret ederek "Son defa," dedi.

Çocuklar neşeyle bağırdılar.

Solundaki masada oturan adam Mitchell'a, "Bu kadar uğraştıkları için onları suçlamamalı. Bekâr olsaydım, ben de onu elde etmek için bir oyun oynardım. Bu kadın yakıcı bir güzel," diye fısıldadı.

Terastaki bütün bu şamata dan habersiz olan Kate, babasının evinde yapması gereken işlere göz attı ve içindeki acı büyüdükçe büyüdü. *Giyisileri yoksullar için para toplayan Protestan grubuna hibe et.* Babasının takım elbiseleri... Gözlerinin daha da yeşil görünmesini sağlayan, çok beğendiği yeşil süveteri. Ne harika gözleri vardı... Sıcak, gülen, İrlandalı gözleri... Bu gözleri artık hiçbir zaman göremeyecekti.

Ağlamak üzere olduğundan korktu. Buradan çıkması gerekiyordu. Defterini kapattı, garson önüne bir Bloody Mary koyduğu anda terastan içeri giren ve kendisine doğru yürüyen bir erkeğin bakışları altında, bar iskemlesinden indi.

"Genç beyefendi sevgilerini sunuyor," diye açıkladı garson.

"Domates suyu sevimliydi," dedi Kate ona. "Bloody Mary

ise hiç de sevimli değil. Böyle bir davranış, çocuklar için oldukça saldırganca ve uygunsuz."

Garson, "Bu, onların fikri değildi hanımefendi," dedi çabucak.

"Öyleyse kimin fikriydi?" diye sordu Kate, restoranın içinde ve terasta oturan, Bloody Mary'ye nasıl bir tepki vereceğini merak ederek kendisini izleyen müşterileri umursamaksızın.

"Benim," dedi, yeni gelen ve tam yanında duran adam.

Kate, ses tonunun kalınlığından, bu adamın kendisini küçük düşürmeyecek kadar deneyimli olduğunu ve bunu anlayabilecek yaşta olduğunu düşünerek ona gülümsemedi. "Bu yeni yetmelerin alkol almalarına yardımcı olmanız büyük bir suç." Sol eliyle not defterini ve tabağının arkasındaki *Acının Üstesinden Gelmek* kitabını aldı; yeşil bez çantasını sağ koluna taktı ve Bloody Mary'yi ona geri vermek için eline aldı. "Bunu istemiyorum." Bez çantasının kayışları, iskemlenin arkalığına takıldığından, çantasını kurtarmak için aniden çekince, diğer elindeki kadeh karşısındakine çarptı.

Bardağın içindeki kırmızı sıvı genç adamın beyaz gömleğinin ön tarafına sıçradı.

"Ah, hayır!" diye bağırdı Kate. Adamın yüzünde şaşırtıcı bir ifade belirmiş ve izleyenlerin nefesleri kesilmişti. "Gerçekten çok üzgünüm!" Yarı dolu olan Bloody Mary bardağı dışında, elindeki her şeyi bara bırakan Kate, hemen buzlu su ve bir bez aldı. Adamın gözlerine bakmaya utanarak, "Hemen silmezsek, domates suyu kalıcı leke bırakır," diye mırıldandı.

İpek gömleği buzlu suyla ıslandığında Mitchell'ın tüyleri diken diken oldu. Ancak genç kadın kendinden geçmişesine özür dileyerek elindeki bezle lekeyi silmeye başlayınca, duyduğu rahatsızlık yerini keyfe bıraktı. Kate yanlarında dikilen garsondan soda getirmesini istediğinde ise müdahale etmek zorunda kaldı: "Ona üzerime dökmesi için başka bir şey getirmeyin," diye uyardı. "Bir havlu getirin." Gözleri barın loşluğuna henüz alışırken içkiyi dökmüştü genç kadın

ve o andan beri de gözlerini onun göğüs hizasından yukarıya kaldırmamıştı. Bu nedenle Mitchell sadece, kadının bir altmış boylarında, ıslak, kıvırcık, oldukça kalın telli, uzun, koyu kıvırcık saçlı bir kadın olduğunu görebiliyordu. Bu arada görebildiği kadarıyla, kaşları ve kirpikleri de saçıyla aynı renkteydi. Başını eğip genç kadının kirpiklerine odaklandı. "Size hiç kimse, 'Teşekkür ederim, ancak istemiyorum,' demeyi öğretmedi mi?"

Kate, birden onun kızgın olmadığını anladı, ama bunu fark ettikten sonra hissettiği rahatlama yerini utanca bıraktı. "Korkarım gömleğiniz mahvoldu," dedi, sağ eliyle garsonun getirdiği havluya uzanıp, sol el parmaklarını, gömlek düğmeleriyle teninin arasına sokarak. "Bu lekeyi elimden geldiğince çıkarmaya çalışacağım," dedi.

"Suyla yıkayıp bastırmaktan daha iyi bir fikir gibi geldi bana."

"Kendimi daha kötü hissedemezdim," dedi Kate, boğuk bir sesle.

"Evet, hissedebilirdiniz," dedi Mitchell, gözü onun bıraktığı kitaba ilişmişti ve kitabı tersten okumaya çalışıyordu.

"Nasıl hissedebilirdim?"

Mitchell, "Niyetim çocukları size o Bloody Mary göndermeye heveslendirmek değildi," diye yanıtladı. Kitabın adının *Acının Üstesinden Gelmek* olduğunu anlamıştı.

Kate en sonunda başını kaldırıp yaralı bakışlarla yüzüne baktığında, Mitchell, üç gencin neden onun yüzünden kendilerini rezil ettiklerini çok iyi anladı. Genç kadının, kızıl buklelerin çevrelediği makyajsız yüzü çarpıcıydı, fildişi rengi teni, çıkık elmacık kemikleri, ortasında dikkat çekici bir çizginin bulunduğu küçük kare şeklindeki çenesi kusursuz görünüyordu. Düzgün bir burnu, yumuşak dudaklı genişçe bir ağız vardı, ama Mitchell'ı esas büyüleyen gözleriydi; zarif koyu kıvırcık kaşlarının altında, uzun kestane rengi kirpiklerinin arasında, titreyen ıslak yaprakları anımsatan iri yeşil gözleri. Geç de olsa, Mitchell bu gözlerin yaşlarla parladığını fark etti ve buna sebep olduğunu düşünerek vicdan azabına kapıldı.

Kate, "Doğal olarak, gömleğinizin değeri ne kadarsa ödemeye hazırım," dedi, geri çekilip arkasını dönerken.

"Sizin gibi mağrur, prensipleri olan birinden de daha azını beklemek yanlış olurdu," dedi Mitchell yavaşça, havluyu bara koymasını ve bez çantasını almasını seyrederken. Sol elinde bir yüzük olmadığını fark etmişti.

Kate, onun esprili ses tonunu duyunca, bu kadar hoş davrandığına inanmadı. Ya da bu kadar yakışıklı olduğuna. Sırtı ona dönük olarak, çantasından çek defterini çıkardı ve kalemini bulmak için çantayı karıştırmaya başladı. "Ne kadarlık bir çek yazmam gerekiyor?"

Mitchell duraksadı, zihni diğer tatsız ödemeler ve gözlemlerle meşguldü: Island Club oldukça pahalı, seçkin, küçük bir oteldi, ancak kadının kol saati ve sağ elindeki yüzük ucuz görünüyordu. Ayrıca bez çantasının üzerinde bir kitabevinin adı ve logosu vardı. Bunlar muhtemelen, onun burada tüm masraflarını karşılayan biriyle beraber kaldığı anlamına geliyordu. Bu harikulade görünüşüne bakınca, zengin erkeklerin onu en iyi yerlere götürmek ve onun hoş vakit geçirmesini sağlamak için sıraya girdikleri şüphe götürmezdi. Ancak binikisinin üstü, "eğlenceci bir kız" için fazlasıyla gösterişsizdi. Üstelik, yumuşak, zayıf ve hatta biraz... resmi bir hali vardı.

"Bu oldukça pahalı bir gömlek," dedi Mitchell, ciddi bir sesle, ancak dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Sizin yerinizde olsaydım, bunun parasını vermek yerine, bir akşam yemeği teklif ederdim."

Kate'in içinde tuttuğu kahkaha atma isteği, neredeyse iki haftadır çekmekte olduğu ıstırapın yerine geçmiş gibiydi. "Gömleğiniz o kadar pahalı mı?"

Yapmacık bir üzüntüyle başını salladı Mitchell. "Korkarım ki öyle. Sizin açınızdan maddi olarak en akıllıca çözüm, beni akşam yemeğine davet etmek olur, inanın bana."

"Bütün bu yaptıklarından sonra benimle yemeğe mi çıkmak istiyorsunuz?" dedi Kate, inanmakta güçlük çekerek.

"Evet, ama masamızda yalnızca katı yiyecekler olacak. Sizin ulaşabileceğiniz hiçbir sıvı olmayacak"

Yüzündeki ciddi ifadenin bozulmasını engelleyemeyen Kate, onun korkunç ses tonu karşısında, başını hafifçe eğerek gülmekten kendini alamadı.

Mitchell, kadının yüz ifadesini görebilmeyi isteyerek, "Bunu, bana olan borcunuzu ödemeye hazır olduğunuz anlamında algılıyorum. Bu gece saat sekizde diyebilir miyiz?" dedi yumuşak bir sesle.

Kate bir an bekledi; ardından başıyla onayladı ve en sonunda başını kaldırarak ona baktı. Mitchell'in bakışı onun gözlerinden, mest edici gülüşüne doğru kayarken, kalbinin hızla çarptığını hissetti. Güldüğünde, Mitchell'in şu ana dek gördüğü en davetkâr ve romantik dudakları ön plana çıkıyordu.

Genç kadın dostça gülümseyerek, "Ben Kate Donovan," dedi elini uzatırken.

Onun uzun parmakları, avcunun içine kayarak elini kavrarırken, Mitchell, Kate'in ne kadar hoş el sıkıştığını düşündü. "Mitchell Wyatt," diye karşılık verdi.

Kate, düşünmeye başlamıştı. Evan otelde, suyun kenarındaki muhteşem cam restoran *Voyages*'ta o gece için önceden ikisi adına rezervasyon yaptırmıştı. "Saat sekizde, *Voyages*'ta buluşalım," dedi Kate.

"Onun yerine, otelin önünde buluşalım. Benim aklımda başka bir restoran var."

Kate'in içinde belirsiz bir tedirginlik vardı, ama zihni onun mahvolan gömleğiyle, yakışıklılığıyla, bronz teniyle ve restorandaki herkesin onları izlemesinin ya da dinlemesinin aniden farkına varmanın rahatsızlığıyla meşguldü. "Pekâlâ," dedi ve eşyalarını topladı. Terastan, gençlerin bulunduğu masanın yanından geçmek yerine, kumsal çaprazlamasına yürüyerek oturduğu eve ulaşmayı tercih edip arka çıkış kapısına yöneldi. Kapıya doğru giderken, başını çevirip baktığında, arkasında gömleğinde kocaman kırmızı bir leke bulunan uzun boylu adamı göremedi ve onun restoranın ön tarafından çıktığını anladı. Terastaki gençlerin önünden geçerken onlarla nasıl şamata yaptığını merak etti, suçluluk duyarak.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Otele ait beyaz bornozun içinde, banyo aynasının önünde duran Kate, saçlarını taramayı bıraktı, fön makinesini kapattı ve nasıl bir elbise giymesi gerektiğini düşünerek odasına gezinmeye başladı. Anguilla'daki birçok restoran sıradan görünümliydi, ancak birkaç tanesi oldukça seçkin sayılırdı. Ayrıca yemek arkadaşının tişörtle kot pantolon ya da bol bir pantolonla rahat bir ceket giyip giymeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Öğle yemeğinde beyaz gömlek, bol pantolon ve mokasen ayakkabı giydiğine göre, akşam için de en az bunun kadar hatta daha da şık giyinebilir, diye düşündü Kate. Böylece, mavi mat bir zemin üzerinde, Monet'in *Nitiferler*'inin puslu bir versiyonunu andıran desenleri olan bir ipek pantolon, buna uygun açık omuzlu bir üst ve saten bir kuşak seçti. Sonra elinde askıyla durakladı.

Onun ne giyebileceğini tekrar tahmin etmeye çalışmak ve yanlış seçimi yapmak yerine, elbiseleri gömme dolaba geri koydu ve salondaki telefona doğru yürüdü. Resepsiyonu arayarak Mitchell Wyatt'la konuşmak istediğini söylerken, bahçelerden açık teras kapılarına gelen hoş kokulu esintiyi hissetti.

Resepsiyondaki genç adam, "Üzgünüm," dedi bir an durakladıktan sonra, "ancak Bay Wyatt burada kalmıyor."

"Kayıtlarda adının olmadığına emia misiniz?" diye sordu Kate.

“Evet, kesinlikle eminim.”

Kate öğlen onun; “Benim aklımda başka bir restoran var,” demesinden sonra hissettiği belirsiz tedirginliği anımsadı, telefonu bırakırken. Telefon sehпасının üzerindeki *Otel Hizmetleri* defterine şaşkın şaşkın bakarak, olan biteni tekrar gözden geçirdi: Otelde bir adamla karşılaşmıştı -hakkında hiçbir şey bilmediği bir yabancı- ve onunla bir arabaya binerek bir yerlere gitmeyi kabul etmişti. Adam yakışıklıydı, son derece çokıcıydı ve oldukça rahat konuşuyordu. Lüks otellerin etrafında takılarak zengin kadınları tavlamaaya çalışan bir jigolonun tüm özelliklerine sahipti.

Jigolodan çok daha beteri de olabilirdi. Bir ırz düşmanı olabilirdi. Bir katil olabilirdi -adaları dolaşarak kurbanlarını katleden, daha sonra küllerini kuma boşaltan bir seri katil.

Bu düşünce cesaretini kırdı; dışarıya, terasa çıktı. Terasın ucundaki kımıldayan çalılar görünce nefesi kesildi birden. Çalılar ayrılarak ortaya kocaman bir köpek çıkınca, “Korkuttun beni, Max!” dedi. Köpek, onun suçlayıcı ses tonundan ürkününce, Kate hemen sesini yumuşatarak güven verici bir tona geçti. “Aslında beni korkutan sen değildin; beni korkutan, akşam yemeğini beraber yemeyi kabul ettiğim Jeffrey Dahmer ya da Karındaşın Jack’ti.”

Köpek, sanki kimsenin onları izlemediğine emin olmak için arkasına baktı; daha sonra çalıların etrafını dolaşarak bir ayağını terasa koydu. *Yalnızca bir ayağını, ikisini değil*, diye düşündü Kate. “Sana verecek hiç yemeğim kalmadı,” dedi, yanındaki boş masayı göstererek. “Bak, orada hiçbir şey yok.”

Köpekse, kararsızca ikinci ayağını da terasa uzattı, sanki bir şey istiyormuş gibi dikkatlice ona bakarak. Kate, ileri doğru bir adım atarak, onun başını okşadı. “Sana verecek bir şeyim yok,” diye tekrarladı. Ancak, ona dokunduğu anda köpek, kuyruğunu hızla sallamaya başladı. “İstediğin bu muydu?” diye şaşkınlıkla sordu Kate, başını ve boynunu yavaşça okşayarak. Buna karşılık köpek, başını genç kadının bacaklarına sürttü.

Kate onu okşamaya devam ederken, köpek vücudunun tüm ağırlığını kadına vererek ona yaslandı. Ardından, büyük bir memnuniyetle gözlerini kapattı.

“Ben de yalnızım Max,” diye fısıldadı Kate. Babasını kaybettiğinden bu yana duygularını kontrol etmekte o kadar zorlanıyordu ki, bir köpeğin yalnızlığı bile onu gözyaşlarına boğabiliyordu. Başka bir şey odaklanmaya çalışarak, pervasızca verilmiş bir karar sonucunda akşam yemeğini bir yabancıyla beraber yemesinin olası sonuçlarını düşündü ve Max’in başını okşadı. En sonunda saatine bakmayı akıl ettiğinde sekize çeyrek kaldığını fark etti. “Artık gitmeliyim,” dedi, köpektan ayrılmadan önce, onun kafasına hafifçe vurarak. “Bak,” diye ekledi, neşeli bir ses tonuyla. “Bu gece sağ salım dönersem, sabah kahvaltayı beraber yaparız ve sana tamamen et içerikli çok özel bir kahvaltı ısmarlarım. Nasıl, hoşuna gitti mi?”

Köpek iri kahverengi gözleriyle ona yalvarırcasına bakarak kuyruğunu salladı. Ondan daha fazla ilgi beklediği açıldı. Kate, odasına geri döndü ve cam sürme kapıyı kapatmaya başladı. Sahipsiz köpeğin kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak ve daha az suçluluk duymak için kapıyı çekerken ona, “Sana domuz pastırması ve sosıs vereceğim. Hatta, kemini afiyetle yalaman için kemikli bir biftek de vereceğim! Ama artık gitmelisin,” diyordu. Kapının öte tarafında köpek ona sevimli sevimli bakarken, Kate zar zor arkasını döndü.

On dakika sonra, önceden belirlediği elbiseyi giyen Kate, dar kayışlı açık mavi sandaletlerini giymek için eğildi. Sonra ayakkabılarıyla uyumlu olan küçük mavi çantasını yanına aldı. Tamamen yabancı birisiyle otelin dışında akşam yemeği için sözleşerek, hayatının en aptalca ve en büyük hatasını yapıp yapmadığını anlamamanın zamanı gelmişti. O gece öldürüldüğü için dönemezse, onu kimin öldürdüğünden hiç kimsenin haberi olmayacaktı.

Kapıyı araladığında, aklına bir şey geldi ve geri döndü. Yeşil bez çantasından kalemiyle bloknotu çıkarttı ve temiz bir sayfa koparttı. Üzerine, büyük harflerle, “Adımın Mit-

hell Wyatt olduğunu söyleyen bir adamla akşam yemeğine gidiyorum. Onunla, bugün öğleden sonra Sandbar'da, gömleğine Bloody Mary döktüğümde tanıştım. Garson size onun hakkında bilgi verebilir." Tatmin olmuştu. Polis onun kaybolmasının ardından soruşturma yürütürken, yazdığı notu görebilsin diye, notu salondaki telefonun yanına koydu. Notunu okuduklarında, kesinlikle Sandbar'daki garsonla görüşmeye gidecekler ve içlerinden en az biri, katil hakkında geniş bilgi sahibi olacaktı.

Odasının kapısında duraklayan Kate, tekrar geriye, teras kapısına baktı. Max, terastan çimenlere geçmişti ve koşmaya hazır görünüyordu. Anlaşılan, kendisi gittiğinde, Max terasın etrafında gezinmeye devam edecekti. Bu Kate'i memnun etti. Köpeğin genellikle yaptığı gibi, ağaçların arasına, kendi cinsinden diğer arkadaşlarının yanına gideceğini, ancak kendisi odasına geri döndüğünde, binanın etrafında geziniyor olacağını ve ona doğru koşmaya başlayacağını hayal etti. Yüzünde endişeli bir ifadeyle durdu ve köpek de yere oturdu. "Çok cüretkârsın," diye sertçe uyardı köpeği. "Bahçıvanlar senin peşinde ve ben burada yokken seni koruyamam." Ormanı işaret ederek ona, "Koş!" diye komut verdi.

Köpek, önce onun gösterdiği yere, daha sonra ona baktı.

"Beni anladığımı biliyorum," dedi Kate, "çünkü insanlar sürekli seni kovalıyor ve defolmanı söylüyorlar, sen de gidiyorsun. Ama şimdi ben de bunu istiyorum." Kendini tutamayarak eğilip onun başını okşadı; ardından bir sıra ağacın olduğu yeri işaret ederek "Git!" diye sertçe bağırdı.

Max yavaşça ayağa kalktı.

Kate, "Haydi git!" dedi kesin bir sesle, ellerini çırparak; sonra ona arkasını dönüp otelin ana girişine uzanan yola doğru yürümeye başladı. Gözünün ucuyla köpeği izledi ve ağaçlara doğru koştuğunu gördü. Bu kadar iri olmasına rağmen çevikliğiyle oldukça uzun bir mesafeyi rahatça, çok çaba sarf etmeden hızla kat etmesini hayranlık ve şaşkınlıkla izledi. Sonra, kendisiyle dışarıda otelin önünde buluşacak olan adamın başına bela olabileceğini düşündü. Köpeğin vücudunu

kendisine yaslaması ve onu okşadığında gözlerini kapatması geldi aklına, daha sonra gitmesini emrederek, köpeğe acımasız bir cadı gibi davranmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Kate, saat sekize doğru, otelin ana binasındaki lobinin önünden geçerken oradaki görevli, "İyi akşamlar hanımefendi," diye seslendi. Uzun yolun iki tarafındaki meşaleler girişi aydınlatıyordu. Çiftler, düzenli bir sıra halinde içeri giriyorlardı, bazıları akşam yemeği için şık giyinmişti; daha rahat giyinmiş olan diğerleri ise, gece kulübüne doğru yönelmişlerdi. "Size bir taksi çağırayım mı?"

Kate, "Hayır, teşekkürler," diyerek bekleyen araçların oluşturduğu sraya baktı. Çoğunun kırmızı ya da beyaz, kirallık arabalar olduğunu fark etti ve seri katillerin genellikle küçük vosvosları tercih ettiğini anımsadı. Wyatt da bunlardan birini kullanıyorsa, onun arabasına binmemeye karar verdi. Lobiye gidip orada beklemektense, solunda dev çalılar, sağındaki, otele giden ana yolun kaldırımında ağır ağır yürümeye başladı. Çalılar bittiği yere yaklaşıncan, hareket halinde, siyah, üstü açık bir spor araba gördü. Ancak çalılar diğer tarafından gelen öfkeli erkek sesleri onu endişelendirdi ve o yöne doğru yürümeye başladı.

Bağrıların geldiği yerden çağırıldıklarını düşündüğü iki otel görevlisi hızla yanından geçti. Kate, içlerinden birinin köpek kelimesini sarf ettiğini işitti ve tam da Mitchell Wyatt spor arabasını onun bulunduğu kaldırımın kenarında aniden durdurmuşken, hızla koşmaya başladı. Hızla onun arabasını geride bırakırken adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüğü halde, durup ona açıklama yapacak vakti yoktu.

Çalılar sonuna geldiğinde, otel görevlilerinin yanında duraklayan Kate'in korkusu, çabucak isteksiz bir eğlenceye dönüştü. İki kızgın bahçıvan, bağırıp turnuklarını sallarken daireler çizerek Max'i kovalıyordu, ancak Max, kolayca onlardan kurtuluyordu.

Arkasında duran Mitchell Wyatt sakince, "Bir an, beni tekrar gördüğünüze çok sevindiğiniz için arabama doğru koştuğunuzu düşünmüştüm," dedi.

Aklı başka yerde olan Kate, arkasını dönüp gülerken ona baktı. "Peki buna sevindiniz mi, yoksa korktunuz mu?"

"Hiçbir bir tepki veremeden koşarak beni geçtiniz." Bir an durakladı, sonra, "Köpekle bahçıvanlar arasındaki yarışma için benimle iddiaya girerseniz, bire on bahçıvanlara yatırırım," diye ekledi alaycı bir sesle.

"Bire yirmi yatırırsanız bile bu enayice bir iddia olur," diye yanıtlayan Kate, cesurca gülümsedi. Mitchell'in, kendisinin hazırcevaplığına gülümsediğini görünce, bir anda onun vahşi bir kanun kaçağı olduğu fikrinin ne denli anlamsız olduğunu düşündü. Max'in yakalanma dışında herhangi bir tehlikeye maruz olup olmadığını anlamak için kısa bir süre daha bekledi; sonra dönüp Mitchell'la birlikte arabasına doğru yürüdü. "Keşke onu kovalamasalardı," dedi. "Hizmetçilerden biri bana, etraftaki adalardan bazılarında, başıboş gezinen köpek sürülerinin sorun çıkardığını söylemişti, ancak bu köpek kesinlikle tehlikeli değil. Sadece karnı aç. Hiç kimseye bir kötülüğü dokunmuyor."

"Otel görevlilerinin neden bahsettiklerini şimdi anladım, o köpek çok iri olduğu için bahçelere bayağı zarar veriyormuş," dedi Mitchell, Kate için arabanın kapısını açarken. "Aynı zamanda oteldeki misafirleri de korkutuyor. Geçen hafta küçük bir kıza doğru koşup kıza ağlattı."

"O çok yalnız," dedi Kate üzgün bir sesle, kendisine yaslanmasını ve onu okşadığında mutlulukla gözlerini kapatmasını anımsayarak. Arabaya bindiğinde, "Kapıdaki görevlinin konuştuğu hangi dildi? Otel personelinin çoğu Fransızca konuşuyor, ama onun kullandığı dil Fransızca'ya benzemiyordu."

"Felemenkçe ve ben muhtemelen dediklerinin çoğunu yanlış anladım," dedi Mitchell. Ancak arkalarından gelen acı fren sesiyle ikisi birden dönerek arabaların arasında koşan köpeği bir golf aracıyla takip eden bahçıvanları gördüler. Golf aracı ve bir taksi güvenli bir şekilde kaldırımın kenarında duruyordu ama başka bir taksi yolun diğer tarafından, ortadan hızlanarak geliyordu ki, Kate köpeği uyarmak amacıyla bir çığlık attı. Max onun sesini duymuş ve ona doğru koşmaya başlamıştı ki, taksi ona çarptı.

Kate, daha taksi şoförü aracından çıkmadan arabadan atladı ve koşmaya başladı. Onu yakalayan Mitchell, kolunu kavrayarak, "Önce ben bir bakayım," dedi.

Kendini kaybetmişçesine, "Yardım etmek istiyorum," diye bağırın Kate, kolunu ondan kurtarmaya çalışıyordu. "Bırak kolumu."

Kanlı olması kuvvetle muhtemel bir kötü sahneyi görmek istemesine şaşırın Mitchell, onun kolunu bıraktı ve gitmesine izin verdi ama peşinden ayrılmadı.

Kate, taksinin önüne doğru hücum ettiğinde, korkusu ısırtaba dönüşmüştü. Max'in hareketsiz vücudu taksinin tarafında, yerde yatıyordu, başı kaldırımdaydı ve gözleri kapalıydı. Kate ona doğru eğilerek boğazını tuttu ve canlı olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Yaşıyor," dedi çabucak, "ama yardıma ihtiyacımız var." Başını kaldırarak, taksi şoförüyle Mitchell'in etrafına toplanan otel görevlilerine ve bahçıvanlara baktı. "Hemen bir veteriner çağırın," dedi otel çalışanlarına.

Otel görevlilerinden biri, buna anlam veremeyerek, bahçıvanlara ve diğer görevliye baktı. "Bir veteriner?" diye tekrarladı, Kate, Max'in başındaki kanayan yarayı telaşla incelemeye başlarken.

"Bir hayvan doktoru," diye açıkladı Mitchell sabırsızlıkla, önce İngilizce, ardından Felemenkçe.

Bahçıvanlar, bu öneri karşısında şaşırıp kalmıştı. Otel görevlileri ise onu anlamamış gibi görünüyorlardı. "Doktor çağıramayız hanımefendi," dedi içlerinden biri. "Biz köpeklerle

ilgileneriz, siz akşam yemeğinize dönebilirsiniz." Arkadaşlarına Felemenkçe bir şeyler söylemesinin ardından, topluluk ilerlemeye başladı.

Gölgeleri üzerinde gezinirken Kate; onların, oteldeki yetişkin misafirlere rahatsız eden bir ayrıntı ve çocukları korkutan bir tehlike olarak gördükleri bu kocaman, huzursuzluk verici, sahipsiz hayvanla nasıl 'ilgileneceklerini' anlamıştı.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu inatla.

"Şimdi onu yoldan alacağız ve araçların emniyetli bir şekilde yolu kullanmasını sağladıktan sonra da uzaklaştıracağız."

"Hayır!" dedi Kate, sertçe kafasını sallayarak. "Onu kaldıramazsınız. Arabalar onun etrafından geçebilir. Omurgası zedelenmiş ya da kemikleri kırılmış olabilir." Söyledikleriyle hiç ilgilenmediklerini gören Kate, acilen akşam yemeği için söz verdiği adama başvurdu. "Ona yardım etmeliyiz!"

Mitchell, genç kadının güzel yüzüne baktı ve perişan görünümü, evsiz barksız, kıırma bir sokak köpeğinin hayatını kurtarmanın onun için ne denli önemli olduğu fikrini benimsemesini istediğini anladı. Ve bir anda bu fikre katıldı. Bu sonuca varmasına köpeğin değil, Kate'in gözleri sebep olduğu halde. Ona yalvarırcasına bakan bu yeşil gözlerin kendisi üzerindeki etkisine içten içe şaşarak, ciddi bir tavırla, "Bakalım neler yapabiliriz," dedi.

Kapıdaki görevli Mitchell'in yaklaştığını görünce kibarca, "İyi akşamlar Bay Wyatt," dedi.

Mitchell, kapıcının yoldaki sahneye tanıklık ettiğini varsayarak, onun selamını duymazdan geldi, açıklama yapmaksızın problemin üstesinden gelmeye karar vermişti. "Köpek ağır yaralı. En yakın hayvan doktoru nerede?"

"Anguilla'da bir tane var, ama bu saatte kapalıdır." Adam bunu vurgulamak için, yüzünde anlamlı bir ifadeyle batmakta olan güneşe baktı.

Cevabın bu olacağını önceden sezmiş olan Mitchell, hızlı adımlarla onu geçerek lobiye girdi, kayıt defterini imzalamak için bekleyen bir çiftin ve yer soran bir adamın bulunduğu

resepsiyona doğru ilerledi. O lobide yürürken, yan taraftaki bir kapıdan da otel müdürü girmişti. Mitchell'ı gördü ve karışılama amacıyla hızla ona doğru yürüdü. "Bay Wyatt!" diye seslendi neşeyle.

"Otelimize rezervasyon yaptırdığımızı hatırlamıyorum," dedi tokalaşmak için elini uzatırken. "Yeni müdür yardımcımızla ilgilenmek zorunda olduğum için, oldukça meşgulüm, kendisi haftaya göreve başlıyor da... Benim yarın Amerika'ya gitmem gerekiyor ve korkarım ki kendisi tam anlamıyla dağılmış durumda..."

Mitchell müdürle tokalaşırken, avcuna yüz dolar sıkıştırdı. "Bu gece hâlâ burada olmana çok sevindim Maurice, çünkü otelin özel yolunda ilgilenmeni gerektirecek bir otomobil kazası oldu."

"Yapmayın! Yaralanan var mı?"

"Evet."

"Konuklarımızdan biri mi?"

"Hayır, başıboş gezen köpeklerinizden biri," diyen Mitchell, resepsiyondaki telefona doğru hızla ilerlerken, Maurice de onun yanında koşturuyordu. "Derhal bir ambulans ve bir doktor bulmam gerekiyor."

"Siz... siz, bana uyuz bir köpek yaralandığı için ambulans ve doktor çağrılması gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Mitchell, yanıt olarak telefonu kaldırıp ahizeyi telaş içindeki müdüre uzattı. "Onların mümkün olan en kısa zamanda burada olmalarını istiyorum. Bu özel köpeğe karşı kendimi aşırı derecede sorumlu hissediyorum."

Müdür ahizeyi aldı, tuşlara bir defa bastıktan sonra durdu. "Bir köpek için gelmeyi kabul etmezler."

"Sen de duygu sömürüsü yaparsın," diyen Mitchell, pantolonunun cebine elini sokarak ambulans ve doktor gelmeden önce, ambulans şoförünün, doktorun ve diğer bütün masrafların tutarını karşılamak üzere yüklü miktarda para çıkardı.

Müdür onu bir süre izledikten sonra, tuşlara basarak ambulansı çağırmasına karar verdi.

Müdür ambulansı ve doktoru aradıktan sonra Mitchell, altıncılar arasında paylaşırması için 'teşvik parasını' ona verdi.

Mitchell çabucak dışarıya çıktığında, yolun karşısındaki Kate Donovan'ı gördü. Taksi şoförü, taksisiyle birlikte gitmişti; otel görevlileri ve bahçıvanlar da dağılmıştı. Kate ise, ayaklarını altına almış köpeğin yakınındaki kaldırımın dibinde, çimenlerin üstünde tek başına oturuyordu. Meşalelerin aydınlattığı kızıl saçları, omuzlarına dökülen ipek bir örtüyü andırıyordu, yumuşakça köpeği okşarken, çok narin bir görünüşü vardı.

Mitchell ona yaklaştığında, neler hallettiğini öğrenmek istercesine ona baktı.

Genç adam, "Yardım yolda, geliyor," dedi, onun yanına çömelerek. "Hastanın durumu nasıl?"

Kate onu yanıtlarken, dikkatini tekrar köpeğe yöneltip, yavaşça onu okşamaya koyuldu. "Nefes alması biraz daha kuvvetlendi ve düzene girdi. Bir kırığı olduğunu sanmıyorum, yaraları da o kadar derin değil galiba, fakat bir iç kanama geçiriyor olabilir. Birkaç dakika önce kendine gelmeye başladı, en azından benim gözlemlediğim kadarıyla." Kate sustu, Mitchell ise, özel bir ses işittiği için bir şey söylemiyordu. Daha sonra bunun gitgide yükselen bir siren sesi olduğunu anladı.

Kate, siren sesini fark etmemişti, çünkü tam o sırada parmak uçlarının altındaki kasların hafifçe seğirdiğini hissetmişti. Ve aniden Max gözlerini açtı. "İşte!" dedi sevinçle bağırarak genç kadını. Köpek, karnının üstünde yuvarlanmak için takatsiz bir girişimde bulununca, "Uslu dur," diye uyararak, iki eliyle onu tutmaya çalıştı. "Yardım gelmek üzere," dedi köpeğe. Mitchell'a bakmadan, "Ne çeşit bir yardım geliyor?" diye sordu.

Yanlarındaki yoldan hızla geçen aracın motor sesi ve ani fren yaparak çığlık çığlığa otelin önünde durmasıyla sorusu cevaplandırılmış oldu.

Mitchell ayağa kalkarken, "Bu çeşit bir yardım," diye yanıtladı.

Kate geriye yaslandı ve bacaklarına doğru baktı; ardından, hayranlıkla ona bakarak, bozuntuya vermemeye çalışıp inanmıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Bir ambulans mı çağırдың?"

Kate sözüne devam edemedi, Mitchell hızla ambulansa doğru ilerledi. Sersemleşmiş olan köpek ise, mecazî bir çabayla ayaklarını kullanarak yan dönmeye çalıştı, duyduğu seslerden telaşlanmaya başlamıştı. Koyu yeşil bir araba yoldan hızla geçerek ambulandan dışarı henüz atlayan insanların arkasında sarsılarak dururken, Kate, sesi ve elleriyle Max'i yatıştırmaya çalışıyordu. Elindeki büyük, siyah çantasıyla sürücü, arabanın kapısını açıp dışarı adımı attığında, araba hâlâ sallanıyordu.

Onun doktor olduğunu ilk bakışta anlayan Kate, Mitchell onlara hastanın kim olduğunu söyleyince, doktorun ve ambulans görevlilerinin araçlarına binip gitmesinden korktu. Bu gerginlik içinde, Mitchell'in tutmakta olduğu köpeği işaret ettiğini gördü.

Kate nefesini tuttu.

Doktor döndü ve ona doğru yürümeye başladı. Ambulans görevlileri, hızla araçlarının arkasına geçerek bir sedye çıkardılar.

Kate'in içindeki keyif ve iyimserlik duyguları yükseliyordu. Max'e; "Seni emin ellere teslim ediyorum," diye fısıldadı. Doktor onun yanına çömeldiğinde, uyanık ve tedirgin olan köpeğe baktıktan sonra siyah çantasını açtığında, Kate meraklı bakışlarla onu izliyordu. Doktor, "Yerel veterinerimiz bir seyahatte, ancak çıkmadan önce St. Maarten'deki bir veteriner arkadaşımı aradım ve onun tavsiye ettiği bir şeyler getirdim. Neyse, şimdi bakalım ne durumdayız..." dedi serinkanlılıkla. "Köpeklerle aram iyidir. Umarım bununla da iyi olur, çünkü henüz onu sakinleştirmek istemiyorum. Başta ki yaralanmalar..." diye devam etti, köpeğe doğru uzanarak, "bazen..."

Köpekten derin, boğuk bir hırıltı sesi geldi ve dudakları, beyaz dişlerinin üzerine çekildi.

Doktor, birden hızla ellerini geri çekti. "Yaralı hayvanlar yanlarına fazla yaklaşanlara saldırırlar genellikle," diye bilgilendirdi Kate'i; daha sonra, bu defa dikkatlice, tekrar köpeğe doğru uzandı. "Ancak bu dostumuz, ona dokunmanıza

izin veriyor, dolayısıyla bana da izin vermesi gerekir. Aslında benden korkmuşa benziyor... ve bu hırlaması da yalnızca... bir blöf."

"Hayır, ben öyle olduğunu..." Kate'in uyarısı, doktorun acıyla bağırmasıyla kesildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kate'e ve Mitchell'a; "Köpeğin iyileşeceğini düşünüyorum," diyen doktor, siyah çantasını aradı.

Ambulans görevlileri köpeği, ana salonda bulunan kahve masasının yanında, yere yatırdıktan sonra ayrılmışlardı. "Ona uygun dozu verdim, bütün gece uyuması gerekiyor. Yarın, onu St. Maaren'e götürerek bir veterinerine göstermeniz ve köpeğin kafatasıyla omzunun röntgenini çekirtmeniz gerekiyor."

"Size ne kadar teşekkür etsem az," dedi Kate içtenlikle, "kolunuz için son derece üzgünüm."

Doktor, "Tısrık çok derin değil, ama acı veriyor," dedi, sertçe, teras kapılarının yanındaki bandajları ve antiseptikleri toplarken. "Ve tabii şimdi endişelenilmesi gereken konu, kuduz olup olmadığı."

Kate, endişe ve utanç dolu bir gülücük attı. "Demir hastanede konuştuğunuz kişi size yıllardır adada kuduz vakasına rastlanmadığını söylememiş miydi?"

"Evet. Ancak bu hayvanı gidene kadar yanınızda tutmanız şart. Siz gittikten sonra, onunla ben ilgilenirim. Şimdi izin verirseniz, giderken onu yanına almam gerekiyor."

"Ben gidene kadar ona göz kulak olmak istiyorum," dedi Kate. Doktorun, Max'i on günlük bir karantina periyoduna alarak kuduz belirtileri gösterip göstermediğini anlamak yerine, ötenazi uygulayacağını düşünerek.

"Sizin yanınızda herhangi bir kuduz belirtisi gösterirse, derhal bana bildirin ki, önlemimi alayım. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle," dedi, başını sallayarak.

"Ve bu belirtilerin ne olduğu hakkında kafanıza takılan bir şey yok değil mi?"

"Buraya yazdım," dedi Kate, bloknotunu kaldırarak.

"Eğer bu köpek, şu andan itibaren on günden daha kısa bir süre içinde ortadan kaybolursa," diye tembihledi doktor, "o kuduz olsa da olmasa da, benim tedavi görmem gerekecek."

Mitchell, kötü bir gerçekliğe dönüşmeden işaret edilmesinin gereksiz olduğu bu son derece sevimsiz olasılık hakkında yeterince şey duymuştu. Köpek öylesine zayıf ve şaşkındı ki, doktorun derisini ancak çizebilmişti, fakat adam, acıyla bağırması ve ana atardamarlardan birinin zarar görmemesi için kolunu sarmıştı. "Kesinlikle anladık," dedi Mitchell yumuşak bir sesle, doktoru kapıya kadar geçirerek. "Dışarı çıktığında, onu sıkı kontrol altında tutacağız," diyerek, kapıyı açtı.

Kapı aralığında, doktor durakladı ve geri döndü. "Bir tasmanız var mı?"

"Sabah bir tane alırım."

Adam hâlâ endişe içindeydi. "Sabah ilk iş olarak bunu yapar mısınız?"

"Şafak vaktinde," diye sertçe karşılık veren Mitchell, adamı hafifçe dirseğinden tutarak nezaketsizce dışarı doğru yürümesine yardımcı oldu.

Odanın diğer tarafından onun manevrasını izleyen Kate, Mitchell'ın bıkın serinkanlılığı ve sıkıntılı zamanlarda ortaya çıkan durumu idare etme yeteneği karşısında keyiflenmiş ve etkilenmişti. Genç adamı tanıyalı sadece birkaç saat olmuştu, ama Bloody Mary için onu yüksek sesle -ve haksız yere- eleştirmiş; gömleğine içkiyi boca etmiş; ona söz verdiği muhteşem akşam yemeği sözünü tutmamış; üstüne üstlük, onu dfanatik bir köpek kurtarma işine karıştırmıştı. Bir saat önce Mitchell'ın katil olabileceğini düşünürken; artık onu bir arkadaş ve müttefik olarak görüyordu.

Kate'in onun için beslediği samimi duygular, "Size hâlâ bir akşam yemeği borcum var. Oda servisini çağırarak yemeğimizi terasta yememizi sağlayabilirim, isterseniz..." de-

diğinde açıkça ortaya çıkmıştı. Evan ertesi akşam dönmeyi planladığına göre, Kate, sunabileceği tek alternatifi belirtmişti. “Veya, akşam yemeği yerine gömleğinizin parasını da ödeyebilirim?” Mitchell’i bu iki seçenek arasında sıkıştırdığını düşündü, ancak onun tepkisi o kadar soğukkanlıydı ki, bu durumu fark etmediğine ya da umursamadığına karar verdi.

“Akşam yemeğini burada yemenin benim için bir sakıncası yok,” diye yanıtladı Mitchell. “Bana bir yemek borcunuz var,” diye ekledi kibarca “ve alacaklarımı daima tahsil etmişimdir.” Bunları söylerken, ertesi gün gelmesini beklediği bir erkek arkadaşı var, diye geçirdi içinden. Ya da, başka bir akşam onunla yemeğe çıkmak için müsait olmamasının bir açıklaması olmalıydı.

Kate, kollarını göğüs hizasında gevşekçe kavuştururken, ona şaşkınlıkla baktı. “Gerçekten mi?”

“Daima,” diye yanıtladı Mitchell, masadaki *Otel Hizmetleri* broşürüne uzanarak.

“O zaman ambulans ve doktor için size ne kadar borçluyum?”

“Hiç borçlu değilsiniz,” dedi Mitchell, kitapçığın Oda Servisi bölümüne göz atarak.

“Onlara buraya gelerek bir köpeği muayene etmeleri için para teklif etmediniz mi?”

“Duygu sömürsü yaptım.”

“Anladım,” diye karşılık verdi Kate, ona inanmış gibi görünerek. “Ve buraya bu kadar çabuk gelmelerinin sebebi de buydu, değil mi? Yani, siz lobiye girdikten en fazla on dakika sonra buradaydılar...”

Mitchell, gözünün ucuyla kadına bakarak gülümsedi. Kate onu bilgiç bir tebessümle izlerken, Mitchell’in içinden aniden onu kollarının arasına alıp, o kıskırtıcı dudaklarını uzun uzun öpmek geçti hiç zamanı değildi ama... Bu düşünce, dudaklarında bir tebessümüne neden oldu ve omzunu silkerek, “Buraya çabucak gelmelerinin nedeni, küçük bir adada bulunmamız,” dedi.

“Ve aynı zamanda sizin onlara kabarık bir bahşiş vermeniz olabilir mi?”

Gülmemek için kendisini zor tutan Mitchell, menüye odaklandı. “Yemek için ne ısmarlamak istersiniz?”

Kate, önceki gece söylediği lezzetli yemeğin adını verdi. “Deniz tarağı, karides ve avokado salatası almayı düşünüyorum,” dedi, uyuyan köpeği kontrol etmek için eğilirken.

“Oda servisini aramamı ister misiniz?” diye sordu Mitchell.

“Evet, lütfen,” dedi Kate omzunun üstünden. “Canınız ne çekerse isteyebilirsiniz. Her şeyi ısmarlayabilirsiniz.” Başiboş bir köpeği kurtarmaya gelmeleri için ambulans görevlilerine ve doktora ne kadar yüklü bir bahşiş teklif etmişti acaba?

Onun dokunuşuyla, Max’in burnu ısınmıştı ve kısa, hızlı hızlı nefes alıyordu, ancak bu Kate’i ürkütmedi, doktor bunun olabileceğini söylemişti. Arkasında, Mitchell’in ahizeyi kaldırdığını, ancak aniden gürültülü bir biçimde yerine koyduğunu duydu. Başını çevirip endişeyle bakan Kate, onu telefonun yanında, birkaç satır yazının bulunduğu küçük bir parça kâğıdı tutarken gördü, koyu kahverengi kaşları çatılmıştı.

Bir bloknot sayfası... onun bloknot defterinin sayfası! Üzerinde, kendisi ortadan kaybolursa, polise yardımcı olmak için onu tarif eden kâğıt. “Açıklayabilirim,” dedi, ayağa kalkıp ona doğru yürürken.

“Açıklamanız için sabırsızlanmıyorum,” dedi sertçe ve notu ona uzattı.

Erkeğin sesindeki soğukluk Kate’i irkiltmişti. Onu aşağılamaya ya da kendisi hakkında kötü bir şey düşünmesine sebep olmaya hiç hevesli değildi -özellikle de şimdi, ona karşı böyle minnettarlık hissederken ve ondan bu kadar hoşlanmışken. Mitchell, onu Bloody Mary için suçladığında ve içkiyi üstüne döktüğünde bile bu denli ters ve düşmanca davranmamıştı. Ona yapabileceği açıklamanın saldırganlık içermemesine dikkat ederek, kâğıda yazdıklarını tekrar okudu.

“Adının Mitchell Wyatt olduğunu söyleyen bir adamla akşam yemeğine gidiyorum. Onunla, bugün öğleden sonra Sandbar’da, gömleğine Bloody Mary döktüğümde tanıştım. Garson size onun hakkında bilgi verebilir.”

Zaman kazanmak amacıyla, bu saldırgan notu, masanın üzerine bıraktı. "Bu gece," diye kararsızca başladı, "yemek için ne giyeceğime karar veremiyordum, sizi arayıp, nereye gidceğimizi öğrenmek istedim..." Durakladı, gergin görünüyordu, avuçlarını pantolonunun yanlarına sürttü.

"Devam edin," dedi Mitchell, haşın bir edayla.

"Ancak resepsiyona telefon ederek, odanızı aramalarımı istediğimde, burada kalmadığınızı söylediler. Bu beni... yani... rahatsız etti. Sizin burada bir misafir olduğunuza inanmış ve sizinle akşam yemeğine gitmeyi kabul etmişim. Birden daha önce aklıma gelmeyen olasılıklar hakkında düşünmeye başladım."

"Ne gibi olasılıklar?" diye merakla sordu Mitchell.

Kate kaçamak bir cevap vermeyi düşünse de, yüzüne dimdik bakan ve keskin bir kılıcı andıran mavi bakışların altında konuşabilmesinin imkânsız olduğunu fark etti. "Sizin bir..." neredeyse boğuk bir sesle, "jigolo olabileceğinizi düşünmem neden olabilecek önemli belirtiler vardı..."

Suratı daha da asılan Mitchell; "Bir ne?" diye sordu.

"Lütfen, olaya benim açımdan bakmaya çalışın. Konakladığımız çok pahalı bir otelde takılıyordunuz, kusursuz denecek kadar yakışıklıydınız, son derece yumuşaktınız, büyüleyiciydiniz ve çok hızlı çalışıyordunuz -benimle tanıştıktan iki ya da üç dakika sonra, benden sizi yemeğe davet etmemi istediniz." Onun birazcık bile yumuşamayan yüz ifadesi Kate'c iki şeyi anlatıyordu: Görünüşünden ve cazibesinden bahsederken ettiği iltifatlardan etkilenmemişi ve bu notu okuyacak olan kimseye, neden kendisi hakkında garsondan bilgi alabileceğini belirttiğine dair bir açıklama bekliyordu.

Saçlarını alnından geri iterek, utanç verici gerçeği itiraf etti. "Bir jigolonun beni akşam yemeği için kandırmış olması olasılığıyla üzülüyordum, fakat daha sonra, jigolodan daha kötü biri olabileceğinizi düşündüm."

"Bir jigolo olmaktan daha tiksindirici bir şey düşünemiyorum."

"Hayır, 'tikindirici'nin de ötesinde, tehlikeli olabilirdi-

niz. Adalardaki otellerde kalan bekâr kadınları tavlayan, daha sonra öldüren ve küllerini kumsala... ya da... buna benzer bir yere boşaltan bir katil olabilirdiniz." Sesi giderek hafifleyen Kate, kendini koca bir ahmak gibi hissetti.

"Bu nedenle de kaybolduğunuzda, güvenlik görevlilerinin sizi bulabilmesi için bir not mu bıraktınız?"

Kate kendini tam bir zavallı gibi hissediyordu; onaylamak için başını salladı.

"Benim cinayetle yakamı kolayca sıyırıp gitmem için mi?"

Kate o kadar utanmış ve rahatsız olmuştu ki, onun sesindeki ince alayı fark etmedi. Bakışlarını yerden kaldırıp Max'e yönelterek, "Şu anda görüldüğü kadar aptalca gelmemişti..." dedi.

Mitchell onu kollarının arasına almamak için kendisini zor tuttu. Dikkatini başka yöne çevirmek için, döndü ve telefonu kaldırdı.

Onun bu beklenmedik hareketiyle irkilen Kate, "Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Oda servisini," dedi kibarca.

"Öyleyse," diyen Kate suçlulukla, "benim siparişimi büyük bir tabak tevazu ile değiştirebilirsiniz."

Oda servisi operatörü telefonu açtığı anda, Mitchell hâlâ gülmüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mitchell oda servisiyle ilgilenirken Kate, süitin lüks banyo/soyunma odasına girdi. Karşısındaki duvardan duvara boy aynasının karşısında eğilip bükülerek pantolonunun arkasındaki çimen lekelerini silkeledi, ancak bir tarafta fazlasıyla göze çarpan nemli bir leke vardı.

Zamanın ilerlemekte olduğunu düşünerek, dolaba doğru yürürken seçeneklerini değerlendirdi. Holly, kendisine bavulunu toplaması için yardım etmişti. çünkü Kate, Anguilla'ya hareket etmeden bir önceki gece, babasını yitirdiğinden bu yana çektiği en şiddetli baş ağrılarından birinin etkisiyle hareket edemez durumdaydı. Holly, onun Evan'la geçireceği romantik tatile uygun elbiseler seçmişti ve bu elbiselerden hiçbiri de şu andaki özel durum için uygun değildi.

Kate, kenarında geniş, altın sarısı bir şerit şeklinde Fas nakışı bulunan rahat, krem rengi ipek bir pantolonla, çok zarif, krem rengi, ipek, omuz başlarında fiyonk şeklinde bağlanan incecik askılı bir üstü tercih etti. Üstündeki giysiler, tuhaf bir adamla bir otel odasında baş başa akşam yemeği yiyecek biri için fazlasıyla kadınsıydı, ancak kolları haricinde vücudunun her yerini kapatıyordu ve yanındaki giysiler arasından en iyi seçilmiş gibi görünüyordu.

Çabucak üstünü değiştirdikten sonra, altın sarısı sandaletlerini giydi; saçını taradı ve rujunu tazeledi. Yaptıklarını telafi etmek için, gecenin geri kalanını Mitchell'in hoş geçirmesi adına, her şeyi yapmaya hazırdı ve buna, onu daha fazla bekletmeyerek başlayabilirdi.

Kate rujunu sürerken telefon çalmaya başlamıştı. Doğal bir refleksle aynanın yanında duvara asılı olan paralel telefona doğru uzandı; ardından durakladı ve telefonu açmadı. Evan, her gece bu saatlerde arıyordu ve bu arayan da şüphesiz ki oydu. Ertesi gün öğleden sonra Anguilla'ya gelececeğini söylemek için aradıysa, otelin sesli mesaj sistemine bunu söyleyebilirdi. Eğer önceden planladığı saatte gelecektse, onun mesajını daha sonra da dinleyebilirdi. Şu anda, yan taraftaki odada bulunan adama acilen ödemesi gereken bir borcu vardı ve bunu gerçekleştirmenin yegâne yolu da olandığına iyi bir ev sahibi gibi davranmaktı. Uzun bir zamandan beri restoran sektöründe bulunduğu için, bunun nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu.

Arkasındaki aynalı duvara son bir defa baktı; daha sonra ışığı söndürüp dışarı çıktı.

Mitchell'i terasta, hoş kokulu, mehtaplı gecenin keyfini çıkarırken bulmayı bekliyordu. Ancak o, uyuyan köpeğin yanında, elleri ceplerinde ve yüzünde dalgın bir tebessümle ayakta idi. Mitchell'in bakışları altında, kapının ağzında durdu ve onun aklından geçenleri anlamaya çalıştı, fakat aniden bir darbe yemiş gibi oldu. Mitchell, o akşam otele geldiği ilk anda olduğu gibi son derece bakımlı görünüyordu. Simsiyah saçları göz alıcı ve son derece bakımlıydı; kar beyaz gömleği, açık kahverengi pantolonuyla beraber jilet gibiydi, kahverengi ayakkabıları ise pırıl pırıldı. Kendisini beklerken oturduğu sandalyeye değişik bir kumaştan yapılmış olan ceketini asmış ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, fakat görünümündeki bu iki değişiklik dışında, bilinçsiz, kocaman bir köpeği sedyeye taşıyıp, onu tekrar indirmiş gibi bir görünüşü yoktu.

Erkeğin bu kadar yakışıklı olduğunu fark etmemiş olmak için, üzerine Bloody Mary'yi dökerken çok utanmış olmalıydı. Bu gece, Max'le ilgilenirken, yardım isteğine centilmence karşılık veren bu adam hakkında düşünmeye pek fırsat bulamamıştı, ancak şu anda Mitchell Wyatt'ın yalnızca yakışıklı değil, göz kamıştırıcı olduğunu görüyordu. Boyu bir doksana

yakın olmalıydı. Son derece geniş omuzları, kash bir gövdesi ve ince bir beli vardı. Yüzü bronz rengi, çenesi güçlü bir kate şeklinde, kalın kaşlarının hemen altındaki koyu kirpiklerinin çevrelediği gözleri son derece etkileyici çivit mavisiydi.

Kate, aslında aşırı yakışıklı erkeklerden pek etkilenmezdi, çünkü onları genellikle kendini beğenmiş veya sığ bulur ya da efemine bir havaları olduğunu düşündürdü. Ancak bu adam nazikti, iyi kalpliydi ve tam bir erkekti. Salonda hareket etmeden, elleri cebinde, ayakta dururken, erkeksi bir ışın yayıyor ve böylece cinselliği çağrıştırıyor gibiydi.

Bütün bu özellikler, espri anlayışı ve soğukkanlı bilgeliğiyle birleşince, Kate'e, hayatında şu ana dek karşılaştığı her bakımdan en çekici adam olduğunu düşündürüyordu. Kate, içinden gülümseyerek, göz alıcı, görmüş geçirmiş kadınlara kancayı taktığında, onları hemen kollarının arasına alabileceğini hayal etti. Ancak, kendisi ne göz alıcıydı ne görmüş geçirmişti. Yine de bu kusurlarını reddetmiyordu, çünkü onun bütün cazibesini ve yakışıklılığını kullanarak kendisi gibi birine yöneleceğini hiç düşünemiyordu. Akşam Kate için, öldürücü cazibeye sahip bir erkeğin gönülsüzce de olsa, kendisiyle ilgilenmesini reddedemeyeceği kadar sinir bozucu geçmişti. Geç de olsa, biraz fazla incelediğinin farkına varan Kate, öne çıkıp kendini göstererek, aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sizi beklediğim için özür dilerim."

Mitchell, onun sesine doğru döndü; ancak cevap vermek yerine, son derece anlamlı, heyecan verici ve açık bir erkeksi hayranlıkla kadını tepeden tırnağa süzdü. Kate'in ilerlerken telaştan ayaklarının birbirine takılmaması için dikkatle yol açtı. Bakışları, tekrar onun gözlerine yöneldiğinde, Kate'e imalı bir iltifat etmişçesine durdu.

"Buklelerinizin kabarıklığı gitmiş gibi görünüyor," dedi kibarece. Kate'in kuşkuları bir kahkahayla dağıldı.

"Sıcak bir demir ve saç kurutma makinesiyle üzerlerinden geçerek onlara işkence ettim," dedi ve onun yanında durarak. "Hastamız ne durumda?" diye sordu. Sonra eğilip Max'in kulaklarının arkasını okşadı. Parmak uçları daha önce

farkına varmadığı, toza benzeyen pudramsı bir şeye bulandı ve köpeğin uzandığı beyaz halının üzerinde de bu maddeden bir miktar bulunduğunu gördü. Kate hafifçe gülümseyerek, tozun bulaştığı parmaklarını kaldırdı. "Bunun ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Pire tozu. Sen içerde üstünü değiştirken, hizmetlilerden bir miktar getirmelerini rica ettim."

"Neden onun pirelendiğini düşündün?"

"Çünkü onu kapıya doğru taşırlarken kaşındığını gördüm," dedi, onu kaldırmak için kolunu kavrayarak. "Bu toz işe yarayana kadar ona dokunmamamı tavsiye ederim, yoksa bütün gece kaşınabilirsin."

Genç adamın kendisi adına başka bir sorunu daha çözümlemek için çaba göstermesine şaşırarak ayağa kalkan Kate, aranan gözlerle adamın yakışıklı, bronzlaşmış yüzüne baktı. Onun karşısında tedirgindi, çünkü harika görünüyordu ve böyle görüldüğünü ona ifade etmemek için Kate kendini zor tutuyordu. Bunun yerine, içtenlikle, "Çok tatlısınız," dedi.

Mitchell'in bu söze karşılığı, tatlılık değil, cinsellik içeriyordu; onun aydınlık yeşil gözlerine baktığında, gözlerin ruhun aynası olduğuna dair inancın somutlaştığını hissetmişti. Dikkati, onun dolgun dudaklarına kaymış, ancak tam onu öpmek için yaklaşırken, kumsaldaki müzisyenlerin "Jamaika Vedası" parçasını heyecan verici bir şekilde icra etmeye başlamalarıyla büyü bozulmuştu.

Kate geriye doğru bir adım atarak gülümsedi ve başını müziğin geldiği yöne, teras kapısına doğru çevirdi. "Kalipso müziğini severim. Pire tozunu ayarlarken, bunu da mı organize ettiniz?"

Kate'in sözleri o kadar yumuşaktı ki, az önce aralarında cereyan etmesi muhtemel durumdan habersiz gibi görünüyordu. Ancak çıkık elmacık kemiklerinin üstündeki pembeleşik genç kadını ele vermekteydi. Kate'in bu tavrı Mitchell'a eğlendirici fakat lüzumsuz bir şaka gibi geldi. İkisi de yetişkin insanlardı; birbirlerini çekici bulmuşlardı; dolayısıyla, bu odada, bu davetkâr büyük yatakta devam ettirecekleri bir

maceraları olacaktı. Mitchell, her ikisinin de bu yakınlaşmayı reddetmesine razı değildi. "Müziği ben organize etmiş olsaydım," dedi tuhaf bir sesle, "onlardan daha ağır bir tempoda başlamalarını istedim."

Bu ifadeden çıkan çift anlam karşısında Kate'in gözleri büyüdü. İçinden onu "hızlı" olmakla itham etmişti, ama pireler hakkında konuşurken, yarıda kalan bir öpüşmeye ve açıkça belli olan bir cinsel imaya, bu denli ustalıkla, duraklamadan geçmiş olamazdı!

Yoksa o, önceden düşündüğü gibi biri miydi?

Kate, hayal gücünün tamamen kontrolü dışına çıktığını ve bu gece yapmayı amaçladığı şeyin onu iyi bir biçimde ağırlamak olduğunu düşündü. "Size içecek bir şeyler vereyim," diyerek arkasına döndü ve odanın dopdolu görünen barına doğru ilerledi. "Ne almak istersiniz?"

"Buzunuz varsa votka tonik rica edeyim. Yoksa, votka sek olabilir."

Kate, "Buzumuz olduğuna eminim," dedikten sonra, bunu ispatlarcasına buzluğun kapağını açtı. "Personel her şeyle ilgileniyor. Kumsalda yüzdükten sonra havlu bile uzatıyorlar." Buzdolabından küçük bir şişe votka, bir miktar tonik ve taze bir misket limonu çıkardı.

"Siz elbiselerinizi değiştirirken telefon çaldı," dedi Mitchell.

Kate votka şişesini açarken, telefonun kırmızı mesaj alarmının yanmakta olduğunu gördü. "Biliyorum. Mesajı daha sonra dinleyeceğim."

"Onun ne zaman dönmesini bekliyorsunuz?"

Onun sıradan, konuşkan ses tonu Kate'in bir erkeği beklediğini ima etmiş olsa da, Kate omzunun üzerinden bakıp, en az onunki kadar sıradan bir ses tonuyla, gülerек sorusunu yanıtladı. "Muhtemelen, yarın akşam." Kadehe buz koyarken, Mitchell'in yorum yapmasını bekledi. Ondan bir ses gelmeyince de, aslında konuştukları ilk konunun erkek arkadaşı ile ilgili bilgilerden oluşmasını istememesine rağmen gergin sessizliği doldurmak zorunda olduğunu hissetti. "Gün boyunca

mahkemede önemli bir davayla ilgilenmesi ve geceleri de bir partiden diğerine koşarak herkesi tatmin etmesi gerekiyor. Buraya dört gün önce birlikte gelmiştik, sakat hâkim davanın devam etmemesine karar verince geri dönmesi gerekti. Davanın çabucak sonuçlanacağını umuyordu, ancak sürüncemede kaldı."

Kate konuşmasını bitirdikten sonra, Evan'la ilgili bilgi vermesinin iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Mitchell'a bir erkek arkadaşı olduğunu söylemekle kalmamış, Evan'dan bahsederek, onu odaya, ikisinin arasına sokup aralarında bir engel oluşturmuştu. Mitchell'in demin sözünü ettiği 'tempo' cinsel gönderme amacıyla söylendiyse, Kate, artık bu gibi şeylerden bahsetmenin hiçbir anlamı kalmadığını düşünüyordu. Erkek tekrar onu öpmeye yeltenmeyeceği için, aptalca bir akışa kapılarak bunu yapmasına izin vermek zorunda kalmayacaktı. Ne kadar iyi mizaçlı ve yakışıklı olursa olsun, Mitchell'in tam bir yabancı olduğuna ve kendisinin bir otel odasında o yabancıyla baş başa olduğuna dair gerçekler hâlâ geçerliliğini koruyordu. "Yıllardır beraberiz," dedi ölçülü bir sesle, son ayartma ve cazibe kırıntılarını da ortadan kaldırmak istercesine.

Kate, Evan hakkında anlattığı her şeyin, önlerindeki sıcak geceyi tüm güven sarsıcı gizli tensel eğilimlerden arındıracağını düşünmenin verdiği huzurla, Mitchell'in bardağındaki buzun üstüne votka koydu.

Mitchell, avukat sevgilinin, onların bu gece birlikte olmaları için bir engel teşkil etmediğine dair sonsuz inancıyla izliyordu onu. Kate Donovan'ın avukata âşık olmadığı açıkça belliydi. Âşık olan kadınlar, yanlış anlaşılmaya mahal veremeyecek işaretler verirdi, özellikle de sevgilileri hakkında konuşurken. Kate Donovan bu işaretlerden hiçbirini vermiyordu.

Hatta kendisi ve Kate başka bir zaman tekrar bir araya gelmek isteseler dahi, bu erkek arkadaş onlar için bir engel teşkil etmeyecekti. Mitchell'in deneyimlerine göre, 'önemli bir davayı' birkaç gün içinde başarıyla sonuçlandıracağına inanan avukatlar ya kendilerini kandırır ya da başkasını -bu durumda, Kate'i- kandırmaya çalışırdı.

Mitchell'in zihninde yıllar önce -muhtemelen Kate'in okulu henüz bitirdiği sıralarda- gözlerini kamaştıran, başarılı, orta yaşlı bir avukat canlandı. Düşüncelerinin doğruluğunu birkaç soru sorarak onaylayabileceğini düşünse de, bu sevgili bahsinin uzamasının kendisi adına dezavantaj yaratacağını hissetti. Bunun da ötesinde, şu sırada burada bulunmayan bu adamın yaşamını merak etmiş gibi görünmenin damağında kötü bir tat bırakacağını düşündü. Mitchell'in Avrupa kökenli kişisel cinsel etik şifresine göre, başka bir adamın sevgiliyle yatmak, kadın istekli olduğu sürece kesinlikle serbestti. Ancak, sevgilisiyle, orada bulunmayan adam hakkında konuşmak, onun mahremiyetine yapılan gereksiz ve tatsız bir tecavüz anlamına gelirdi ki, bu nezaketsiz bir davranıştı. Mitchell, nezaketsizlikten nefret ederdi.

Evan'dan söz açmasının yarattığı etkinin, düşündüklerinin tam tersini yansıttığını farkında olmayan Kate, votka ve toniğe bir dilim misket limonu ekleyerek Mitchell'in boşalan bardağını aldı. Kate bardağı uzatırken, Mitchell, üzerine döktüğü Bloody Mary ile ilgili şaka yaparak, onun dikkatlice uzattığı bardağı tedbirli bir yüz ifadesiyle almaya çalıştı. Mitchell'in tüm çekici yönleri arasında Kate'e en çekici geleni şüphesiz ki, adamın yatıştırıcı bir etkisi olan esprî anlayışıydı. Bunun nedeni, birbirleriyle şakalaşırken onun büyüleyici dış görünümünü unutmasını kolaylaştırmasıydı. Bloody Mary hakkındaki esprisine gülen Kate, ona aklına gelen ilk soruyu yöneltti. "Felemenkçeyi nerde öğrendiniz?"

Mitchell, "Hollanda'da" diye yanıtlayarak içkisinden bir yudum aldı.

"Ne zaman orada bulunmuştunuz?"

"On bir, on iki yaşlarındayken."

Mitchell hazırlıksız yakalanmışa benzese de, Kate konuyu irdeleyerek yeni bir sohbet konusu açmayı istiyordu. "O yaşlarda Hollanda'da ne yapıyordunuz?"

"Ailesi Amsterdam'da yaşayan bir sınıf arkadaşım vardı, birkaç yaz tatilini beraber geçirmemiz için beni ailesinin yanına, Hollanda'ya çağırması."

"Ben Avrupa'ya hiç gitmedim," dedi Kate, dönerken içki dolabına doğru giderken, "Fakat Amsterdam, özellikle görmeyi istediğim yerlerden biri. Biriyle Amsterdam hakkında konuşurken ne hayal ederim biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Mitchell, onun yürüyüşündeki zarafetin sebebi olan rahatlığına, ne yaptığını bilen havasına ve sırtının yarısına kadar parıldayarak dökülen saçlarının kıvrımlarına bakarak. "Biri Amsterdam'dan bahsederken ne düşünüyorsunuz?"

Buzdolabının önünde çömelen Kate, başını çevirip ona bakarken acı bir kahkaha attı. "Eminim, sizin de aklınıza gelen iki şeyi."

"Marihuana ve fahişeler mi?" diye sordu Mitchell.

Elinde bir şişe Perrier ile ayakta duran Kate, onu onaylamak yerine, tuttuğu şişenin kapağını açmak için birkaç saniye uğraştı. Ona yardım etmek amacıyla ilerleyen Mitchell, daha sonra kadının gülmekten omuzlarının titrediğini görünce, şaşkınlıkla durdu. "Amsterdam ne zaman ele alınsa," dedi Mitchell ciddiyetle, "akla gelen ilk iki şey, daima menülerinde marihuana bulunan restoranlar ve vitrinlerdeki fahişeler olmuştur."

Kate kahkahayı basıp başını kuvvetlice sağa sola sallayarak, saçlarının koyu kırmızı bir perde gibi, fildişi rengi omuzlarının üzerinde dalgalanmasına neden oldu. "Çoğu insan bunları düşünmez," dedi sallanarak. Açmaya çalıştığı kapağı en sonunda çekerek, Perrier şişesinden biraz bardağına koydu.

"Akla gelebilecek başka ne var ki?" diye sordu Mitchell.

Kate ona doğru dönerek gülümsemeye devam etti. "Laleler!" diye açıkladı, bardağını kaldırıp ona doğru yürürken. "Ve kanallar. Amsterdam'ı düşünen herkesin aklına *laleleri* ile *kanalları* gelir."

"Ben hariç *herkes*," diye kendisini gösterdi Mitchell.

"Göründüğü kadarıyla öyle," dedi Kate, onun düşündükleri hakkında konuşmaktan kaçınarak. "Takvimlerdeki Amsterdam'la ilgili resimlerde aydınlık lale tarlaları ve güzel

kanallar vardır. Aperatif olarak marihuana öneren menülerin ya da dükkân camlarında duran fahişelerin resimlerini *göremezsiniz.*”

“Marihuana çeşitleri ayrı bir menüde sunulur,” dedi Mitchell, kendisini çekici bulan, şaşırtan ve kendisine karşı koyan bu arsız kızla önemsiz, münasebetsiz bir konu hakkında tartışırken, neredeyse unutmış olduğu çocuksu masum memnuniyetini ortaya çıkararak: *“Aperatifler olarak da sunulmazlar.”*

“Aslında öyle olmalıydı,” diyen Kate, otomatikman bir restoran sahibesi gibi düşünmüştü. “Marihuana iştah açıcıdır.”

“Kişisel deneyimlerinizden yola çıkarak mı bu sonuca vardınız?” diye bilmiş bir tebessümle sordu Mitchell.

Kate, “Benim bir üniversite diplomam var,” dedi havalı ve Mitchell’a göre, *bilgilendirici* bir edayla.

Onun kendisini daha fazla zorlamaması için Kate, elini kaldırarak bir kahkahayla konuya son vermek istedi. “Amsterdam hakkında tek kelime daha ederseniz, oraya gitme şansını yakalamadan önce, şehirle ilgili tüm olumlu düşüncelerimi yerle bir etmiş olacaksınız. Zaten, kırmızı ve sarı lale tarlalarının donattığı düşlerimi, marihuana kokulu restoranlara, harikulade kanallarla ilgili hayallerimi de adı fahişelerin pazarlandığı pis, dar sokaklara çevirdiniz. Ayrıca...” diye ekledi, kapı vurulduğunda, “akşam yemeğimiz de geldi.”

Mitchell, onun sesindeki rahatlamayı duyduğunda, kendisiyle yasak ilişki ve uyuşturucular hakkında konuşmaktan oldukça rahatsızlık duyduğunu fark etti. Bu onu kuşkuya düşürdü ve şaşırttı, ama zaten kızın yaptığı her şey onun kafasını karıştırıp, aklını kurealıyordu. Bu arada, Kate’in, sanki hayatı boyunca bu işi yapıyormuşçasına, garsonlara yön göstermesini, onlara, özenle hazırlanmış yemekleri terastaki masaya yerleştirmeleri sırasında nezaret etmesini dikkatle izledi. Yaklaşık iki saat kadar önce, yaralı, başıboş bir köpeğin yanına eğilmiş, gözyaşları içinde Mitchell’a yalvaran gözlerle bakarken; birkaç dakika sonra onu, giysilerinin kirlenmesini ya da otelde konaklayanların tepkilerini umursamadan işlek bir

yolun kenarındaki kaldırımda otururken bulmuştu. Bir süre sonra, çağırdığı yardımın yolda olduğunu ona söylediğinde, başını kaldırarak, Mitchell’a minnettar gözlerle bakmıştı.

Kate, genç adamdan gerçek anlamda hoşlanmıştı ve bunu saklamaya çalışmıyordu... fakat Mitchell, onu tedirgin ettiğini düşünüyordu. Kate hayat doluydu, farklıydı, sevecendi... Ancak, Mitchell, bol ipek pantolonunun ve omuz başlarını tutan ince şeritlerinin ne kadar yakıştığını belirtircesine ona hayranlıkla baktığında, Kate sanki bunların yerine saçlarıyla ilgileniyormuş gibi bir tavır sergilemişti. Birkaç dakika önce öpüşmek üzereydiler... Ancak müzik başladığında, uzaklaşmış ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı.

Bütün bunların ışığında, Mitchell, onun avukatla ilgili hislerinde yanlış bir tahmin yürüttüğünü düşündü. Belki de onunla yıllardır beraber olması, duygusal anlamda ona bağlılıktan ya da ondan ayrılmak istememesinden kaynaklanıyordu. Mitchell, bunların doğru olmamasını istedi, çünkü her ikisi de birbirlerini çekici bulmuşlardı.

Aslında onu *son derece* çekici bulduğunu, garsonlar ayrılırken içinden kendine itiraf etti.

Kate, Mitchell’in arkasından, terastan seslendi, “Yemek hazır.”

Mitchell, döndüğünde, ada esintisi ateşli kızıl saçlarını karıştırıp, omuzlarına dökerken mum ışığında, masanın başında ayakta durduğunu gördü.

Vahşi bir cazibesi vardı.

Mitchell masaya doğru yaklaştığında Kate, yumuşak yanağına dökülen bir tutam saçını eliyle düzeltti. Yüzlerce kadında görmediği istem dışı kadınsı hareketleri vardı bu genç kadının.

“Lütfen oturun,” dedi Kate, Mitchell onun sandalyesini çekmek için masanın diğer tarafına doğru hareketlenirken. “Zaten bu yemek için sizi fazlasıyla beklettim.”

Kate’in biraz önceki gerginliği kaybolmuştu. Yabancı olmadığı bir atmosferde, mum ışığı eşliğinde, seçkin bir sofrada, o gece memnun etmek için elinden geleni yapacağı,

özel misafirinin karşısında oturuyordu. Bu, bir ustanın onu eğiterek hazırladığı ve sadece o ustanın ondan daha iyi icra edebileceği, kendisinin ise başarıyla oynayacağı bir roldü.

Ancak, artık hiçbir zaman babasını bu rolü üstlenirken göremeyecekti.

Hafifçe nemlenen gözlerini aniden kırıştıran Kate, yanındaki küçük sehpa duran açık şarap şişesine uzandı. "Şarap ister misiniz?" diye sorarken, puslu gözlerini onun tebessümüne doğru çevirerek, gülümsedi.

"Bu, onu nereye ve ne amaçla dökeceğinize, pardon koyaçağımıza bağlı."

Kate'in duyguları birden acıdan neşeye dönüştü. "Niyetimin iyi," dedi, kadehine doğru eğilerek.

"Ön bilgilerin tümü bunun tersini gösteriyor," diye karşılık verdi Mitchell. Genç adamın bu kaygısına gülümseyerek bakan Kate, kırmızı şarabı kadehine doldururken, gözlerini ona çevirdi.

"Kesinlikle," dedi Kate, "O zaman da amaçladığım şeyi yapmayı başarmıştım."

Mitchell onun ciddi olup olmadığını anlayamadan, Kate döndü; kız sandalyesine yerleşirken adam sakın ve kayıtsız halini yakından izledi.

"Bloody Mary'yi üzerime bilerek döktüğünüzü mü ima ediyorsunuz?" diye sordu.

"Çabuk öfkelenen kızıl saçlı kadınlar hakkında ne derler bilirsiniz," diye yanıtlayan Kate, peçetesini açtıktan sonra; arkasına yaslanarak, sanki başına trajikomik bir olay gelmişçesine ona baktı. "Saçımın bu inanılmaz rengine bayıldığımı düşünmüyorsunuz değil mi?"

Mitchell, onun çocukça, kontrolsüz bir kızgınlıkla içkiyi üzerine döktüğünü düşünerek şaşkına dönmüştü. Onunla ilgili düşüncelerinde yanıldığına inanmak istemiyordu; onun içi dışı bir olmasının kendisi için neden bu kadar önem taşımaya başladığını anlamaya çalışmak istemediği gibi. Aldatıcı bir kayıtsızlıkla, "Bunu gerçekten bilerek mi yaptınız?" diye tekrarladı.

"Kızmayacağımıza söz veriyor musunuz?"

Samimiyetle gülümsedi. "Hayır."

Mitchell'in uzlaşıcı ifadesiyle olumsuz yanıtı arasındaki çelişki, Kate'in tedirgin gülümsemesini sildi. "O zaman, size doğruyu söylersen, bu konuyu tekrar açmamaya söz verir misiniz?"

Mitchell tekrar alaycı bir tebessümle "Hayır," dedi.

Kate, gülmek için kendini zor tuttu. "En azından dürüst ve dolaysız davranıyorsunuz -pek belli olmasa da." Gözlerini kaçırmaya çalıştıktan sonra, kalamar tabağını alırken ona da almasını teklif edersine tabağı uzattı.

"Siz dürüst ve dolaysız mısınız?" diye sordu Mitchell, tabaktan bir parça alarak. Alçakgönüllü tutumuna rağmen, Kate, onun sözlerinde nedeni belli olmayan bir ima hissetti. Kendisiyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığının farkındaydı ve onun kesinlikle dünya şampiyonu bir "kedi" olduğunu biliyordu. Ancak adamın bu oyundan hiç hoşlanmadığını hissetti. Onun gecenin geri kalanını memnun geçirmesi için olabildiğince istekli olmasına rağmen, Kate, bütün bu saçmalığa bir son verdi.

Ona bakarak, bütün samimiyetiyle, "Bunu bilerek yapmadım. Sadece beni Bloody Mary konusunda iki defa küçük düşürdüğünüz için bilerek yapmış gibi davrandım."

Mitchell onu duymuştu, ama onun gözlerindeki yumuşaklık ve güzel yüzündeki ifade kendisini öylesine ele geçirmişti ki, bunu bilerek yapıp yapmadığının önemsiz olduğuna karar verdi. Ardından, bunu bilerek yapmadığını anladığında, tahmin ettiğinden daha fazla etkilendiğini gördü. Bu hayat dolu, ciddi, karşı konulamaz, espri anlayışı ve baş döndürücü bir gülümsemesi olan, yaralı kırma köpeklere tutkuyla yaklaşan kadının, nasıl bir aile tarafından, nerede, hangi gezegende yetiştirildiğini merak etti.

Mitchell bıçağına uzandı. "Tanrı aşkına, siz neresisiniz?"

"Şikagolu," dedi Kate ürkek bir gülümsemeyle.

Mitchell o kadar keskin ve inanamayarak baktı ki, Kate cevabını teyit edecek ayrıntılara değinmenin kendisi için

zorunlu olduğunu hissetti. "Şikagoluyum," diye tekrarladı. "Orada doğdum ve büyüdüm. Ya siz?"

Şikago. Mitchell, onun bu cevabından sonra yüzünde oluşan tatsız ifadeyi yumuşatmaya çalıştı, ancak savunma mekanizması harekete geçmişti. Kendisine bu soruyu yönelten herkesin almaktan memnunluk duyduğu belirsiz cevabı tekrarladı. "Hiçbir yerde, oraya ait olacak kadar uzun süre yaşamadım," diye yanıtladı. Nasılsa üstün körü sorulmuş bir soru olduğunu biliyordu. İnsanlar, bu soruyu, tanıştıkları yabancılarla sohbet ederken, sıradan bir konuya değinmek adına sorarlardı. Cevabın ne olduğunu da fazla umursamazlardı. Ancak, Kate Donovan bu insanlardan değildi.

"Büyüdüğünüz sırada nerelerde yaşadınız," diye ısrar etti ve muzipçe ekledi, "yani 'ait' olamayacak kadar uzun kalmadığınız yerler neresi?"

"Avrupa'nın muhtelif yerlerinde," diye karşılık veren Mitchell, konuyu derhal değiştirmek niyetindeydi.

"Şimdi nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Kate, onun bunu yapmasına fırsat vermeden.

"İşim beni nereye götürürse. Avrupa'da bazı şehirlerde ve New York'ta dairelerim var." İşini dolayısıyla Şikago'ya da gidiyordu, ancak Kate'e bundan bahsetmek istemedi, çünkü bu kaçınılmaz bir şekilde, ortak tanıdıkları olup olmadığı ve kimlerden olduğu konularına girmeleri anlamına geliyordu. Wyatt'ların mağrur sosyal çemberi içinden birisini tanıma olasılığı oldukça düşüktü, ama gazeteleri takip eden herhangi bir Şikagoluya Wyatt soyadı yabancı gelmez, diye düşündü. Mitchell'in soyadı da Wyatt olduğundan, Kate'in ona Wyatt'larla bir akrabalığı olup olmadığını sorma ihtimali vardı ve onun en son istediği şey de bu akrabalığı itiraf etmek ve gerçekleri açıklamak olacaktı.

Kate, dairelerinin hangi şehirlerde bulunduğu ya da hangi 'iş'le uğraştığına ilişkin bir ipucu arıyordu. Mitchell bu ipucunu vermeyince, onun bu konuları kapatmak istediğini düşündü. Deneyimlerine göre, erkekler işleri ve başarıları hakkında konuşmaya bayılırlardı. Mitchell'in vermek

istemediği detaylar hakkında ısrarcı görünmeyi düşünmese de, nazikçe derhal başka bir konuya geçemedi ve "Yani bir kökünüz yok mu?" diye sordu.

"Kesinlikle yok." Kate ona tuhaf tuhaf bakarken, Mitchell; "Yüzünüzdeki ifadeden bunu biraz garip bulduğunuzu söyleyebilir miyim?" diye sordu.

"Garip değil, yalnızca hayal etmesi güç." Kate, Mitchell hakkında daha fazla kişisel bilgi edinmek için sorular sormayı sürdürürse, onun odaya doğru yöneleceğini düşündü. "Ben, doğduğum yerde, İrlandalıların yaşadığı bir mahallede büyüdüm. Babamın küçük bir restoranı vardı orada ve yıllar boyunca, bu restoranın üst katındaki bir dairede yaşadık. Geceleri, komşularımız restorana gelir, yemek yerler ve sohbet ederlerdi. Gündüzleri, mahallemizin çocuklarıyla beraber St. Michael İlkokulu'na giderdim. Daha sonra, şehirde bulunan Loyola Üniversitesi'ne girdim. Mezun olduktan sonra, eski komşunun yanında çalışmaya başladım, gerçi şu anda çalışma durumum oldukça değişti."

Neredeyse zevkli denebilecek bir itimatsızlıkla Mitchell, tutucu, orta sınıfa ait bir Amerikan ailesinden gelen güzel, kızıl saçlı, İrlandalı Katolik kızın vahşi cazibesine kapılmıştı. Bu, onun için çok farklı bir durumdu ve Kate'in ona bir muamma olarak görüldüğü şüphe götürmezdi. "Üniversiteden sonra nasıl bir işe girdiniz?"

"Çocuklardan ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı'nda sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştım."

Mitchell bir kahkaha attı. Demek ki, güçlü bir toplumsal vicdana sahip, kızıl saçlı, orta sınıftan gelen İrlandalı Katolik bir kızın vahşi cazibesine kapılmıştı.

"Restoranda çalışmak yerine neden sosyal hizmet görevlisi olmayı seçtiniz? Büyürken bu iş hakkında fazlasıyla bilgi sahibi olabileceğinizi düşünmüştüm," diye ekledi, kendi sorusunu yanıtlayarak.

"Tam anlamıyla bir restoran değildi. Daha çok, belli başlı lezzetli İrlanda yemeklerini ve sandviçlerini sunan, rahat bir İrlanda pub'ı idi ve bu mekânla ilgili olan her şeyi -özellikle

de gece birisi piyanonun başına oturduğunda hep bir ağızdan söyledikleri İrlanda şarkılarını çok seviyordum. Karaoke...” diye ekledi gülerek, “İrlanda pub’larında yüzlerce yıllık geçmişini olan gelenekselleşmiş bir eğlence biçimidir, sadece biz bu adı kullanmıyorduk.”

Mitchell, *karaoke* terimine ve İrlanda’daki birkaç pub’a hiç de yabancı sayılmazdı, dolayısıyla onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. “Devam edin,” diye zorladı onu, kadehine uzanarak. “Müziği çok seviyordunuz...”

Kate, onun dikkatli bir dinleyici olduğunu anlamıştı. Kendi yaşamından rahatça bahsederek, onun da hayatıyla ilgili detayları anlatacağı umudunu yitirmeden, devam etti. “Müziğe bayılıyordum, fakat odama fazla ses gelmiyordu ve akşam beşten sonra da aşağı inmeme yasaktı, bu nedenle bakıcım uyuduğunda, sezdirmeden salona geçer müziği oradan dinlerdim. Yedi yaşıma geldiğimde, ağıtlardan devrim şarkılarına, müstehcen şarkılara kadar bütün şarkıları ezber biliyordum. Sözlerinin tamamını anlamasam da, şarkıları İrlanda aksanıyla söyleyebiliyordum. Gerçek şu ki...” dedi, salatasından bir lokma alarak, “Televizyonda sürekli eski müzikalleri izlerdim ve bir gece kulübünde şarkıcı olup o filmlerdeki kadınlar gibi harika elbiseler giymek isterdim. Mutfak masamızı bir kuyruklu piyano olarak hayal ederdim ve genellikle bir süpürge sapından ibaret mikrofonumla masanın karşısına geçmeden önce bir güzel süslenirdim.”

Mitchell onun bu halini hayal ederek kıkırdadı. “Hiç aşağı kattaki izleyicilerin önünde şarkı söyledin mi?”

“Ah, evet. Resmî olarak ilk defa orada, yedi yaşındayken sahneye çıktım.”

“Nasıl geçmişti?”

Hikâye komik olmasına rağmen, babası da bu hikâyenin içinde olduğu için, üzülmezsizin anlatıp anlatamayacağını düşünerek, bakışlarını bahçeye doğru çevirdi. “Sadece hayal ettiğim gibi geçmediğini söylesem yeterli olur mu?” diyebilirdi en sonunda.

Mitchell, yemeğe bir türlü dikkatini veremiyordu. Şu ana

kadar son derece açık sözlü görüldüğünden, pub’da ilk defa şarkı söylediği anı hatırladığında, yüzüne yansıyan bu alımlı, kararsız hava, Mitchell’ı kuşkulandırmış ve detayları merak etmesine sebep olmuştu. Kate’in yemeğini yemesi için gereken nezaketi göstermesi icap ettiğinden, mcrakını bastırarak, sorusunu geçici bir süreliğine erteledi.

Island Club’daki aşçıbaşı dünyaca ünlüydü ve Mitchell’in, her ikisi için de söylediği karides ve avokado salatası, parmesanlı, otlu muhteşem bir sosla servis edilmişti. Kendisine söylediği mercan balığı, kusursuzca sote edilmiş, çam fıstığı ve kuşkonmazla servise hazırlanmıştı ancak karşısında oturan kızıl saçlı kadın bunlardan daha fazla hoşuna gitmiş olacaktı ki, yediklerinin tadını alamıyordu. Kate’in salatasından ve ana yemeğinden biraz yemesini bekleyerek, kadchini eline aldı, gayri ciddi bir sesle, “Pub’da şarkı söylediğiniz ilk gece hakkındaki sorumu cevapsız bırakmanıza izin vermeyeceğim.”

Aralarındaki sessizliğin ardından, ansızın duyulan kalın bariton sesi, Kate’in tüylerini diken diken etmişti. Tepkisini kontrol etmeye çalışırken ona garip ve kibirli bir ifadeyle baktığını umuyordu. “Siz *bana*, *kendinizin* gülünç duruma düştüğü bir hikâye anlatmadığınız sürece, ben de size bu hikâyeyi anlatmayacağım.”

Mitchell, kabul etmek ya da vazgeçmek yerine, sandalyesinin arkasına yaslanarak kadchinin alt tarafıyla oynamaya başladı ve anlamlı, uzun bir sessizlikten sonra ona baktı.

Kate, gözlerini onunkilerden kaçırmamaya çalıştı, sonunda da kahkaha atarak teslim oldu. “Vazgeçtim... *Tanrı aşkına* ne düşünüyorsunuz?”

“Rüşvete mi yoksa baskıya mı başvurmam gerektiğini düşünüyordum.”

Kate taşkınca, “Rüşveti deneyin,” diye tavsiyede bulundu, çünkü bahis sadece bir hikâyeden ibaretti ve onun saçma, baştan çıkarıcı bir teklifte bulunacağına emindi.

“Öyleyse, yarın bir tasma ve kayışla geleceğim.”

Kate, gözlerini sahte bir korkuyla açtı. “Siz ya hastasınız

ya da aksesuar zevkiniz yok denecek kadar az. Boyun bağımlı deneyin.”

Genç adam, “Ve Max’i St. Maarten’e bakıma götürmenize yardım edeceğim,” diye devam etti, onun alayını duymazdan gelerek.

Mitchell’in cümlesinin geri kalanını da bitirmesiyle aydınlanan Kate’in kahkahası kesildi. Ona baktı, içi minnettarlıkla doluydu ve tuhaf bir hisle, birbirlerinin en yakını olmaları sanki önceden belirlenmiş gibi geldi Kate’e. Mitchell, gözlerini çevirdi, mavi gözleri genç kadına bakarken sıcaşık gülümsüyordu... Hayır, sıcaşık değil, dedi Kate içinden. Yakınlıkla! Aceleci bir şekilde, ona takılarak, dikkatini çekmek istedi. “Bu akıllıca verilmiş bir rüşvet. Peki, beni baskı altına almak için ne yapacaktın?”

Mitchell anlamlıca tek kaşını kaldırdı, dudakları bir tebessümle oynadı. “Bana olan borcun?” diye hatırlattı.

Kate, onun görünümünden ve sesinden etkilenmemek için yüzünü ve kulaklarını kapatmak istedi. Sandalyesinde rahatça otururken bile, dışarıya kuvvetli bir cinsel kışkırtıcılık yayıyordu. Kahkaha attığında, seksi görünüyordu. Gülümsediğinde, tehlikeli denebilecek kadar davetkâr görünüyordu. Ve az önce olduğu gibi sessiz ve düşünceli görüldüğünde ise, dikkat çekici... ve harikaydı. Fiziksel olarak fazlasıyla çekiciydi, son derece esprili ve medeniydi, o kadar hoştu ki, Kate, muhtemelen Karayipler’de bir otel odasında baş başayken, güvenilecek ve yakın davranılacak en son adam olsa bile, ona sürekli güvenmek ve dostça davranmak istiyordu. Bu adam güçlü, devasa bir mıknaş gibiydi. Kate, onun çekim gücüne karşı koymaya çalışan ufacık bir parçacık gibi yavaş yavaş, acımasızca, masanın karşısından ona doğru kuvvetlice çekiliyordu.

Mitchell, onun kararını verdiğini anlamıştı. “Hangisi?” diye tatmin olmuşçasına sordu. “Rüşvet mi baskı mı?”

Kate kendini beğenmişçe, “Rüşvet tercihim hâlâ değişmedi,” diye karşılık verirken baskıyı da tercih ettiğini eklemek isterken, ondan önce davranan Mitchell, “Güzel. Seni yarın

sabah saat onda kaldırım. Şimdi, pub’da ilk defa şarkı söylediğin gecenin hikâyesine geçelim.”

İçini çeken Kate, hikâyeye başladı. “Aziz Patrick Günü’yü, bu nedenle akşam yediye doğru mekân dolmuştu, coşkulu şarkılar söyleniyor, içkiler içiliyordu. Babamın çok meşgul olduğunu biliyordum, çünkü üst kata, cüzdanımı almak için normalde geldiğinden daha erken gelmişti. Böylece ben de babam dükkânda yokken günün *hangi* saati olursa olsun, aşağı inmemin yasak olmasına dair kuralı çiğneyerek kimsceye çaktırmadan aşağıya indim. Barmenimiz de bu kuralı biliyordu, fakat kalabalıktan ve ben de henüz çok küçük olduğumdan, kimse beni fark etmedi. İlk başlarda, merdivenin en alt basamağında oyalanarak, kendi kendime müziğe eşlik ediyordum, fakat hiçbir şeyi göremediğimden, mekânın içinde biraz ilerledim... ve biraz daha ilerledim... ve biraz daha... Ta ki barın ucuna ulaşana kadar. Piyano, arka tarafımda, solumdaydı, sağımda barda ise, orta yaşlı bir çift oturuyordu. Ben sessizce şarkıyı mırıldanırken, adam eğilip bana en sevdiğim şarkının hangisi olduğunu sorana kadar, bu çiftin beni izlediğinin farkında değildim. Ona en sevdiğim şarkının ‘Danny Boy’ olduğunu söyledim, çünkü babamın adı Daniel’di.” Kate, bu şarkıyı babası için son defa mezarı başında, matem tutanların arasında ağlayarak söylediğini hatırladı, keskin, duygusal halini gizlemeye çalışarak kadehine uzandı.

“Size yemeniz için hiç fırsat vermiyorum,” dedi Mitchell, özür dilercesine.

Kate, kendini toparlayacak vakti bulmak için deniztarafından ve pilavdan birer lokma aldı, ancak Mitchell yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. *Böylesine uzun boylu, yapılı bir adamın şimdiye kadar acıkmış olması gerekirdi,* diye düşündü Kate.

“Devam etmeye hazır olduğunuz zaman...” dedi Mitchell, birkaç dakika sonra aceleyle.

Gülümseyişi o kadar canlandırıcıydı ki, Kate ona tebessümle karşılık verdikten sonra, deminki boğucu kederi bir

yana bırakarak hikâyesine devam etti. "Bardaki adam kalkarak piyaniste biraz para verdi, çünkü sonraki çalacağı şarkı 'Danny Boy' idi. Şarkının başlamasıyla, beni kaldırarak kendi sandalyesine oturttu ve herkese sessiz olması için bağırarak benim 'Danny Boy' şarkısını söyleyeceğimi belirtti." Kate bu defa, hatırasının bu kısmıyla ilgili olarak gülümsemek için kendini tutmak amacıyla durakladı. "Ve işte böylece büyük an gelmişti. O kadar gergindim ki, kollarım titrememesi için arkamda tuttuğum ellerimi sıkıyordum. Şarkıyı söylemeye başladığımda, sesim tiz bir fısıltı gibi çıktı."

"Ve hikâye böyle mi sona erdi?"

Kate gülerken başını salladı. "Maalesef, hayır."

Ne olabileceğini tahmin etmeye çalışan Mitchell, fikir yürüttü. "Daha sonra sesini yükseltmeyi başarsan da, güzel söyleyemedin mi?" Böyle bir durumda, bir salon dolusu sarhoşun küçük bir çocuğa karşı ne denli acımasız olabileceğini aklına getirdiğinde, gülümsemesi kayboldu, fakat Kate hayırcesine başını sallayıp darılmış gibi yaparak, "Benim hikâyem senin düşündüğünden daha olumlu sonlanıyor."

"Öyleyse sonu nasıl?"

"Aslında, sesimi çıkarmaya başladığımda sorun yoktu. Öyle ya da böyle, ben şarkıyı söylerken herkes yeterli sessizliği sağlamıştı ve ben şarkıyı bitirdikten sonra kısa bir süreliğine bu sessizliği bozmadılar, ardından alkışlamaya başladılar."

"Çok alkışladılar mı?"

"*Ayakta* alkışladılar. Bundan cesaret bularak onlar için başka bir şarkı söylemeye başladım -daha coşkulu ve İrlanda aksanına ne kadar hâkim olduğumu gösteren bir şarkı. Ben bu parçayı söylerken, birisi bana yeşil bir *leprekon* şapkası ve sopaya benzer bir şey uzattı. Ve bu sırada," diye devam ederken kahkahasını tutamayarak, "babam içeri girdi. Aman Tanrım..."

"Sinirliydi," diye araya giren Mitchell, bir yandan da Kate çok iyi bir performans sergilediğinden, babasının esasında o kadar da sinirli olmaması gerektiğini düşünüyordu.

"Biraz kızgındı," diye onu onayladı Kate, kahkaha atarak. "Anlattığım gibi, o içeri girdiğinde, ben artık bar iskemlesinde değil, herkesin beni görebileceği barın üzerindeydim. Başımda yeşil şapkam, küçük sopamla destek alarak bir yandan da ciğerlerimin yettiği kadar yüksek sesle 'Haydi Gelin Sürtükler ve Tellallar' şarkısını kendimce yorumluyordum. Yani anladığımız gibi şarkının sözleri biraz müstehcendi ve babamla şarkının tam ortasında bir anda yüz yüze gelmişim."

"Ne oldu?"

"Şarkıyı yarıda bıraktım."

"Babanız ne yaptı?"

"Beni bardan aldı ve ertesi gün amcama beni St. Michael'e kayıt ettirip ettiremeyeceğini sordu. Böylece oradaki rahibeler... benim iyi bir terbiye altında yetişmemc yardımcı olacaklardı. O günden sonra, daha yakın olduğu için devlet okuluna gitmeye ve cumartesi günleri de St. Mike'ta dinî öğreti derslerine girmeye başladım."

Mitchell kadehini dudaklarına götürerek, "Ve bu da şarkıcılık kariyerinizin sonu mu oldu?" diye sordu.

"Sayılır. Ondan sonra, şarkı söyleme hevesimi yalnızca kilise korosunda giderecek kadar yetindim."

Kilise korosu sözünü işitince, Mitchell'in aldığı yudum boğazında kaldı. "Tanrıya şükürler olsun ki, rahibeler seni manastırlarına alıp onlardan biri olman için zorlamamışlar," dedi yüksek sesle, aslında bunu çok da umursamamıştı.

Kate kıkırdadı. "Manastır için beni *zorlamaları* mı? Ben yalvarsam bile girmeme *izin* vermezlerdi ki! Çiğnemediğim ya da çarpıtmadığım kural kalmamıştı ve bunu her yaptığımda yakalanyordum, tıpkı şarkı söylerken babama yakalandığım gibi. Daha sonraki yıllarımı derslerden sonra okulda kalarak, yaptıklarımın cezasını çekmek için adeta okulun kara tahtalarını aşındırıcısına 'Okul kurallarına uyacağım' ve 'Saygısızlık yapmayacağım' sözlerini yüzlerce defa yazarak geçirdim. Kilise korosunda 'melek gibi' şakımasaydım, rahibeler benden bütün umutlarını kesmiş olacaklardı."

Mitchell hâlâ meleksi kilise korosu kızı ile masada karşısında oturan büyüleyici kızıl kadın görüntüsü arasında bir bağlantı kurmakta güçlük çekerken, Kate, "Aslında, dördüncü sınıfta okuldan atılmamamın sebebi şarkı söyleme yeteneğim değil, amcamın etkili biri olmasıydı," dedi.

"Amcamız kiliseye yüklü miktarda bağış mı yapmıştı?"

"Hayır, zamanının çoğunu kiliseye vermişti. Amcam kilisede papazdı."

Mitchell ona anlamsız bir korkuyla baktı.

Başını yana çeviren Kate, yüzünü görünce takıldı ona. "Sizi korkuttum galiba?"

"Bana bir rahibe olduğunuzu söyleseydiniz bundan daha az korkardım."

"Rahibe olsaydım neden korkardınız benden?"

Bunun yanıtı açık olmalıydı. Ancak öyle görünmediğinden, Mitchell açıklık getirme ihtiyacı duydu. Gözleri anlamlı bir biçimde onun davetkâr dudaklarına, göğüslerine ve tekrar gözlerine kaydı. "Sizce neden, Kate?"

Yüz ifadesi o denli açıktı ki, Kate, karnından başlayarak bacaklarına doğru inip topuklarına ulaşan sıcak bir yıldırım- la çarpılmış gibi hissetti kendini. Vücudunun verdiği tepki o kadar güçlü ve beklenmedikti ki, tedirgin bir kahkahayla karşılık vererek ayağa kalktı. Kendinden emin ve şaşırmanın gibi görünmeye çalışarak, "Her zaman böyle açık sözlü müsünüzdür?" diye sordu sertçe.

"Aynı sayfayı okuduğumuzdan emin olmak istedim."

"Aynı kütüphanede bulunduğumuzdan bile emin değilim," dedi Kate, alınına dökülen saçını düzelterek. Mitchell'in bakışları, onun yüzünden ellerine doğru kaydıktan sonra, tutkulu ve yatıştırıcı bir ifadeyle saçlarına odaklanınca, Kate kızaran yanaklarının ısındığını hissetti.

Mitchell da bunun farkına vararak gülümsedi. "Ben bulunduğumuzu düşünüyorum."

Konuyu kapatmaya çalışan Kate, ona sabırlı bir şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten de çok eminsiniz kendinizden," dedi.

Mitchell, "Pek de öyle değil," diye karşılık verdi, soğuk-

kanlılıkla. "Benim sizi çekici bulduğum kadar sizin de beni çekici bulduğunuz konusunda kendimi kandırılmış olabilirim. Eğer böyleyse, suçum kendime fazla güvenmek değil, hüsnükuruntum." Sonra sanki ortalığı yeterince karıştırmamış gibi, kaşlarını kaldırarak, "Olasılıklar bunlar. Siz seçin," diye ekledi.

Sen yanlış sayfadasın... aynı kütüphanede bile değiliz... sen kendini kandırıyorsun. Aslında söylemem gereken bu, diye düşündü Kate, ancak erkeğin delici bakışları üzerine dikilmiş ve dudaklarında bu bilgiç tebessüm varken, inandırıcı olabileceğini sanmıyordu, üstelik kendisi de buna inanmakta güçlük çekiyordu... Tehlikeli bir durumdan kaçmak istercesine, onun kendisine bir seçenek sunduğunu duymazdan gelerek bir kahkaha attı. "Ben çok seçenekli sorulardan nefret ederim. Çok... kısıtlayıcı olurlar," dedi. Sonra da Mitchell, onu başka bir tuzağa -ya da kendi yoluna- düşürmeden önce çabucak, "Max'e bir bakayım biraz da buz getireyim. Siz lütfen yemeğinize devam edin," diye ekledi ve dönüp odaya geçti.

Buzluğun yanında durmadan banyoya doğru ilerledi, ışığı açtı ve kapıyı kapattı. Dengesini sağlamak için avuçlarını tuvalet masasının çıkıntılı fayansına dayayarak, başını öne eğip uzun ve derin bir nefes aldı. Aklında sadece, Mitchell'la öpüşmenin ve onun kollarında olmanın nasıl bir his olacağı düşüncesi vardı.

Düşüncelerinin bu yöne doğru ilerlemesini boşuna engellemeye çalışarak, başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak aynaya baktı. Daha önce hiç buna benzer bir deneyimi olmamışken, bu gece, kusursuz bir yabancıyla kısa, anlamsız bir cinsel teması nasıl düşünebilirdi? Bu sorunun cevabı açıktı: Terasta kendisini bekleyen yabancı bir hayaldi... Zeki, çekici, nazik, düşünceli, iyi kalpli -ve tabii ki- nefes kesici bir şekilde yakışıklı ve son derece seksi. Dekor bile rüya gibiydi; bir tropikal adada, mehtaba karşı akşam yemeğinde, hoş yasemin kokularının yayıldığı ve sahilden gelen davul sesleriyle kalipso müziğinin eşlik ettiği muhteşem bir yerdeydiler. *Zamanlama da*

kusursuz, diye düşündü Kate, çünkü Evan'la arasında uzun bir zamandır devam eden ilişkiyi bitirmek üzereydi.

Her şey, kendini Mitchell Wyatt'ın kollarına atması için elverişliydi; ancak daha sonra bunun yanlış bir karar olduğunu fark ederek pişmanlık duyabilirdi. Şu ana dek, üniversitede tanıştığı erkeklerle bile hiçbir tesadüfi ve tek gecelik ilişki yaşamamıştı. Eğer şimdi kendini dizginleyemeyerek böyle bir ilişki yaşarsa, ertesi gün gururunun ve kendine saygısının paçavraya döneceğini düşünüyordu.

Kate doğrularak, durumu tekrar gözden geçirdi. Artık olgun bir kadındı ve yarın böyle hissetmeyebilirdi. Eğer onunla *yatmamaya* karar verirse, aylar boyunca bunun nasıl bir duygu olacağını merak edip duracağını çok iyi biliyordu.

Kate çaresizlikle, herhangi bir karar almamaya karar verdi. Telefonun yanındaki duvarda bulunan düğmeye uzandı. Kırmızı mesaj ışığı emredencesine, ısrarla yanıp sönmekteyken, suçluluk duygusuyla ya da tedbir amaçlı olarak, aniden Evan'ın ne için aramış olabileceğini merak etti. Ahizeyi kaldırdı ve telefonun üzerindeki mesaj düğmesine bastı.

"Henüz dinlemediğiniz bir adet sesli mesajınız var," diyen ses kaydının ardından, Evan'ın tanıdık, düzgün sesini işitti. "Kate, benim. Sen şimdi muhtemelen akşam yemeğindeyindir." Sesi sinirli ve yorgun geliyordu, bu nedenle Kate, çoktan onun şöyle devam edeceğini tahmin etmişti, "Üzgünüm, ancak yarın da gelemiyorum. Bu dava için çok uğraşıyorum ve bunun farkında olduğumu biliyorum. Bu davanın yarından ötesine sarkma olasılığı bulunmadığı için, ertesi gün orada olacağım. İnan bana."

Kate ona "inanalı" üç gün olmuştu.
Telefonu kapattı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Salonda, uyumakta olan köpeği kontrol etmek için durakladı. Eğilerek Max'in burnuna dokundu. Nemli ve öncekine göre daha soğuktu, nefes alışığı da aynıydı. Hafifçe onun başını okşayarak, "Nasılsın Max?" dedi yumuşak bir sesle.

Max'in gözlerini azıcık açıp ona cevap verir gibi, kuyruğunu hafifçe sallamasına çok şaşırıldı.

"Çok iyi olacaksın," diye fısıldadı, kulaklarını kaşıyarak. "Birkaç dakika içinde gücünü toplayıp iyi bir bekçi köpeği olursan, terasa gelmekten çekinme. Bu gece birinin bana göz kulak olması lazım, çünkü aptalca bir şey yapmak üzereyim. Kim bilir, belki de o kadar aptalca değildir."

Boğazında düğümlenen bir şey olduğunu hissetti ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Mitchell onu izliyordu. Kate'in nabızı daha hızlı atmaya başladı. "O daha iyi," dedi, ayağa kalkarak. "Elime bulaşan pire tozunu yıkayıp hemen geleceğim."

Kate banyoda çabucak ellerini yıkadı. Salona döndüğünde içki dolabı gözüne çarptı ve birkaç dakikalığına kalkmak için mazeret olarak öne sürdüğü buzluğunu hatırladı. Onunla birlikte bir şişe de brendi aldı.

Şakacı bir tavırla, "Hediyelerle geldim," dedi, buz kabını ve brendiyi, şarabın bulunduğu küçük sehpanın üstüne koyarken. "Biraz daha şarap alır mısınız?"

"Ben, sizi beklerken ikimizin kadehini de doldurdum."

Kate onun tabağına baktı, kendisi gittiğinden beri yemeği-

ne hiç dokunmadığını ve kendisi yokken yemeyerek, yemeğini daha da soğuttuğunu anladı. Her şeyin ötesinde, bu adamın kusursuz bir karakteri vardı. Onu bekletmesini affettirmek istercesine, çatalını alarak, onun da yemeğince dönmesince ve bir konu seçerek sohbeğe yön vermesine izin verdi. Mitchell, genç kadını rahatlatan -biraz da hayal kırıklığına uğratan-bir şekilde, kişisel olmayan konular seçerek, otelden, atmosferden söz açtı ve St. Maarten'de üç saatliğine bir yelkenli kiralayarak üç gün boyunca ortadan kaybolan iki çiftle ilgili komik bir hikâyeye anlattı.

On dakika içinde, Kate onun eğlenceli, havadan sudan konularda konuşma sanatını en iyi şekilde icra ettiğini öğrenmişti.

Müziyenler ya çalmayı bırakmışlar ya da ara vermişlerdi, ancak ara sıra sabilden gelen neşeli kahkahalar, oteldeki insanların hâlâ keyifli vakit geçirdiklerine işaret ediyordu. Kate ritmik aralıklarla kıyıya vuran dalgaları dinleyerek, sağ tarafındaki bahçelere göz atarken, meraklı gibi görünmeden Mitchell'ı kendisi hakkında konuşturmanın yollarını arıyordu. Onu merak etmekten öte; onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi ve onu anlayabilmeyi kendisi için zorunlu görüyordu. Rahat görünümü cazibesinin ve hoşgörülü nezaketinin altında, Mitchell Wyatt'ın son derece karmaşık bir adam olduğunu hissediyordu. Onun sakladığı ve konuşmaktan kaçındığı, Kate'in ise çözmeye çalıştığı bir şeyler vardı. Cinsellik açısından çekindiği hiçbir şey olmadığı açık olsa da, Kate onun duygusal anlamda herhangi biri için -özellikle de kendisi için- erişilebilir bir insan olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. İçinden, sırlıklam âşık olmuş, aşırı heyecanlı on iki yaşındaki bir çocuk gibi düşünerek ve tam da öyle hissederek, âşık olduğu kişi hakkında bilmek istediği her şeyi öğrenmeye hevesli olmasına anlam veremiyordu.

Mitchell, Kate'in tatlı yüzünü ve o heyecan uyandıran romantik görünüşlü dudaklarını seyretmenin mutluluğunu yaşarken, kadehini alarak arkasına yaslandı. Onu yedi yaşında, süslü bir kurdeleyle toplanmış uzun, kıvrık kızıl saçları,

elinde mikrofon gibi tuttuğu süpürge sapıyla mutfak masasının karşısında gezinirken hayal ettiğinde, elinde olmadan gülümsedi.

Onu Katolik bir okulun üniforması içinde -muhtemelen beyaz bir gömlek, desenli bir kazak, beyaz çoraplar ve kahverengi ayakkabılar- hayal etti. Parmak uçlarında tahtaya uzanarak, 'Saygısızlık yapmayacağım' diye yüz defa yazarken düşündüğünde, tekrar gülümsedi. Kilise korosunda şarkı söylediğinde rahibeler onun melek gibi bir sesi olduğunu düşünmüşler, diye geçirdi içinden. Dolayısıyla, onu başka bir şekilde, küçük bir kız olarak uzun koro giysisinin içinde, elinde bir kâğıtla kocaman yeşil gözleri cennete doğru bakarken hayal etti.

Mitchell Katolik kilisesi korolarına pek de yabancı sayılmazdı. İtalya'da beş yaşına kadar Callioroso ailesiyle birlikte yaşamış, yatılı okula kaydolduğunda onların yanından ayrılmıştı. Onlardan ayrılmadan kısa bir süre önce, Sergio Callioroso ve eşi, onun henüz vaftiz edilmediğini anlamışlar ve kendileri muhafazakâr Katolik olduklarından, onun için de bu dini seçmişlerdi. Mitchell, vaftiz edildiği temmuz gününü hiç unutamamıştı. Küçük kasaba, sıcaktan yanıyordu ve Rosalie Callioroso onun beyaz gömleğini kolalayıp ütileyerek jilet gibi yapmıştı, ama zaten çok kalm olan gömlek alçı gibi ağırlaşmıştı. Sanki onun rahatsızlığına tuz biber ekercesine, yaşlı papaz vaftiz ayinini sonu gelmeyen bir vaazla uzatıkça uzatırken, Rosalie'nin ona önceden olacağını anlattığı gibi, tek istediği o anda başından aşağı biraz soğuk su dökülmesiydi. Ancak vakit geldiğinde, su soğuk değil, ılıktı. Tıpkı ayinin Mitchell üzerindeki etkisi gibi.

Bir Katolik olarak vaftiz edilmesi, içinde kutsal bir duygu yaratmamıştı; hatta onda Katolikliğe dair en ufak bir yatkınlığa bile sebep olmamıştı. Daha sonra gittiği tüm yatılı okullarda kiliseye gitmek zorunluydu. Dolayısıyla o da, bulunduğu okulda hangi dinin ibadetlerinin en kısa sürede tamamlandığını öğrenip, derhal dinini bu kısa ibadetli dinle değiştirmeye karar vermişti. On dört yaşındayken okullarındaki yegâne

haham çok hastalanıp Yahudi öğrencilerin ibadetine yardımcı olamaz hale gelince; Mitchell samimi dinî inançlarını derhal Museviliğe yöneltmiş ve böylece neredeyse her yılın yarısını dini ibadetlere katılmadan geçirmişti.

Nasıl olduysa, Kate de, büyürken içinde bulunduğu buram buram dindarlık kokan ortamda, ilerlemeyi başarmıştı. Mitchell şarabından bir yudum daha aldı ve onun, birçok kadını kıskandıracak düzeydeki güzelliğine rağmen ne kadar doğal ve sade olduğuna hayret etti. Mitchell'in, birçok büyüleyici, akıllı kadınla ilişkisi olmuştu ve sadelikleriyle ön plana çıkan tath, neşeli ve zeki birkaç kadınla da beraber olmuştu. Ancak Kate Donovan, onların en iyi özelliklerinin tümüne sahip bir zenginliği ifade ediyordu, üstelik son derece yumuşak bir kalbi ve şaşırtıcı bir ciddiyeti vardı. Mitchell'in çok yakınındaki bu hediye paketi karşı konulamaz gibiydi -tabii, bu muhafazakâr okul resmiyetini daha fazla devam ettirmediği sürece.

Kate annesinden ya da kardeşi olup olmadığından bahsetmediği için, Mitchell merak içindeydi fakat bunu sormaya niyeti yoktu. Ona ailesi hakkında daha fazla soru sorduğunda, Kate'in de kendisine bu konuda sorular sorma hakkı doğabileceğini düşünüyordu. Ve onu bu geniş yatağa sokabilmek için istediği her şey katlanmaya hazır olmasına rağmen, kendi çocukluğu ya da ailesi hakkında kimsenin merakını gidermeye hevesli değildi.

Kate dalgın bakışlarla ağaçların oluşturduğu sıraya ve bahçenin sonundaki fundalıklara bakarken -ve muhtemelen kendisine soracak bir dolu soru hazırlarken- birden yüzünde sert bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Şunu gördünüz mü?"

"Neyi gördüm mü?" diye soran Mitchell, neredeyse sandalyesinden kalkmıştı.

"Ağaçların arasında bir şey hareket etti ve onun ay ışığının altında bir anda parlamasını gördüm."

Geceleri ortaya çıkan zararsız bir hayvanın varlığına, doğma büyüme şehirli bir kızın verdiği tuhaf tepki karşısında başını sallayan Mitchell, oturmak yerine ayağa kalkmayı tercih

etti. "Bir kedi ya da köpektir," diye onu yatıştırmaya çalışırken, Kate'in oturduğu yere doğru ilerledi. "Geceleri ışık geldiğinde gözleri tuhaf bir şekilde parlar."

"Öyleyse bu kedi ya da köpek neredeyse iki metre uzunluğunda olmalı."

Mitchell, "Ağacın üstünde olduğu için," diye gerekçe gösterdi, ama Kate, şüpheli gözlerle onun arkasındaki ağaçlara bakmaya devam ediyordu.

"Ormanda araştırma yapmamı beklemeyin benden. Bu gece yıllık kahramanlık limitimi çoktan aşmış bulunuyorum."

Kate, ağaçtaki hayvan hakkında doğru söylediğine inandı ve alaycı bir tavırla, "Sizin şövalyeliğinize ne oldu?" diye şaka yaptı.

Mitchell sesine telaşsız ve anlamlı bir ton vererek, "Yemeğin üstüne yiyeceğimiz tatlıdan sonra benim şövalyeliğim sona erer."

O kadar yakınlaşmışlardı ki, Mitchell'in açık kahverengi pantolonu, Kate'in dizlerine değiyordu. Kate onunla konuşmak için başını epeyce geriye yaslamak zorunda kalmasına ve fiziksel dezavantajına rağmen, şaşkın ve umursamaz görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Tatlı sipariş etmedik," diye belirtti.

"Öyleyse şimdi söyleyelim," dedi Mitchell hoşnutsuz bir sesle ve elini kaldırdı.

Kate'in kalbi küt küt atıyordu. Ağır çekimde, Mitchell'in eli eline değdi, parmakları onun sıcak avuçları tarafından kavrandı. Mitchell diğer elini uzattı ve Kate onu tuttuğunda, yukarı doğru çekildiğini hissetti. Mitchell'in sağ kolu sırtını dolanırken, göğüslerinin kaya gibi bir erkek göğsüne değmesine neden oldu, masadan uzaklaşarak bir adım attığında, sol eliyle sağ elini kavradı ve göğsüne doğru sıkıştırdı. Bir öpücük bekleyen Kate, başını eğmeye başladı, fakat yana doğru yürüyen Mitchell, onu yavaşça sola çevirdi. Dengesini kaybetmeden ve onun ayağına takılmadan önce, Kate kumsaldaki grubun 'The Girl From Ipanema' şarkısını çaldığını işitti.

Ardından Mitchell'in onu öpmeye değil, onunla dans etmeye çalıştığını anladı. Etkili kelimenin *çalışmak* olduğunu içinden geçirerek ani bir gülme krizine girdi, çünkü onun ayaklarına basmamak için çabuk, yana doğru biçimsiz iki adım atması, ritmi yakalayabilmesi için de ileriye doğru iki adım daha atması gerekti.

"Nasil gidiyor?" diye takıldı ona Mitchell.

Kısa bir süre önce, yanacağından korkarak ona dokunamıyordu. Şimdi ise, demin göğüslerini sızlatan kaya sertliğindeki erkek göğsüne alını dayanmış, çaresizlik içinde kahkaha atıyordu. "İrzima geçmeye değil, benimle dans etmeye niyetli olduğunuzu söyleyebilirsiniz."

Genç adam onu, "Ancak benim ırzınıza geçmeye de niyetim var," diye uyardı alçak sesle. Dudakları başına o kadar yakındı ki, nefesi Kate'in saçlarını uçuruyordu.

Kate'in kahkahası yarım kaldı ve duyuları canlandı. Duyularını karıştırarak gecede yankılanan samba melodisi, birbirine değen bacakları... Kate birkaç dakika içinde, onun her konuda olduğu gibi, ustalıklı ve hiç zorlanmadan -doğal bir yetenekle- dans ettiğini anlamıştı. Yatakta bir uzman olduğundan da şüphem yok, diye düşündü -yatak dışında olduğu kadar ısrarcı, yumuşak ve karşı konulamaz olduğundan...

İsyankâr vücudu ısındı ve esnekleşti, Kate, ona yaklaşmamak ve eliyle omurgası üzerinde kurduğu zarif baskıya teslim olmamak için karşı konulması güç bir çekimle mücadele ediyordu. Acımasızca, peki ya onunla yattıktan sonra ne olacak, diye sordu kendine. Cinsellik hakkında o kadar alelade bir tavır vardı ki, bir kadını yatıştırdıktan sonra çabucak ve çaba sarf etmeksizin unuttuğu her halinden belliydi. Diğer taraftan, onunla yatmasa bile, şu andan sonra onu unutmaması oldukça zor olacaktı. Öte yandan yatarsa da, onu aylarca hatta yıllarca unutamayabilirdi.

Kate, içinde gitgide önemini yitiren bu düşünceye odaklanmaya çalışarak, gözlerini ona çevirdi, ancak bu, onun bronzlaşmış boynuna, beyaz gömleğinin açık yakasına ve düğmesinin üzerinden görünen simsiyah, davetkâr göğüs

kıllarına yakından bakmasını sağladı. Telaşla bakışlarını sağ tarafa kaydırduğundaysa, uzun, erkeksi parmakların hafifçe kendi parmaklarına dolanmış olduğunu gördü. Mitchell'in, tırnakları kısa ve bakımlı çok güzel elleri olduğunu fark etti. Kendisi izin verirse, vücudunun en mahrem yerlerini yalmaksızın bulup keşfedecek olan güçlü, işinin erbabı eller...

Kate teslim oldu. Ona izin verecekti. Sonuçları ne olursa olsun, onun kollarında kendisini neyin beklediğini öğrenmek istiyordu. Bilmesi gerekiyordu. Tanışmalarının üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişken, bu genç adamın, içinde güçlü bir arzuyla samimi dostluğun bir araya gelmesinden oluşan bu yakıcı duyguyu uyandırmasının nedenini anlamak zorundaydı.

Yanağını onun göğsüne dayayan Kate, sonsuza dek dans etmeye devam edeceklermişçesine, hareketlerini hareketlerine uydurarak gözlerini kapattı.

Mitchell çenesini hafifçe eğerek, genç kadının yanağını göğsüne dayamasının ve biraz sonra olacağını beklercesine tüm vücuduyla kendisine yaslanmasının verdiği hisle gülümsedi. Sol bileğini yavaşça eğerek saatine baktı ve 11:25 olduğunu gördü. Beş dakika içinde oda servisi personeli yemek masasını toplamak için gelecekti. Kate onların tam zamanında geleceklerini varsayarak, bunu Mitchell'dan daha önce düşünmüştü. Kate'in onların biraz sonra geleceklerini unutmış olabileceğini düşünen Mitchell, biraz önceki gibi yarıda kalacak bir öpüşme girişiminde bulunmak istemiyordu. Bunun da ötesinde, artık acelesi yoktu. Deneyimlerinden yola çıkarak biliyordu ki, bir cinsel ilişkiyi beklemek -daha sonra sevgili olacak iki kişi arası arasındaki ilk öpüşmeyi de kapsayarak- en az cinsel ilişki kadar zevkti. Daha sonra beklemenin *sıklıkla* daha zevkli olduğu görülüyordu.

Sahilde, müzisyenler çalmayı bırakmış, az sayıdaki izleyicilerinden alkış almak için beklemeye başlamışlardı. Kate, onun kollarında hareket etmeyi bıraktı, yeşil gözlerinde teslimiyet ve ay ışığıyla ona baktı.

Mitchell, onun öpülmek istediğini anladı, birdenbire aldı

ğı son karardan vazgeçerek hafif, kısa bir öpüşme -ve daha sonra olabileceklerini kesinleştirmek- için uygun bir zamanda olduklarına karar verdi

Başını eğdiğinde, Kate, bir çeşit istekli fiziksel hamleyle ona sarıldı, ama Mitchell'in öpücüğü şaşırtıcı derecede hafifti. Sadece dostça, geçici bir dokunuş, diye düşündü Kate ve onun gibi tebessüm edip, ellerini omuzlarının üzerine koyarak "tanışma" öpücüğüne geri döndü.

Ve daha sonra Mitchell, dudaklarını genç kadının dudakları üzerinde ileri geri ağır ağır hareket ettirmeye başladı. Dudakları birbirinden ayrılana dek, öpüşme sırasında oluşan basıncın incelikle yükselmesini sağladı. Daha sonra, parmaklarını onun ensesindeki saçların arasına soktu ve dudaklarını dudaklarına kenetlemişken boştaki koluyla sıkıca kalçasına sarılarak, onu kaskatı organına doğru çekti.

Kate bu arzulu, yakıcı öpüşme sırasında o kadar kendini kaybetmişti ki, kapı çaldığında çıkan sesin içinden geldiğini sandı, ta ki Mitchell en sonunda dudaklarını çekip, kaşlarını çatarak onun omuzlarının üstünden başka bir yere doğru bakana kadar. "Oda servisi," dedi Mitchell gergin bir sesle. Kollarını indirdi. "On bir buçukta gelip yemek masasını toplamalarını onlara sen söyledin."

Kate en sonunda dediklerini anlamışçasına döndü ve garsonları içeri almak için kapıya gitti. Mitchell, giderken onu izledi ve içinden küfrederek, taşkın şehvetini kontrol altına almaya çalıştı. Fiziksel kanıt olarak, kontrolü sağlayamadığında, topukları üzerinde döndü ve terastan çıkıp, sadece bir öpüşmeyle bu denli tahrik olmaması gereken vücudunu yatıştırmak amacıyla bahçenin karanlığına doğru yürüdü.

ONUNCU BÖLÜM

Kate, biri yirmili, diğeri kırklı yaşlarda gösteren, gülümseyen iki garsona kapıyı açtı. "Akşam yemeğini nasıl buldunuz, hanımefendi?" diye sordu genç olanı, tckertekli bir sehpayı içeriye sürerek.

"Mükemmel." Ne yediğini bile hatırlamıyordu ve nefes nefese konuşuyordu.

"Şaraptan memnun kaldınız mı?" diye soran yaşlı garson, uyuyan köpeğin yanından dikkatlice geçti.

"Evet," dedi Kate, "fazlasıyla." Ani bir tebessümle, denge-sini sağlamaya çalışarak. Max'in iyi olup olmadığını kontrol etti; ardından saçlarını düzelterek terasa çıktı. Mitchell elleri ceplerinde, bahçede ayakta durmuş, sanki düşünceler içinde kaybolmuşçasına ayın suya vuran yansımasına bakıyordu.

Müzik tekrar başladı ve Kate masanın etrafını dönerken, masayı toplayan genç garson, henüz boşalmamış olan şarap kadehinin içine atacağı çatalı, Kate'in geçmesini bekleyerek tuttu. "Aşağıyla özel bir parti veriliyor," dedi garson. "Umarım müzik sizi ve eşinizi rahatsız etmemiştir."

"Biz -ben müzikten çok hoşlandım," diyen Kate'in, eşiniz kelimesi karşısında bir an bocalamasının sebebi, Mitchell'in eşi olmaması değil, yarın ya da ertesi gece, aynı garsonlar Evan'a ve kendisine yemek servisi yaptıklarında ne kadar yakışksız bir durumda kalacağını düşünmesiydi. Aynı olasılığın Mitchell'in da başına gelebileceğini neden sonra akıl ederek, onun bahçenin karanlığına sığınmasının sebebini anladı.

Kate, endişeli bir tavırla terastan bahçeye geçti. Bu gece Mitchell'la beraber olmanın kendisi için ne gibi sonuçlar doğuracağına dair bir değerlendirme yapmasının zamanı gelmişti, ama şimdilik karar verilmişti. Geri dönezdü. Geri dönmek de istemiyordu. Hele öpüşmelerinden sonra. Hiç bu şekilde bir öpüşme yaşamamıştı ve bunun Mitchell'ı da kendisi kadar şaşırtıp etkilediğine dair heyecan verici bir duyguya kapılmıştı.

Mitchell kendisine döndüğünde, Kate, öpüşmenin onun üzerinde de gerçekten düşündüğü etkiyi bırakıp bırakmadığını merak ederek baktı ona. Bunun adam için de sıradan bir öpücük olmadığına inanmak istiyordu. Buna inanmak zorundaydı, ama şimdi, solgun ay ışığında, Mitchell kendisine neredeyse kaşlarını çatarak bakıyordu. Ancak, onun yüz ifadesini tam olarak göremeyecek kadar uzak mesafede olduğu için, ona bakarak hafifçe gülümsedi ve yanına gittiğinde ne söylemesi gerektiğini düşündü. Mitchell ise gülümseyerek karşılık vermedi ve Kate, bunun nedenini merak etti.

Mitchell gülümsemiyordu, çünkü kendisinin bir öpücükle kontrolsüzce şehvetin egemenliği altına girmesine neden olan bu kadını inceliyordu ve gördüklerinden hiç de memnun değildi. Kate ellerini arkasında kavuşturmuştu; hafif esinti saçlarını dağıtır ve uzun pantolonunun iki yanını kabartırken, Mitchell'a kilise korosundan İrlandalı bir kıızı anımsatmıştı. Kate'in üzerindeki çekici giysiler -ki akşam yemeği boyunca sürekli üzerinden çıkardığını hayal etmişti- şimdi genç adama bakireliği simgeleyen beyazlık gibi görünüyordu.

Hem Kate Donovan'ın hem de kendisinin tek bir öpücükte verdikleri fiziksel tepki Mitchell'ın hiç alışık olduğu bir şey değildi. Daha önce, Kate, Bloody Mary'yi üstüne döktüğünde, çekici kızıl saçların çevrelediği o baştan çıkaran yüz, içinde onu tekrar görmek için sıradan bir arzu uyandırmıştı. Ancak bu gece, basit bir öpücük olarak başlayan öpüşme, genç kadının yaptığı ve söylediği her şeyle birlikte, onun çekiciliğini pekiştiren vahşi ve kaçınılmaz bir yangına dönüşmüş ve Mitchell'ın, onunla birlikte olmayı, biraz sonra tatmin

edilecek gevşek bir arzu olarak görmesini imkânsız hale getirmişti.

Kate'i beyaz çiçeklerle kaplı çalılardan beyaz bir çiçeği kopartırken izledi. Genç kadın çiçeği burnuna götürüp kokusunu içine çekerken bir yandan da suya bakıyordu. Mitchell ansızın, on yıl önce Yunanlı bir iş adamının evindeki bir partiyi hatırladı. Partide sıkılmıştı, içkisini alıp dışarıya çıkarak bir uçurumun ucundaki bir bahçeye uzanan, meşalelerin aydınlattığı patikada küçük bir gezintiye çıkmıştı. Bahçenin ortasında, saçları uçuşurken elinde bir çiçek tutan gerçek boyutlarda bir kadın heykeli görmüştü. Üzerindeki giysilerden anladığı kadarıyla, heykelin yeni yapıldığı belli oluyordu ve heykelle ilgili bir şey onu cezbetmişti. Heykeli incelerken, "Size katılmamanın bir sakıncası var mı?" diye sormuştu.

Bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu hatırlayan Mitchell, şu anda kızıl saçlı Şikago'lu bir kızla o mermerden heykeli karşılaştırmakta olduğunu fark etti. Kate Donovan'a duyduğu ilgi yalnızca tarif edilemez olmakla kalmıyordu; aynı zamanda öngörülmezen bir şeydi. Mitchell'ın ondan neden bu denli etkilendiği hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi, bu tuhaf ilişkinin girdiği yol onu biraz tedirgin etmeye başlamıştı. Olayların akışını daha dikkatli ve kendi kurallarına göre yönlendirmeye karar verdi.

Kate önünde durup onun omuzlarının üzerinden, müzisyenlerin başka bir samba parçası çalmaya başladıkları sahile baktı. Alçak sesle, "Müziğe tekrar kavuştuk," derken, Mitchell'ın elleri ceplerinde, yüzünde son derece alımlı bir tebessümle kendisini süzmesinden rahatsız olmuş gibi bir görünmemeye çabaladı ve "Garson bana aşağıda özel bir parti verildiğini söyledi," diye ekledi.

Mitchell, onun gösterdiği yere bakarak, "Corcovado," diyerek, müzisyenlerin çalmakta oldukları parçanın adını belirtti, ancak onunla dans etmeye yönelik bir girişimde bulunmadı. Kate bu kararsız hareketin açıklamasının hâlâ terasta olan garsonlar olduğunu düşündü.

Garsonlar gelmeden az önce olanlar sırasındaki ruh ha-

line tekrar dönemediği için, Kate onunla akşam yemeğinde olduğu gibi esprili ve samimi bir sohbet açmaya çalışırken, yatmak üzere olduğu adam hakkında biraz daha bilgi sahibi olma fırsatını kaçırmak istemedi. "Müzikten hoşlandığınızı biliyorum," dedi alçak sesle. "Bunu sizinle dans ederken anladım. En çok sevdiğiniz müzik türü hangisi?"

"Caz."

Kate abartılı bir sesle iç geçirdi. "Erkekler cazı, sözlerini dinlemek zahmetine girmedikleri için tercih ederler. Hatta caz dinlerken, dinliyormuş gibi yapmak zorunda kalmıyorsunuz. En çok hoşlandığımız ikinci müzik türü hangisi?"

"Klasik," diye cevap verdi Mitchell.

Kate kendini beğenmiş bir tavırla, "Yani dinleyecek hiçbir sözü olmayan müzik," deyince, Mitchell gülümsemekten kendini alamadı.

"Peki en beğendiğiniz üçüncü müzik türü?"

"Opera," diye yanıtladı Mitchell.

"Anlaşılmayan sözleri olan müzik türü," dedi Kate, daha sonra, sanki Mitchell verdiği yanıtlarla onun kendisi hakkında önceden belirlediği şeyleri doğrulamışçasına, ellerini bağladı, fakat Mitchell'in yüzünde rastladığı ani bir ifade dikkatini çekti. "İtalyanca biliyor musunuz?"

Mitchell'in anadili İngilizce değil, İtalyancaydı, ancak bunu Kate'e anlatarak daha fazla soru sormasına sebep olmak istemiyordu. Başını sallayarak, "Evet," dedi.

"Peki, konuşabiliyor musunuz? Yani demek istediğim, İtalyancanız, İngilizceniz ve Felemenkçeniz kadar akıcı mı?"

"Benim Felemenkçem akıcı değildir," diye hatırlattı Mitchell.

Onun bu sözünden, Kate, İtalyancasının akıcı olduğunu anladı ve ona etkilemiş gibi, hayranlıkla baktı. "Kaç dil biliyorsunuz?"

"Bilmem, saymadım."

"Şimdi sayabiliriz," diye ona takılan Kate, parmaklarını kaldırdı.

Mitchell, "Hiç gerek yok," dediğinde, onun gülümsemesini ve heyecanını bir anda sertlikle yanında kestğini anlayınca kendinden nefret etti. Kabalığını affettirmek amacıyla ve acelece bir çabayla, Kate'in kafasını daha da karıştıran ve açıklama gerektiren bir şey söyledi. "Avrupalıların çoğu birkaç dil birden konuşabilir."

"Bana o kadar Amerikalı görünmüştünüz ki, hiç Avrupalı olduğunuzu düşünmemiştim."

"Zaten Avrupalı değilim."

Kate, "Öyleyse nerelisiniz?" derken yeşil gözlerini ona dikmişti.

"İkisi de değilim," dedi Mitchell, açıkça. "Ben melezim," diye ekledi, çünkü kendisini gerçekten öyle hissediyordu, ancak karşısındaki parlak gözlerin ve yumuşak sesin önünde, daha önce hiç yüksek sesle ifade etmediği bu itirafı duymak, hoşuna gitmedi. Sabırsızlıkla, terasa baktı, ardından Kate'in koluna girerek onu terasa doğru yönlendirdi. "Garsonlar çıktı. Haydi, içeri girelim," dedi, daha fazla konuşmaksızın onu yatağa götürmek istercesine.

Kate onaylarcasına başını sallayıp, adamın dediklerine uyarak yanında yürürken, Mitchell onun da kendisi gibi arzulu olduğunu düşündü; ancak terasa girdiklerinde Kate, bilerek ya da bilmeksizin duraklayarak taş tırabzanın üzerine oturdu ve onun bu amacına engel oldu. "Mitchell..." dedi. Kısık, tatlı sesiyle ilk kez onun adını telaffuz ediyordu. Bunu söyledikten sonra ona baktı ve sanki adını söylediğinde Mitchell'in da hissettiği şaşkın memnuniyetin sebep olduğu sancıyı duyarak, durakladı.

İçeri girmeden önce, konuşabildiği birkaç dilden söz etmek istemeyen Mitchell onun karşısındaki tırabzana tüneyerek, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Evet?" dedi.

Kate başını kaldırarak sorgularcasına ona baktı. "Neden kendine 'melez' dedin?"

"Çünkü Amerika'da doğdum ve Avrupa'da büyüdüm."

Genç kadın tatmin olmuşçasına başını salladı. "Kız ya da erkek kardeşin var mı?"

Onun bu beklenmedik soruları karşısında ürken ve gerilen Mitchell, kısaca "Hayır, öz kardeşim yok," dedi.

Kate, "Öz kardeşin yok," diye tekrarladıktan sonra, şakayla karışık, "Peki anne ya da baban?"

"Yok."

"Bir ailen yok, öyle mi?"

"Tanrı aşkına ne fark eder ki?"

"Fark etmez, tabii," dedi Kate. Onun sesindeki kederi ve teslimiyeti duyduktan sonra, Mitchell'in bu andan itibaren onun sorularını yanıtız bırakmak için hiçbir bahanesi kalmadığını düşünüyordu.

"Bir yengem, bir yeğenim bir de büyük halam var," diye kesik bir sesle açıkladı genç adam, dedesinin varlığından söz etmeden.

"Kız ya da erkek kardeşin olmadan nasıl yengen veya yeğenin olabilir ki?"

"Bu konuşma nereye doğru gidiyor?" dedi Mitchell.

"CIA, MIA ya da bunlara benzer bir yere mi üyesin yoksa?"

Genç adam bu kadar rahatsız olmasa, kahkaha atacaktı. "Hiçbiriyle ilgim yok."

"Hayır, tabii ki yok," dedi yavaşça Kate, ayağa kalkarak. "İlgin olsaydı, daha iyi bir hikâye uydururdun değil mi?"

Mitchell kalktı ve sert, tahammülsüz bir soru sordu. "Her zaman böyle meraklı mısındır?"

Bu, hafifçe gizlenmiş bir kınama ve 'geri çekil' ikazıydı. Ve Kate geri çekildi -fiziksel ve zihinsel olarak. Ondan uzaklaştığında, gerçeğin soğukluğuyla karşı karşıya geldi ve biraz önce düşlediği huzurlu tablonun aslında var olmadığını gördü. Mitchell'in paylaşmak istediği, yalnızca yatakta geçirecek bir iki saattir ve ona duyduğu ilgi de kendisini cinsel anlamda çekici bir kadın olarak görmesinden kaynaklanıyordu. Bir anlığına buna göğüs gerebileceğini düşünse de, Şikago'ya döndüğünde omuzlaması gereken üzüntüyü ve belirsizliği düşününce, sıkıntılarına bir de aşığılanma ve suçluluk duygusunu eklememeye karar verdi.

Kate'in vücut dili açıldı ve Mitchell, birden gecenin bu şekilde sona ermesinin daha iyi olacağını düşündü. Kesinlikle daha iyi olacaktı. Hatta böyle biterse rahatlayacaktı. Yarın, St. Maarten'de, aralarında hem zihinsel hem de fiziksel anlamda mesafe olacaktı. "Geç oldu," dedi soğuk ve gerçekçi bir sesle. "Ben seni yarın sabah onda alırım."

Kate ise, onun beklediği gibi kendisini onaylamak yerine, boğazını temizleyerek, "Yo, ben kendi başıma halledebilirim, yine de teşekkürler," dedi.

Mitchell onun surat astığını düşündü ve somurtan kadınlara katlanamadığından, acımasızca onu da bu kadınların arasına koydu. Ancak, Kate dönüp ona baktığında, artık surat asmadığını fark etti. Kate yumuşakça gülümseyerek, "Güle güle Mitchell. Bu hoş, unutulmayacak akşam için teşekkür ederim. Bunu dünyadaki hiçbir şeyle değişmezdim," dedi.

Mitchell, onun yüz ifadesinden ve söylediklerinden sonra kendini o denli güçsüz hissetti ki, akşamı bu şekilde bitirme fikrini değiştirdi. "Bu şekilde bitmek zorunda değil," dedi.

"Evet, zorunda."

Mitchell, fikrini değiştirmiş olsa da, köşeye sıkıştırılıp uzlaşmaya zorlanmak istemiyordu. "Sana hayat hikâyemi anlatmadığım için mi?" diye sordu vurdumduymazlıkla.

"Hayır. Benim hayat hikâyemi kurcaladıktan sonra kendin hakkında bana hiçbir şey söylemediğin için."

"Hiçbir şey mi?" dedi yapmacık bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Erkeğin ona biyografisi yerine yatakta vücudunu sunacağını düşünen Kate, büyük bir çekim dalgasıyla mücadele etmeye çalışırken, daha evvel de olduğu gibi, bir an tuhaf bir şekilde onunla çok uzun zamandır yakınmış gibi hissetti kendini. Ne yaptığının farkında olmadan, elini onun sert yanına uzattı, olanca tatlılığıyla, onun olan biteni göremeyen gözlerine gülümsedi. "Önerdiğin şey, her kadın için yeterli olur, biliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle, "ancak sorun şu ki, herhangi bir yakışıklı erkekten çok daha ötede biri olduğumu hissediyorum..."

Bu noktada, Mitchell'in gözlerinde isteksiz bir gülümseme belirdi ve dudaklarına bir tebessüm yerleşti, Kate'in ona karşı hissettiği sıcak bağ, onu kaybetme korkusuyla daha da kuvvetlendi. "Gerçek şu ki, gördüğüm kadarıyla birçok katmandan oluşuyorsun ve eğer yarın da beraber olursak, bu katmanları birer birer soyup altında ne sakladığımı görmeye çalışacağım." Mitchell bir karşılık vermeyince, Kate devam etti. "Ama sen buna izin vermeyeceksin ve bunu yapmam hiç hoşuna gitmeyecek, değil mi?"

Kate'in kendisi hakkında böylesine cesurca, açık sözlülük ve hayranlıkla konuşması karşısında şaşkına dönen Mitchell, ona hediye olarak, dürüst bir cevap verdi. "Hayır."

Kate gülümserken, "Bunu biliyordum," diye gülümsedi ve elini yavaşça onun yanağından omzuna doğru götürdü, ancak sonra çekme gücünü bulabildi. "Şimdi ben fikrimi değiştirmeden önce git."

Mitchell onun elini kolay kolay çekemediğini fark etmiş, sesindeki titremeyi duymuştu ve genç kadını tekrar kollarının arasına alıp fikrini değiştirebileceği konusunda hiçbir şüphesi kalmamıştı. Hatta böyle yapmasını, kendisi kadar Kate'in de istediğini hissediyordu. Ancak bunun yerine onun *dediğini* yapmaya karar verdi, çünkü muhtemelen en mantıklı hareketti bu. Yine de, kısa tanışıklıklarını acımasızca noktalamak yerine, gitmeye hazırlanırken, ona bu kararı nedeniyle takılmak istedi. "Buna pişman olacaksın," dedi, yapmacık bir ciddiyetle.

Kate, ona kesinlikle katıldığını belirtircesine başını sallayarak adamla aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bundan hiç kuşku yok." Gözleri parlıyordu.

Artık onun yüzündeki her nüansı fark edebilen Mitchell, gözlerindeki parlaklığı gözyaşlarının oluşturduğunu düşündü. "Eğer fikrini değiştirirsen yarın..."

Genç kadın, "Değiştirmeyeceğim," diye onun sözünü kestti ve yavaşça, "Güle güle," diye ekledi; sonra on iki saat önce onun üzerine içki döktükten sonra kendini tanıtmak için yaptığı gibi, tokalaşmak için elini uzattı.

Mitchell onun eline baktığında, sorgusuz sualsiz fikrini değiştirmek istediğini, ardından da geceyi birlikte geçirmek için onu zorlaması gerektiğini hissetti. Uzattığı eli görmezden gelerek, Kate'in çenesini tutup, yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı ve gülümsedi. "Avrupa'da bir erkekle bir kadın akşamı beraber geçirmişlerse, vedalaşmadan önce öpüşürler," dedi.

Kate, başını çevirir de ve çenesini onun parmaklarından kurtarmaya çalışırsa, Mitchell'in onu öpüşmeye zorlayacağını ve her türlü karşı koymayı ağzı ve elleriyle bertaraf edeceğini biliyordu. Bunun yerine kafası karışmış gibi masumca baktı ona. "Bu Avrupa'nın hangi bölgesinde böyle? Fransa mı? Ya da İsveç? Veya Belçika?"

Mitchell kaşlarını çatı. "Tanrı aşkına sen ne kadar inatçı-sın."

"İspanya olabilir mi? Yoksa Transilvanya mı?" diye üsteledi genç kadın. Mitchell öfkeyle elini indirince de, "Seni geçireyim," dedi kibarca ve onunla beraber odaya doğru yürüdü.

Mitchell onun önerisini sıkılgan, tahammülsüz bir sesle reddetti. "Zahmet etme; binanın etrafındaki yolu kullanırım."

Gözyaşlarına engel olmaya çalışan Kate, onun taraçadan çıkıp sola döndükten sonra uzun adunlarla villadan ayrılmasını izledi, ancak anahtarlarını bulmak için cebini karıştıran Mitchell, aniden durdu ve başını eğerek Kate'e doğru döndü. Onun gülümseyerek kendisine baktığını gören Kate bir an umutlandı, ama erkeğin ağzından çıkan kelimeler, tekrar acıtan gerçekliğe dönmesini sağladı. "Doğru seçimi yaptın."

Kate, genç adamın çkici gülümsemesine hiç uymayan sözlerinin kendisi üzerinde yarattığı sarsıcı hasara katlanmaya çalışarak içindeki acıya rağmen gülümsedi ve "Biliyorum," diye yalan söyledi.

Mitchell, sanki aralarında geçen her şeyden tatmin olmuşçasına başını salladı ve hızlı hızlı yürümeye devam ederek köşeyi döndü. Biraz sonra gitmişti; böylece Kate'in hayatından da çıkmış oldu.

Bahçenin hemen ötesindeki ağaçlardan ani bir hışırtı geldi, fakat Kate bundan tedirgin olmadı, etrafına bakma ihtiyacı da duymadı. Bu sesi çıkaranın Mitchell olmadığını bildiği sürece, orada ne olduğu umurunda değildi. Gözlerini kapatıp başını öne eğerken, endişe ve utanç içinde kendini bir savaş-tan yenik çıkmış gibi hissediyordu.

Birlikte geçirdikleri zamanı bir anda sona erdirmek için Mitchell'a sunduğu gerekçeler yarı gerçeklerdi sadccc. Onunla gerçekten yatmaya karar verdiğinde, onun kaç dil bildiğini ya da kaç kardeşi olduğunu bilmeye hiç ihtiyacı yoktu. Geri çekilmesine dair açıklamaları mantıklıydı, ancak hiç de inandırıcı ve dürüstçe değillerdi. Onunla bu gece yatmasının ardından suçluluk ya da utanç hissedebileceğini, ama bu riski almaya hazır olduğunu, sonuçta olabilecekleri kolayca kabulleneneğini düşündüğünü anımsadı. Kendisini henüz hazır hissetmediği şey, Şikago'ya döndüğünde muhatap olacağı cevaplanamaz sorulardı. Babasının ölümü tam bir muammaydı; tıpkı hayatını adadığı restoranın geleceği gibi -Kate'in tüm sorumluluğu üstlenmeye razı olmasına rağmen hâlâ belirsizdi. Mitchell kendi hayatı hakkında konuşmayı reddedince; genç kadın, yüzünde çekici bir gülüşle karşısında duran, seksi, güzel gözlü ve içindeki karmaşayı Kate'in çözmesine izin vermeyen, ama yine de çözülmesi gereken bir başka muamma ile karşı karşıya olduğunu düşünerek paniğe kapılmıştı.

Ve şimdi kendine kızmasının ve bu kadar utanmasının nedeni, bunu öyle ya da böyle *yapabilecek* olmasıydı. Psikolojiden lisansüstü diploması ve işlevsiz ailelerin sebep oldukları canlı sonuçlarla ilgili bire bir, yıllara dayanan deneyimi vardı. Bu gece yemekte, Mitchell'in etrafında kalkan gibi duran, duygusal bariyerler olduğunu fark etmişti ve o bariyerlerin çok ama çok uzun bir zamandan beri -muhtemelen çocukluğundan beri- orada olduklarını tahmin etmişti.

Ona sınırları koyma hakkı vermek, açık bir şekilde sahip olduğu hayranlık uyandırıcı samimiyeti ve gücü göstermesini sağlamak, kendisini ayartmak için de kullanmış olduğu karşı konulması zor, rahat cinselliğini kullanmasına izin vermek

yerine, Kate adamın bariyerlerinin temelinde yatan muhtemel olgulara odaklanmış ve aile fertleriyle ilgili sorularla onu boğarak araştırmaya girişmişti.

En sonunda, Mitchell kendisine bir milyon dolar değerindeki soruyu yöneltmişti: "*Tanrı aşkına ne fark eder ki?*"

Kate, bu sorunun cevabını büyük bir mutsuzlukla itiraf etti -hiç fark etmez. Her yetişkin erkeğin kullanışlı duygusal bariyerleri vardır. Bazen fazlasıyla önemsedikleri bir kadın için bunları indirirler, ancak çok az tanıdıkları bir kadın bunu -üstelik derhal- *yapmalarını* istediğinde *asla* indirmezler!

Tekrar gözyaşlarına boğulan Kate onunla güldüğü, şakalaştığı, dans ettiği... ve unutulmayacak bir öpüşmeyle eridiği terastan çıktı. Boynundaki kendisine acı veren kasları ovdu, daha sonra ellerini iki yanına bıraktı. Yarım saatten daha kısa bir süre önce, Mitchell'in uzun parmaklarının cnsesinde, saçlarının arasında olduğunu ve tutku dolu öpüşmelerini dokunaklı bir biçimde anımsadı.

Amaşsızca sahile doğru yürürken Mitchell ayrıldığımda müziğin de kesildiğini hatırladı. O ayrıldığımda gece de sona ermişti.

Mitchell'in giderken geri dönüşünü hatırladı, sanki anahtarlarını cebinden alırken aklına gelen başka bir şey varmış gibi... "*Doğru seçimi yaptın,*" demişti ona hafifçe gülümseyerek. Kate en sonunda onun bu tuhaf davranışının altında yatan şeyi anladı: Tam bir centilmen gibi, gecenin böyle sonuçlanmasından kendini sorumlu tutuyordu. Kate, onun tutumunun sadece muhteşem değil, kusursuz olduğunu anladı. Üzerine buz gibi bir içecek boca edildiğinde de, cinsel beklentileri karşılanmadan gönderildiğinde de, soğukkanlılığını ve yumuşaklığını kaybetmemişti.

Kate durakladı, kendisine tanıdık gelen bu belirsiz davranışı bir şeyle bağlamak isterken neyle bağlantısı olduğunu hatırlamıştı: Kabul edildiğine göre, İngiliz üst sınıftan gelenler, kaotik durumlarda sanki etkilenmemiş gibi davranırlardı. Herhangi ani bir öfkenin dışavurumu, kötü yetiştirilmiş olmanın belirtisi kabul edilirdi. Açıkça belli olduğu üzere,

Mitchell o ya da bu şekilde, İngiliz üst sınıfından gelenlerin terbiyesine sahipti.

Kate bu konuda haklı olup olmadığından hiçbir zaman emin olamayacaktı. Kendi ödlekliği ve onun hakkında her şeyi bilmek için telaşa kapılması sonucunda, onunla ilgili hiçbir şey keşfedememişti.

Mitchell'in umursamaz tavırları, Kate'in hissettiği mutsuzluğu hafifletecek bir teselli sayılırdı. En azından, onunla birlikte olmak için zaten hiçbir zaman var olmayan şans da yok ettiğini düşünerek kendini suçlamazdı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kate, bahçenin ucuna doğru kayıtsızca yürüdü. Pişmanlık ve çaresiz bir özlem içinde, parlayan dalgaların kıyıya dökülüp gerisin geriye, ay ışığının vurduğu denize dönmelerini izledi.

Kafasını kurcalayan düşüncelerle o kadar meşguldü ki, görüş alanının tam karşısında bir gölge hareket edene dek, çimenler üzerindeki yumuşak ayak seslerinin farkına varmadı. Etrafına bakındı ve otelde konaklayan birinin yürüyüşe çıkmış olabileceğini düşündü, ama yine de tedirgin olmuştu. Bir an soluğunu tutarak etrafı dinledi. Mitchell, gömleği Kate'in sırtıyla kollarına sürtünecek kadar yakına gelip de elini beline uzattığında hissettiği müthiş korku bir anda sevince dönüştü. Ondandır duydukları sadece hızla atan kalbinin sesi ve palmiye yapraklarının hışırtısıydı.

Sonra Mitchell ağır başlı bir ses tonuyla, "Kardeşimin adı William'dı," dedi.

Onun geçmiş zaman kullanması, Kate'e kardeşinin öldüğü izlenimini verdi ve onu bu konu hakkında konuşmaya zorladığı için vicdan azabı duyarak utanç içinde başını öne eğdi.

Mitchell sanki onu rahatlatmak istercesine devam etti. "Birbirimizi çok az tanıyorduk. Babamız bir, annelerimiz farklıydı. Ben Avrupa'da büyüdüm; Bill de Amerika'da, babasının ailesinin yanında büyüdü."

"Bunu sorduğum için çok üzgünüm," diye fısıldadı Kate, "ancak yine de anlattığın için teşekkür ederim."

Mitchell, onu sakinleştirmek ister gibi kollarını okşadı ve konuşmaya devam etti; ancak her cümlesinin ardından duraklıyor, sanki ona anlatacaklarını tasarlamak için düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Birkaç ay öncesine kadar, yani o kazara bir erkek kardeşi olduğunu anlayana dek ikimizin de birbirimizin varlığından haberi yoktu. Benim Londra'daki adresimi bulmuş ve bir mektupla kendisinin kim olduğunu açıklamıştı. Ertesi hafta, birkaç defa telefon etti. Ondan sonraki hafta ise, eşini ve genç oğlunu alarak, haber vermeksizin kapıma geldi."

Kate'in kafasında, bu bir araya gelme hususunda babalarının hiçbir rolü olmadığına dair bir uyarı sinyali yanmıştı, ancak şu anda yapmayı istediği son şey, meraklı sorular sormaktı. Bunun yerine, onun anlatmakta olduğu hikâyenin en dikkat çekici yerinde gülümseyerek yüzünü ona çevirdi ve kendi yorumunu yaptı: "Kardeşin iyi bir strateji uzmanıymış."

"Bunu neden söyledin?"

"Çünkü, eşini ve oğlunu getirerek, ailesinin de en az kendisi kadar seni tanıma arzusu içinde olduğunu göstermiş."

"Aslında, eşini ve oğlunu getirmesinin sebebi, benim onu dışarı atmamı zorlaştırmaktı."

"Neden böyle bir şey yapacağını düşünmüş olsun ki?"

Mitchell, "Muhtemelen onun mektuplarına ve telefonlarına yanıt vermediğim içindir," dedi sertçe.

"Hiç cevap vermedin mi?"

"Hayır," demesine rağmen, genç adamın ifadesindeki yumuşama, Kate'i, kendi açısından tehlikeli bir tahmin yapmaya zorladı: "Onu tanıyınca sevmiştin, değil mi?"

Genç adam sorusunu yanıtlamadan önce Kate'e baktı ve gözlerini onun arkasındaki denize dikti. "Evet," dedi ve birkaç saniye sonra alçak sesle ekledi, "Onu çok sevmiştim."

Onun son sözlerinin altında yatan duygu karşısında, Kate'in gözleri doldu.

Mitchell başını eğerek ona baktı. "Başka ne öğrenmek isterdin?"

Kate'in öğrenmek istediği yegâne şey, hem kendini hem onu bu acı dolu, ciddi konulardan nasıl çıkarabileceğiydi. Kate onun kendisine karşı kayıtsız olduğuna inanmışken, geri dönmüştü ve ne öğrenmek istiyorsa anlatmaya hazırmiş gibi davranıyordu. Mitchell tam anlamıyla geri dönmüştü. Önemli olan buydu. Kısa bir süre düşündükten sonra, onun son sorusuna esprili bir cevap vermeye çalışarak, aralarındaki ciddi havayı dağıtmak istedi. Olabildiğince ciddi görünmeye çabalararak, "Yanıtını öğrenmek istediğim yalnızca bir soru kaldı -fazlasıyla kişisel bir soru- ancak vereceğin cevap benim için son derece önemli." Mitchell, merak içinde kaşlarını kaldırdığında ifadesi o denli tedirgin ve isteksizdi ki, Kate kahkaha atarak bu 'son derece' önemli soruyu sordu: "Kaç dil biliyorsun?"

Mitchell'in isteksiz tebessümü yaramaz, şehvetli bir gülümsemeye dönüşürken, nasıl bir cevap vereceğini tasarlar gibiydi. "Emin değilim," dedi, elini genç kızın sırtında gezdirerek. Sonra ona yaklaştı. "Ben sana hangi dilleri konuşabildiğimi söyleyeceğim, sen sayabilirsin," diye ekledi. Bakışları genç kadının dudaklarına odaklanmıştı. Başını eğdi ve "İtalyancam iyidir," dedi. Sıcak dudakları, yavaşça kadının dudaklarına değdi, ağır ağır ağzının bir ucundan öbür ucuna doğru kaydı ve uzun bir keşfe çıkmış gibi gezindi. Kate kendini düğümlemiş gibi hissediyordu.

"Ve İspanyolca..." Öpücüğü daha da kuvvetlendirdi, dudaklarını onunkine iyice yapıştırdı ve kollarının arasına aldığı Kate'e sınıksız sarıldı. Erkeğin dili dudakları arasında içini hoplatarak hareketlenirken, Kate'in nabız atışları hızlandı.

"Ve Fransızca..." Elleri genç kadının boynunu kavrayarak, yavaşça ağzını açtı. Dili ani bir baskınla ağzında dolaşıp yavaşça geri çekildi. Kate bu öpücüğe kollarını sıkıca onun boynuna dolayarak ve sertleşen vücuduna sokularak karşılık verdi. Kate'i şaşırtan, bu hareketinin Mitchell'ı aniden öpüsmeye son vermeye yöneltmesiydi. Genç adam Kate'in alınına küçük bir öpücük kondururken, "Aynı zamanda biraz Almanca ve Yunanca da biliyorum," diye fısıldadı. Dudakları şaka-

ğına uzanırken ekledi "...ve çok az Rusça ile Japonca." Ağzı yanaklarından kulaklarına uzandığında, sıcak nefesi, Kate'i ürpertti ve ona yaslanmasına neden oldu. "Ve Felemenkçeyi neredeyse hiç bilmem."

Neşeli ses tonuna rağmen, Kate'in titreyerek karşılık vermesi, Mitchell'in içinde onu tekrar titretme isteği uyandırdı; bu defaki öpücük daha sert, daha uzundu ve genç kadın başını zorlukla kaldıracıydı. Mitchell onunla öpüşmenin kendisi üzerinde neden bu kadar güçlü bir fiziksel etki yarattığını anlayamıyordu ve her şeyin sona ermesine izin vermeden, bildiği bütün dilleri söylemenin rahatlığını hissediyordu.

Kate onun kolları arasında başını kaldırdı. "İngilizceden bahsetmeyi unuttun," dedi gülümseyerek.

Telaşsız bir ilgiyle ona bakan Mitchell, aniden, İngilizcenin de diğer diller gibi bir öpücük eşliğinde söylenmesi gerektiğini düşündü. "Unuttum mu?" diye sordu ve başparmağını yavaşça onun yumuşak alt dudağına sürdükten sonra, parmağının dokunduğu yeri diliyle okşayarak aç, ateşli bir öpüşmeyi başlattı. Dili onun ağzındayken vahşice öpüştiler. Kate onu tekrar öperken, ellerini sıkıca sırtına sardı, onu kendisine çekerken Mitchell'in elleri sabırsızca Kate'in göğüslerinin iki yanında arkasına ulaştı ve Kate'in kalçalarını uyarılmış organına doğru çekti.

Mitchell en sonunda ağzını onun ağzından çektiğinde, şehvet, bütün damarlarına hücum etmişti ve vücudu bu şehvetle sarsılırken onun evine doğru yürümeye fikri kendisine çok gülünç geldi. Bunun yerine onu kucağına alıp kaldırdı. Kate'in yüzü, onun sert göğsüne yaslanmıştı, kızıl saçları ise bir çağlayan gibi kollarının arasına dökülüyordu. Bakışlarını onun başının üzerinden denize çevirirken, duyguları heyecan, şaşkınlık ve güvensizlik arasında bir yerdeydi. Yine de ona var gücüyle sarılmıştı, eli yavaşça küt küt atan kalbi üzerinde geziniyor ve hafifçe göğsünü okşuyordu. Mitchell, onun da kendisiyle aynı duygusal ve fiziksel isteği paylaştığını biliyor ve bu da çok hoşuna gidiyordu.

Aslında, onunla ilgili her şey çok hoşuna gidiyordu.

Onun esprili oluşunu, samimiyetini ve şehvetini seviyordu. Cesaretini, dürüstlüğünü ve gururunu seviyordu. Gülüşünü ve kahkahasının hoş tınısını seviyordu. Yüzünü, saçlarını ve daha önce, elini onun çenesine koyarak; "Benim adıma yakışıklı bir erkekten çok daha ötede bir anlamın olduğunu hissediyorum" deyişini seviyordu.

Vücudunun kendi vücuduyla uyumunu ve göğüslerine dokunmanın verdiği hissi seviyordu. Mitchell, düşüncelerinin yöneldiği yeri fark etti ve çenesini eğerek onu taşımaya ve odaya doğru yürümeye bir son vermek istediğini anladı. "Kaç dil olduğunu saydın mı?" diye gülümseyerek sordu.

Kate, başını onun göğsünden kaldırarak yüzünde anlamsız bir ifadeyle ona bir süre büyülenmişçesine baktıktan sonra, üzgün bir tavırla gülümsedi. "Bilmiyorum. Fransızca'dan sonra saymayı unuttum."

"O zaman tekrar başlamamız gerekecek."

Kate, "Aman Tanrım!" dedi kahkaha atarak ve alnını hafifçe onun göğsüne yasladı.

"Ama burada değil," dedi Mitchell, onun verdiği karşılıkla şaşırıp rahatlayarak. Sonra kollarını beline doladı ve onu eve doğru yönlendirdi. Çimenler üzerinde ilerlerken, Mitchell, kahkahadan şehvete, asabiyetten çekiciliğe bu kadar güçlü, sık ve devamlı geçişler yapmasını sağlayan bir kadınla en son ne zaman beraber olduğunu anımsamaya çalıştı. Böyle bir şeyin daha önce hiç başına gelmediğini anladı. Bu, şaşırtıcı, mücadele gerektiren ve canlandırıcı bir deneyimdi. Bunu ya da kendisini bu şekilde etkileyen kadını yıpratmaya yönelik hiçbir şey yapmak istemiyordu ve açık teras kapılarına baktığında, onunla, erkek arkadaşıyla kaldığı otel odasında yatmanın bir hata olup olmayacağını düşündü. Daha sonra bunun tam olarak kimi rahatsız edebileceğini tahmin etmeye çalıştı -onu mu? Yoksa kendisini mi? Ya da her ikisini mi?

Başka bir adamın otel odasında onunla yatma fikrinin hoşuna gitmemesi saçma ve tuhaftı; geçmişte hiç vicdan azabı çekmeksizin buna benzer şeyler yapmıştı. Mitchell endişesinin tümüyle yersiz olduğuna karar vermişti ki, odaya girdik-

lerinde bir sandalyenin arkasına astığı ceketini salonda unutmuş olduğunu gördü.

Kate yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Giderken ceketini burada unutmuşsun," dedi.

"Bunu avukata açıklamak zor olabilirdi," diyen Mitchell aslında böyle bir şey söylemek istemiyordu. Böyle bir durumda, avukat yasak bir konuydu ve o anda onu anarak bu denli aptalca -ya da kaba- davrandığına inanamadı.

"Onu fark etmeliydim ve..."

"Ve ne?" diye soran Mitchell, bu soruyla artık tamamen haddini aştığını düşündü ve hatta kendisinden rahatsız oldu.

Kate ona tedirgin bir gülümsemeyle baktı ve uyuyan köpeği kontrol etmek için eğildi. Max'ın burnu soğuk ve nemliydi. Kate ona dokunduğunda gözlerini açtı; ardından kuyruğunu salladı ve tekrar uyumaya devam etti. Memnun bir ifadeyle ayağa kalkan Kate, avuçlarını pantolonunun iki yanına sildi. Mitchell'in ceketini ne yapacağını düşünüyordu ve bu konunun tekrar açılmamasını diliyordu, çünkü Evan'ın suitinde onunla yatacak olmak kendini sinsi ve suçlu hissetmesine sebep oluyordu. Oysa daha birkaç saniye önce mutlu ve heyecanlıydı. "Sanırım ben bunu üzerine adımı yazdığım bir poşete koyup resepsiyona bırakabilirdim."

Mitchell bunun kesinlikle en mantıklı çözüm olduğunu biliyordu, ancak nedense bu fikri son derece tatsız buldu. Kate'in aceleyle bir poşet içinde resepsiyona göndereceği şeyin sadece ceket değil, aynı zamanda kendisi olduğunu düşündü.

"Veya sanırım dolaba koyup senin ne yapmam gerektiği konusunda telefonla aramanı da bekleyebilirdim."

Mitchell kendisinin ve avukatın ceket ölçülerinin aynı olup olmadığına dair saçma bir soru sormamak için kendini tuttu; daha sonra telefona baktı ve avukatın orada, Mitchell'in ceketini için aramasına yanıt vererek ya da Mitchell'in sesli mesajına karşılık vererek durduğunu hayal etti. Telefona baktığında, kırmızı mesaj alarının artık yanıp sönmediğini fark etti. Bu da Kate'in, beraber geçirdikleri akşamın bir anında, kendisine gelen sesli mesajı dinlediği anlamına geliyordu.

Mitchell ona baktı, neredeyse onun da telefona bakmasını bekliyordu, ancak Kate birkaç dakika önceki yumuşak, uysal kadın değildi artık. Yüzünde kesin bir suçluluk ifadesiyle yatağa bakıyordu. Avukatın, odada bulunmadığı halde birbirlerine duydukları karşı konulamaz çekime belirgin bir engel olmaya başladığını tiksinererek fark etti. "İlâlâ yarın dönmeçi planlıyor mu?"

Kate başını salladı. "Ertesi gün," dedi, fakat Evan hakkında konuşmak o kadar rahatsızlık veriyordu ki, Mitchell ile orada birlikte olmayı hayal ettiği için, kendini aşağılık biri gibi hissetmeden köşedeki yatağa bakamıyordu bile. Ahlaki açıdan bakıldığında, burası Kate'in otel odası ya da yatağı değildi. Bunların ücretini Evan karşılamıştı. *Şimdi karar ver* dedi beyni. *Karar ver. Karar ver.* Ahlak kuralları ve mantıklı davranmayla giriştiği kişisel mücadeleyi sürdürürken, gözünün ucuyla Mitchell'in ceketini kaldırdığını görünce şoka girdi. "Gidiyor musun?" diye sordu, hissettiği kadar yaralı bir sesle.

Onaylar gibi başını sallayan Mitchell, onun endişesini kısmen de olsa gidermek için belini kavradı, onu sıkıca kendine çekerek kollarının arasına aldı.

Mitchell şaşkındı, fakat rahatsız olmuşa da benzemiyordu.

"Ama neden?"

Genç adam, "Çünkü," dedi ağır ağır, "içimde bir şeyler bu güzel İrlandalı koro kızının başka bir adamın odasında biriyle yatmayı yaramazlık olarak gördüğünü fısıldıyor."

Onun duyarlılığı karşısında Kate'in gözleri büyüdü, ancak *koro kızı* sözü bu atmosfere o kadar uygunsuz kaçmıştı ki, bunun yanlışlığını ifade etmek istedi. "Bir *koro kızı* gibi davrandığımı hiç düşünmüyorum."

Genç adam, "Odayla ilgili tahminimde yanıldım mı?" diye bilgiç bir tebessümle karşılık verdi.

"Tam olarak değil, ancak..."

"Ve bununla birlikte, ilk buluşmamızda yatarsak, yarın ikimizden birinin bu geceki davranışımızı kötü koktuğunu"

ve rasgele yaşanmış bir cinsellik deneyimi olduğunu da aklına getirebileceğini düşünmüştüm.”

“Kendini mi kastediyorsun?” diye şaşkınlıkla sordu Kate ve Mitchell bunun üstüne hafif bir kahkaha attı.

“Kendimi değil. Seni.”

Kate, onun neden bahsettiğini düşündü ve hissettiği arzuyu ya da karmaşıklığı gizleme ihtiyacı duymadı. “Cinsel konularda bu kadar muhafazakâr olduğumu bilmiyordum,” dedi.

Buna karşılık olarak Mitchell, parmaklarını tarar gibi genç kadının saçlarının arasından geçirerek, şhvelli bir öpüşme için yüzünü kendisine doğru kaldırdı.

“Yarın bunun üstesinden gel,” dedi sonra emreder gibi.

Kate buna kurnazca bir karşılık vermek istediye de, yumuşak bir sesle, “Geleceğim,” dedi. Durumun açıklığa kavuşmasından rahatlayan Mitchell elini indirdi, teras kapısına doğru yöneldi, dışarıya çıkarak binanın etrafından yürümeyi düşünüyordu. “Burada bir ön kapı da var, biliyorsun değil mi?” diyerek kapıyı işaret etti Kate.

“Senin yanındayken bu yatağın önünden geçersen, kendimizi otuz saniye içinde yatakta buluruz.”

Kate, “Kendine aşırı güveniyorsun,” diye takıldı.

Başını geriye yaslayan Mitchell, gözlerini kapatarak, “Lütüfen, sadece bunu ispatlamam için bana müsaade et. Tek bir şans tanıman yeterli. Şu anda tek ihtiyacım olan bu, küçücük bir fırsat ve kırılğan vicdanımın rahatlaması.”

Kate etraflıca düşünerek bunu yapmamaya karar verdi ve Mitchell gözlerini açtı. “Seni ve Max’i saat onda kaldırım. Onu St. Maarten’de bir veterinerine götürdükten sonra, günün geri kalanını adada beraber geçiririz. Ve geceyi de...” diye ekledi anlamlı bir ses tonuyla. Kate buna itiraz etmeyince, “Kumar oynamayı sever misin?” diye sordu Mitchell.

Kate, yalnızca birkaç saat önce tanıştığı ve sonra geceyi beraber geçirmeyi kabul ettiği adama baktı ve neşeli bir gülümsemeyle, “Belli olmuyor mu?” diyerek karşılık verdi.

Mitchell, onun ne demek istediğini anlayarak gülümsedi. “Öyleyse, akşam için üzerindeki... şık bir şeyle değiştir.”

Döndü ve aralık duran kapıdan geçip gözden kayboldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Zack Benedict’in yatının kış tarafındaki güvertede, önündeki masada bir fincan kahve, bir tost ve bir gazeteyle oturan Mitchell, yat kaptanının alçak sesle sövdüğünü duyunca, önce kaptan köşküne, ardından da yaklaşmakta olan bir bota baktı.

Kısa kollu gömleğinin kolalı yakalarından lekесiz ayakbalarının ucuna kadar beyazlara bürünmüş olan, uzun boylu, kır saçlı Kaptan Nathaniel Prescott’ın, güçlü bir duruşu ve işinin erbabı bir görünümü vardı. “Sıkı tutunun,” diye uyardı Mitchell’ı. “Bir tane daha geliyor.” Onun bu sözleriyle, adalardan birine ait, turist taşıyan bir feribot, yatın on beş metre kadar yakından geçti ve aracın hoparlöründen feribot kaptanının yüksek sesi yolculara doğru yankılandı. “*Bayanlar ve baylar, sancak tarafımızda -bu size göre 'sağ' taraf oluyor- görmüş olduğunuz şu on sekiz metre uzunluğundaki yat, film yıldızı Zack Benedict'e aittir ve eşiyile aynı adı taşır, yani Julie. Fotoğraf makinelerinizi hazırlayın, sizi bu yata biraz daha yaklaştıracam. Orada birini görüyorum, Benedict olabilir.*”

Mitchell içinden küfretti ve yüzünü kapatmak için gazetesini kaldırdı. “Zack bunlara nasıl katlanıyor anlamıyorum. Ben olsam onlara bir av tüfeği sallardım.”

Dünya kadar, Julie, St. Maarten’in güzel marinalarından birinde demir atmış, sessiz sakin duruyordu, fakat Zack’in ateşli fanatiklerinden bazıları yatı görünce kimin ait olduğunu

anladılar. Bu haber anında adanın her yerine yayıldı. Birkaç saat içinde yatın bulunduğu yer turistlerin ilgi alanı haline gelmişti. Bu arada Zack'in hayranları da yatın etrafına dolmuş, fotoğraf çekmeye çalışan, ondan bir imza almak adına olmadık işler yapan baş belaları haline gelmişlerdi. Mitchell, Kate'in yanından dönerken, bazılarının hâlâ yatın çevresinde olduğunu görünce, Zack'in kaptanı, Mitchell'ı rahatlatmak için, o yata biner binmez yatı marinadan çıkarmıştı. Şu anda yat, marinanın dışında, yoldan geçenlerin rahatsızlık veremeyeceği bir uzaklıkta demir atmıştı ancak gemilerdeki ya da motorlardaki turistlerden kaçmaları zor görünüyordu.

"Bizim ebatlarımıza uygun ve boş yeri olan bir marina araştırıyorum," dedi Prescott, önceden bu gibi durumlara talimli ve sıkılmış bir adamın ses tonuyla. "Maalesef, şimdilik, sizi kıyıya çıkarıp oradan almak için motorlu botu kullanacağız."

"Sakıncası yok," dedi Mitchell. "Bu sabah St. Maarten'de halletmem gereken bazı küçük işlerim var."

"Hazır olduğunuz zaman Yardley'ye botu indirmesi için haber vereyim mi?" Durakladı, Mitchell'in yanıtını bekledi.

Mitchell saatine baktı. 08:15. "Yarım saat içinde."

"Sizi nereye demir attığımızı dair haber vermek için cep telefonunuzdan ararım, böylece bu akşam bizi bulabilirsiniz," dedi Prescott.

"Bu gece geri dönmeyeceğim. Bir otelde kalacağım."

"Muhtemelen daha huzurlu ve sessiz olur," dedi Prescott çekingen bir sesle. Arkasını dönüp gitmeye yönelmişken tekrar döndü, gülümseyerek, "Bay Benedict, erken saatlerde Roma'dan aradı. Kendisine dün gece marinadan ayrılmak zorunda kaldığımızı belirttim. Sizi, en sakın, hoş ve memnun olacağınız yere götürmemizi istedi."

Mitchell, Zack'in şakasına hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. Zack, Mitchell'in Roma'daki dairesinde kalıyordu ve orada yeni filminin çekimlerini yapıyordu; daha sonra eşi Julie ile beraber St. Maarten'e gelerek Mitchell'a katılacaktı.

Prescott yanından ayrıldığında, Mitchell arkasına yaslandı

ve başının üzerinden geçerek daireler çizen martı sürüsünü izledi, aklı dün gece Kate Donovan'ın karşısındaki sıra dışı tutumuna kaymıştı.

Bu sabah, gün ışığında, onu memnun etmek adına yaptıklarını düşününce, şaşkınlık ve utanç duyuyordu. Genç kadın kendisinden, başıboş bir sokak köpeğine yardım etmesini istediğinde, derhal bir ambulans ve bir doktor çağırması, ardından da köpeği bir veterinerine götürmeye gönüllü olmuştu. Daha sonra, Kate onunla yatmayı reddettiğinde ya da kendini anlatmadıkça onunla görüşmek istemediğini belirttiğinde, onun kendisini kesin bir dille uyardığının farkındaydı. Bunu anladıktan sonra, idareyi ele vermemek için gitmişti – yapması gerektiği gibi. Ancak sonra, yaşadığı en şiddetli karmaşanın sebebi olan şehvetle, teslim olmuş ve geri dönerek onun sorularını yanıtlamayı kabul etmişti. Ve sanki bunlar yeterince garip değilmişçesine, daha sonra, orada var olmayan anlamsız bir şövalyeye mücadele ederek, onunla, erkek arkadaşının ücretini ödediği otel odasında yatmamaya, bunun yerine bugünü bekleyerek genç kadını St. Maarten'de bir otel odasına götürmeye karar vermişti.

Bütün akşam boyunca gereksiz ve taşkınca Kate'le yatma isteği yüzünden gözlerinin hiçbir şey görmediği gerçeğinin ışığında, verdiği bu bekleme kararı, durumun tuhaflığını ikiye katlıyordu. Geriye baktığında, geceki davranışlarının çoğu kafa karıştırıcıydı ve öyle de devam edecek gibi görünüyordu. Onun kaldığı otele gittikten birkaç dakika sonra, Kate'le ilgili her şey kafasında yankılanmaya başlamıştı.

En azından, dün öyle hissetmişti. Fakat artık bugüncydiler ve bir araya gelerek geceyi çok özel kılan, müzik, mehtap gibi koşullar olmadığında, 'büyü'nün kaybolması muhtemeldi. Şu anda Mitchell, ne yapması gerektiği hakkında tam olarak bir karara varamamıştı. Kardeşi ailesiyle beraber Londra'ya geldiğinden beri, Mitchell buna benzer durumlarda içinin 'yumuşadığını', hissediyor ancak bundan rahatsızlık duyuyordu. Üstelik bu kez böyle hissetmesinin sebebi bir yabancıydı. İlk olarak, William ona geldiğinde hissetmişti bunu; ardından

Olivia Hala'sının kendisine samimiyetle yaklaşmasına izin verdiğinde hatta dedesinin elini sıktığında. Şimdi, kızıl saçlı bir İrlandalı kız ona ulaşmak üzereydi.

Bu düşüncelerinin ortasında Mitchell, başka bir feribotun yata doğru gelmekte olduğunu fark etti. Gazetesini kaldırmak yerine, tostuna uzandı, bir parça koparttı ve dışarı fırlattı. Martılar çılgık çılgığa uçtu. Dört parça daha attıktan sonra, her taraftan martılar gelmeye başladı.

"Bayanlar baylar," diye başlayan feribot kaptanının çınlayan sesi duyuldu. "Aktör Zack Benedict'in hayranıysanız..."

Mitchell güverteden iki parça daha attı ve çılgıklar atarak çırpınan martılar adeta gökten yağarcasına oraya üşüştiler.

"... Fotoğraf makinelerinizi hazırlayın..."

Mitchell tostun kalan kısmını aldı ve bir defada tamamını güverteden dışarı attı. Yüzlerce martı gri ve beyaz perdeler halindeki denize doğru alçaldı.

"... Martılara bakın..."

Mitchell saatine baktı ve sandalyesini geriye çekti. Gece yaşananlar hâla kafasını kurcalıyordu. Çıldırılmış gibi uçuşan martıların oluşturduğu perde sayesinde feribottan gizlenerek, güvertede hızla ilerlemeye başladı.

Kate'in lacivert çantası yatağın ucunda toplanmış vaziyette, hazır duruyordu.

Genç kadın oturma odasındaki beyaz kanepede oturmuş, aylakça Max'in başını okşarken topladığı valizine baktı ve gece hissettiklerini -geceyi onunla geçirmeyi kabul etmesini uygun ve kesinlikle doğru kılan duygularını- yeniden gözden geçirmeye çalıştı. Bu sabah yapmayı planladığı şey, kendisine biraz anormal görünüyordu.

Dün gece Mitchell bahçede arkasından gelerek, ona "Kardeşimin adı William'dı," dediğinde, ne büyük bir mutluluk yaşadığını düşündü. Geriye dönüp baktığında, sırf kardeşi hakkında birkaç gerçeği ve konuşabildiği dilleri isteksizce ifade eden bir adam karşısında tam bir serseme döndüğünü görüyordu. Bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Buldukları ortamdaki çevrenin güzelliğinden, Mitchell'in muhteşem fiziğinden, açıkça kendisini baştan çıkaran dayanılmaz çekiciliğinden- saçma bir şekilde etkilediği açıktı ve Mitchell'in gerçekleşmesini istediği de buydu. Akşamın ilk anlarından itibaren erkeğin aklında Kate'i baştan çıkarma dışında bir şey olmadığını açıkça belli etmişti: *Bana bir rahibe olduğumuzu söyleseydiniz bundan daha az korkardım... Aynı sayfayı okuduğumuzdan emin olmak istedim... Ancak benim ırzımıza geçmeye de niyetim var.*

Öpüşme biçimleri bile açıkça baştan çıkarıcıydı. Yavaş, çekingen bir öpücükle başlayıp -Mitchell'in anlamlı bir şekilde kalçasını kendisine çekmesi ve kasıklarına bastırmasıyla- ateşli ve arzulu bir hal alan öpüşme. Bu, yalnız bir şeye odaklanan, şaşmaz bir hedefe yönelik bir öpüşmeydi, diye düşündü Kate. Ancak dün gece, vicdan azabı içinde onunla yatmayı kabul edecek kadar aptalca davranamazdı.

Mitchell gittikten sonra, uyumak için çok gergin ve heyecanlı olduğundan, yanında getirdiği elbiselere bir göz atmış, beraber olduklarında Mitchell ne düşünürse düşünsün, kesinlikle doğru seçimler olduğundan emin olacağı giysileri birbirine uydurmaya çalışmıştı. Bunu yapmayı bitirdiğinde, neredeyse gecenin üçüydü ve aralarına ayakkabılarını, el çantalarını, bileziklerini ve küpelerini koyduğu birkaç elbisesi bavulunun yanında düzgünce duruyordu. Ertesi gün Mitchell onu almaya geldiğinde tek yapması gereken ne giyeceğine karar vermek ve saçlarına nasıl bir şekil vereceğini belirlemektir.

Bu sabah, kendi görünümüyle ilgili kaygıları ağır basıyordu. Saçını, üzerinde fazla düşünmeden, atkuyruğu şeklinde topladı ve giysi dolabının kapağını açtığında gözüne ilk çarpan giysiyi seçti -bir kot pantolon, kısa kollu bir tişört ve deri sandaletler.

Kate, tedirginlikle içini çekerek arkasına yaslandı ve Max'in başını okşadı. "İlepsi senin yüzünden," diye alay etti. "Sırf seni kurtarmak için bana yardım ettiği ve sana biraz pire

tozu bulduğu için, kendimi onunla yatmaya mecburmuşum gibi hissettim.”

Evin ön kapısı üç defa kısa ve sertçe vurulduğunda irkildi. Max ayaklandı ve Kate'in otelin verdiği beyaz bornozun kuşağını düğümleyerek yaptığı, geçici önlem mahiyetindeki 'yuları' peşinden sürükleyerek, onun yanında yürümeye başladı.

Kate saatine baktı. Tam ondu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kate eli kapının tokmağında, bir an durakladı, aklı başında değilken bir anda geceyi beraber geçirmeyi kabul ettiği bu sanal yabancıya karşı koymak için hazırladı kendini. Sıradan bir tebessümle, onun merhaba demek için öpüşmeye yelteneceğini varsayarak, kapıyı açtığında geriye doğru üç adım attı.

Mitchell'in uzun, geniş omuzlu silüeti kapı aralığında belirdi. Günlük rahat siyah bir pantolon, siyah polo gömleği esmer tenini daha da koyulaştırmış, gözlerini mavi çeliğe çevirmiş, onu öldürücü derecede yakışıklı ve inanılmayacak kadar seksi yapmıştı.

Kate geriye doğru tedbirli bir adım daha attı. "Tam zamanda geldin," dedi neşeli bir sesle.

Mitchell bir an için Kate'in aralarına dikkatlice koyduğu mesafeyi ölçerek durdu; anlamlı gözlerle ona baktı ve ağır adımlarla içeri girdi. "Dakiklik, çok az sayıdaki meziyetlerinden biridir," dedi omuzlarını silkerek ve öylesine odaya baktı. Kate, onun yataktaki lacivert bavulun farkına vardığını gördü; ardından Mitchell dikkatini tam önündeki köpeğe çevirdi. "Max nasıl?"

"Daha iyi gibi görünüyor," diye yanıtladı Kate, Mitchell'in elindeki çantaya bakarak. "Umarım o çantada tasmayla kayış vardır. Bu sabah dışarı çıkarmak için onu bornozun kuşağıyla bağlamak zorunda kaldım."

Genç adam, "Gördüm. Dişi bir köpek için bir kaplıcadan

kaçmış gibi görünüyor,” diye espri yaparken çantayı Kate’e uzattı.

Kate’in bütün sabah hissettiği tedirginliği kovarcasına dün gece paylaşıkları neşeli zamanlar geldi aklına. “Ben kapıları kilitlerim,” diye atıldı Mitchell, terasa doğru yürüyerek.

“Orada kahvaltı için bir sürü yiyecek var, alabilirsin,” dedi arkası dönük olan Kate, neredeyse ağırlıksız, düz kesekâğıdını açarken.

Mitchell, “Tasma satan bir dükkân bulamadım ve zamanım olmadığı için de onun yerine bunları aldım,” dedi, dışarıya çıkıp masadaki tabaklara göz atarak.

Kate çantadan şu ana dek gördüğü en süslü boyun bağlarını çıkarttı, birinin üzerinde palmiye ağaçları, diğerinde elektrik mavisi zemininin üzerindeyse sarı renkteki St. Maarten kelimesiyle aydınlatılmış bir yazı vardı. İçinden gülümseyerek, Max’in önünde eğildi, Mitchell’in Max’i göremeyeceği bir pozisyonda durdu ve iplerden yaptığı geçici tasmayı çabucak çıkarttı. Üniversiteye devam ederken *Donovan’ın Restoranı*’nda çalıştığı sırada bir kravata nasıl Windsor düğümü atılacağını öğrenmişti. Palmiye ağaçlı boyun bağını Max’in boynuna bağlarken parmakları hızlıca çalıştı ve bu işlemi bir defa daha tekrarladı. Mitchell kahvaltudan kalan yemeklerden birinin kapağını kaldırırken Kate başını çevirip ona baktı. “Aşırı titiz olduğumu düşünebilirsin,” diye belirtti Mitchell, “ama bir pirzola kemiğini ağzına alan ikinci kişi olmayı reddediyorum.”

Bir süre sonra, onun teras kapılarını kapatıp kilitlediğini duydu ve boyun bağının kenarlarını bir uzman edasıyla kuvvetlice çekti; ardından güneş gözlüklerini başının üstünden çıkartarak Max’in başının üzerine yerleştirdi ve sallayıp üstündekileri düşürmemesi için okşadı onu.

“Senin ‘turist görünümünün’ benim ‘kaphcadan çıkmış’ görüntümü geliştirdiğine pek emin değilim,” dedi Kate, Mitchell tam onun arkasında dururken. Topuklarının üzerinde dönerek, Max’i tam olarak görmesini sağladı.

“En azından düğümleri daha hafif...” diye söze başladı;

daha sonra bir kahkaha attı ve samimi gözlerle, takdir ettiğini gösteren yaramaz bir tebessümle Kate’e baktı. “Çok zekice.”

Kate yavaşça ayağa kalktı, ona gülümseyerek karşılık verdi. Gözleri birbirine kilitlendi ve gecenin büyüsunü, etraflarında belirmeye başlamadan önce hissetti. Mitchell de açık bir şekilde hissetmişti bunu. Ellerini onun beline dolayarak hafifçe okşamasından ve kalın sesindeki boğukluktan, imandan anlaşılıyordu bu. “Merhaba,” dedi Mitchell, onun gözlerinin içine gülümseyerek.

“Merhaba,” diye fısıldadı Kate. Ve telefon çaldı... Kate irkildi; suçluluk duygusuyla telefona baktı. Mitchell’in gözü çalan telefona kayarken, avukatın dehşet verici zamanlaması karşısında yüzünü ekşitti. Yapmayı düşündüğü gibi onu öpmek yerine, ellerini indirdi ve “Hadi çıkalım buradan,” dedi.

Kate onaylarcasına başını salladı ve Max’in boyun bağını çıkarmak için eğildi; sonra diğer boyun bağını da bağlayarak uzun, geçici bir tasma yaptı.

“Bu sabah onu bahçeye çıkardığımda boynuna tasma takılmasından biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu,” dedi Mitchell’a, villaların patikasından otelin ana girişine doğru yürürlerken, “ama benden uzaklaşmaya yeltenmedi.”

“Bu da, iyi bir bifeği tattığında onun değerini bildiğini ispatlıyor,” diye karşılık verdi Mitchell, fakat koca köpeğin boynundaki bağların uzunluğunu test etmek yerine onun yanında yürümekten memnun olduğunu fark ederek, vahşi başıboş bir köpeğin genç kadının etkisi altında nasıl bu kadar değiştiğine şaşırı. Hoşnutsuz bir şekilde, köpek ya da insan olması fark etmeksizin, Kate Donovan’ın, ‘sahipsiz’ erkekler üzerinde aynı etkiye sahip olduğunu düşündü. “Umarım arabada giderken ve bota bindiğinde de böyle uslu durur,” diye ekledi.

Mitchell, önce üstü açılabilen arabasının üstünü kapatarak, köpeğin arabanın dışına atlamasına engel olmayı düşünmüştü, ama Kate hayvanın böyle bir şey yapmasına engel olabilecek gibi görünüyordu. Valizi bagaja koyduktan sonra, Kate’e yardımcı olmak için arabanın diğer tarafına geçti, ama gördü-

ğü manzara karşısında durup keyifle seyretmeyi yeğledi. Mitchell köpeğin üstüne eğilmiş, onun ön ayağını arka koltuğun zeminine yerleştirmesine yardım eden Kate Donovan'ın arkasından baktığında, üstüne oturan bir kot pantolonla tapılası bir görünümü olduğunu fark etti. "Önce sen bin," diye önerdi en sonunda, "Max seni takip etmek isteyebilir." Bu hile işe yaradı ve Mitchell köpeğin arkasından kapıyı kapattı; sonra arabanın etrafında dolanarak ön kapıyı açıp, Kate'in öne geçmek için arka koltuktan atlamasını sağladı.

Özel yolun öteki tarafındaki otoparkta, Dedektif Childress, Wyatt'ın aracının yolun kenarından çekilmesini izledikten sonra saatine ve küçük beyaz kiralık arabanın ön koltuğundaki gözetim defterine uzanıp Wyatt'ın yola çıktığı saati tamı tamına not etti. Bu arada dedektif MacNeil otel lobisinden telaşla çıkmış, özel yolun karşısından koşmaya başlamıştı. MacNeil kapısını kapatır kapatmaz Childress, aracın motorunu çalıştırırken, "Kızıl saçlının kim olduğunu buldun mu?" diye sordu.

"Henüz değil. Görevli, dün gece müdürden ve başka bir görevliden aldığım cevapların aynısını tekrarladı -herhangi birine otelde konaklayan kişilerin adlarını ifşa etmek otel politikasına aykırıymış."

Wyatt'ın üstü açılabilen spor arabası anayoldan sağa dönüş yapmıştı bile. Childress hızını artırırken sordu: "Sormadan önce müstahdemim aycuna beş papel sıkıştırdın mı?"

MacNeil kıs kıs güldü. "Ona beş değil, on papel verdim ve satın aldığım yanıt bu oldu. Ama bugün müdür yardımcısı Bay Orly göreve başlıyor ve Orly beceriksiz biri gibi görünüyor. Ben lobideyken, 'Wainwright' adında bir çift otele kayıt yaptırmıştı, Orly onların rezervasyonlarını bulamadı. Neyse sonunda bunun üstesinden geldikten sonra, onlara villalarını göstermesi için bir otel görevlisini çağırdı ve onlara 'Bay ve Bayan Rainright' diye hitap etti. Oradayken Orly'ye kızıl saçlı hakkında bir şey sormadım çünkü o değil de Bay Wainright bana yardımcı olabilirdi belki."

MacNeil konuşurken, gömleğinin cebinden cep telefonu çıkartıp Island Club'ı aradı. "Bay Orly ile konuşmak istiyordum," dedi otel santraline.

Bir müddet beklettikten sonra Orly cevap verdi; sesi o kadar yorgun geliyordu ki konuşurken cümleleri birbirine karışıyordu. "Ben Orly size bekletmiş olduğum için özür dilerim; nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Philip Wainwright," diye yalan söyledi MacNeil, otoriter bir sesle, Orly'nin kayıt süresince her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmasını hatırlamamaya çalıştı. "Ben ve eşim kahvaltuya gelirken, daha önce burada kaldığımızda tanıştığımız bir hanımla karşılaştık. İkimiz de geçen bahar onunla birlikte geçirdiğimiz keyifli akşamı anımsadık da... Onu daha sonra sahilde birlikte kokteyl içmeye davet etmek istiyoruz, ama adını hatırlayamıyoruz, Kızıl saçlı ve altı numaralı evde oturuyor... Neyse, Tanrı aşkına bu hanımın adı neydi?"

"Çok üzgünüm Bay Wainwright, ancak otelde konaklayan kişilerin adlarını vermek otel politikasına kesinlikle aykırıdır."

"Ben 'sıradan' biri değilim, ben de otelde konaklayan kişilerdenim!" dedi MacNeil öfkeyle.

"Otel politikaları misafirlerimiz için de, dışarıda bulunanlar için de geçerlidir."

"Bana Maurice'i versene," diye emretti MacNeil, müdürün orada olmadığını bilmesine rağmen. "Ben onu yıllardır tanırım ve o bana bayanın kim olduğunu hemen söyleyecektir!"

Müdür yardımcısı durakladı. "Maurice burada değil... ancak, bunu size söyleyeceğinden eminseniz..."

Adamın defterin sayfalarını çevirirken çıkardığı hışırtıyı dinleyerek bekleyen MacNeil'in, Orly'nin cevabı karşısında, keyfi kaçtı. "Altı numaralı villa bir beyefendi tarafından tutulmuş ve hanımefendinin adı hakkında hiçbir bilgi yok. Üzgünüm, ama başka bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Altı numaralı villadaki erkeğin adı nedir?" diye çaucak

sordu MacNeil. "Bu belki hanımın adını hatırlamamıza yardımcı olur."

"Adı Bartlett ve kaba davranmak istemiyorum fakat şu anda gerçekten başka bir telefona cevap vermeliyim."

"Evet?" diye beklentili bir ifadeyle sordu Childress.

MacNeil telefonunu kapatıp cebine koydu. "Altı numaralı villa 'Bartlett' adında bir beyefendi tarafından tutulmuş," dedi. "Hanımefendinin adı hakkında hiçbir bilgi yokmuş."

Adada trafik ağır ilerliyordu ve siyah spor araba da onlardan çeyrek mil kadar ötede bu sıkışıklığa saplanmıştı. Childress, yolcuları taşıyan ve sonra adaya bırakan kiralık botlarla motorların bulunduğu limana bakarak, "Wyatt'ın *Blowing Point Otel*'ne gittiğine bahse girerim," diye öngöründe bulundu. Bir dakika sonra, siyah arabanın sağa dönüş sinyali yanıp sönmeye başladı. "Lanet olası! Hakkı çıktım, Wyatt, *Blowing Point*'e gidiyor ve kahrolası bir bota binmek üzere. Midem bulanmaya başladı bile."

"Bir hap al."

"Alamam, beni sersemletiyor."

"Öyleyse, botun ucunda üstüne başma kusarak geçireceğin bir geceye daha katlanmak zorunda kalacaksın."

"Bugün eyalet savcılığına rapor verirken, Wyatt'ın bulunduğu yat limanın belli bir mesafe uzağında olduğu için, bu gece botta uyuyacaksam bizim de daha büyük bir bota -her ufak dalgada mantar gibi sallanmayan bir tekneye- binmemiz gerektiğini, Elliott'a bildirmelisin. Onu adadan adaya kovalarken deniz tutmasına yarım saatliğine dayanabilirim, ama bütün gece hareketli bir şeyin üzerinde dikilerek görevimi yerine getiremem."

Son sözleri, MacNeil'i iyice eğlendirmişti; çünkü Childress araçla gözetimde gerçekten mükemmeldi. Direksiyon başındayken, trafik nasıl olursa olsun, bulduğu her boşluğa girip çıkarak, gerektiğinde ok gibi fırlayarak, dikkat çekmeden her türlü manevrayı becerirdi. Aynı zamanda, Wyatt'ın nereye gideceğini öğrenmek için, ne zaman aralarındaki mesafeyi kapatmak ne zaman biraz geride kalıp Wyatt'ın dikiz

aynasının görüş alanından çıkmak gerektiğine karar verme konusunda da gizli bir yeteneği vardı.

Bu nedenle, karadaki takipte, genellikle Childress, botta ise MacNeil yönetimi ele alıyordu. Önlem olarak, her gün farklı arabalar ve botlar kiralyorlardı, ancak MacNeil, bugün kullandıkları on iki metrelik motorlu balıkçı teknesini yönetme kabiliyetinin, Childress'in yaptığı görevin üstesinden gelme kabiliyetinden çok daha düşük olduğunu kabul ediyordu.

"Wyatt'ın bugün kullandığı bot ne büyüklükte?" diye soran Childress, sağ sinyalini yaktı.

"Bilmiyorum; yirmi dört metrelik, belki de yirmi sekiz metrelik."

"Eğer tekrar bir botta uyumam gerekirse, bu büyüklükte bir botu tercih ederim." Mac en sonunda doğrudan kendisine bakana dek beklendi ve baktığında, "Ben şaka yapmıyorum, Mac," dedi.

MacNeil espri yapmak için ağzını açtı fakat lafını yuttu. Başka bir bot yavaşça gelerek tek başına kıyıya yanaştığında, Childress'in alını kırıştı; bronzlaşan teni bir anda grimsi yeşil bir renk aldı ve MacNeil, daha büyük bir bota katlanamayacağını tekrarlamaktansa, "Wyatt bu sabah bavulunu St. Maarten'deki otelde bıraktı. Bu gece Benedict'in yanında kalmayı düşündüğünü sanmıyorum," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blowing Point'teki büyük iskele son derece hareketliydi. İki katamaran, ellerindeki parlak bayrakları sallayan turistlerle birlikte limandan ayrılıyordu. Daha pek çok turist de Anguilla ile St. Maarten arasında yarım saatte bir sefer yapan feribota binmek üzere sıraya dizilmişti.

Mitchell, başında durmuş sigara içen bir kaptanın bulunduğu kiralık botun bağlı olduğu iskelenin uzak ucunda park edecek bir yer buldu. "Umarım Max, botta da arabaya binerken yaptığı gibi seni takip eder," dedikten sonra, Kate'in kapısını açarak dışarı çıkmasına yardımcı oldu. Arka koltuğa uzanıp köpeğin geçici tasmaşının ucundan çekti. "Her yeri titriyor."

"Çok tedirgin," dedi Kate sempatiyle. Pantolonunun yanını silkeledi. "Gel buraya Max, hadi..."

İri köpek arka koltuktan bir anda o kadar taşkınca atladi ki, Kate neredeyse yere düşüyordu. Bir kahkaha atarak, geriye doğru sendeledi, tekrar dengesini sağladı ve tasmaşına uzandı.

"Bırak bota bindirene kadar onu ben tutayım," dedi Mitchell. Köpeği daha iyi kontrol etmek için boyun bağından tasmaşını eline dolayarak sıkılaştırdı. Ancak endişelenmesine gerek kalmadı, çünkü köpeğin ayakları yere bastıktan sonra, Max gelip mutlu bir şekilde Kate'in yanında durdu. "Vahşi hayvanları evcilleştirme yeteneğin hep var mıydı, yoksa Max bir istisna mı?" diye yarı ciddi bir sesle sordu Mitchell.

"Max tam olarak vahşi sayılmaz," dedi Kate, köpeğin kulaklarını kaşıyarak. "Bütün hayatı boyunca başıboş dolaşmış olabilir, ama insanları seviyor. Bu da henüz küçük bir köpeğin onunla oynayan ve ilgilenen biri olduğunu gösteriyor. Böyle olmasaydı, yani 'sosyalleştirilmiş' olmasaydı, şimdi bizim yanımızda olamazdı." Mitchell'a çekinen gözlerle baktı ve "En iyi arkadaşım, aynı zamanda eski ev arkadaşım bir veterinerdir," diye açıkladı.

Mitchell'in kiraladığı bota ulaştıklarında, Kate bütün dik-katiyle Max'i bota bindirme görevini üstlenmişti. "Önce ben bineyim," dedi. Kaptanın uzanan elini tutarak, iskeleden botun arkasına geçti; ardından daha önce yaptığı gibi eliyle pantolonunun paçalarını silkeledi. "Gel Max," diye köpeği çağırdı.

Max, vücudu korkudan titrerken geri çekildi, ancak Kate onu bota taşımaları gerektiğine karar verdiğinde, öne doğru uzun bir atlayışla onun bacaklarına doğru geldi ve genç kadının kaptana çarpmasına, kaptanın da Kate dengesini yitirmesi için onu kollarından tutmasına neden oldu.

"Şu ana kadar beklediğimden daha kolay oldu her şey," diyen Mitchell, bota indi.

"Senin için kolay, ama benim için değil," diye güldü Kate, pantolonundaki köpek tüylerini çırparak.

Mitchell onun hazırcıvaplığına gülümsedi, yanına ulaşmak ve köpeği aralarına almak için parmaklıklara doğru ilerledi. Kaptan motoru çalıştırmıştı. Bot hız alarak iskeleyi geride bırakırken, Mitchell yana kayıp hissettirmeden genç kadının uzun atkıyruğunun esintiyle sallanmasını izledi.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu Kate.

Mitchell, şu ana dek gördüğü en yeşil gözlere, en yumuşak tene ve en hoş ağza sahip kadın olduğu için bakıyordu ona. Ve eğer onun başıboş bir sokak köpeğine bu bağlılığı gösterge olarak alırsa, Kate'in aynı zamanda en yumuşak kalpli kadın olacağını düşündü. Son aklına gelen özelliği dışında, onun tüm özelliklerinden büyülenmişti. Bu özelliği, kendisini belirsiz, açıklanamaz bir biçimde rahatsız hissetmesine yol

açıyordu. "Çok hoş bir gülüşün olduğunu düşünüyordum," diye cevap verdi. Sonra dönüp dirseklerini parmaklıklara dayadı ve botun ardında kalan, geniş V şeklindeki ize baktı.

Bu beklenmedik kompliman, Kate'in çok hoşuna gitmişti ama Mitchell'in ses tonu çok memnun ya da inandırıcı gelmediğinden karşılık vermedi.

On dakika sonra, St. Maarten'e yaklaşırken kaptan nihayet sessizliği bozdu. "Aranızda film yıldızı Zack Benedict'in hayranı olan var mı?" diye sordu.

Mitchell bir şey söylemeyince, Kate başını çevirip ona bakarak, "Ben onun büyük bir hayranıyım," dedi.

"Oradaki Benedict'in teknesi," dedi kaptan, sol tarafta, limandan uzakta demir atmış olan beyaz yatı gösterirken. "Adı *Julie*."

Kate en beğendiği film yıldızının muhteşem yatma hayranlıkla bakarak, "Öyleyse, yata eşinin adını vermiş," diye açıkladı Mitchell'a.

"Bazı turistler, bana bu sabah güvertede Benedict'i gazete okurken gördüklerini söylediler," diye devam etti kaptan. "Sizi oraya götürmemi ister misiniz? Çok yakınına götürebilirim, böylece eğer güvertedeysen kendisini görebilirsiniz."

"Hayır," dedi Mitchell kesin bir tavırla; Kate de aynı anda kibarca, "Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdi, ama onun tavrı karşısında meraklı gözlerle Mitchell'a baktı. "Sen Zack Benedict hayranı değil misin?"

Mitchell'in kaşları çatıldı; onun sorusuna detaylı bir yanıt vermek üzreyken dudaklarında belirsiz bir tebessüm oluştu. "Tam anlamıyla bir Zack Benedict hayranı olduğumu söyleyemem," dedi en sonunda. "Ancak," diye ekledi, "neden onun bu kadar 'büyük' bir hayranı olduğunu duymak ilginçti çekebilir."

Kate onun kendisini küçümsediğini düşündü ama ödün vermedi. "Ona bir film yıldızı olmasından çok, kişiliği nedeniyle hayranlık duyuyorum," diye kısaca karşılık verdi. "Birkaç yıl önce hapisten kaçarak Julie Mathison'u rehine

aldığında, insanlar onun aşırı derecede maço bir erkek olduğunu düşündüler. Ancak dünyadaki bütün kadınlar, kendisini bir tuzağa sürükleyip tekrar yakalanmasına neden olduğu halde, Julie'yi affetmesi karşısında ona çılgınca âşık oldular. Julie'nin yaşadığı küçük kasabaya gidip ona evlenme teklif ettiğinde ise, haberlerde onu izleyen Amerikalı kadınların yarısı gözyaşlarına boğuldu."

Mitchell ona doğru dönerken, "Sen de ağladın mı?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Umutsuz bir romantik gibi görünüyorsun."

"Muhtemelen öyleyim."

"Julie ona ihanet etti," diye hatırlattı Mitchell. "Gerçek katil bulunmasaydı, hapisten kaçarken ona güvenen Zack Benedict, Julie'nin hainliği yüzünden hâlâ içerde çürüyor olabilirdi."

"Çok da merhametli olduğun söylenemez, değil mi?"

"Sadece romantik olmadığımı söylemekle yetincibiliriz."

Mitchell bunu söylerken kendinden emin görüncü de, Kate onun yakışıklı yüzüne baktığında, dün gece yaptıklarını hatırlayarak kendince bir sonuca vardı. Hafifçe gülümseyerek ona arkasını döndü ve Zack Benedict'in yatına baktı.

Mitchell şaşkınlık ve merakla, "Bu ne anlama geliyordu?" diye sordu

"Kendi adıma senin romantik olup olmadığını düşünüyordum."

"Ne karara vardın?"

"Bence romantiksin."

"Benim hakkımda konuşurken gözlerime bakabileceğini de düşündün mü?"

Kate onaylarcasına başını salladı, ancak yanıtı biraz tereddütlüydü. "Gerçekten, gerçekten öyle olduğunu umuyorum."

Mitchell, onun tedirgin ses tonunu fark ederek hafifçe gülümsedi. Kate'i yarın Zack'in yatına götürdüğünde, Zack ve Julie ile çok yakından tanıştığını, Julie'yi de sevdiğini göster-

rip, onu şaşırtacaktı. Bu arada, onun romantik kahramanı-
la ilgili başka bir şey söyleyerek gereksiz yere uzayacak bir
tartışmaya sebep olmak ve onunla yatma dışında herhangi bir
plan yapmak istemiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mitchell, St. Maarten'in Felemenk tarafındaki, kalaba-
lık, pitoresk, küçük Philipsburg kasabasının Kaptan Hodges
Limanı'na yanaşan bota Kate'in çıkmasına yardım ederken,
"Veteriner, buradan birkaç bina ötede," dedi. "Aslında oraya
yürüyerek de gidebiliriz, ama senin valizin ve köpek olduğu
için taksiye binmek daha iyi olacak."

Kate, "Kesinlikle haklısın..." diye söze girmişti ki, cep
telefonu çaldı ve genç kadın arayanın kim olduğuna bakma
amacıyla çantasını açmak için durakladı. "Bu telefon görüş-
mesini yapmam gerekiyor. Bir iş ortağına beni bu numaradan
araması için mesaj bırakmıştım."

"Ben köpeği ve senin bavulunu alıp bir taksi çağırayım,"
dedi Mitchell sokağa doğru ilerlerken.

Kate telefonu kulağına dayadı, diğer eliyle öteki kulağını
kapatmasına rağmen sokaktaki trafik ve motor botlar yüzün-
den gürültü geliyordu ki, sonunda telefonu kulağından çe-
kererek aletin sesini açtı. "Demin seni duyamıyordum Louis,
ama şimdi duyabiliyorum. Dün benim bilmem gereken bir
şey oldu mu?"

Kate, Mitchell'ı ağır adımlarla izlerken Louis Kellard'ın
televizyonunda, restoranda bir gün boyunca gelişen olayları aktar-
masını dinledi. Sebze tedarikçisi siparişlerinin sadece yarısını
getirmiş, akşam yemeği için planladıkları ara sıcakları kısmen
değiştirmeleri gerekmişti; sarhoş olan ve barmenin daha fazla
içki vermeyi reddettiği bir müşteri olay çıkarmış ve onu dışarı

atmak zorunda kalmışlardı; bu sabah ise müşterinin avukatı aramış ve onları müvekkilini küçük düşürdükleri gerekçeyle restorana dava açmakla tehdit etmişti; Kate dönmeden önce şarap mahzeninin takviye edilmesi gerekiyordu...

Kate taksinin arka koltuğuna geçti ve Max de onun peşi sıra atladığından koltuğun ortasına doğru ilerledi, bir yandan da Louis'e talimat veriyordu: "Avukat tekrar ararsa, onunla hiç tartışmadan hemen bizim avukatımızla muhatap olmasını söyleyin. Olaya karışan barmen kim? Pekâlâ, Jimmy'ye bundan böyle daha nazik olmasını söyle. Babam, Jimmy'nin bir primadonna gibi kapris yaptığını söylüyordu ve onu kovmayı düşünüyordu. Sebze tedarikçimizle konuşup neden siparişimizin sadece yarısını getirdiğini öğrendin mi?"

Taksi, dükkânlarla ve turist kalabalığıyla dolup taşan Front Caddesi'nde ağır ağır ilerlemeye devam ederken Kate, Louise'in anlattığı sorunları dinlemeye devam ediyor ve bunları çözmek için elinden geleni yapıyordu; ama çoğu zaman Louis'in sorularına bir sorusuyla karşılık veriyordu: "Babam olsa ne yapardı?"

Louis anlattıklarını bitirdiğinde, Kate paniğe kapılmıştı ve kendini çaresiz hissediyordu. "Örtü stoğumuzun neden bir anda bu kadar azaldığını ve sebze siparişimize ne olduğunu öğrenir öğrenmez bu sabah içinde beni tekrar ara," dedi telefonu kapatmadan önce. Cep telefonunu kapattıktan sonra küçük çantasına koydu. Başını kaldırıp baktığında Mitchell'in kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Genç adaman koyu renk kaşları ne olup bittiğini anlamak istercesine şaşkınlıkla kalkmıştı. "Sanırım bu telefon görüşmesini düşünüyorsun," dedi Kate.

"Kulak vermeden edemedim. Ben, senin sosyal hizmet görevlisi olduğunu ve babamın da bir restoran olduğunu düşünmüştüm. Ancak demin, sanki restoranı o değil de sen yürütüyormuşsun gibi geldi."

Kate tedirgin ve derin bir nefes aldıktan sonra sesini ciddileştirilmeye çalıştı. "Babam öldü. Üç hafta önce restorandan eve dönerken, yolda öldürüldü. Olay gece geç saatte mey-

dana geldiğinden polis, bir arabadan açılan sıradan bir ateş sonucu öldürüldüğünü düşündü; çünkü birkaç gün önce aynı mahallede buna benzer bir olay daha olmuştu."

"Ve onun yerine restoranı sen yürütmeye çalışacaksın, değil mi?"

Kate başıyla onayladı. "Tüm gücümü bu işe yöneltebilmek için sosyal hizmetler çerçevesindeki görevimden istifa ettim. Lisede ve üniversitede okurken restoranda yarı zamanlı çalışmıştım, ancak restoranı babam kadar iyi yönetebileceğimden emin değilim. Ben..." Devam edemedi. Kucağına baktığında, Max'in başını dizlerine dayamış, gözlerini yüzüne dikmiş, endişeli bir biçimde kendisini izlediğini gördü.

Mitchell, onun sonunu getiremediği cümleyi bitirdi. "Başaramayacağından korkuyorsun."

"Dehşet içindeyim," dedi Kate.

"Hiç satmayı düşündün mü?"

"Bunu düşünmek görüldüğü kadar kolay değil. Babam o restoranı çok severdi ve oraya bütün hayatını verdi. Beni de çok severdi ve zamanının çoğunu orada geçirdiğinden, onunla ilgili olan birçok anımı da bu restoranda yaşadım. Restoran her ikimizin de parçası gibiydi. Şimdi bana ondan kalan tek şey bu... aynı zamanda 'bizden' de kalan tek şey... Bunu açıklaması çok zor..."

Mitchell'a babasıyla yaşadıklarını anlatmayı ne çok istediğini fark eden Kate, bu dürtüyü basturmaya çalışarak eğilip Max'in başını okşadı. Biraz sonra Mitchell'a baktığında, onu sıkılmış ya da kafası başka bir şeyle meşgul görmeyi bekliyordu.

Oysa Mitchell, onu dikkatle dinlemekteydi. "Devam et," dedi.

Kate, restoranın neden hayatı ve babasıyla ilgili sevgi dolu anılar anlamına geldiğini anlatmak için iyi bir örnek vermeyi düşündü ve aklına gelen ilk örnekle başladı. "Normalde, restoran öğleden sonra üç-beş arasında kapalı olurdu, bu nedenle ilk gençlik yıllarımda, babam yapması gereken işlerle uğraşırken, ben barda, onun yanında oturup ödevlerimi yapar-

dım. Zorlukla karşılaştığımda, ödevlerime yardım etmek için hemen yanımda otururdu. Aslında, ödevlerimi *yaptığımdan* emin olmasının tek yolu bu olduğu için yanımda otururdu. Her neyse, matematiği, tarihi ve fen dersini çok severdi, ancak bana heceleme alıştırmaları yaptırmaktan hiç hoşlanmadığı için İngilizce dilbilgisi dersinden nefret ettiğini biliyordum.” Kate yüzünde acıklı bir tebessümle, sözlerini tamamladı. “Sürekli ödev yapmaktan nefret ediyordum, bu nedenle İngilizce dilbilgisinde bana yardım etmesi ve heceleme alıştırmaları yapması için onu zorlayarak, bunun acısını babamdan çıkarıyordum.”

Mitchell yorum yapmak yerine, kaşlarını kaldırarak, onun konuşmasına devam etmesini bekledi. Adamın gerçekten ilgiyle dinliyor olmasına şaşırarak Kate, verebileceği başka bir örnek düşündü. “Ben dördüncü sınıftayken,” dedi bir süre sonra, “buz pateni dersleri almak istemiştin. Babam ise, buz pateni pistinin etrafında takılan çocuklardan hoşlanmıyordu ve beni bunun yerine -hiç istemediğim halde- haftada iki defa gitmem gereken bale derslerine kaydettirdi. Derslere başladığım ertesi günü bale okulu yandı -aklına gelmiş olabilir, ama o olayla hiçbir ilgim yoktu.”

“Bu olasılık aklımın ucundan bile geçmemiştir,” dedi Mitchell.

Kate onun çok ciddi olduğunu ve Mitchell’in kendisi gibi gerçekten yaramaz bir kız çocuğunu küçük bir melek olarak hayal ettiğini anlayınca bir kabkaha attı. “Bale okulu yanıp kül olduğunda, babamın beni istediğim derse kaydettirmeyeceğini bildiğimden, ona, bale öğretmenimle görüşmeyeceğime ne kadar üzüldüğümü ve bale dersleri alamayacağım için hayal kırıklığına uğradığımı tekrarlayıp durdum...”

Mitchell, Kate’in gülümseyerek nefesini toplamasını beklerken, ona merakla bakarak, sabırsızca “Ve?” dedi,

“Ve böylece, babam, derslere okul yerine restoranda devam etmesi için bale öğretmenini çağırırdı. Tanrım! Otuz küçük balerin haftada iki defa yemek salonunda parmaklarının ucunda döner ve inanılmayacak derecede şişman bir kadın,

onun antika piyanosunu durmadan yumruklarken, babamın suratını ekşitememeye çalışmasını izlemek ne kadar keyifliydi.”

Kate sessizleşmişti ama gülümsüyordu. *Donovans*’ta babasının kendisi için verdiği doğum günü partileri gelmişti aklına. Mitchell’in, söyleyeceklerini beklediğini görünce, ona hatırlayabildiklerini anlattı: “Her sene doğum günümde, bütün sınıf arkadaşlarımı davet ederek restoranda benim için büyük bir ‘sürpriz’ parti verirdi. Her yeri balonlarla donatır, kız olduğum için daima üstü pembe kremayla kaplı, harika bir çikolatalı pasta getirirdi. Daha önceki günlerde, parti olmayacakmış gibi yapıp beni kandırmaya çalışırdı. Paraya ihtiyacımız olduğu için yemek salonunun başka birisine ayrıldığını ya da o gün başka bir yerde bulunması gerektiğini söylerdi. Okuldan gelip de restorana girdiğimde herkesi orada görünce şaşırmanı isterdi.”

“Ve sen de şaşırır mıydın?”

Kate reddedercesine başını salladı. “Asla. Doğum günümden bir gün önce mutfakta yapılan pembe kaplamalı pastanın kokusunu almamamı ya da buzluktaki fazladan alınmış çikolatalı dondurmaları fark etmememi veya arka odadaki iki yüz tane balonla pompayı görmememi benden nasıl bekleyebilirdi ki? Bunun yanında, birkaç yakın arkadaşımın, tüm sınıf arkadaşlarımı davet etmelerini isterdi, dolayısıyla ben de parti olacağımı bu arkadaşlarımdan birinden duyardım.”

“Seni kandırmanın neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum,” dedi gülümseyerek Mitchell.

Kate de ona tebessümle karşılık verirken bir anda ciddileşti ve “Aslında, bir defa -on dördüncü doğum günümde- kandırılmıştım,” dedi.

“Seni kandırmayı nasıl başardı?”

“Benim için artık parti verilmeyeceğine karar vererek.”

Kate, genç adamın dikkatini, o gizemli doğum gününden başka bir yöne çekmek için hatıralarını anlatmaya son verdi ve Mitchell’in kendisine yönelttiği ilk soru olan, restoranı satın satmayacağı meselesine geri döndü. “Satmam gerektiğine ka-

rar versen bile, bunu yapabilmek için orayı açık tutmam gerekir. Bu nedenle restoramı -elimden geldiğince- işletmekten başka seçeneğim yok.”

Mitchell, Kate’in kendisinden beklediği gibi, ona, bu işin üstesinden geleceğine dair cesaret verici boş sözler söyleyeceğine, kolunu Kate’in omuzlarına doladı, onu rahatlatmak istercesine, kolunu aşağı ve yukarı doğru okşadı. Onun bu sakinleştirici hareketinin en azından şimdilik de olsa endişelerini hafifletmesine izin veren Kate, genç adama yaslandı.

“Babanın ölümüne çok üzüldüm,” dedi Mitchell bir dakika sonra. “Dün restoranda neden yanında acımın üstesinden gelmekle ilgili bir kitap bulunduğunu merak etmiştim.”

Kate ürkererek ona baktı. “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?”

“Bir şey odaklanmışsam, kaçmaz. Veya *birine*,” diye ekledikten sonra, bakışlarını Kate’in dudaklarına kaydırdı.

Kate, dikkatini dağıtmak ve neşelenmesini sağlamak için Mitchell’in elinden geldiğince ve açıkça kendisine şefkat ve ilgi gösterdiğinin farkındaydı; gülümseyerek onun bu planına ayak uydurdu. “Sen dün bana değil, gömleğine odaklanmıştın.”

“Tanrı bana diğer insanlarda pek bulunmayan bir armağan vermiş -aynı anda iki şeye birden odaklanabiliyorum.”

Kate, “Sanırım bana da vermiş,” diye takıldı ona, “böylece taksinin durduğunun ve şoförün inmemizi beklediğinin farkında olabildim.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Veterinerin muayenehanesi pembe ahşap bir binadaydı ve bekleme odası veterinerin salonu oluyordu. Mitchell, veterinerin adını bu sabah bir telefon rehberinde bulmuş ve bir randevu almak için aramıştı, ama yine de yaklaşık kırk beş dakika beklemeleri gerekti. Kate bu bekleme süresini veterinerin bilgi içerikli broşürlerine bakarak, Max ise kızgın bir kedi, utangaç bir kaniş ve korkmuş bir sarı kanarya da dahil olmak üzere, Kate ve Mitchell oraya girdiklerinde sahipleriyle beraber oturan bütün hayvanları ve odanın her bir köşesini koklayarak geçirdi.

Veteriner sonunda çıkıp “Mary Donovan,” diye seslendiğinde, Kate, iki elini de serbestçe kullanarak veterineri yardımcı olabilmek için küçük çantasını Mitchell’in yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı.

Mitchell, onu bir kapı aralığında gözden kaybolana dek izledi; ardından Felcmenkçe yazılmış bir turist rehberini eline aldı; çünkü bekleme odasında okuyacak başka hiçbir şey yoktu. Daha sonra Kate’in cep telefonu kısa bir süreliğine çaldı ve Mitchell telefona cevap vermeden, arayan kişinin sesli mesaj bırakmasına izin verdi.

On dakika sonra, telefon tekrar çaldı. Mitchell, avukat sevgilisinin ona ulaşmak istediğinden kuşkulananak, kaşlarını çatıp çantaya baktı. Eğer arayan o ise, Mitchell onun ya oldukça inatçı olduğunu ya da altıncı hissinin onu kız arkadaşının başka bir adamla gezdiğine dair uyardığını düşündü.

Mitchell, Kate'in çantasına bakarak zihninde, başarılı, orta yaşlı, yıllar önce ilk tanıştıklarında muhtemelen Kate'e fiziksel olarak çekici gelmiş, ancak şimdilerde şişmanlamaya başlayan -ve kendisinden daha genç bir kadının kendi fiziksel çekiciliğine karşı duyduğu beğeniyi korumakta zorlanan- bir avukat, Kate'in 'oyuncağı' olma rolünden emekli olmak üzere olan bir adam hayal etti.

Mitchell, bu senaryoya geçmişte sıkça tanıklık etmişti ancak şimdi, içinde avukata karşı nazik bir acıma duygusu belirmişti. Her şeyin de ötesinde, zavallı orospu çocuğu Kate'i Karayıpler'in en önde gelen yerlerinden birinde tatile çıkarmak için küçük bir servet harcamıştı ve şimdi o Şikago'da sıkışmışken, Mitchell, Kate'i yatağa atmak üzereydi.

Kate, yanında sürekli kolunu okşayan veterinerle dışarı çıktığında -adamın bu davranışı hiç hoşuna gitmemişti- Mitchell onlara baktı. "İşimizi tesadüfe bırakmamak için Max'in kafa ve omuz röntgenlerini çekeceğim," dedi veteriner. "Pirileri için yıkayacağım ve tüm iğnelerini yapacağım. Eğer yarın akşam da onu burada tutmamı isterseniz, beni aramanız yeterli." Mitchell ayağa kalkarken adam, "Bu arada..." diye ekledi, "gereken bütün belgeleri hazırlayıp onu Amerika'ya götürebilmenize de yardımcı olacağım."

Mitchell, Kate'e şaşkın bir güvensizlikle baktı; daha sonra sandalyesinin yanındaki bavulunu aldı ve çantasını ona uzattı. "Dün gece Max'e bir ambulans çağırmak yerine," diye takıldı, Kate'e ön kapıyı açarken, "Ona bir uçak bileti almam gerekirmiş."

Kate bu espriye tebessümle karşılık verdi ve kararını açıkladı. "Onu eve giderken yanıma almazsam, Max'e ötenazi uygulayacaklar."

"Bunu sana veteriner mi söyledi?" diye soran Mitchell, veterinerin bulunduğu binanın hemen önündeki kaldırımda ilerlerken, köşeyi dönmekte olan bir taksiye işaret etti.

Kate başıyla onayladı. "Anguilla'da onun için iyi bir ev bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Max sahipsiz ve büyük bir köpek olduğundan, onu beslemenin pahalı olacağını da belirtti."

Kapısının üstünde *taksi* yazısı olan, aldığı darbelerle yıpranmış, gri bir Chevrolet sokakta, önlerinde durdu; her ikisi de bindiklerinde, Kate yerleşirken Mitchell, şoföre gidecekleri yeri söyledi.

"Bu sabah arkadaşımı aradım, Holly -Şikago'daki veteriner," dedi Kate. "Holly bana, kuduz tedavisinin artık bütülmeyecek derecede kolaylaştığını, ancak ender görülen vakalarda, kuduz aşısının bazı insanlar için ciddi hatta ölümcül yan etkileri olduğunu anlattı. Adada hiç kuduz vakası görülmediği halde, dün gece gelen doktor da paniğe kapılmıştı. Max'i on günlüğüne karantinaya almak yerine, doktor ona derhal ötenazi uygulayıp kuduz olup olmadığını bu şekilde anlamaya çalışabilirdi. Ve bence kesinlikle bunu yapmayı planlıyordu."

Mitchell onun muhtemelen haklı olduğunu biliyordu, bu nedenle konuyu değiştirdi. "Veterinerdeyken birkaç defa telefonun çaldı."

"Muhtemelen restorandan Louis ya da Holly aramıştır," dedi Kate, hemen küçük çantasına uzanarak. Telefonunun sesini en yüksek seviyeye çıkardığını unutmuştu. Mitchell sürücü koltuğunun arkasındaki cepte bulunan turist kitapçığını yavaşça çekip broşüre göz atmaya başladığında, Kate sesli mesajlarını dinlemek için tuşa bastı.

İlk mesaj Louis'ten değil, Evan'dandı ve sesi o kadar kaygılıydı ki, Kate büyük bir suçluluk duygusuna kapıldı. "*Kate, dün gece sana mesaj bırakmıştım, neden beni aramadın tatlim? Bu sabah otelden tekrar aradım ve bir mesaj bıraktım, ama senden hâlâ bir cevap gelmedi. Endişelenmeye başlıyorum. Kendini kötü mü hissediyorsun? Yeniden baş ağrılarını mı başladı?*"

Evan'ın ikinci mesajı, Kate'in kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. "*Tatlim, demin Holly'yi aradım, dün ve bu sabah seninle konuştuğumu, senin iyi olduğunu söyledi. Orada olmadığım için artık telefonlarıma cevap vermeyecek kadar öfkeli olduğun çok açık. Seni inanamayacağım kadar çok özledim, Kate ve gecelerimizi, günlerimizi birlikte geçire-*

mememize sebep olan seyahatlerimden bıktım. Umarım bunu burada, Şikago'da gerçekleştirebiliriz. Yıllardan beri birlikteyiz ve birbirimizi mutlu ettiğimizi biliyoruz. İkimiz de aynı şeyleri -bir ev, çocuklar ve birbirimizi- istiyoruz. En önemlisi de bu. Ben..."

Başka bir kelime duymaya tahammülü kalmayan Kate, sıradaki mesajı dinlemeden cep telefonunu kapattı ve gözünün ucuyla Mitchell'a baktı. Genç adam elindeki turist broşürüne dalmış gibi görünüyordu ancak kaşları çatılmıştı ve gergin bir duruşu vardı. Tedirgin bir sessizliğin ardından, Kate tane tane konuşarak, "Her şey yolunda," dedi.

Buna karşılık Mitchell elindeki kitapçığı tekrar ön koltuğun arkasındaki cebe yerleştirdi ve ona sorgulayan gözlerle baktı. "Fakat erkek arkadaşın öyle düşünmüyor."

"Sen duydun mu?"

"Duymaman imkânsızdı. Evli mi?"

"Hayır, tabii ki evli değil! Bunu aklına getiren nedir?"

"Sen yıllardır beraber olduğunuzu söylemiştin, ama demin duyduğuma göre anlaşılan o ki, beraber yaşamıyorsunuz. O kaç yaşında?"

"Otuz üç yaşında. Sen neden..." Kate, aklına gelen bir fikirle, koltukta ona doğru eğildi. "Sen benim bir çeşit..." durakladı ve aklına gelen en kötü tanımlamalardan birini kullandı; "metres olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Olasılıkları henüz gözden geçirmedim, ancak buna benzer durumlardaki gözlemlerimden yola çıkarak bunun en kuvvetli ihtimal olduğunu söyleyebilirim."

"'Benzer' durumlar hakkında çok mu deneyimlisin?"

Mitchell arkasına yaslandı, ayaklarını uzattı, bir an durakladı; ardından ona bakarak açıkça, "Evet," dedi.

Kate'in, üzerine yapıştırdığı bu yaftadan kurtulmak için çabalamasını beklemeden, konuyu değiştirdi: "Veteriner neden sana 'Mary' dedi?"

"Çünkü onun verdiği formu resmi evraklarda geçen adım olan Mary Katherine'i kullanarak doldurdum. İlk gençlik yıllarımda bana böyle hitap etmelerini önleyinceye kadar her-

kes bana Mary Kate derdi. Babam bana her zaman öyle hitap etti."

"Mary Kate," diye merhametsizce tekrarladı Mitchell. "Çok şirin. Harika, tam da İrlandalı kilise korosu kızına göre bir ad."

Onun ses tonundan irkilen Kate, "Hiçbir zaman senin kastettiğin anlamda bir kilise korosu kızı olmadım. Tam tersine, vahşi bir çocuktum."

"Güzel," dedi Mitchell gergin bir tavırla.

Kate onun tutumuna karşılık bir açıklama yapmak için gereken sözcükleri toparlamaya çalışırken, başını çevirmiş sağ tarafındaki dağın eteklerinde sıralanan tepeciklere bakıyordu. Son birkaç dakika içinde duydukları Mitchell'ı rahatsız etmişti, ancak duydukları arasından, onu asıl rahatsız eden şeyin hangisi olduğunu Kate tam olarak kestiremiyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Birkaç dakika sonra, Kate göz ucuyla Mitchell'a baktığında, onu kendisine bakarken yakaladı. Genç adamın gözlerindeki düşünceli ifade kırışan alınına yansımıştı. Sıkılganlığının belirtisi gibi gelen saçlarını düzeltme isteğini bastırarak, sessizliğe, aklına gelen ilk anlamsız sözle son vermek istedi. "Yılın bu zamanında burada hava çok güzel oluyor."

"Evet."

"Bugün yağabileceğini düşünüyordum, ama gökyüzünde bulut bile yok."

Mitchell, ciddi bir tavırla, "Bulut olmadan yağsaydı, şartıcı olurdu," diye ona katıldı ama gülümsemek üzereydi. Kate o kadar rahatlamıştı ki, ona hafifçe gülümseyerek karşılık verdi.

Mitchell'in gözleri, onun parlak yeşil gözlerinden yumuşak dudaklarına doğru kaydı, onu öpmek için o kadar güçlü bir dürtü hissetti ki, başını çevirerek başka yöne bakmak zorunda kaldı. Sessizlik dolu anlarda, vicdanı cinsel ahlak konusunda aniden bir ses geliştirmişti ve bu ses, kendi yarattığı Mary Kate Donovan resmi üzerinde gürültüye neden oluyordu. Takside, veterinerce giderken, genç kadın ona babasından ve babasıyla birlikte yaşadığı yıllardan bahsetmişti. Kate konuştukça, sevgi dolu aile ilişkileri hakkında pek de bilgi sahibi olmayan Mitchell bile, Kate'in babasına yürekte bağlı olduğunu ve ölümünden sonra acı çektiğini açıkça anlamıştı. Kate, aynı zamanda itiraf ettiği gibi, onun Şikago'daki res-

toranını işletme sorumluluğunu üstlenebileceği konusunda endişeliydi. Mitchell'in zengin, Kate'i oyuncak gibi kullanan kart bir zampara olarak hayal ettiği nameveut erkek arkadaşı, kendisinden bir yaş küçüktü ve Kate'le sadece birlikte olmak değil, evlenmek istiyordu. Kate'in kendini daha çabuk toparlayabilmesi için onu gösterişli bir tropikal adada, mükemmel bir otelde tatile çıkarmıştı. Şikago'ya dönmesi gerektiğinde, giderken arkasında bu eşsiz yerde, muhtemlen kendisini daha önce hiç aldatmamış olan, ama yalnızlığın ve kederin Mitchell'in kollarına atılacak kadar zayıf düşürdüğü, güzel, acılı, üzüntülü Kate'i bırakmıştı.

Kate, ertesini hafta ya da bir ay sonra, onunla yatmamaya başlayacak, ardından suçluluk duygusuyla baş başa kalacaktı. O kadar yufka yürekliydi ki, babasını yitirmenin verdiği acının tam ortasında, sahipsiz bir köpeği korumak için eve alabiliyordu. Erkek arkadaşını aldatmak gibi 'gaddar' bir davranışta bulunursa, kendine işkence etmeye başlayacaktı.

Mitchell, içinden Kate'ten gerçekten hissettiği kadar hoşlanıp hoşlanmadığını düşünüyordu, taksi şoförüne dönüp kendilerini Philipsburg'a götürmesi için talimat verdiğinde, onu kendisiyle yatmanın sonuçlarıyla başa çıkmaya zorlamış olacaktı. Mitchell'in, erkek arkadaş olabilecek bir yapısı yoktu. Her şeyin de ötesinde, döndükten sonra, Şikago'da birkaç haftadan fazla kalmayı planlamıyordu. Cecil'in doğum günü partisindeki varlığı *Tribune* gazetesinin köşe yazarı tarafından fark edilmişti ve eğer Şikago'da görünmeye devam ederse, birileri onu araştırmaya başlayacak, er ya da geç kişisel tarihi, bir akşamını bile beraber geçirmeyi düşünmediği ve kirli hayat hikâyesine karışmalarını istemediği insanlar arasında dedikodu malzemesi olacaktı. Ayrıca, şöhretli Wyatt'larla olan akrabalığını kabul etme fikrine karşı açıklanamaz, yoğun bir nefret hissediyordu, ama Kate Donovan'ın yaşadığı şehirde daha fazla şansı kalmamıştı.

Mitchell'in mantığı, vicdanıyla mücadele ediyordu ve Kate'in kendisi için en iyi olanı bulabilecek kadar olgun biri olduğu sonucuna varıyordu. Bunun da ötesinde, uzun ve tut-

kulu bir sevişme, onun acılarından arınması için mükemmel ancak geçici bir yol olacaktı. Mitchell'in öfkeli vicdanının sonunda işaret ettiği şey mantık değil, şehvetti.

Bu sırada taksi şoförü başını çevirip Mitchell'dan talimat bekledi. "Dönebilmemiz için daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?"

Düşünceler içinde kaybolmuş olan Mitchell durakladı ve sakince "Birkaç mil," dedi. Vicdanından daha az dayanağa sahip olmalarına rağmen, şehvetle mantığın sesi daha yüksek çıkıyordu.

Kate şu anda onun kendisine dönüp nereye gittiklerini açıklamasını bekliyordu, ama Mitchell dalgın gözlerle pence-reden dışarıya bakıyor ve bir şey söylemiyordu. Bu sessizlik-ten rahatsız olan Kate, onun demin göz attığı turist rehberine uzandı. Island Club'ın lobisinde de buna benzer bir broşüre rastlamıştı ve bu kitapçık da üç aşağı beş yukarı aynı bilgileri içeriyordu: St. Maarten'in, otuz yedi mil karelik küçük bir ada olduğu; yönetiminin iki ülke tarafından -kuzeyi Fransa, güneyi Hollanda- üstlenildiği gibi...

Kitapçığın arkasında adanın bir haritası vardı. Kate haritayı açarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Haritaya göre adayı geniş bir daire olarak dolaşan tek anayolda ilerliyorlardı. Philipsburg'u henüz geçtiklerinde Simpson Körfezi'ni ve Prenses Juliana Havaalanı'nı arkalarında bıraktıklarına dair tabelaları gördüğünü anımsadı ki, bu da doğuya doğru gittiklerini gösteriyordu. O zamandan beri gördüğü tabelalara dayanarak, Fransız kesiminin kıyısı boyunca, sol taraflarına Karayip Denizi'ni, sağ taraflarına ise dağların eteklerindeki tepçikleri alarak, kuzeye doğru ilerlediklerini anladı.

Fransız kesiminde yol aldıkları kesindi, dolayısıyla Kate Fransız kesimindeki canlı gece yaşamı, müthiş dükkânlar, halk pazarları ve içlerinden bazıları çıplaklar için olan muazzam plajlar hakkında yazılanları okumaya başladı. Bütün bunlara yoğunlaşmak, yanında oturan adamı neyin rahatsız ettiğine kafa yormaktan daha kolaydı. Bu, Evan'ın mesajlarıyla ilgili endişesini de azaltıyordu aynı zamanda.

Taksi bir dönemeci geçip yavaşladıktan sonra bir yanında süslü taş duvarlar, bir yanında da rüzgârlı bir kır manzarası bulunan dar yola, yani sağa saptığında; Kate üçüncü kitapçığı okumaktaydı. Birkaç dakika sonra, kır manzaralı yol, yokuş yukarı, yeşil rengin yoğunlukla hâkim olduğu bir tepceye doğru yöneldi. Sonra taksi keskin bir dönemeci geçti ve üzerinde piriñ kaplama *The Enclave* yazısı bulunan bir çift yüksek, siyah demir kapıdan girip içinde üniformalı bir korumanın beklediği, taştan yapılmış bir kontrol kulübesinin önünde durdu.

Mitchell öne uzandı ve korumaya adımı verdi; kapılar yavaşça açıldı, taksi içeri girdi, bir dönemeci daha geçti ve Kate yolculukları başladığından beri ilk defa memnuniyetle rahat bir nefes aldı. Akdeniz mimarisine göre özenle inşa edilmiş, dört katlı otel, Karayip Denizi'ne yukardan bakan bir tepenin eteğindeydi. Otelden sahile birkaç set halinde bahçenin içinden taş merdivenlerle iniliyordu. Büyük plaj şemsiyelerinin altındaki şezlonglarda uzanmış, sahilin keyfini çıkaranlara garsonlar ellerinde yemek tepsileriyle yiyecek ve içecek taşıyor, basamaklardan aşağı ve yukarı doğru koşup duruyorlardı.

"Ne güzel bir manzara!" diyen Kate, hayranlığını gizlemedi. Bir görevlinin kapısını açtığı taksiden indi, başını kaldırıp otele baktı. Çatı, deniz rengi kiremitlerle döşenmiş, bina beyaza boyanmıştı; her iki tarafında da ferah geniş balkonların cepheleri ve onlardan daha büyük olan kapalı balkonlar görülüyordu.

İçeride cilalı taş parkeyle döşeli lobi, havalı ve seçkin görünümü ve Fransız kapılarıyla tepedeki yemek balkonuna açılıyordu. Mitchell, bir çiftin dalış malzemeleri ve bot istediği resepsiyonu geçerken Kate onun yanında yürüyordu. Mitchell asansörlerin tarafında bulunan üzerinde Misafir Kayıt yazılı bir masaya geçtiğinde, Kate kararsızlık içinde ona baktı.

"Ben henüz rezervasyon yaptırmadım," diye açıkladı Mitchell.

“Sen burada konaklamıyor musun?”

Mitchell hayır dercesine başını salladı. “Bir arkadaşımın yatında kalıyorum, ama böylesinin ikimiz için de daha konforlu olacağını düşündüm.”

Kate, onunla kayıt masasına gitmek yerine, asansörlerin yanında, aralarında bir masa olan sandalyelere doğru yönelip otel broşürlerinden aldı. “Ben seni burada bekliyorum.”

Mitchell kayıt masasının önüne doğru hareketlendiğinde, lobideki dükkânlardan çok dikkat çekici iki kadın çıktı. Kadınların her ikisi de Mitchell’a baktılar, kahkahalarını kestiler ve daha sonra kapı aralığından dönerek onu izlemeye başladılar. Kate’in hemen yanında oturduğu asansörlere yaklaşıp dek aralarında yaptıkları yorumlara devam ettiler.

“Bu hayatında gördüğün en iyi dış görünüme sahip adam değil mi?” dedi biri diğerine.

“Ona *Tanrı* diyebiliriz!” diye katıldı arkadaşı, korkunç bir Fransız aksanıyla; sonra da tekrar dönüp baktı.

Kate otomatik olarak kadının bakışını takip ediyordu. Mitchell kayıt masasında gerekli formları imzalıyordu. Arkadan bakınca, omuzlarının genişliği uçsuz bucaksız gibi görünüyor, diye düşünen Kate’in bir anda aklına başka bir şey geldi: “Tanrı,” yanında bir valiz getirmemişti!

Bunun açıklaması olarak aklına gelen yegâne şey, Mitchell’ın, yarın otelden ayrılana dek, kendisinin yanında çıplak dolaşmayı düşündüğü oldu ve vardığı bu sonuç, Kate’in midelerini bulandırdı. Dün gece, onu kumar oynamaya götürmeyi istediği için güzel giyinmesini kendisinden özellikle rica etmiş, ancak üstünü değiştirmek için yanında tek giysi getirmemişti.

Bunun nedeni, muhtemelen buradaki plajla havuzun çıplaklar için olmasıydı.

Taksiddeki kitapçıkta, Fransız kesiminde çıplaklar plajı bulunduğunu okumuştur ve burası da Fransız kesimindeydi. Bir çıplaklar plajında bulunma fikri -sırf kendisinin çıplak olması düşünce bile- Kate’i korkuyla titretti ve sandalyesine iyice

gömülmesine neden oldu. Yabancıların gözü önünde çıplak ya da üstsüz yürümesi mümkün değildi. Bunu *yapamazdı*.

Mitchell kayıt işlemlerini tamamlamış Kate’e doğru yürürken, otel müdürü yolunu kesti ve Mitchell’la tokalaşmak için elini uzatarak, “Sonunda sizi istediğiniz süitte konuk etmeyi başarabildiğimiz için büyük memnuniyet duyuyorum, Bay Wyatt,” dedi. “Biraz hassas bir durumdu ama karşı taraf teklifinizden çok hoşnut kaldı. Gerçekten, onları bir hayli rahatlattınız.”

Kate, Mitchell müdürün elini sıkmadan önce elini alelade cebine sokmasını izledi ve bu tokalaşmanın sırasında ne kadar para transferi olduğunu merak etti. Daha sonra hangi “teklif”in sunulduğunu ve “karşı taraf”ın kim olduğunu düşünmeye başladı.

“Diederik yukarıda, sizi bekliyor,” diye devam etti müdür. “Tüm ihtiyaçlarınızla şimdiden ilgilenmeye başladı.”

Kate, bu ihtiyaçlar arasında Mitchell için giysilerle bir bornoz da olmasını diledi. Müdürün biraz önce söylediği o kadar acayıpti ki, Kate başını öne eğerek gülmekten kendini alamadı. Kısa bir süre sonra önünde Mitchell’ın ayakkabıları belirdi.

“Hazır mısınız?” diye sordu Mitchell.

Kate’in bakışları erkeğin bacaklarından dar kalçasına, kaslı göğsünü kaplayan siyah gömleğine, geniş omuzlarına ve en sonunda da bronzlaşmış cildine ve delici mavi gözlerine kaydı. “Diederik senin hangi ihtiyaçlarınla ilgileceksin?” diye sorduktan sonra Kate hafif bir kahkaha atarak ayağa kalktı.

Onun neşeli ifadesini gören Mitchell rahatladı. “Umarım öğle yemeği vaktidir,” dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mitchell'in 'seçtiği' süit, otelin en üst katında, holün sonundaydı. Çift kapılarından birisi hafifçe aralanmıştı ve yanındaki duvarda asılı levhadan 'Başkan Süiti' olduğu anlaşılıyordu.

Mitchell, Kate'in geçmesi için kapıyı tamamen açtı. Genç kadın onun önünden geçerek içeri girdi, ferah bir holla adım attıktan sonra, sola döndüğünde nefesi tutuldu. Görkemli süitin dış cephesi tamamen camdı ve Karayipler'in batısından doğusunu, boydan boya kesintisiz gören panoramik bir manzarası vardı. Yerdeki halılar, denizle aynı renkteydi, beyaz ağırlıklı eşyalar devasa vazolar içindeki zengin çeşitte tropikal çiçeklerin renklerini ortaya çıkartıyordu.

Girişte normal, altı sandalyeli bir yemek masası vardı. Süitin tam ortasında ise, pufidik beyaz bir örtü ve yastıklarla kaplı, kocaman bir yatak duruyordu. Yatak, konaklayanların uzandıkları yerden Karayipler manzarasını seyredebileceği şekilde yerleştirilmişti. Tavandaki oyuğa gömülmüş ışıklı ayna, yatağı solgun bir renkte aydınlatıyordu. Işık, yatakta bulunanların birbirlerine neler yaptıklarını görebilecekleri şekilde yerleştirilmişti... Kate bakışlarını yataktan çekerek birkaç adım ilerledi.

Yatağın yanında, cam duvarın önünde, oturan herkesin Karayipler'i görebileceği, U şeklinde yerleştirilmiş, tombul yastıklarla kaplı beyaz bir kanep ve koltuk takımı vardı.

"Kesinlikle nefes kesici," dedi Kate.

Mitchell, süitin batı kanadına bağlı olan geniş balkona doğru yürürken, "Hoşuna gittiğine sevindim," diye karşılık verdi. Kate'in, adının Diederik olduğunu tahmin ettiği adam, dışarıda büyük bir şemsiyenin altındaki masanın yanında ayakta durmuş, kadchlere şarap koyuyordu. "Sen etrafa bakarken ben de Diederik'e neler yiyebileceğimizi sorayım."

"Acıkmışa benziyorsun," diye takıldı ona Kate.

Mitchell kendisine baktığında, Kate onun hafif tebessümünün ve açık bakışlarının rahatlatıcı etkisini hissetti. "Do-yurulması gereken bir iştahım var, Kate."

İfade etmek istediği şey çok açıktı ve Kate'in bütün vücudu, kısmen tedirginlikten, kısmen de beklentiden yay gibi gerilmişti. Mitchell takside o kadar dalgın ve mesafeliydi ki, Kate, onun kendisiyle yatma fikrini tekrar gözden geçirdiğini sanmıştı. Son sözlerinden sonra, şimdi de kendisiyle öğle yemeği yiyerek vakit kazanmaya çalıştığını düşünüyordu. Geç de olsa, sanki altındaki halıya kök salmış gibi durduğunu fark eden Kate, onun peşinden gitti.

Açık balkon kapısının yanında dört tabureli geniş bir içki barı vardı. Barın sağından kemerli bir girişle camın dışındaki manzarayı çağrıştıran güzel bir duvar mozağının bulunduğu banyoya -ya da soyunma odası olarak da kullanılabilecek diğer oda- geçiliyordu. Odanın tam ortasında, kubbeli bir tepe penceresinin altında, sütunların çevrelediği dört basamakla inilen, mozaik fayanslarla döşenmiş, dev bir gömme banyo küveti vardı. Dört ya da beş kişinin rahatça sığabileceği üç tarafı camla kaplı, farklı yüksekliklerde başlıkları olan bir duş ve diğer duvarda da bir dizi musluk bulunuyordu.

Kate, iki yan duvarı boydan boya kaplayan tuvalet masalarından birine el çantasını koydu ve banyoyu kullandı. Gözleri el çantasına takılıp da Evan'ın telefon mesajlarını hatırladığında ellerini kuruluyordu.

Evan'ın her zaman kendisine çok önem verdiğini biliyordu, ancak telefonda -hayır, aslında bir sesli mesajla- evlenme teklif edecek kadar endişeye ve korkuya kapılmasına şaşır-mıştı. Ne kadar dokunaklı, hiç ona uymayan hatta bir anda

aklına esmiş gibi bir hareketti bu... Şu ana dek, Kate'in evlilik konusunu açmaktan kaçınmasına izin vermişti ve Kate de bunun nedenini onun gizliden gizliye şimdiki durumundan -severek yaptığı bir işle meşgul olmak, sevdiği kadınla birlikteliğini sorunsuzca sürdürebilmek ve bu ikisinin arasına sıkıştırabildiği golf için zaman ayırabilmek- memnun olmasına dayandırmıştı.

Ancak belki de bu doğru değildi. Belki de Kate'i o kadar çok önemsiyordu ki, evlenmeyi fazlasıyla istediği halde, sırf ona kendini tam anlamıyla hazır hissedene kadar baskı yapmamak için evliliği sürekli erteliyordu.

Onun gibi biri için ne kadar da asil, bencillikten uzak, anlayışlı ve merhametli bir davranıştı...

Kate, suçluluk duygusunu gidermek istercesine başını salladı; daha sonra el çantasını aldı ve banyodan çıktı. Çantasını, barın sonundaki yüksek iskemleye koydu, balkon kapılarına doğru ilerledi, durdu ve tekrar geri döndü. Daha önce, sesli mesajlarına baktığında üç tane dinlenmemiş mesaj olduğunu görmüşse de bunların yalnızca ikisini dinlemişti. Üçüncü mesaj muhtemelen restorandan, Louis'den geliyordu. Eğer öyleyse, bu mesajı kesinlikle dinlemesi gerekiyordu. Sırtı balkona dönük olarak çantasına uzandı, telefonunu çıkarttı ve mesajı dinlemeye koyuldu.

Mesajı gönderen Evan ise, bunu dinlemeye dayanamazdı. Şimdi değil... Kendisine son derece çekici gelen bir yabancıyla bir otel odasında ve kafasını karıştıran, bir anlam veremediği bir sürü mesele varken değil... Dün gece çok yorgun, sihirli bir duyguya kapılmıştı ve Mitchell'la öpüştükten sonra bedenini saran umutsuz arzuyu; vücutları birbirine yapışmışken onun kollarında olmanın verdiği mutluluğu; ona baktığı ya da onu dinlerken hissettiği açıklanamaz derin yakınlığı, tekrar yaşamak istediğinden emindi.

Ancak onunla sadece bir gün önce tanıştığını da göz ardı etmesi imkânsızdı. Hayal ettiği ve planladığı her şeyin ardında korkunç bir düşüncesizlik olduğunu gösteren de bu gerçektir. Müthiş bir pervasızlıkla hareket ediyordu; yaptığı delilikti biraz da...

Gerilim ve kararsızlık boynundaki kasları kaskatı yapmış, boğazı düğümlenmişti. Aldığı haplara rağmen, yeni bir baş ağrısının eşiğinde olduğunu düşünerek boynunu ovuşturdu; sonra saçlarını toplayan tokayı çıkartarak başını iki yana salladı.

Balkonda ayakta duran Mitchell, Kate'in saçlarının kızıl bir şelale gibi omuzlarının üzerine dökülmesini izlerken, dik-kati garsonun anlatmakta olduğu şeyden tamamen uzaklaştı. Kate'in içinde bir çeşit mücadele verdiğini açıkça hissediyordu ve bundan rahatsızdı. Sonra birden Kate saçlarını havaya savurdu, topukları üzerinde döndü ve kendisine doğru yürümeye başladı. Mitchell beğenisini belli eden tebessümünü gizlemek için kadehini dudaklarına götürerek, onun dışarıya, balkona çıkmasını izledi. Sağlıklı görünümü, doğallığı, saf kadınsı tavırları, beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla baştan aşağı Amerikalı bir kız; katı prensipleri olan, kiliseye giden İrlandalı kız; inanılmayacak derecede yumuşak kalpli, başarı, iyi eğitim almış, kendisiyle aynı şehirde yaşayan genç bir adamın müstakbel nişanlısı...

Mitchell'in, onunla yatarak, bunlardan herhangi birini tehlikeye atmaya hakkı yoktu.

Kate balkona çıktı ve ona doğru ilerledi -öpülmek için yaratılmış kışkırtıcı bir ağza, Mitchell'in içini eriten son derece etkileyici yeşil gözlere ve çılgın gibi sevişmek istediği zarif bir vücudu olan, gülümseyen, seksi, şehvetli bir kadın.

Mitchell, ona karşı peşinen dürüst olduğu ve Kate yanlış hayallere ya da gerçekleşmesi imkânsız beklentilere kapılmadığı sürece, onunla yatmak için *her türlü* hakka sahip olduğuna karar verdi.

Bir kadeh şarap aldı ve Kate'e uzattı. "Diederik bana bu süitte daha önce konaklayanları anlatıyordu." Yüzündeki ifade, Kate'e, bu konuyu aslında hiç önemsemediğini fakat Diederik oradayken kibarca sohbet ettiğini anlatıyordu.

Diederik, kel kafalı, muntazam bıyıklı, kırklarında bir adamdı ve Mitchell'in yemek talebini derhal yerine getirmişti. Masa şimdiden tepsiler dolusu meyve ve peynir; koca bir

tabak taze salata; bir tabak soğuk sandviç; büyük bir çorba kâsesi ve sıcak yemek dolu iki büyük kapla donatılmıştı. Şu anda Diederik geniş bir servis tabağındaki iri karideslerin yanına konulacak limon dilimleriyle maydanozu düzenlemekle meşguldü. Mitchell'le Felemenkçe konuşuyordu, ancak Mitchell'ın, Kate ile İngilizce konuştuğunu fark edince, hemen İngilizceye geçmişti. "Önceki misafirlerimiz yeni evli, yabancı ülkelere seyahat konusunda deneyimsiz bir çiftti ve buraya üç gün önce, dört gün geçirmek üzere gelmişlerdi," diye açıkladı Diederik. "İlk günlerinde, adanın öteki tarafındaki pazarları dolaşıp taze olmayan yiyecekler yemişler. Sonra o kadar hastalandılar ki, otel doktoru gıda zehirlenmesi teşhisiyle ilaç tedavisine başladı ve o zamandan beri, temel ihtiyaçlarını karşılamak dışında yataktan çıkamadılar."

Kate, otel müdürüyle Mitchell'ın lobideki kısa konuşmalarını anımsadı ve Diederik'e, "Yeni evliler şu anda nerede?" diye sorarken, Mitchell'a suçlayıcı gözlerle baktı.

"Onları buradan çıkarttım ve bir uçurumdan aşağı attım," diye yanıtladı Mitchell.

Diederik, Mitchell'la aynı anda, "Başka bir süitteler," diye cevap verdi, "Bay Wyatt'ın büyük bir nezaket göstererek ücretini ödediği bir yerde kalıyorlar. Genç damat, keyfini çıkaramadıkları süütün ücreti karşısında fena halde sıkıntıya düşmüştü." Karidesleri yeterince süsledikten sonra Kate'e baktı, "Gitmeden önce bavulunuzdakileri yerleştireceğim. Ütülememi istediğiniz bir elbiseniz var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye karşılık veren Kate, yarısını aldığı semitozlu sandviçle duvarı göğüs hizasına kadar yükselen balkonda dolaşarak aşağıda uzanan manzaraya daha yakından bakmak istedi. Adımını attığında Diederik'in, "Giysilerinizi ütüleyip dolabınıza yerleştirdim Bay Wyatt," dediğini duydu.

Mitchell'ın kendisini takip ettiğinin farkında olmayan Kate, birden döndüğünde sandviçini neredeyse onun göğsünde ezdi. "Giyecek başka bir şeyin var mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

Kollarını Kate'in her iki yanından uzatarak onu duvarla kendi vücudu arasına sıkıştıran Mitchell, büyülenmiş gibi bakıyordu ona. "Memnuniyetle yardım etmeye hazır görünüyorsun."

Kate ona karşılık verme fırsatı bulamadan, Diederik kibarca, "Giysilerinizi yerleştirmeyi bitirdikten sonra, servis için tekrar gelmemi ister misiniz?" diye seslendi.

Gülümseyerek Kate'e bakmayı sürdüren Mitchell, "Lütfen gitmeden önce yatağı hazırla ve bizi kimsenin rahatsız etmesinc izin verme."

Kate dehşet içinde ağzı açık ona bakakalmıştı. "Acaba daha açık konuşman mümkün mü?"

"Burası bir otel," dedi Mitchell gerekçe gösterircesine.

"Öyle olduğunu ben de biliyorum. Ancak son beş günde bu otellerden ikisine iki farklı erkekle rezervasyon yaptırđım. Kendimi tam anlamıyla hafifmeşrep bir kadın gibi hissediyorum."

Mitchell, Kate'in kendisine yakıştırdığı sığa güldü ve yaramaz bir okşamayla parmaklarını onun kollarında gezdirdi. "Benim yanımda giysi getirmediğimi mi düşünmüştün?"

Kate, onun dokunuşlarından daha az etkilenmiş gibi görünmeye çabalayarak, "Takside yanında bavul yoktu ki," dedi.

"Bavulumu sabahleyin bir süit ayarlamak, en azından rezervasyon görevlisinin bana önerdiği süitten daha iyisini bulmak için buraya geldiğimde bırakmıştım." Parmakları Kate'in omuzlarında kaydı ve çenesinin kıvrımına ulaştı; oradan da penyesinin yakasından aşağıya köprücük kemiğine doğru süzüldü. "Merak ettiğimden değil ama giysilerim olmadan buradayken ne yapacağımı düşünmüştün?"

Kate, onun parmaklarına değil de söylediklerine odaklanmaya çalışırken, "Giysilere ihtiyacım olmadığını düşündüğüne kanaat getirmiştim," dedi sarsılarak. "Turist broşürlerinde yazılanlara göre, St. Maarten'de birkaç tane çıplaklar plajı varmış."

"Kumarhaneler öyle değil ama."

“Hayır, tabii ki değil. Bu gece kumarhaneye gitmekten vazgeçtiğini düşünmüştüm.”

“Ve bunun yerine?”

“Bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.”

Kahkahasını yutan Kate, kapı aralığına baktı. “Şşş... Diederik içeride. Seni duyacak.”

“Kimin umurunda?”

“Benim. Bu sana çok saçma gelebilir ama ben şu ana kadar hiç kimseye yatmak için bir otele rezervasyon yaptırdım ve bundan biraz utanıyorum. Sen defalarca buna benzer şeyler yapmışsındır, değil mi?”

“Şimdi de *ben* utanıyorum.”

“Bunu hiç sormamalıydım,” dedi Kate pişmanlıkla.

“Bence de,” diye fısıldadı Mitchell.

Kate bu imalı sözler karşısında sertleşti, fakat buna verecek uygun bir karşılık düşünemedi, Mitchell sol elini onun saçlarına götürüp yavaşça başını okşadı. Sıcak dudakları, haylaz bir açlıkla, uzun, yavaş, sıkı bir öpücük için Kate’in dudaklarına doğru eğildi. En sonunda, ağzını Kate’in dudaklarından çekerken. “Haydi, içeri girelim,” dedi.

Kate onaylarcasına başını salladı. O andan itibaren, balkondan baş aşağı atlamalarını bile teklif etse kabul edecekti, ancak içeri girdiklerinde Mitchell’in ses tonu ve sarf ettiği sözler, onun ürkmesine ve şehvetini tekrar sorgulamasına neden oldu.

“Konuşmamız gerekiyor Kate, otur.”

Onun bu ciddi tutumuna şaşırın Kate, bir kanepenin koluna tünedi ve önce elleri ceplerinde cama doğru yürüyen, sonra düşüncelerini toparlıyormuşçasına birkaç saniye kendisine bakan Mitchell’i izledi. Genç adam ona döndüğünde, yüzünde samimi fakat kararlı bir ifade vardı. “Benimle bu yatağa girmeden önce, aramızda olan bitenlerle ilgili yanlış hayallere kapılmamı istemiyorum. Bunu sana, beraber geçirdiğimiz zamanı hatırladığımda pişmanlık duymaman için söylüyorum.”

Mitchell söylediklerinin yarattığı etkiyi tartmak istercesine durakladığında, “Devam et,” dedi Kate.

“Senin de kabul ettiğin gibi, sen bir ‘romantiksin’ ve dün gece, öyle bir durumla karşı karşıya kaldık ki bize gerçekte olduğundan daha... anlamlı geldi. Demek istediğim, aramızda inanılmaz derecede kimyasal ve bedensel bir çekim gücü var, ancak dün gece, mehtaba karşı sahildeki küçük öpüşmelerimiz... Neydi o kelime?”

“Büyüleyici?” diye önerdi Kate, kendi adına dün geceyi açıklayan en uygun kelimeyi kullanarak. Kate bu sözcüğü söyledikten sonra, dün gece hissettiklerine özlem duydu.

Mitchell da onun görüşlerine katılırcasına, “‘Büyüleyici,’ aradığım ifadeye yeterince yakın bir kelime,” dedi. “Ortamdan ve andan etkilenen tek kişi sen değildin. Gerçekten de... Sorularımı yanıtlamak için geri dönerek normal şartlar altında asla yapmayacağım bir şeyi yaptım, yani oldukça etkilenmiştim. Her neyse, bu dün geceydi ve dün gece... çılgıncaydı.”

Herhangi bir sonuca atlamamak ve sakin görünmek için umutsuzca çabalayan Kate, başını yana eğdi ve küçümseyici bir tebessümle, “Beni uyarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu.

“Uzaktan yakından alakası yok. Dün gece yemeğe oturduğumuzdan beri seninle yatağa girmek için çıldırıyorum.”

“Öyleyse temel kurallar denilebilecek şeyleri mi oluşturmaya çalışıyorsun?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Peki, ne yapıyorsun?”

Mitchell, “Vicdanımla savaşıyorum,” dedi tiksinererek “ve bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum.”

“Bu senin alışık olmadığın bir durum mu?”

“Bu koşullarda, *eşi görülmemiş* bir durum,” dedi Mitchell, açıkça.

“Gururum okşandı,” diye yanıtladı Kate, ama aslında hiç de gururu okşanmamıştı; kafası karışmış, tedirgin olmuştu ve bu duyguları zaman geçtikçe daha da artıyordu.

“Benimle burada yanlış değil, doğru gerçekler nedeniyle

beraber olduğundan emin olmak istiyorum. Bu sabaha kadar, babanın yeni öldüğünü bilmiyordum. İkinizin çok yakın olduğun aşikâr, şu anda kaybolmuş durumdasın ve yalnızlık çekiyorsun. Her şeyin de üstünde, onun işini yürütmeye çalışmak gibi bir yükü karşı karşıyasın. Endişelisin ve korkuyorsun. Tüm bu duygular ikimizin ne yaptığı hakkında karar verirken gözünün önüne bir sis perdesi çekmiş olabilir." Kate'ten bir tepki alabilmek için durakladı.

Kate bir şey söylemek yerine, sadece anladığını belirtirecine başını salladı, oysa henüz tam olarak anlamamıştı.

Mitchell, "Bir saat öncesine kadar," diye devam etti, "Şikago'daki erkek arkadaşının seni sergilemek ve seninle seyahate çıkmaktan başka bir şey yapmayan bir pislik olduğunu sanıyordum. Buraya kadar beni takip edebildin mi?"

Kate onaylamak için yavaşça başını salladı.

"İyi. Öyleyse işte sana gerçekler: Şikago'da, seninle evlenmek isteyen nitelikli bir adam var. Burada, bu odada, seninle yatmak ve ikimizin de kımıldamaya bile takati kalmayınca kadar sevişmek isteyen bir adam daha var. Ancak bu adam daha ötesine gidemez. Yoksa iş, içinden çıkılamayacak derecede karmaşık hale gelir."

"Ve sen de karışıklıklardan hoşlanmazsın değil mi?"

"Hayır," dedi Mitchell. "Özellikle bizim yaşayabileceğimiz türünden."

Kate, moral bozukluğunu göstermemek için duygularıyla mücadele ederken, "Uyarına memnun oldum," dedi. Bu moral bozukluğunun başlıca sebebi olan küçük düşme duygusunu olabildiğince engellemeye çalışıyordu. Doğru açıdan bakıldığında, daha sonra değil de şimdiden, Mitchell'in tek amacının uygun bir cinsel partnerle kısa süreli, eğlence kabinden seks yapmak olduğunu anladığı iyi olmuştu. Mitchell'i dinlerken, onun küstahça teklif ettiği şeyi yapıp Evan'a ihanet ederse, suçluluk ve tiksinti hissetmekten kaçınamayacağını da anlamıştı.

Öte yandan, Mitchell'in kendi ruh halini özetleyen tespiti de muhtemelen doğruydü. Babasının ölümünden sonra duy-

gusal anlamda çökmüştü ve mantığını kullanarak düşünemiyordu. Neyse ki, hissettiklerini onun da bilmesine izin veren Mitchell, oldukça mantıklı düşünüyor ve onurlu davranıyordu. Hatta saygınlığını artırmacasına, teklif ettiği şey için de onu zorlamıyordu. Gerçek tam tersiymiş gibi görünse de.

Bu sonuçlara varan Kate, gerçekten rahatlamış ve kafasındaki düşünceler mutluluk verici biçimde berraklaşmıştı -içinde derinlerde bir yerde, ıstırap içinde hayal kırıklığına uğrayıp perişan olsa da. Ancak, o an için, olan bitene felsefi ve iyimser yaklaşımdan, daha sonra, yalnız kaldığında yaşadığı zihinsel kargaşayla ilgilenmekten başka çaresi yoktu.

"Babamın ölümü dolayısıyla bu günlerde son derece duygusal olduğumu söylerken kesinlikle haklısın, karar verme mekanizmam da zayıflamış olabilir." Bunu söyledikten sonra bile, Kate'in içgüdüleri ve yüreği, yaşadıkları hakkında yanılmadığı, hem kendisinin -ve kahretsin ki- hem de Mitchell'in hissettiği aralarındaki 'bağı' özel kılan bir şeyler olduğu konusunda direniyordu. Küçük bir risk almayı kabul ederek, bunu Mitchell'in de görmesi gerektiğine karar verdi. Kendisiyle alay etmek dışında Mitchell'in yapabileceği bir şey yoktu ve bunu da yapmayacağını düşündü. Gözlerini ona dikerek yumuşak bir sesle, "Bence bu şekilde tanışmamıza ve yaklaşmamıza kader yol açmış ve bu önceden belirlenmiş olabilir," dedi.

'Önceden belirlenmiş' sözünü sarf ettiği anda Mitchell ona kuşkulu bir bakış attı, omzunu cama dayadı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vücut dili, aralarında oluşan doğüstü etkileşimi belagatli bir şekilde reddeden bir görünümü vardı, ancak Kate, onun, kendi teorisini anlamadan önce bir yargıya varmasına izin vermedi. "Senden çok hoşlanıyorum." diye ısrarla devam etti "ve bence sen de benden hoşlanıyorsun..."

"Hoşlanıyorum. Hem de çok," diye onayladı Mitchell, sıcak samimi bir sesle ve ani bir tebessümlle.

"Kaderden ve önceden belirlenmiş olmasından bahsederken bunu ifade etmek istiyordum. Birisinden hoşlanana kadar

genelde ağırbaşlı ve tedbirliyimdir ve senden hoşlanmamak için elimden geleni yaptım...”

“Neden?”

Kate kıkırdadı. “Hiç yüzüne dikkatlice baktın mı?”

“Her sabah traş olurum.”

“Şey... İyi kalpli, karakter sahibi -ve birçok katmandan oluşan- bir adam için fazla yakışıklısın.” Kate, sözlerin ve açıklamaların dışında aklına getirebildiği tek gerçek örneği verdi. “Söylemeye çalıştığım şeyi tasvir edebilmem en iyi yolu şu...” Ellerini kaldırıp avuçlarını açarak gülümsedi ve “Şu halimize bir baksana,” dedikten sonra, “Bir otel odasındayız, konuştuğumuz konu seks ve bunu sanki eskiden beri tanışıyormuşuz gibi tartışıyoruz. Öfkelenmeden, içerlemeden yatmamamız gerektiğine karar vermek üzereyiz,” diye ekledi ve Mitchell’in onaylamasını bekledi.

Düşünceler içinde gözlerini kısın Mitchell, beklemediği ve memnun olmadığı bir sonuca varmış gibi, başını sallayarak onun söylediklerini onayladı. “Anlıyorum. Demek yaptığımız bu?”

Soruyu kendi kendisine sormuş gibi görüldüğünden, Kate ona karşılık verme gereği duymadı. Zaten bu koşullar altında, sorulması oldukça tuhaf kaçan bir soruydu ve Kate de aklı başında, mantıklı yanıtlar bulma yetisini neredeyse yitirmişti. Cevap vermek yerine, ayağa kalktı ve hızla balkon kapısına doğru ilerledi. “Şimdi, erkek arkadaşımı henüz aldatmadığıma göre,” dedi düşünmeksizin “...ve her ikimiz de sonradan pişman olacağımız bir şeyi henüz yapmadığımızı göre, böylesine muhteşem bir adada, neden iki yeni arkadaşın yapacağı gibi etrafı dolaşmaya çıkmayalım ki. Ben Şikago’ya, sen de, her neredeyse oraya dönünce, daha sonra da gittiğimiz başka yerlerden birbirimize kart atarız ve ‘St. Maarten’deki küçük şirin kafeyi hatırlıyor musun?” gibi şeyler yazarız. Dolaştıktan sonra, senin için bir sakıncası yoksa beni veterinerle bırakırsan sevinirim. Max’i alıp Anguilla’ya döneceğim.”

Mitchell bir süre karşılık vermeyince, Kate başını çevirip baktı ve onun kımlıdamadığını gördü. Hâlâ omzunu cama

yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatılmış olarak Kate’e bakıyordu. Kate, onun yakışıklı, gizemli görünümünü inceledi ve ne düşündüğü hakkında en ufak bir ipucuna ulaşamadı. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi hemen.

Mitchell onaylarcasına başını eğdi.

Kate soruyu sorarken Mitchell’in gözlerine bakamadı, kollarını ovuşturarak balkona doğru döndü. “Dün gece aramızda gerçekten bir sihir olmaması seni hayal kırıklığına uğrattı mı? Bütün bunların yalnızca ortamdan ve andan kaynaklanmış olması?”

Mitchell hemen cevap vermeyince, Kate ona bir bakış attı. Mitchell artık ona bakmıyordu, sanki halıyı inceliyormuşçasına başını hafifçe aşağı ve sağa eğmişti. “Hayır,” dedi kısaca; daha sonra başını kaldırarak doğrudan ona baktı. “Hayır,” diye tekrarladı.

Kate aniden aklına gelen düşünceyle elektrik çarpmış gibi fiziksel bir şok yaşadı. Mitchell’in ona açıkça söylediği şeyin doğru olduğunu biliyordu ve yaşadığı şaşkınlık, dikkatini tamamen Mitchell’a çevirmesine neden olmuştu. “Büyünün olmaması seni hayal kırıklığına uğratmadı, çünkü zaten onun ilk sırada olmasını istemiyordun, değil mi?”

“Dün geceyi tanımlamak için ‘büyü’ kelimesini kullanan sensin, ben değil,” diyen Mitchell’in gevşek duruşu bir anda sertleşti. Ona doğru ilerleyerek, Kate’e kendi gerçeği hakkında tahammülsüz bir ders verdi: “Ben, insan yapısı içinde ‘büyü’ veya ‘büyülü’ olayların olabileceğine inanmam. Aynı zamanda peri masallarına, mucizelere, büyüye, büyücülüğe, cinlere ve leprekonlara da inanmam.”

“Çarpılacaksın,” diye espri yapmaya çalıştı Kate.

Onun bu takılmasının ardından, Mitchell’in yüzündeki gerginlik biraz olsun yumuşadı. “Sen de bu saçmalıklara inanmıyorsun, değil mi?”

Kate’in daha önce hissettiği hayal kırıklığı acıya dönüşmüştü; çünkü onun bugünkü durumlarından memnun olduğunu hatta bu durumu kasten uzatmayı istediğini anlamıştı.

Sesindeki samimiyeti korumaya çalışarak, "Ya, demek artık bu noktada neye inandığının da hiçbir önemi yok."

"Varmış gibi yap."

"Pekâlâ, Ben Noel Baba'ya veya Paskalya Tavşanı'na inanmam. Fakat büyüü hissettiğimde anlarım ve dün gece hissetmişim. Böyle hissetmeme sebep olan şeyin sen olmadığına inanmak istiyorum, ancak..."

Mitchell onun sözünü alaycı bir müdahaleyle kesti: "Senin avukat sevgilinle aranızda 'büyü' olduğuna beni inandırmak istiyorsun?"

Kate ciddileşti. "Her şeyden önce, seni hiçbir şeye inandırmak niyetinde değilim. İkincisi, eğer sorunun cevabı evet olsaydı, dün gece ve şu anda burada seninle beraber olmazdım. Üçüncüsü ve en önemlisi de Evan'dan tekrar söz açma," diye sertçe uyardı. "Ne senin ne de benim ondan söz etmeye hakkımız yok."

Mitchell'a haddini aştığına dair uyarı, ilk olarak bu sevgili konusundaki savunmayla gelmişti. Kate kararsızlık içinde, tehlikeli bir uçurumun kenarında durmaktaydı. Mitchell'ın önermek istediği şeyi kabul edemeyecek kadar kendine saygısı ve gururu vardı. O büyü istiyordu ve büyü yoksa erkek arkadaşına sadık kalacaktı -aslında bu kararı çoktan vermişti.

Kate tatlı, çekingen bir sesle, farkında olmaksızın, onu uçurumun kenarından aşağı iterken "Önemli olan şu ki," diye devam etti, "sen büyüye inanmıyorsun, ben de büyüü reddetmeye inanmıyorum. Aramızdaki, birbirimize ulaşmamızı engelleyen boşluk da burada başlıyor. Yani bu odada veya başka bir yerde değil."

Mitchell, inatçı bir gururu olan, melek yüzlü bir İrlandalı asiye andıran güzel, kızıl saçlı bir kadının neden olduğu uçurumdan gelen ince esintiyi, uçurumun içine düşüyormuşçasına hissetti. Bu durumda bile, ayağını basacak yer arayışını ve düşüşü durdurma çabasını elden bırakmayarak, "Neden yatağa girip orada neler olacağına bakmıyoruz?"

Kate yüzünde her zamanki Madonna gülümsemesiyle,

reddedercesine başını iki yana salladı. "Neden? Seni büyüye inandırmaya çalışayım diye mi? Bu çeşit bir büyüü bir kişi tek başına yaratamaz. İki kişi gerekir. Senin gayene ulaşacağın, benimse hayal kırıklığı yaşayacağım aşikâr. İçer hayal kırıklığına uğrayacaksam," diye devam etti ince bir samimiyetle, "Bunun senin yanındayken olmasını istemem. Sebebini bilmiyorum ama bu benim için çok önemli." Geriye döndü ve dışarıya bakarak balkonun kapı aralığına doğru yürüdü. "Şimdi etrafı gezmeye çıkalım ve ben Max'i alıp Anguilla'ya dönene kadar birbirimizi daha yakından tanımaya çalışalım. Üzerini değiştirmek istiyorsan seni dışarıda beklerim."

Mitchell sanki yeniden başlıyormuşçasına tekrar düştüğünü, karnına sancılar girdiğini ve kulaklarında uğuldayan rüzgârı hissetti. Bunları hissetmesine neden olan kadına bakarak, derin bir nefes aldı. Dengesini sağladı, ayakları yere bastı. Balkonda duran zarif İrlandalı kız, onun kalbine dokunmuş, kanını kaynatmış ve gülümsemesini sağlamıştı. Tutkulu, tatlı, dürüst ve zekiydi; gururlu ve karşı konulamazdı. Kilise korosunda şarkı söyleyen bir melek gibi, kir pas içindeki, çirkin, başıboş, pireli bir köpeği sahiplenmişti. O, bir peri masalıydı. Mitchell ise...

Tamamen büyülenmişti.

Kate'in yanına gidip arkasından yürüyerek kollarını beline dolayıp onu göğsüne doğru çekti. "Haydi, işleri karmaşıklaştıralım, Kate," dedi neşeli bir sesle.

"Teklifin için teşekkürler," dedi Kate kibarca, "ama her şeyi böyle bırakmak daha iyi."

Mitchell bunu duymazdan gelerek, dudaklarını genç kadının başına değdirdi ve "Büyülerini uygula, muskalarımı hazırla, tatlı cadı. Büyünü üzerimde uçur," diye fısıldadı.

"Lütfen, şuna bir son ver, yoksa sonunda arkadaş olarak bile kalamayacağız."

Kulağına ulaşan sıcak nefesle titreyen Kate, buna rağmen merhamet göstermeyi reddetti. "Söyledim sana, istemiyorum."

Mitchell ve onu şakağından öperken, "Evet, istiyorsun

ben de istiyorum,” diye karşılık verdi. “Kollarını sar bana ve bizi büyüle. Bunu sensiz yapamam.”

“Of, Tanrı aşkına!” diye bağırdı Kate. “Sen ne olduğunu sanıyorsun?”

Mitchell yumuşakça ikna etme yönteminden iddialı bir yaklaşıma geçti ve eliyle Kate’in ağzını kapatarak onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Kate,” diye uyardı, yatıştırılmaz alçak bir sesle, “önümüzdeki saatlerde senden duymak istediğim şey sadece kışkırtıcı inlemeler ve ‘evet,’ ‘daha fazla,’ ‘haydi,’ gibi sözler.”

Ellerini kaldırdığı anda, “Kes şunu!” dedi Kate.

“Yanlış sözler,” dedi Mitchell ve onu hafifçe sarstı. “Bana bak Kate,”

Genç kadın zarif, kestane rengi çatılmış kaşlarının altındaki yeşil, dikkatli ve kızgın gözleriyle ona baktı.

Mitchell onun ciddi ifadesini fark ederek ses tonunu yumuşattı. “Teslim oluyorum. Gerçek şu ki, dün gece senin hissettiklerini ben de hissettim, bunu sen de *biliyorsun*.”

Kate onun masmavi gözlerine baktığında ve bariton sesinin boğuk tınısını işittiğinde, Mitchell’in ‘katmanlarından’ birinin altına daha göz attığını, onun gerçeği söylediğini hissetti ve içi cız etti. Erkeğin bir sonraki açıklaması aynı derecede rahatlatıcıydı.

“Birkaç dakika önce sana söylediğim cesaret kırıcı şeyler, çoğunlukla seni benden korumak adına isteksizce dile getirdiğim düşüncelerimin yansımasıydı...” Mitchell durdu, başını kaldırdı, bir an düşündükten sonra ince bir alayla itiraf etti, “Aslında, tam tersi de olabilir.”

Kahkaha atmamak için kendini zor tutan Kate, dudağını ısırıp ve gözlerini yavaşça onun omuzlarına kaydırıp, ama gözlerini kaçırmamasının bir faydası olmadı. Ona her bakımdan öylesine tutulmuştu ki, kaçacak hiçbir yeri yoktu. Kendi çaresizliğine hayret ederek başını salladı. Mitchell onun bu hareketini, kendi söylediklerini reddetme amacıyla yaptığını düşünerek açıkça yanlış anladı ve Kate’e katı bir uyarıda bulundu: “‘Hayır’ kelimesi, sana verdiğim makul sözcükler listesinde yok.”

Neşe ile şefkat arasında kalan Kate, teslim oldu. Onun gözlerine gülümseyerek baktı, avuçlarını göğsüne dayadı ve onun listesinde bulunmayan bir kelimeyi fısıldadı. “Mitchell...”

Adını telaffuz ettiğinde, Mitchell onun gözlerindeki teslimiyet pırıltısını gördü ve “Listene bu kelimeyi de eklemelisin,” dedi.

Kate parmak uçlarında yükseldi, gözleri neşeyle ışıldarken uyarılmış bir tutkuyla kollarını onun boynuna doladı. Dudakları neredeyse onunkilere değerken sesi titreyerek, “Lütfen,” diye fısıldadı,

Mitchell, dudaklarını onun dudaklarında gezinirken, “Harika bir seçim,” diye fısıldadı.

“Daha fazla,” diye inledi Kate, dudakları birbirine kenetlenirken.

Mitchell gülümseyerek, “Daha iyi bir tercih,” dedi ve onu kollarıyla sararak öpüşmenin ağır ağır tadını çıkarttı. Kate birkaç dakika içinde onu gevşek bir rahatlıktan derin bir açlığa götürmüştü.

Mitchell hiçbir dirençle karşılaşmadan onu yatağın ucuna doğru götürdü ve kendi gömleğini çıkartırken onun da soyunmasına yardım etti. Üzerindeki çıkarıp yere bıraktığında kadının tişörtünü çıkarmak için uzandı, Kate ona gülümsedi ve kendisinin çıkarmak istediğini belirtircesine başını salladı. Tişörtünü hızla çekip çıkardı ve başının üzerinden fırlatıp attı. Bunu yaptıktan sonra, dantelli bir sutyenle onun önünde ayağa kalktı ve Mitchell kendini, sıcak, oyuncu ve fesatlıkla karışık bir tebessümle ona gülümserken buldu.

Gözlerini onun yeşil gözlerinden çekip kemerini çıkarmaya koyuldu.

Kate, kot pantolonunu çıkarmadan önce sandaletlerini çıkarmak zorunda olduğu için eğilince, kısılmış gözlerinin önünde, Mitchell’in pantolonu ve iç çamaşırı yere düştü. Kate titreyen parmaklarla her iki sandaletini de çözmek için bir hayli uğraştı. Başını kaldırdığı anda uyarılmış bir erkeklik organına bakmaktan kendini alamasa da, gözlerini ondan

kaçırmayı başardı. Onun muhteşem göğsüne bakmak, belden aşağısını ilk defa çıplak görmekten daha az utanç vericiydi. Mitchell'in elleri Kate'in omuzlarına yöneldi, başparmaklarıyla sutyeninin askılarını indirdi. Askılar gevşekçe Kate'in kolları üzerine düşerken, ellerini genç kadının arkasına götürüp bunu daha önce birçok defa yapmış gibi ustalıklarla sutyeninin kopçasını çözdü.

Bunu fark eden Kate, gözlerini kısarak ona baktı ve sutyenini tamamen çıkarmadan önce, Mitchell'in yüzünde tanıdık bir ifadeye rastladı. Kate kotunu çıkardığında, erkeğin ağır, çekici ve arsız gözleri göğüslerinde, kalçasında ve göbeğinde gezinmeye başlamıştı, daha sonra apış arasındaki kıvrık tüylere kaydı. Kate onun düşündüğü şeyi tahmin ediyor, kendisinin de ona bakmasını istediğini biliyordu ancak dokunmaya ve dokunulmaya hazır olmasına rağmen, az önce istemeyerek gördüğü şeye tekrar bakmaya hazır değildi.

Mitchell'in elleri en sonunda ona ulaştığında sesi derin ve kendinden emindi, ancak Kate onun kendisinden beklediği bölgelere dokunacak kadar kendinden emin değildi. Erkeğin elleri çenesinin altına gitti, yüzünü kendine doğru kaldırdı ve. "Utanyor musun?" diye sordu.

Genç kadın onun bakışlarına korkusuzca karşılık verdi. "Hayır, sadece biraz... kararsızım."

Mitchell onu yanlış anladı. "Böyle bir anda kararsızlıktan bahsetme."

Kate, gülümsememek için dudağını ısırды. Avuçlarını erkeğin kaslı göğsüne dayadığında, onun elleri de göğüsleri üzerinde geziniyordu. Eller yavaşça göğüs uçlarına uzandı, parmakları açıldı; göğüs ucunu hafifçe okşamaya başladığında, Mitchell genç kadının gözlerinin içinde yanmakta olan ateşe baktı. "O çeşit bir kararsızlık değil," diye fısıltıyla karşılık verdi Kate.

Yüz yüze, çırlıçıplak ayakta duruyorlardı. Kate'in güzel göğüsleri vardı, iri değil ama dolgun. Mitchell elini Kate'in kalçasından yukarıya doğru götürürken onun tenine dokun-

maktan duyduğu hazla gözlerini kapattı. Tekrar göğüs ucuna dokundu ve ondan ilk haz inlemesini duyana dek sıktı.

Kate'in elleri onun omuzlarına doğru çıkarken, dudakları yumuşak bir öpücükle birleşmiş vücutları sımsıkı birbirine yapışmıştı.

Birkaç dakika önce yaşadıkları haylaz memnuniyet, yerini saf şehvet sağanaklarına bırakmıştı. Mitchell onu kollarıyla sardığında vücudu sarsıldı, birlikte yatağa gittiler. Mitchell genç kadının bacakları arasındaki kıvrık tüylerin üzerine uzanırken, elleri tekrar göğüslerini buldu. Kate ateşli ve oyunbaz gözlerle sıcak baktı ona. Mitchell daha önce cinsel olarak bu denli uyumlu bir an hatırlayamıyordu -Kate'in gözlerine baktığında ve o kendisini izlediğinde bile.

Elleri yavaşça genç kadının sırtında birleşti ve aşağıya doğru inerek onu sıkıca kendine çekti. Kate bacaklarını açtı, ancak Mitchell, ön sevişmenin daha yeni başladığını düşündü ve bunun için henüz erken olduğuna karar verdi. Yine de, ona temas ettiğinde şimdiden ıslak olduğunu hissetmişti. Onun belirsiz ifadesine gülümseyerek, birazcık içine girdi. Ellerini saçları arasında dolaştırdı. Saçlarını okşarken dudakları ağzına ulaştı ve kalçalarını açılmasını istemesine onun bednine bastırды; bu sıcak yumuşaklığa biraz daha sokulmak istiyordu. Kate ellerini sırtında dolaştırarak onu hızla kendine doğru çekti; erkeğin ağırlığı altındaki kalçalarını kaldırdı ve sızlayarak emir vericesine fısıldadı: "Lütfen,"

Mitchell bu davete bilerek karşı koyarak geri çekildi.

"Lütfen..."

Mitchell boylu boyunca gömülerek hızla Kate'in içine girdiğinde, genç kadının vücudu ona kenetlendi ve Mitchell'i iradesi dışında onu kendisiyle birlikte hareket etmeye zorladı. Mitchell son bir irade gücüyle sırtüstü uzandı ve onun bacaklarını iki yana açıp yavaşça üzerine çıkmasına izin verdi. Avuçlarını ondan destek almak için kullanan Kate, oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken saçları her iki yana savruluyordu. Mitchell'in nefes alma ritmi ve damarlarında dolaşan kanın hızıyla aynı ritimde bir hareketle üzerinde aşağı yukarı

rı gidip gelmeye başladı. Vücudunu daha da kaldırarak onu memnun etmeyi sürdürebilirdi, ancak Kate başını kaldırıp doğrudan gözlerine baktığında Mitchell'm fazlasıyla tahrik olmuş ve buna çok şaşmış gibi görüldüğünü fark etti.

"Acele etme," diye fısıldadı Mitchell, vücudunu neredeyse intihara götürecek bir cömertlik göstermek zorunda kalarak.

Kate, "Yapamam," diye fısıldarken yeşil gözlerindeki şaşkınlık vardı. Yenilgiyi kabullenerek inleyen Mitchell onu sırtüstü yatırarak uzun, derin, yavaş hareketlerle ileri geri hareket etmeye başladı. Kate yüzünü boynuna gömüştü, ona sımsıkı sarılmıştı. Vücutları aynı ritimle birlikte hareket etmeye başladıktan kısa bir süre sonra, Kate çığlık atmaya ve önce kasmaya daha sonra tır tır titremeye başlamıştı. Mitchell onu orgazmın doruğuna ulaştırırken hareket etmeye devam etti.

Daha sonra Kate onun kollarında uzandı, gözlerinin içine baktı, parmaklarını şakaklarına dökülen saçlarında gezdirdi. "Daha fazla?" dedi arzuyla.

Mitchell ona sarılırken bir kahkaha atarak, "Bu benim en sevdiğim sözcük," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Dedektif Childress, valizini The Enclave'ın 102 numaralı odasındaki yataklardan birinin üzerine attı. "Valizimi almak için benimle boğuşan şu lanet olası otel görevlisini gördün mü?"

"On papellik bir bahşış koparmak için uğraşıyordu," diye karşılık veren MacNeil, kendi valizinden hafif bir dizüstü bilgisayar çıkarttı.

"Burada olmak beni nedcn huylandırıyor biliyor musun?" MacNeil onun sorusuyla ilgilenmeyince, Childress açıkladı: "Bikinileriyle ctrafta kırıtarak gezen muhteşem kadınlarla dolu bir yerde iki homo gibi görünüyoruz."

MacNeil, sıradan bir turist görünümü kazanmak için bermuda şort, palmye manzarasının üstüne *St. Maarten* yazılmış bir tişört giymiş, başına bir beysbol şapkası takmış; güneş gözlüğü ve boynunda sallanan fotoğraf makinesinden oluşan aksesuarlar içindeki partnerine baktı. "Senin bermuda şortun yüzünden öyle görünüyoruz," dedi.

Childress'm aklı çoktan başka konulara kaymıştı. "Gözetim görevi sırasında 'bu kadar yakın ve kişisel' olmak hiç hoşuma gitmiyor. Bu, Wyatt'ın bizi fark etme olasılığını üçe katlıyor." Konuşarak odada dolaşırken bulduğu broşürde oda ücretlerini inceliyordu. "Burada bir gece konaklama ücreti son arabaya ödediğim paradan daha fazla. Buradaki ödemeleri görünce eyalet savcısı kalp krizi geçirecek."

"Ben ona gerçeği anlatırım. Wyatt'ın ayrılmasını bekler-

ken anayolda veya buradaki özel yolda gün ve gece boyu park edebileceğimiz hiçbir yer yoktu. Kontrol noktasındaki koruma yalnızca bir saat kalabileceğimizi söyledi. Bu süre dolunca da, otel çalışanı gelip bizden gitmemizi istedi, biliyorsun. Buraya rezervasyon yaptırmamız gerekiyordu.”

“Evet, bütün bunların farkındayım, ama bunu Elliott’a sen anlatacağın için çok memnunum.”

MacNeil saatine baktı ve cep telefonunu aldı. Günlük rapor verme vakti gelmişti.

“Bay Elliott?”

Gray Elliott, Şikago’daki yazıhanesinde, masanın üzerine gelişigüzel yayılmış olan fotoğraflardan gözlerini kaldırmış kaşlarını çatarak, “Evet?” dedi.

“Dedektif MacNeil hatta.”

“Kapımı kapatır mısın?” dedi Gray. Telefonu kaldırmadan önce sekreterinin dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatmasını beklerken; sonra sandalyesinde döndü. “Merhaba, Mac.”

MacNeil sözlerine, “Dün gece size elektronik posta olarak ilettiğimiz raporu ve resimleri aldınız mı?” diye başladı.

Otmaktan rahatsız olan Gray ayağa kalkarken, “Aldım,” dedi kısaca.

“Wyatt bu sabah kızılı kaldığı otelden aldı ve biraz önce St. Maarten’de bir otele rezervasyon yaptırdılar. Kadının kim olduğunu hâlâ bulamadık, ama Anguilla’da kaldığı otel odasına Bartlett diye bir adamın kayıt yaptırdığını öğrendik. Er ya da geç, kadın burada kredi kartı kullanınca ya da chliyet için başvurduğunda onun kim olduğunu...”

Onun sözünü, “Zahmet etme,” diyerek kesen Gray, sahilde tutkulu bir şekilde kucaklaşarak birbirlerine kilitlemiş gibi görünen bir kadınla bir erkeğin yakından çekilmiş fotoğraflarına baktı. Fotoğraf, kızılötesi bir makineyle gece çekilmişti. Görüntü biraz puslu olsa da, nesnelere kolayca ayırt edilebiliyordu. “Onun adı Kate Donovan.”

“Bu isim bana bir şeyler çağrıştırmalı mı?” diye sordu MacNeil. “Hiç de yabancı gelmiyor.”

“Babası Daniel Donovan’dı.”

“Şu restoran işletmecisi olan Daniel Donovan mı?”

“Evet o,” dedi Gray alaycı bir sesle. “Birkaç hafta önce sıradan bir tarama sonucu ölen Daniel Donovan.”

MacNeil yatağın ucunda çöktü, yapbozun parçalarını yerine koymaya çalıştığında neredeyse Gray’le aynı sonucu ortaya çıkardı. “Bu, son birkaç ay içinde Wyatt’ın bağlantısı olan ve zamansız ölen üçüncü kişi.”

“Doğru.”

“Bartlett bu resmin neresinde duruyor?”

“Kate Donovan, Evan Bartlett’in kız arkadaşı,” diye açıkladı Gray. “En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Biz Evan’la çocukluğumuzdan beri tanışırız. O, lekəsiz, itibarlı avukatlardandır. Kate’in bulaştığı her ne ise, Evan Bartlett’in bundan haberi olmadığına kalıbımı basarım.”

Bunun üzerinde MacNeil soğukkanlılıkla, “Dün gece Bartlett’e dair herhangi bir ize rastlamadık, ancak kadının Anguilla’da konakladığı otelin kayıtlarında adamın adı var.”

“Öyleyse, onun adını kullanıyor, ama Evan orada değil. Onu dün adliye sarayında gördüm; bir dava üzerinde çalışıyordu.” MacNeil’in, kişisel duygularıyla nesnellüğünün çatıştığını -ki çatışıyordu- düşünmesine fırsat vermek yerine Gray ters bir tavırla, “Wyatt’la Donovan’dan gözünü ayırma. Şimdi bir toplantıya katılmam gerekiyor,” dedi. “Bir şey daha var. Benedict’in yatı uluslararası sulara harekete geçerse derhal beni haberdar etmeni istiyorum. Aynı şey, Wyatt’ın uçağı St. Maarten’den havalanmak üzere hazırlandığı zaman için de geçerli.”

“Prensess Juliana Havaalanı’nda irtibatla olduğumuz ve uçağı izleyen bir çift görevli var. Bu sabah Wyatt’ı St. Maarten’deki otele kadar izledik, bavulunu buraya bıraktı. Bu gece Benedict’in yatına geri dönacağını sanmıyorum, ama eğer Donovan denilen kadınla bozuşurlar da yata dönerse, hem ikisini hem de yatı gözetim altında tutamayız.”

“Bütçem yeterince açıldı ve bu davada daha fazla açılmak istemiyorum. Öyle bir gelişme olursa yatı boş ver. Yat

uluslararası sulara açılırsa Wyatt'ı çekip alabilmek için elimizden bir şey gelmez, ama Wyatt'ı bize teslim etmesi için Zack Benedict'in üzerinde rahatsız edici bir baskı uygulayabiliriz.”

“Bu noktadan sonra Wyatt'ın bizi cesede götürmesini mi yoksa bir suç ortağı ya da ona benzer bir şey bulmayı mu bekliyorsun?”

“Suç ortaklığı hakkında bir fikrim yok, ancak William'in cesedinin aile çiftliğinde bir yerlerde olduğuna maasın üzerine bahse girebilirsin. Orada iki bin dönümden fazla ormanlık alan var ve oranın yerlileriyle bu bölgeyi tarama konusunda irtibatlıyız. Zemin buzla kaplı ve hâlâ üzerinde bir miktar kar var, ama ceset ha bugün ha yarın ortaya çıkacak. Ortaya çıktığında, kesinlikle Wyatt'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bana Wyatt'ın katil olduğundan ya da cesedin orada bulunduğundan nasıl bu kadar emin olduğumu sorma. Ceset bulununca, tanık meydana çıkacak ve ifadesi alınacak. Bu an gelene kadar, onun adını açıklamamaya yemin ettim.”

YIRMİNCİ BÖLÜM

Balkona dirseklerini dayamış olarak duran Mitchell, açıklardan geçen ve kuzeye doğru seyreden bir yolcu gemisinin ışıklarını izleyerek içerde giyinmekte olan Kate'in hazırlanmasını ve kumarhancıye gidecekleri anı bekliyordu.

İlk sevişme nöbetinin ardından, bir şeyler yemek için kalkmış; daha sonra tekrar yatağa girip seviştikten sonra derin, bitkin bir uykuya dalmışlardı. Kollarında Kate'le uyandığında güneş çoktan batmıştı. Orada uzanırken kendini tamamen doymuş ve bütünüyle rahattmış hissediyordu, halen de aynı duyguları yaşamaktaydı.

“Üzgünüm seni çok beklettim,” dedi Kate.

Mitchell doğrulup ona doğru döndü ve dingin tebessümü, minnettar bir gülümsemeye dönüştü. Kate Donovan göğüs kısmı vücuduna iyice oturan, sade görünümlü siyah, etek uçları dantelli, askısız, kısa bir elbise giymiş; ayaklarına, topukları küstahça yüksek, ince kayışlı sandaletler geçirmişti. Üzerindekiler vücudunun muhteşem kıvrımlarını, parlayan tenini, gürl saçlarını ve uzun, çok uzun bacaklarını tümüyle ortaya çıkarmıştı. Bakışları onun bacaklarına odaklandığında, Mitchell başını geriye yasladı, şu ana dek gördüğü en güzel bacaklar karşısında şaşkınlığını gizleyemedi gülümsedi.

Kate, “Şaşırtıcı derecede iyi görüldüğüm için mi, yoksa giysim sana komik geldiği için mi gülüyorsun?” diye takılırken sesi biraz endişeliydi.

“Gülümsüyorum, çünkü olağanüstü bacaklara sahip ol-

duğunu anladım,” diye karşılık verdi Mitchell başını eğerek, “ve... onları daha önce hiç görmemiştim.”

“Her ikisini de eskiden beri kullanırım,” dedi Kate, alaycı bir tavırla. “Aslında, biz yataktayken de vücuduma bağlı olduklarımı hatırlıyorum.”

“Biz yataktayken onlara uzun boylu bakamayacak kadar yakınındaydım.”

Kate ona doğru yürüyüp arkasını döndü. “Fermuarımı sonuna kadar çekebilir misin?” diye sordu, ona yardımcı olmak için saçlarını arkasından kaldırarak. “Ben uzanamıyorum da.”

Mitchell geçmişte başka kadınlara da defalarca aynı yardımında bulunmuştu, ancak Kate’in korunmasız ensesine baktığında, kendisini şaşırtan bir zevk hissetti ve anlam veremediği bir mahremiyet duygusuna kapıldı. Fermuarı tutup yuvarkanı çektiğinde, Kate onun bacakları hakkındaki yorumuyla dalga geçti. “Tahmin edeyim,” dedi, “sen bacak fetişistisin değil mi?”

Normal olarak, Mitchell duraksamadan ya da düşünmeksiz ‘evet’ diye yanıtlardı, ancak anlayamadığı bir nedenle, böyle bir soruyu, özellikle de onun gibi bir kadının sorması kendisine çok yanlış göründü. Ellerini onun omuzlarında gezdirerek eğildi ve kadını yanağından öptü. “Bu bahsi kapatım,” diye fısıldadı.

Kate yavaşça dönerek ona baktı. Aslında sormaya tenezzül etmeyeceği bir soruya cevap vermemişti -zaten kendisi de kadın vücudunun hangi bölgelerine karşı özel bir ilgisi olduğunu merak etmiyordu. Esasen, şu anda, Mitchell’ı bir bütün olarak ‘özel ilgi alanına’ sokmak istiyordu. “Güzel cevap,” dedi Kate, erkeğin gözlerine bakıp gülümseyerek.

“Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm.”

Mitchell’in onu götürdüğü kumarhane adamın Felemenk kesiminde bulunuyordu; üyelerin şaşırtıcı sayıda farklı dil konuştuğu ve masalarda oldukça büyük oyunların döndüğü özel bir kulüptü. Oraya giderlerken yolda, Mitchell kumarha-

neyi ‘Avrupa tadında’ diye tanımlamıştı. İçeri girdiklerinde, Kate bu tanımlı seçkin, kültürlü ve zarif bir ortamı anlatmak için kullandığını anlamıştı. Kate, bu ortamın Mitchell’a çok uygun olduğunu düşündü. Özel dikilmiş çok şık gri takım elbisesi, koyu gri gömleği, mat gri kravatı ile seçkin bir görünümün ve baştan aşağı kendinden emin olma duygusunun sembolü gibiydi adeta.

Amerika’daki kumarhanelerle aralarındaki tek benzerlik, her ikisinde de kumar oynamanın yasal olmasıydı. Aslında, buna benzer kumarhaneleri, sadece Monaco gibi yerlerde çekilmiş filmleri izlerken görmüştü.

Buna benzer bir yerde ya da bu gibi insanların arasında hiç bulunmamış gibi görünmemeye çalışan Kate, önlerinde bol miktarda fiş bulunan zengin adamlarla, boyunlarında ve bileklerinde parlayan mücevherlerle donatılmış, bakımlı kadınların bulunduğu bakara ve rulet masalarının yanından geçti.

“Özel bir şey mi arıyorsun?” diye sordu Mitchell.

“Evet,” diye yanıtladı Kate, bir kahkaha atarak, “James Bond’u.”

“Bu gece benimle idare etmek zorundasın.”

Kate hiç tereddütsüz, “Bunu yapabilirim,” diye karşılık verdi.

Mitchell gülümsedi; yürümeye devam ederlerken kolunu ona dolayarak, “Demin hangi oyunu tercih ettiğini soruyordum,” diye açıkladı.

“Oynayınca para kazanabileceğim herhangi bir oyunu tercih edebilirim.”

“Öyleyse şimdi çıkabiliriz,” diye takıldı ona Mitchell.

“Kart oyunlarında oldukça şanslıyım,” dedi Kate samimiyetle. “Oyun makinelerinde de gayet iyiyimdir. Barbut oynanan masalarla da aram hiç fena değildir.”

“Yirmi birde şansın açık mıdır?”

“Değişir.”

Yirmi bir oynanan bir masada iki boş yer buldular. Kate alt limitin yüz dolar olduğunu görünce içinden ürperse de, küçük el çantasını açtı ve oturmadan önce kararlılıkla beş

tane yüz dolarlık gezgin oyuncu fişi çekti. "Önce bunları nakde çevirmem gerek."

"Ben de tam seni geri götürmeyi ya da buraya hiç getirmemiş olmayı düşünüyordum."

"Senin paranla kumar oynayamam. Babamın bana öğrettiği şeylerden biri de, bir kadının *daima* kendi parasıyla kumar oynaması ya da hiç oynamamasıdır."

"Babanın çok garip fikirleri varmış," dedi sertçe Mitchell. Kate dönüp yakınlardaki kasiyer camekânına doğru yürüdü. Mitchell yüzünde bilinçsiz bir tebessümle, onun doğal zarafetini; omuzlarından koyu kıvrımlar halinde sırtına dökülen, ateş rengi saçlarının dalgalanarak renk değiştirmesine hayran kalarak izledi onu.

Mitchell'in sağ tarafında oturan adam, "*Belle femme*," diye hayranlığını belirtti; onun bakışları da Kate'in üzerindediydi.

"Evet güzel," diye karşılık verdi Mitchell. Kâğıtları dağıtan kişiye işaret etti ve kişisel kredi sınırı dışında para çekebilmek için normal masa formunu imzaladı. O dağıtıcıya, "Genç bayanın önündeki fişler azaldığında, fişlerinin bitmesine özen gösterin," diye talimat verirken, adam da kendisine fişleri uzatmaya başlamıştı.

"Elbette, Bay Wyatt."

Bir saat sonra, Kate iki bin dört yüz dolar öndeydi ve Mitchell arkasına yaslanıp Kate'i oynarken izlemek için oyunu bırakmıştı. Genç kadının ilk dakikadan itibaren, ne zaman başka bir kart isteyeceğini ne zaman elini koruması gerektiğini ve ne zaman, iki katı, diyeceğini açıkça bildiği her halinden belliydi. Genel usulü takip ettiğinde, sayısız defa kazandı ancak Mitchell'i esas etkileyen şey, fanteziye kaçıp, yapması gerekenin tam tersini yaptığında da hâlâ kazanıyor olmasıydı. Bu sezgisel fanteziler, diğer oyuncuların onun hareketlerini tahmin etmelerini zorlaştırıyor ve sonuç olarak ellerini bozuyordu. Dağıtıcıya fişlerini uzatıp, "Bunların nakde çevrilmesini istiyorum, lütfen," dedikten sonra masada kendisiyle oturan dört adama dönüp samimiyetle, "Ellerinizi bozduğum için özür dilerim. Sahip olduğum önsezileri inkâr etmem çok

zor," demişti. Kate'in sonradan bunu hatırlayıp hatırlamadığını merak etti Mitchell.

Biraz önce Mitchell ile konuşan Fransız, Kate'e dişlerini göstererek güldü ve saf bir minnet duygusuyla elini öptü. "*Elle est une très belle femme*," dedi Mitchell'a. Şaşkınlık içinde buna ne anlam vereceğini bilemeyen Kate, kazandıklarını toplarken, adam kendisine aynı dilde karşılık veren Mitchell ile neşeli bir şekilde Fransızca konuşuyordu.

"Bu ne anlama geliyordu?" diye sordu Kate, oradan uzaklaşırken.

"Senin sadece çok güzel olmadığımı, yirmi birde de çok şanslı olduğumu fark etmiş."

"Daha fazla şey söyledi. Sana bir soru sorduğumu anladım, çünkü kafanı kaşydın ve ona daha mesafeli bir sesle karşılık verdin."

Mitchell ona gülümsedi. "Sesim mesafeli miydi? Bu çok kaba bir hareket ve ben çok nadiren kabalaşırım."

"Sana ne sordu?" diye ısrar etti Kate.

"Onun yanına geçip yalnızca güzelliğinden değil, şansından da istifade etmeme izin verir misiniz, diye sordu."

Kate nezaketsiz bir homurtu çıkardı ve başını sallayarak, "Kart zampara," dedi, "tam bir moruk." Bu sözler karşısında Mitchell kahkahayla gülerken, içinden gelen çocukça bir isteği basturmaya çalışıyordu -onu herkesin önünde kollarının arasına alma isteğini.

"Ona ne dedin?"

"Doğrudan çevirmek zor."

"Bir dene."

"Kötü bir çeviriyle, ona, kart zampara ve tam bir moruk dedim."

Kate de bir kahkaha attı, ama kanmamıştı. "Dediğin bu değildi."

Mitchell başını eğdi ve onun yanağını öperken, "Ona kendi kızını bulmasını çünkü benim kızını kendisiyle paylaşmama yacağımı söyledim," diye fısıldadı. Sonra doğruldu ve sanki aklındaki en önemli şey onu yanağından öpmekmiş gibi yürümeye devam etti.

Kate, onun kendisinden 'benim kızım' diye söz ettiğini duyunca kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Aslında yalnızca bir hitap biçimi olduğunu bildiği için buna herhangi bir anlam yüklemekten vazgeçti. Kazandıklarının yarısını kaybetmesine rağmen, akşamın geri kalanını harika geçirmişti.

Mitchell, yine her konuda yaptığını yapmış, herhangi bir hırs belirtisi göstermeden oynamıştı. Kate'i asıl etkileyen şey ise, kendisine açıkça pas veren birkaç kadına karşı gösterdiği tepkiydi. İfade­siz bir yüzle, sanki kadınlar orada yokmuş gibi davranmıştı. Ya buna çok alışık olduğu için onları gerçekten fark etmemişti ya da lezzetli bir cinsel şölen gibi izlenmekten hoşlanmıyordu. Kate ikincisinin doğru olmasını tercih ederdi.

Gece yarısından kısa bir süre sonra, kumar oynamaya son verdiklerinde, kumarhanenin birinci katındaki, küçük bir grubun bir erkek soliste eşlik ettiği, samimi havası olan, küçük salonda durakladılar. Solist, "The Way You Look Tonight" şarkısının nakaratını söylemeye başladığında, boş bir masa buldular. Kate, Mitchell'ı otururken, ceketinin düğmesini çözerken, sandalyesinde arkasına yaslanırken ve uzun bacaklarını uzatırken izledi. Onun bu yakışıklı ve belirli bir kesime hitap eden özel bir kumarhanede son derece rahat görüntüsü Kate'in kalbine kazınırken, şarkının sözleri de Mitchell'ın etrafında uçuşup onu bir tablo gibi çerçeveye aldı. Genç kadın yüzündeki hayran gülümsemeyi gizlemek için, dirseklerini masaya dayayıp çenesini avuçları içine alarak kirpikleri arasından seyretti onu.

Kısa bir süre sonra Mitchell, bir garsonun çoktan kendileriyle ilgilenmiş olması gerektiğini açıkça belli ederek, kaşlarını çatıp başını kaldırarak sağ tarafına baktı. Karşılıklı yönlerden onun işaretini gören iki garson belirdi, çağırısına karşılık vermek için telaşla geldiklerinde neredeyse birbirlerinin üzerine devrileceklerdi. Kate kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Babasının restoranındaki deneyimleri dolayısıyla erkek müşterilerin garsonların dikkatini çekmek için kullandıkları tüm işaretlere -en kaba harekettten en çekingenine ka-

dar- alışık ve hem 'kullandığı stil' hem de 'işaretin etkinliği' bakımından, Mitchell'a mümkün olan en yüksek notu verdi.

"Konyağa ne dersin?" diye sordu Mitchell, garson yanından beklerken.

"Güzel, teşekkür ederim," dedi Kate, yalnızca bir yudum almayı tasarlayarak. Gözlemleri sonucunda yaşadığı şaşkınlığı hâlâ üzerinden atamadan başını çevirip solisti izlemeye koyulurken gülümsüyordu.

Kate'in gülümsemesi, içki siparişini veren Mitchell'ın dikkatini çekti. "Bu şarkıyı çok mu seviyorsun?"

Kate onaylarcasına başını salladı.

"Özel bir sebebi var mı?"

Bu gülümsemenin asıl nedenini açıklayamayan Kate, gözlerini kıstı ve eşdeğerde gerçekliğe sahip başka bir olay anlattı. "Ben on üç yaşındayken, Michael Buble, büyükbabası ile Şikago'yu ziyarete gelmiş ve tamamen şans eseri bir akşam yemeğini bizim restoranda yemişlerdi. Michael'ın büyükbabası, babama büyük bir gururla Michael'ın müzik kariyerine Kanada'da devam edeceğini söylediğinde, babam onun 'Birleşik Devletler'deki ilk sahne deneyimini' bizim barda gerçekleştirmesini teklif etti. Michael o zaman henüz on altı yaşındaydı, fakat öylesine etkileyiciydi ki, babam onu dinlemem için beni alt kata indirmişti."

"Ve?" dedi Mitchell, Kate'in utandığını görünce.

"Ve Michael, şu anda bizim dinlemekte olduğumuz şarkıyı söyledi. Aslında, benim için söyledi."

"Kıskanmam gerekir mi?"

"Tabii ki," diye takıldı Kate yüzünde canlı bir tebessümle.

"O andan itibaren ve orada ona âşık olmuştum. Onu şarkı söylerken gördüğüm sonraki yer ise Carnegie Hall'dü."

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği halde, Mitchell'a kendisiyle ilgili bir hikâye daha anlattığı için aptal gibi hisseden Kate, gözlerini masaya indirdiğinde ellerinin Mitchell'ın ellerinin hemen yanında durduğunu ve aralarında çok kısa bir mesafe olduğunu fark etti ve Mitchell'ın uzun parmaklarına bakarken büyülenmiş gibi hissetti. İçinden ken-

đine saf ve ahmak yaftalarını yapıştırarak gözlerini başka bir yöne doğru kaydırdı.

Mitchell da başını eğmiş, tıpkı Kate gibi, bakışlarını dikkatle yan yana duran ellere odaklamıştı. Yavaşça elini kaldırdı ve Kate'in elinin üzerine koydu.

Kate, bütün vücuduna yayılan bir heyecan hissetti. Yutkunarak Mitchell'ın ne yapacağını merak ederek bekledi. Mitchell, onun elini artık daha sıkı tutuyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mitchell'ı bulmak için gözleriyle suyun yüzeyini tarayan Kate, dalgın bir şekilde bacaklarındaki kumu temizledi ve odalarından getirdikleri uzun giysiye uzandı. Gece çok hoştu fakat ıslak havlunun içinde artık soğuktan çok, korkudan titremeye başlamıştı.

Kumarhaneden çıktıklarında, Mitchell, Kate'e Maho Koyu'na gidip, kumarhanede kazandıklarını, kulüplerden ve kumarhanelerden çıkanlara hizmet etmek için gece geç saatlere kadar açık olan şık bir butikte harcamayı önermişti. Kate ise bunun yerine otele dönüp yüzmeyi teklif etmişti. Bunu ileri sürerken, yarım saat kadar, derinliği bir buçuk metreden sığ tuzlu suda aylakça uzanıp yatmayı tasarlamıştı. Böylece yaptılar, ancak Kate sudan çıkmaya hazırlanırken, Mitchell yüzüp egzersiz yapmak istediğini söyledi.

Bunu söyledikten sonra da var gücüyle yüzmeye başladı ve sanki iblisler kovalıyormuş gibi suda büyük bir hızla ilerledi. İlk başta onu hayranlıkla izleyen Kate, birkaç dakika sonra Mitchell'in görüş alanından çıktığını fark edince, başına ters bir şey gelmesinden endişelenmeye başladı.

Paniğe kapılmamaya çalışarak, ay ışığının aydınlatığı suda gözleriyle onu aramaya devam ederken giysisini kollarından geçirdi ve önünü ilikledi. En sonunda, suda bir karaltı gördü ve hafifçe rahatlayarak sezlonga oturdu.

Mitchell hakkındaki endişesinden sıyrıldıktan sonra, dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu.

Başını arkasına yaslayarak, titreyen yıldız ışıklarıyla kaplı siyah bir sateni andıran gökyüzüne baktığında, içinde derinlerde bir yerde babasının varlığını hissetti. Babası sanki yanında belirmiş de, kollarını ona dolayıp tatlılıkla, sıcacık, güçlü ve tanırsal bir kutsamayla kendisini sarıp sarmalamış gibiydi. Kate bu duyguya kendini öylesine kaptırdı ki gözlerine dolan yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı.

Kate gözyaşlarını sildi ve Mitchell'a bakmak için suya doğru eğildi. Kendisine doğru düz bir şerit çizer gibi hızla yüzüyor, karanlıkta yalnızca omzu ve kolları görünüyordu.

Ve Kate tam bu anda babasının ruhsal varlığının sahiden de yanında oturduğunu ve kendisiyle birlikte gülümseyerek Mitchell'ı izlediğini fark etti.

Bunun bir anlamı, ne olursa olsun, eninde sonunda Kate ile Mitchell'ın bir araya gelcekleriydi. Kate'in en başından beri ona karşı bu kadar açıklanamaz, büyüü bir yakınlık hissetmesinin nedeni de buydu. Mitchell'ın dokunaklı itirafı geldi aklına: *Dün gece senin hissettiklerini ben de hissettim.* Tanışıp âşık olmaları yazgılarında vardı, ancak her an değişebilen kaderin elindeki ipler, olması gerektiği gibi tutulmuyordu.

Tekrar gözündeki yaşları silerek gökyüzüne bakan Kate, "Teşekkürler babacığım. Seni çok özölüyorum," diye fısıldadı.

Babasının yanında olduğu hissi biraz hafiflemiş olsa da, Mitchell'ın suda doğrulup ayakuçlarına basmasından kısa bir süre sonrasında kadar devam etti. Mayosu kaslı beline yapışan Mitchell, elleriyle saçlarını düzeltirken heybetli omuzlarından ve uzun bacaklarından sular süzölüyordu. Onun vahşi çekiciliğine kapılan Kate başını salladı. Gülümseyerek, gözlerini tekrar yıldızlara çevirip, *Bu kadar yakışıklı birini bana vermen için sana ne gibi bir iyilik yapmış olabilirim?* diye geçirdi içinden.

Mitchell onun uzattığı havluyu alırken, genç kadının yüzünü çevreleyen ve omuzlarına dökülen ıslak saçlarını okşama isteğini bastırmaya çalışıyordu. Saçları bu şekildeyken, Kate çok sevimli görünüyordu. Aslında bu hali, restoranda

ilk karşılaştıkları andaki görüntüsünün aynısıydı. "Merhaba," dedi Mitchell gülümseyerek.

Kate ona gülümseyerek karşılık verdi. "Jamaika nasıldı? Oralarda hiç köpekbalığı gördün mü?"

Onun bu alaylı sözlerine gülümseyen Mitchell, havluyla göğsünü ve kollarını kurulamaya başladı. "Burada bir haftadır yan gelip yattıyorum," diye açıklık getirdi, "Biraz egzersize ihtiyacım vardı."

"Genellikle egzersiz yapmak için mi yüzersin?"

Mitchell başını salladı. "Benim için çahşan ve dövüş sanatları uzmanı olan bir adam var. Çoğu zaman onunla çalışarak egzersiz yaparım."

"O adam sana ne gibi bir hizmet veriyor?"

"Özel şoförüm."

"Özel şoförün," diye tekrarladı Kate, bunu biraz düşünerek. "ve aynı zamanda da koruman mı?"

"Kendisi öyle olduğunu düşünüyor," diye yanıtladı Mitchell, bacaklarını silmek için eğilerek.

Mitchell havlusunu bir kenara bırakıp uzun giysisini alana dek bekleyen Kate, kendini biraz rahatsız eden bir soruyu sormadan biraz durakladı. "Nasıl bir iş yapıyorsun ki, korumaya ihtiyaç duyuyorsun?"

"Avrupa'da, özel şoförlerin aynı zamanda koruma gibi görev yapmaları oldukça yaygındır."

Onun bilerek ya da bilmeyerek yaptığı işi söylemediğini fark eden Kate, bir gece önce de Mitchell'ın bu konu hakkında tek kelime konuşmadığını düşündü. Aynı yatağı paylaşmışlardı ve Kate her geçen dakika ona daha fazla bağlanıyordu. Onu daha iyi anlamak için Mitchell hakkında daha fazla şey öğrenmek için canını verebilirdi. Sahilden geçerek, odaların açıldığı terasların yanındaki basamakları hızla çıkarırken, "Nasıl bir işin var?" diye sordu Kate.

"Para kazanma işindeyim," diye karşılık verdi Mitchell, kendisine bu soruyu yöneltten birçok insana verdiği basmakalıp cevabı tekrarlayarak; fakat daha sonra Kate'e meraklı bir yabancı gibi davrandığı için kendini kötü hissetti.

“Ticari bir faaliyetin içinde değilim,” diye açıklık getirdi. “Bunun için fazlasıyla eğilimli olsam da, yeteneğim olmadığını düşünüyorum. Ticari faaliyetler yürütme yeteneği olan kişilerin tasarılarına ve üstün kabiliyetlerine maddi yatırım yapıyorum.”

Kate, ellerini cebine sokarak sonraki sorusunu düşündü.

“Hangi tasarımlara ve kişilere yatırım yapacağına nasıl karar veriyorsun?”

“Akıllı bir tahmin yapmaya giden yolda, vereceğim karar, kısmen bilgiye, kısmen de içgüdülere dayandırıyorum.”

Kate, onun ses tonundan bu konuşmaya bir son vermek istediğini anladı. Onu konuşturmak için çabalyor gibi bir izlenim vermek yerine, alaylı bir gözlem yapıyormuş gibi görünmeye özen göstererek, “Birinin bir şeyi yaparken içgüdüsel yetkinliği varsa, bence buna yetenek denir.”

“Benim açımdan, gerçek yetenekten çok, bir meleke.”

“Bu yetiyi nasıl elde ettin?”

Mitchell durdu, döndü ve yüzünde tahammülsüzlük ifadesiyle kaşlarını çatarak Kate’i inceledi. “Bir danışmanım var, Stavros Konstantatos.”

Aynı zamanda dünyanın en zengin insanlarından biri olarak da bilinen münzevi, kendini yetiştirmiş, Yunanlı çok zengin ve nüfuzlu iş adamının adını duyunca Kate’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bir adada her yere diktiği muhafız alayı üyeleriyle yaşayan ve yatı torpidolarla donatılmış olan adamdan mı bahsediyorsun?”

Mitchell’in direnci şaşkınlığa dönüştü. “Torpidolarla değil, uçaksavar toplarıyla,” dedi, parmaklarını Kate’in parmaklarına dolayıp, tekrar yürümeye başladıklarında onun elini tutarak. “Oğlu, Alex, yatılı okulda oda arkadaşım. Bir yıl, Alex, kış tatilinde, Stavros’un her yemek vaktinde iş konuşmalarını dinlerken ‘tek başına sıkıntıdan ölmek’ ve tatili beraber geçirmek için beni adalarına davet etmişti. Birçok zengin çocuğu gibi, Alex para kazanmakla değil, para harcamakla ilgileniyordu.”

Kate, Mitchell’in kendini “zengin çocuğu” kategorisi di-

şında tuttuğunu fark ettiyse de, bu gözleminin çok da üzerinde durmadı. Samimiyetle, “Alex’in babası gerçekten her yemek vaktinde iş hakkında mı konuşuyordu?” diye sordu.

“Stavros bir şekilde sürekli işle ilgili konuşuyordu,” dedi Mitchell gülererek, “ama ben sıkılmaktan çok, büyülenmişim. Tabii bunu fark etti ve galiba benim bu tavrım, Stavros’un Alex’i unutmamasına neden oldu. Bir sonraki tatil döneminde, beni tekrar adaya getirmesi için Alex’e ısrar etti. O zamandan beri Stavros’u iyi tanırım. Yıllar geçtikçe beni kanatları altına aldı ve onun görüşlerini kavrayıncaya kadar yetiştirdi. Üniversiteyi bitirdiğimde, ‘ondan aldığım eğitimi tam anlamıyla sonuçlandırmam için’ bana doğrudan kendisinin altında çalışabileceğim bir iş buldu. Açıkçası, kendi anlaşmalarımı yapmama izin vererek, kâr ya da zararda benim de pay sahibi olmamı sağladı.”

“Ne muhteşem bir adammış. Böyle bir deneyim yaşadığın için çok şanslısın.”

Mitchell onaylar gibi başını salladı. Stavros’un karısının, on yedi yaşından beri kendisini baştan çıkarmaya uğraştığını söylemedi. Eski, daha az ‘muhteşem’ deneyimlerine yol açan sınıf arkadaşlarının varlıklı ailelerinden de -oğulları, tatili beraber geçirmek için Mitchell’ı evlerine davet ettiğinde kendisiyle tanışan, cana yakın, terbiyeli ebeveynler- bahsetmedi. Hepsi de kendisine, ebeveynlerin daima sorduğu korkutucu soruları -nereli olduğu ve akrabalarının kimler olduğu hakkında sualler- yöneltirdi. Ailesi ya da buna benzer bağları bulunmayan dışlanmış biri olduğunu anladıklarında gençlikle, son derece şüpheli ve sakıncalı bulunduğu amaçlar uğruna, oğullarının yaşamına yavaş yavaş girmek isteyen bir fırsatçıymış gibi davranırlardı Mitchell’a.

İşlerinden bazıları, yatılı okulun idarecilerine giderek, oğullarının arkadaşlık ettiği çocuğun kuşku uyandıran durumunu hakkında şikâyetlerde bulunacak kadar ileri gitmişti. Cevap olarak kendilerine, Mitchell’in Amerikan geleneklerine ve kurumlarına karşı etkileyici bir biçimde saygı duyan ‘burslu bir öğrenci’ ve ‘yetenekli bir atlet’ olduğu anlatılırdı.

Mitchell bunu şikâyetinde bulunan ebeveynlerin oğullarından öğrenirdi.

Kate'in yanında yürürken, yatılı okul yılları boyunca bir sınıf arkadaşının ailesi tarafından 'Şikagolu Wyatt'lar' ile herhangi bir bağlantısı olup olmadığının kaç defa sorulduğunu anımsamaya çalıştı. Her seferinde, hayır diye karşılık vermesi ne kadar alaycı bir yaklaşımdı. Şu anda gerçek cevabın, evet olduğunu kendine kabul ettirmek için bu kadar çaba sarfetmesinin nedeni de yıllardır benimsediği bu yaklaşımdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Mitchell'in kolları arasında yatan Kate, gün ağarmak üzereyken yavaş yavaş aydınlanan gökyüzünü izliyordu. Yüzmeden döndüklerinde, duşa girdikten sonra aklıktan ölmek üzere olduklarını fark etmişlerdi. Beraber yedikleri çilekli kreplerden ve *benedict usulü* yumurtadan arta kalanlar hâlâ kahve masasının üzerinde duruyordu.

Daha sonra, yatağa girdiler, ancak Mitchell'in aklında uyumak yoktu. Daha önceki birleşmelerinde şiddetli bir arzuyla dışa vuran sevişme hevesi tamamen şekil değiştirmişti. Şimdi onu, daha önce keşfedilmemiş dolambaçlı, erotik yollardan doruğa ulaştırmak için, tahrik eden fısıltularla yönlendirerek, yakıcı bir şehvetle ağır ağır orgazma götürüyordu. Kate sonunda, kolları arasında kıvranarak, kendinden geçerken defalarca "Lütfen," diye fısıldadı.

Kate titreyerek son kez sarsıldıktan sonra Mitchell oksayışlarının temposunu değiştirdi ve Kate'in vücudu gerilmiş bir yay gibi yukarı doğru yükselirken, orgazmını Kate'in içinde yaşadı. Kate kendi inlemelerini duydu, Mitchell'a sarıldı ve yalnızca coşkulu bir cinselliğin değil, aynı zamanda yüksek derecede tinselliğin de hâkim olduğu bir anı yakaladı.

Daha sonraları, bu anı hatırladığında, Kate kendini mükemmel bir özel öğretmenden ders alan acemi bir öğrenci gibi görmüş olabilirdi. Ancak orgazmdan sonra, vücutları birbirine sınıksız yapışmış yatarken uzun bir süre yüzü onun boynuna gömülü olarak yatan Mitchell da bu sevişmeden son derece etkilenmiş gibi görünüyordu.

Şu anda bile, güneşin doğuşunu izlerlerken, Mitchell'in eli, onun kolu etrafında kıvrılmış, başparmağıyla tenini okşamaktaydı. İkisi de gevşemişti, sessizlik içinde geçirdikleri zaman dilimleri uzamaya başlamıştı, ancak gökyüzü aydınlanmaya başladıkça, yeni günün şafağı, Kate'in bütün keyfini kaçırmış, Evan hakkında endişelenmeye ve suçluluk duygusuna kapılmaya başlamıştı.

Dün kumarhancyc gitmek için giyinene kadar onu aramayı ertelemişti, çünkü o vakitten sonra Evan'ın kulüpte tenis oynayamaya başlayacağını biliyordu. Ona bıraktığı sesli mesajda kendisine kesinlikle kızgın olmadığını, komşu adaları gezerek harika vakit geçiriyor olduğu için herhangi bir endişeye kapılmasına ya da suçluluk hissetmesine gerek olmadığını belirtmişti. Ona söylediklerinin tümü doğruydu, fakat söylemediği şeyler, mesajını bayağı, affedilemez bir aldatmaya çevirmişti. Öte yandan, beraber oldukları bunca yılın ardından ve özellikle de Evan evlilik konusunu açmışken, ona telefonda veda edemezdi. On gün sürmesini planladıkları tatilin sona ermesinc yalnızca dört gün kalmıştı. Eğer davası ertesi güne ya da daha sonraki bir güne kadar uzarsa, Anguilla'ya geri dönmeyinc kesinlikle anlamını yitireceğini düşünenecekti.

Onun tavırlarındaki değişimin farkına varan Mitchell, hayatının en heyecan verici, tatmin edici cinsel deneyimini paylaştığı kadına baktı. Omuzlarına ve göğüslerinin üzerine dökülen kızıl kıvrımlar vahşice dağılmıştı; porselen gibi yanaklarında hâlâ sevişmelerinin şiddetini gösteren kızarıklıklar vardı, ancak oldukça düşünceli görünüyordu. Mitchell'in zihninden, onun muhtemelen erkek arkadaşını düşündüğü ve Evan'ın bugün dönüp dönmeyeceğini merak ettiği geçti. Kendisi de aynı şeyi düşünüyordu.

"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"

Kate yastıkta başını çevirdi. "Ciddi bir şey değil. Zaten seninle ilgisi yok," dedi. Bir süre sonra gülümseyerek, "Hiç evlendin mi?" diye sordu.

Bu soru, genellikle Mitchell'in ihtiyatlı bir tepki vermesi-

ne neden olurdu, ancak sevişmeleri sona erdikten sonra, yataкта uzanırken birbirlerine, arasında bağlantı olmayan sorular sorup duruyorlardı. Ne de olsa, cinsel birliktelik yaşamış iki kişiydiler ve birbirlerine karşı bir şeyler hissediyorlardı, ama ilişkilerinin somut bir adı yoktu. Şimdiden hobileri, en sevdikleri yemekler, en az beğendikleri politikacılar ve buna benzer şeyler hakkında bilgi alışverişinde bulunmaya başladıkları için, onun bu sorusu Mitchell'a son derece makul geldi. "Evet, sen?"

"Hayır," dedi Kate.

Mitchell'in cevabının önceki sorularla cevapların aksine biraz açıklama gerektirdiğini kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak belli eden Kate, yüzünde beklenti ifadesiyle ona baktı.

"Stavros'un kızı, Anastasia ile üç yıllık bir evliliğim oldu," dedi Mitchell. Bu, Kate'i tatmin etmemişti. Mitchell'a cephe-den bakacak şekilde dönen Kate, onun mühürlenmiş dudaklarına uzanarak parmaklarıyla bastırdı. "Bu yataқта meraklan olürsem," diye uyardı, "otel yönetiminç çok fazla şey açıklamam gerekecek."

Mitchell surat asmaya çabalasa da, Kate'in yumuşacık saçı yanağını, parmağı da ağzını kaşındırıyordu, tebessümü ise karşı konulamazdı. "Anastasia, Stavros'un en küçük çocuğu ve tek kızıydı," diye açıkladı, onun ısrarına teslim olarak. "Ve Stavros, Anastasia'nın kendi adına harcayabilecek kadar para kazanmasını engelleyerek, onu daima kontrolü altında ve görüş alanı içinde tuttu."

"Yunanlı bayan varis çığına dönmüş olmalı."

"Tıpkı Stavros gibi," diye karşılık verdi Mitchell. "Anastasia yirmi bir yaşına geldiğinde, özgürlüğüne kavuşup 'hayat deneyimi' kazanmaya büyük bir hevesi vardı. Esarettten kurtulmasının tek yolu evlenmekti, ancak Stavros, Anastasia için olmasa da, kendisi için uygun olan birkaçı dışındaki erkekleri onun yanına yaklaştırmıyordu.

"Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyor ve anlayabiliyorduk. Aynı zamanda birbirimizden hoşlanıyorduk. Böylelikle bir anlaşmaya vardık. Evlendik ve arzu ettiği bütün hayat deneyimlerini yaşayarak biriktirmesine izin verdim."

“Ters giden neydi?” diye soran Kate, onun yüz hatlarını inceledi.

“Anastasia, benim onaylamayı reddettiğim bir hayat deneyimi kazanmayı istedi, biz evlenmeden önce özellikle bırakmayı düşündüğü bir deneyim.”

“Neydi bu?”

“Annelik.”

“Çocukları olmasını istediği için onu boşadın mı?”

“Hayır, o beni boşadı.”

Konunun kapandığını anlatan bu ses tonuyla uyarılan Kate, daha fazla bilgi alıp alamayacağını merak ederek bakışlarını kaçırdı. Şimdilik bunu beceremeyeceğine karar verdi ve zaten kaçmış olan keyiflerinin daha da bozulmasını istemediğini düşündü.

Zararsız bir soru sormak için çaba sarf eden Kate, kısa bir süre sonra Mitchell’in sağ kolundaki küçük izin sebebinin merak etti. “Bu yara nasıl oldu?” diye sordu, parmaklarıyla ize dokunarak.

Onun neyi sorduğunu anlamak için aşağıya bakan Mitchell’in ses tonundaki gerginlik kaybolmuştu. “On beş yaşındayken, ince, sivri bir kılıç darbesi almıştım.”

“Bunu hemen tahmin etmeliydim.”

Mitchell’in mavi gözleri kahkahayla ısındı ve dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Elini Kate’in yüzüne götürerek, çenesindeki ize başparmağını dokundurdu ve alaylı bir sesle, “Bu şirin küçük çukur nasıl oldu?” diye sordu.

“On üç yaşındayken bir posta kutusuna tosladım.”

Mitchell bunu duyunca kahkahayı bastı ve onun çenesini öpmeye başladı, ancak başını sallayan Kate, “Ben ciddiyim,” dedi.

Şaşkınlık içinde bir ifadeye büründü. “Tanrı aşkına nasıl oldu?”

“On dördüncü doğum günümün hemen öncesinde, izin almaksızın, Cleveland’da uzun zamandır görmediğim birini ziyaret etmek için yolculuğa çıkmaya karar verdim. Bana bir araba ayarlayacağını bildiğim on beş yaşındaki bir erkek ço-

cuğu ikna ettim ve Travis sabahleyin abisinin arabasını ödünç aldı. Öğle tatilinde okuldan çıktık ve arabaya atladık. Üç mil ilerledikten sonra, Travis arabanın kontrolünü kaybetti, kaldırımın üstüne çıktık ve bir posta kutusuna çarptık. Ben de çenemi gösterge paneline çarptım.”

“On beş yaşındakilerin araba kullanmasına izin veriliyor mu?”

“Yasal olarak hayır. Bu olayı fark eden polisler geldiğinde tutuklanmamızın sebeplerinden biri de buydu.”

“Diğer gerekçeler hangileriydi?”

“Araç çalmak, okuldan kaçmak, marihuana bulundurmak ve devlet malına hasar vermek.”

Mitchell’in kahkahaları, vücudunun sarsılmasına ve omuzlarının yastıktan düşmesine neden oldu.

Mitchell tekrar kahkaha atınca, Kate dirseklerinin üzerinde doğrularak, “Haksızlığa uğramıştık,” diye çıkıştı “Evet, öyleydi. Travis, abisine onun arabasını aldığını söylemeyi unutmıştu, bu nedenle de abisi arabasının çalındığını bildirmişti. Ve marihuana da bize değil abisine aitti.”

“Gözümdeki koro kızı imajın çok büyük değişiklikler geçiriyor.”

“Bunlar benim vahşi çocukluk dönemlerimdi. Her neyse, aynı gün içinde sona erdi.”

“Neden?”

“Çeneme dikiş atılması için hastaneye götürülmem gerekti ve doğal olarak, hastaneden babamı çağırdılar. O kadar korkmuş ve küplere binmişti ki, restorana dönene kadar bana sürekli bağardı. Geri geldiğimizde, beni üst kata gönderdi ve iki ay boyunca cezalı olduğumu söyledi. O hafta on dördüncü yaş günüm için vermeyi planladığı partiyi iptal edeceğini ve sakinleşip daha düzgün düşünebilmeye başladığında bana vereceği cezaların artacağını söyledi. Daha sonra çalışma odasına girdiğinde kapıyı öyle bir çarptı ki neredeyse kıracaktı.”

“Zavalı küçük vahşi çocuk,” diye alay etti Mitchell, başparmağıyla çenesindeki ize dokunarak. “İki koca ay boyunca cezalandırılmış.”

“O iki ay boyunca hiç de cezalı biri gibi hareket etmedim. Bana ceza verdiği için ve dikiş atılırken bağırduğu için ona son derece kızgındım. Üst katta birkaç dakika gezindim daha sonra gizlice alt kata indim ve kısa süreliğine bir kız arkadaşımın evine gitmeye yeltendim. Arka kapının önündeki merdiven boşluğunda parmaklarımın ucunda ilerlerken, babamın çalışma odasından bir ses işittim, donup kalmama neden olan bir ses.”

“Nasıl bir ses?”

“Hüngür hüngür ağlama sesi,” dedi Kate. “Odasının dışındaki bir duvar aynasından onun yansımalarını görebiliyordum. Masasında oturuyor, elleriyle yüzünü kapatmış hıçkırarak ağlıyordu. O kadar güçlü ve yılmaz bir adamdı ki, bana sanki hiçbir şey onu ağlatamaz gibi gelirdi. Hayatımın en buruk anıydı bu.”

“Peki, sen ne yaptın?”

“Tekrar yukarı çıktım ve iki ay boyunca cezamı çektim. Bir daha asla okuldan kaçmadım ve o günden itibaren beladan -en azından büyük belalardan- uzak durdum.”

Mitchell sessizleşti, onun anlattıklarını özümseyerek Kate’in yaşamının üç boyutlu bir resmini çıkarmaya çalıştı, ancak onunkine uzaktan yakından benzeyen bir arka plana sahip olan hiç kimseyi tanııyordu.

“Annenden hiç söz etmedin,” dedi Mitchell en sonunda.

Kaşlarını kaldıran Kate, “Sen de annenden hiç söz etmedin,” diye karşılık verdi.

“Annen hayatta mı?” diye ısrar etti Mitchell.

“Sen bana anlatmadan, anlatmayı reddediyorum.”

“Bence öyle ya da böyle nasılsa anlatacaksın.”

“Kerpetenle ağzından çekerek alamazsın ya.”

“İki parmağımınla çekip alabilirim ama,” dedi büyük bir ağırbaşlılıkla Mitchell, elini yavaşça yatak örtüsünün altına sokarak.

“Sakin deneme...” diye uyardı Kate, bacaklarını sımsıkı kapatarak. Mitchell, ellerini kullanarak onu sırlarını ifşa etmeye yönlendirip, kendi sırlarını saklı tutmayı başarabileceğini düşünmüştü.

Parmakları Kate’in kasıklarına doğru kaydı. “Aç bacaklarını, Kate.”

“Hayır.” Genç kadın birden bu direncinin çok anlamsız olduğunu düşündü. Bacaklarındaki gerginlik azaldı ve o bir parmağını içeri doğru uzatırken nefesi kesildi. Mitchell, başparmağıyla kıvrık tüyleri okşamaya başlayınca iyice gevşeyen Kate, onun yaydığı sıcaklığa ve hoş duyguya teslim oldu.

“Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?” diye sordu Mitchell, yavaşça parmaklarıyla uyguladığı basıncı artırarak ve hareketlerini sürekli değiştirerek.

“Henüz yok,” dedi Kate, kendinden geçmiş bir şekilde kollarını onun omuzlarına dolayıp gözlerini kapayarak. Mitchell ona o kadar yaklaşmıştı ki, Kate onunla beraber hareket etmekten kendini alamadı.

“Peki, şimdi bana anlatmak istediğin bir şey var mı?”

Kate ona sıkıca sarılmıştı, kalbi küt küt atıyordu, tırnakları erkeğin sırtına saplanmıştı.

“Hayır,” dedi nefes nefese, fakat vücudu şiddetle sarsılmak üzereydi.

Mitchell durdu. “Peki ya şu anda?”

Kate çaresizlik içinde, bir uçurumun kenarındaydı, Mitchell bunu biliyordu; tam yaklaştığı sırada onu doruk noktasına ulaştırmaktan mahrum etmişti ve teslim oluncaya dek bunu ondan esirgeyecekti. Kate tamamen yanlış anlayarak, Mitchell’in kendisini tatmin ederek bir cevap alabileceğine inandığını düşündü. Oysa ki onun amacı Kate’i bundan mahrum ederek aradığı yanıtı ulaşmaktı.

Vücudu, Kate’e teslim olması için yalvarıyordu; ancak yüreği izin vermedi. Geri çekildi ve yastığına geri döndü, sessizce ve hayal kırıklığına uğramış bir biçimde, yaralı gözlerle ona baktı.

Mitchell yüzünde belirsiz bir ifade, ateş gibi yanan gözlerle ona bakıyordu. Aniden onu kollarına çekti, parmakları demin dokunup ayrıldıkları yeri buldu ve az önce onu ulaş-

maktan mahrum bıraktığı doruk noktasına doğru büyük bir hızla ilerledi.

Kate, tüyleri diken diken, ona sokuldu ve doruk noktasını geçtiklerinde yastıklara gömüldü, elini Mitchell'in ağzına ve koyu saçlarına kaydırды. "Annem Cleveland'da yaşıyor," diye fısıldadı, teslim olurken. Ancak Kate bunu Mitchell'in kazandığı bir zafer olarak kabul etse de, Mitchell zafer olarak görmüyordu.

Mitchell, kendine izah edemediği ve açamadığı, hiç de alışık olmadığı duygular içindeydi. Kate kendisi için yaratılmıştı; birbirleri için yaratılmışlardı. Ancak bugünün ya da öteki günün ardından, aralarına başka bir adam girecekti; Kate'in üzerinde kendisinden daha fazla hakkı olan bir adam...

Mitchell, beyninde çalan borazan seslerini, tellalların kendi adını haykırdıklarını, Taahhütler Kolezyumu'na çağrıldığını duydu ve uğuldayan kalabalıktan önce alanda yerini alan, kılıcı ya da kalkanı olmaksızın, yalnızca sıraları ve kırılğan umutlarıyla kendini savunmayı düşünen bir gladyatöre benzediğini hissetti. Borulardan sesler yükseliyordu ve şimdiden savunmasız ama korkusuzca kaderine doğru uzun adımlarla yürüyordu.

Kate'in eli Mitchell'in yanağında duruyordu, parmaklarıyla ağzını okşuyor, yeşil gözleri kendisini çağırıyordu. Mitchell gülümseyerek yüzünü onun eline doğru uzattı, avucunu öptü ve "Ölmek üzere olan bizler, seni selamlarız," diye fısıldadı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

102 numaralı odanın camları önündeki sandalyede, ayaklarını pencerenin kenarına uzatmış, kucagında dürbünle oturan MacNeil, esneyerek gerindi ve bezginlik içinde gökyüzündeki Karayip sularını aydınlatan pembe çizgileri izledi. Childress ve MacNeil vardiyalı uyuyorlardı ve Mac'in vardiyası yeni başlamıştı.

Otel personeli şimdiden sahildeydi; aşağıda kahvaltı için hazırlık yapıyor ve şezlongları temizliyorlardı. Erken kalkanları istedikleri yerlere götürmek için ön girişte birkaç taksi sıralanmıştı. Eğer Wyatt otelden ayrılmaya karar verirse, taksiye binmek için MacNeil'in penceresinin önünden geçmek zorundaydı. MacNeil, dün gece dürbününü kullanarak, aynı stratejik noktadan Wyatt ile Donovan'ı odalarına girene dek izlemişti.

Childress saat on birde, penceredeki izleme görevini arkadaşından devralırken, oda servisinin getirdiği kahveden bir fincan almıştı. "Buraya geleli çok uzun zaman oldu," dedi, kahvesine şeker koyarken. "Dün gece otel kataloğunu okudum ve ayak tırnaklarımın ciddi bir bakıma ihtiyacı olduğunu anladım, ayrıca aromaterapi olmadan bir gün daha geçiremem." Sonra kahvesini sandalyesinin yanındaki masaya koydu ve Mac'in oraya bıraktığı dürbünü aldı. Dikkatini çeken bir sarışını bulabilmek için yavaşça kumsalı taradı. "İşte orada, en sevdiğim şezlonguna uzanmış. Âşık oluyorum."

Şuna bak... sol kalçasının üstünde küçük bir dövme var. Dün bunu nasıl fark etmemiştim?" Daha yakın plandan bakmak için durakladı ve dürbünü ayarladı. "Bir uğur böceği... şirin değil de ne?"

"Ben bir duş alacağım," diye karşılık verdi Mac ve banyoya doğru ilerlerken otel kataloğundan ahntı yaptı: "ve muhtemem yascmin şampuanıyla yıkanacağım."

Childress aniden dönüp baktı, "Bana da bırak," dedi.

MacNeil kıkırdadı, dolabın önünde durup temiz bir gömlek ve pantolon çıkarttı, daha sonra schpanın üzerindeki cep telefonunu titreyerek çaldığı için bunları yatağa bıraktı.

Gray Elliott'ın sesi vahşi ve sert geliyordu. "Az önce William Wyatt'ın cesedini bulduk. Göğsünde av tüfeğiyle açılmış bir delik var. Cesedi Udall ailesine ait komşu çiftlikte, eski bir kuyunun içinde bulduk," dedi. Aslında..." diye düzeltilti, "biz bulmadık; çiftliği birkaç ay önce satın alan bir müteahhit, üzerinde bir miktar kar bulunan kuyunun pash kapağına ayağı takılıp tökezlediğinde farkına varmış. Ayağa kalkarken, takıldığı nesnenin kapağın altına sıkıştırılmış olduğunu görmüş. Bitişik çiftlikte olduğu için William'ın kaybolduğunu biliyormuş, bu nedenle altına bir göz atmak için kapağı kaldırmış. Bölgedeki polisleri çağırılmış. Onlar da her şeyi bize aktardılar. William'ın cesedi ve onunla vurulduğuna kesin gözüyle bakılan av tüfeği az önce bir helikopterle çıkartıldı. Silah şu anda balistikte."

"Üstünde herhangi bir parmak izi var mı?"

"Bir tane bile yok," diye yanıtladı Gray, şaşırtacak kadar kayıtsız bir sesle.

MacNeil derhal bunun sebebinin tahmin etmeye çabaladı: "Kapağın altına sıkıştırılan neydi?"

"Siyah deri bir düğme, bir erkek paltosu düğmesi büyüklüğünde ve üzerindeki iplik hâlâ duruyor."

MacNeil, "Bir düğme mi?" diye tekrarladı ve suratını asarak yatağın ucuna oturdu.

"Son derece özel, el yapımı deri bir düğme," diye açıklık

getirdi Gray, "önünde ilginç tasarımlı bir damga, arkasında ise kreatörünü açıklayan bir işaret var."

"Bunu üretten her kimse ona ulaşmayı düşünüyor musun?"

"Bundan daha fazlasını yapmamız gerekiyor. Anladığım kadarıyla buna benzer düğmeler özellikle Avrupalı terziere sipariş ediliyor ve onlar da müşterileri gereksinim duyduğunda düğmeyi sağlayabilmek için titizlikle müşterilerinin kaydını tutuyorlar."

"Avrupa büyük bir yer. Terziyi ya da düğme üreticisini bulmamız ne kadar sürer?"

"Adli tıptakiler, düğmede kullanılan derinin ve boyanın İngiliz malı olduğunu söylüyorlar, dolayısıyla ilk olarak Londra'lı terziere odaklanacağız. Şu anda zaman çok önemli. Basının, William'ın cesedini bulduğumuzu öğrenmesi an meselesi ve eğer Wyatt bundan haberdar olursa, özel jetiyle St. Maarten'den havalanıp Amerikan yargı alanından olabileceğince uzaklara gidecektir."

"Onu Şikago'ya geri döndürecek yemi ayarlayabilirsem, Wyatt'ı sorgulamak ve pasaportunu teslim etmeye zorlamak için elimde yeterince gerekçe var. Bu bize, ona paltoyu diken terziyi ya da daha iyisi, paltoyu bulmamız için gereken zamanı sağlayacaktır. Bunlardan birini ele geçirdiğimizde, onun adına imzalı bir tutuklama belgesi çıkartabiliriz. Bugünün sonunda, ben işaret verdiğimde New York'taki dairesini araştırmaları için, şimdiden New York Polis Teşkilatı ile irtibata geçtim. Roma, Londra ve Paris'te de evleri var ve her birini eş zamanlı olarak araştırmak için irtibat sağlamaya çalışıyorum, ancak Avrupa'daki yetkililer henüz benimle işbirliği yapmaya yanaşmıyorlar. Biraz daha ilerleme kaydettikten sonra kişisel ilişkilerimi kullanmaya başlayacağım."

"Onu, Donovan denen kadından ayırmak için sıkı bir yem bulman gerekecek."

"Bir planım var," dedi Gray. "Sana biraz sonra geri döneceğim. Bu arada, onu gözden kaybetme ve bozuşurlarsa Kate Donovan'ı takip etmeyi boş ver. Wyatt için yargılama yetkisi alır almaz ben Kate Donovan'la bizzat ilgileneceğim."

“Gözümüz Wyatt’ın üzerinde olacak,” dedi MacNeil.

“Mac?”

“Evet?”

“Bunların dışında, Wyatt’ın üzerinde tıpkı kuyuda bulunan düğmeye benzeyen düğmeleri olan bir palto gördüğünü söyleyen bir tanığım var.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mitchell banyodaki tıraş sabununu aldığımda Kate’in özel bardaki cep telefonu çalmaya başladı. Elindeki tıraş köpüğü kutusunu dalgın bir şekilde sallayan Mitchell, Kate balkondan içeri girip arayan kişinin numarasına bakmak için telefonu alana kadar gözünün ucuyla onu izledi. Kate durakladı, dudağını ısırды; ardından telefonu kulağına götürdü ve cevap verdi.

Mitchell, lavabodaki suyun sesinden, onun ne dediğini duyamadı, ancak Kate’in omuzları hâlâ dikti, başını eğmiş, diğer eliyle ensesini kaşıyordu. Vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla gergin ve endişeliydi. Mitchell bundan, avukatın ona St. Maarten’e gelmeyi planladığını söylediğini ya da kendisini aramadığı için ona sitem ettiğini çıkarttı. Kate telefonu açtıktan birkaç dakika sonra, görüşme sona erdi ve telefonu yerine koydu.

Bu görüşme -özellikle de bir avukatla yapılmışsa- birden patlak veren bir öfkeye mahal verecek uzunlukta değildi. Avukatlar kariyerlerini uzun ve şiddetli konuşmalarla elde ederlerdi ve bu telefon görüşmesi bir avukatın yaralanmaya başlaması için bile yeterli değildi. Geriye kalan tek mantıklı sonuç, Kate’in avukat erkek arkadaşının ona sadece Anguilla’ya geleceğini söylemiş olduğu idi ve görüşmenin kısıtlı bakılırsa, Kate de onun cesaretini kıracak bir şey söylemeye kalkışmamıştı. Bu, Mitchell’in Kate’ten beklediği bir tutum değildi.

Kate banyoya girdiğinde, Mitchell beline doladığı havluya lavabonun önünde tıraş oluyordu. Bu anın tatlı samimiyetinden şaşırarak Kate tuvalet masasına doğru eğildi ve onun boynunu tıraş etmesini izledi. Mitchell'in yüzü sabun köpüğüyle kaplıydı, siyah kaşları, uzun kirpikli koyu mavi gözleri ve şehvetli bir görünümü olan ağzı dışında yüzünün hiçbir yeri görünmüyordu.

Jiletini akmakta olan suyun altında tutarken aynada Kate'e baktı, onun hayranlık dolu ilgisini görünce dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi; daha sonra işine kaldığı yerden devam etti. Bronzlaşmış cildi, keskin hatlı çenesi ve çıkık elmacık kemikleri üzerinde jileti ustalıkla kaydırırken, sabundan arınan yüzü aşağıdan başlayarak yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı.

Kate onu izlerken, Ewan'ın sekreteriyle olan telefon görüşmesi hakkında düşündükleri, alını kırıltırmasına, biraz sonra da endişe içinde kaşlarının çatılmasına neden oldu. Patricia'nın dediğine göre, Ewan ile kendisi pazar gecesine dek geç saatlere kadar çalışmışlar ve büyük gayretler sonunda Ewan, karşı tarafın avukatıyla mahkeme dışı, tatmin edici bir uzlaşma sağlamıştı. Kate'i ofisinden arayarak öğleden sonra iki buçuk uçağına yetişmeyi ve St. Maarten saatiyle gece yarım civarında oraya ulaşmayı planladığını söylemek istemiş, ancak onun kaldığı villaya ve cep telefonuna sesli mesaj bırakmanın ötesine gidememişti. Sesli mesaj bırakmayı reddederek telefonunu kapatmış ve Kate'i pazartesi sabahından itibaren aramaya başlaması ve sesini duyana dek ona ulaşma çabalarına devam etmesi doğrultusunda Patricia'ya talimat vermişti. Kahkahalarla onu uyaran Patricia, "Sizin yerinizde olsam, onu yatıştırıcı bir tebessüm ve bir martiniyle kapıda karşılardım. İki günden beri size ulaşamadığı için son derece kızgın," demişti. Onu eşyalarını toplamış olarak kapıda karşıladığında Ewan'ın kendini daha da kötü hissedeceğini Kate çok iyi biliyordu.

Mitchell kadının aynaya yansıyan ifadesini fark etti. "Problemi olan bir kadın gibi görünüyorsun," dedi samimiyetle.

"Anguilla'ya geliyor, yolda."

"Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım."

"Onunla villada görüşmek zorundayım; her şeyi orada açıklamalıyım ve ne demem ya da yapmam gerektiğini bilmiyorum..."

"Bu daha da büyük bir problem."

Mitchell'in rahat yorumları ve kendisi için atlatılması oldukça zor görünen bir durum karşısındaki kayıtsız tavrı karşısında şaşkına dönen, biraz da incinen Kate, yavaşça, "Her şeyin çözümünü bulmuş gibi görünüyorsun. Bu gibi bir durumda bana izlemem için önereceğin herhangi bir yol var mı?"

"Buraya gelmek üzere yolda olduğuna göre, senaryo çoktan yazılmış ve bunu değiştirmek için artık çok geç," diye yanıtladı Mitchell, jileti tekrar suya tutarak. "Her ikimizin de birer beyefendi olduğunu farz ettiğimizde göre, rollerimiz belli ve takip edilmesi gereken, öngörülmüş kurallar var. Şu andan itibaren onunla kalmak yerince, benimle beraber olmayı düşündüğünü varsayarsak, aynı şey senin için de geçerli."

Mitchell'in, *benimle beraber olmayı düşündüğünü varsayarsak* gibi belirsiz sözleriyle iyice şaşırarak Kate, onu üst duşunu tıraş ederken izledi ve ardından, "Senin 'beyefendice' rolün tam olarak nedir?" diye sordu.

"Geçici olarak çekilmek için istekli olduğumu belirtmeye mecburum, dolayısıyla o da seninle beraber geçirmeyi planladığı tatilden geriye ne kadar zaman kaldıysa bu süre içinde senin için mücadele etme fırsatını kullanacak."

"Onun rolü ne?"

Jileti, çenesinden yüzünün sol tarafındaki elmacık kemiğine doğru kaydırarak Mitchell, "Başkasıyla beraber olma fikrinde ciddi olduğunu anlar anlamaz, büyük bir nezaketle yenilgiyi kabullenmek, sana mutluluklar dilemek ve böylece sen suçluluk ve şüphe içindeyken nasıl bir prensi kaybettiğini gösterip seni etkilemek. Daha sonra da defolup gitmek mecburiyetinde."

"Ya benim rolüm?"

"Mümkün olan en kısa -günlerin değil, saatlerin ölçü ola-

rak alınabileceği- sürede onu ciddi olduğuna ikna etmek ve bunun için gereken açıklamayı yaparken seni o büyük, rahat yatağa atmasına engel olmak.”

Sesindeki ciddi ton ve yatak meselesine değinmesi Kate’in dikkatini çekti ve ona baktı. “*Kıskanıyor* musun?”

“Henüz değil, ancak o yöne doğru gidiyorum,” dedi Mitchell, jileti sol kulağının altında çabucak, hızla hareket ettirirken.

“Ama neden?” dedi Kate, onun itirafıyla duyduğu utançlığı ve memnuniyeti gizlemeye çalışarak. “Onunla telefonda veya havaalanında buluşup, bir anda ayrılmak istediğimi söyleyemem. Villada onunla konuşarak alıştıra alıştıra söylemem daha uygun olur.”

Mitchell, buna karşılık vermek yerine yüzünü yıkadı ve ona aklına takılan bir soruyu sordu. “Şikago’dan buraya uçakla ne kadar zamanda ulaşıyor?”

“Aktarmalı olduğu için sekiz saat civarında.”

“Onu, sekiz saatlik bir yolculuğun ardından buraya gelmesi için cesaretlendirmişken ve adam tatilin geri kalanını seninle geçirmeyi düşünürken, bunu ona nasıl ‘alıştıra alıştıra’ söyleyeceğini merak ediyorum.”

Kate birden onun her şeyi yanlış anladığını fark etti ve duruma çabucak açıklık getirdi. “Demin arayan o değil; *sekreteriydi*. Bugün iki buçukta uçağa bineceğini ve buraya on iki otuz civarında ulaşacağını bana söylemesi için sekreterine talimat vermiş. Tatilin sona ermesine dört gün kala buraya gelmeye çalışacağımı tahmin etmemiştim. Uçağa binmeden önce onunla konuşma fırsatım olsaydı, aramızdaki her şeyin eskisi gibi olduğunu düşünerek buraya gelmesine asla izin vermezdim.”

“Üzgünüm. Bunu bilmem gerekirdi.”

Kate gülümseyerek onun endişesini giderdi, fakat Mitchell’in üzerindeki kadıncıl gücünü keşfettiğinde gururu okşandı; bu oldukça dikkat çekiciydi. Mutlak bir ciddiyetle ders anlatırcasına açıkladığı davranış kurallarından da oldukça etkilenmişti. Her ikisini de zararsız bir teste tabi tutmak

için, sırf eğlence olsun diye, kollarını göğsünde kavuşturdu; başını yana doğru eğdi ve tırnaklarının manikürünü kontrol ediyormuş gibi yaparken, “Az önce bahsettiğin davranışlara dönersek, eğer ben, nasıl desem, erkek arkadaşından ayrılmak konusunda kararsız kalsaydım, bir beyefendi olarak, ne yapardın?” diye sordu.

Sesindeki maksatlı kayıtsızlık, Mitchell’ı, onun esas amacı konusunda uyarmıştı; havluya doğru uzanırken gülmek için kendini tuttu. Erkek ile dişi arasındaki gücün hassas dengesine müdahale edecek oyunlara hiç yabancı değildi. “Bu şartlar altında,” dedi kibarca, “kurallar çok açık ve çok basit: Senin telefon ederek bana haber vermen gerekirdi ve ben de basit bir şekilde onunla rolümü değiş tokuş ederdim.”

Kate hayal kırıklığına kapılarak, “Büyük bir nezakette yenilgiyi kabullenecek, bana mutluluklar dileyecek ve daha sonra da defolup gidecek miydin yani?” dedi.

Mitchell, havlunun arkasından yavaşça gülmeye başladı. “Bu değişik oyunu benimle oynamak istiyor musun sevgilim?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Kate dikkatlice ve Mitchell bir kakhaha attı.

‘Sevgilim’ sözcüğünü verdiği memnuniyetle yanakları kızaran Kate, sertçe “Sakın yetim Annie bukulelerim ve kilise korosu kızlarına özgü saflığım seni aldatmasın; seninle beraber olabilecek kadar yetişkinim.”

“Zaten sabıkan var; kilise korosu kızı imajın yok artık.”

Kate kakhaha attı ve ondan tiksiniyormuş gibi yaparak başını salladı. Mitchell, Kate’in zekice bir cevap vermesini beklercesine kaşlarını kaldırdı ve o sesini çıkarmayınca, sağladığı üstünlükten tatmin olan bir erkek çocuğu gibi gülümseyerek saçını taramak için aynaya döndü.

Kate saatine baktı. “Eşyalarımı toplarken beni izlemesini istemiyorum, bu nedenle o villaya gelmeden yani birden önce işimi bitirmem gerekiyor. Saat şu anda on biri geçiyor, dolayısıyla on beş dakika içinde çıkmalıyım.” Beyaz şortunun üzerinde beline bağladığı parlak mavi ipek gömleğe baktı ve

aklından geçenleri bir kenara bırakarak, pantolon giymeye karar verdi. "Sanırım üzerimi değiştireceğim," dedi yüksek sesle ve dolaba doğru yürüdü. Beyaz bir pantolon çıkardı ve önceki gece giydiği siyah elbise ile ayakkabıların orada olmadığını fark etti. "Dün gece giydiğim siyah elbisenin akıbeti hakkında bir fikrin var mı?"

Mitchell durakladı, Kate onun arkasından yürürken, tarağı elinde tutarak saçlarını çattı. "Ona alıştırarak söylerken ve açıklama yaparken giymeyi düşündüğün elbise buysa, üzerinden geçtiğimiz kuralların içeriğini tam olarak kavradığını hiç zannetmiyorum."

Kate, kendisinin böyle bir eğilimi olduğunu hayal eden Mitchell'a önce korkuyla, daha sonra kahkahayla karşılık verdi; ardından çabucak gözlerini kıstı ve saçını taramak için lavabonun tam karşısında bulunan tuvalet masasının önündeki sandalyeye sakince oturdu. "İşte yine o ses tonu," diye kendi kendisine konuşuyormuş gibi düşüncelere daldı. "Bu acaba -evet, kesinlikle öyle- bugün villada fikrimi değiştirirsem beni terk ederek protesto edeceğine ima eden biraz kıskanç bir adamın sesi miydi?"

Tuhaf bir teslimiyetle kısa bir süre gözlerini kapatan Mitchell, son söz düellosunu kaybettiğini kabullenerek saçını taramaya devam etti. "Babanın neden ağladığını şimdi anlamaya başlıyorum." Aslında gerçek hiç de öyle değildi. Kate'in parlak kızıl saçlarını taramasını seyrederken, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar neşeli ve memnun hissediyordu. "Sen duştayken Diederik dün gece giydiğimiz elbiseleri götürdü. Biraz sonra hepsini ütülenip fırçalanmış olarak geri getirir."

Kate on dakika sonra balkona çıkarak, durduğu duvarın önünde suya bakan Mitchell'ın yanına geldi. "Gitmem gerekiyor."

Mitchell döndüğünde Kate'in taşıdığı bavul gözüne çarptı ve bunu gördüğü anda villada eşyalarını toplaması gerektiğini anımsayarak bir süre durakladı.

Kate, giysi çantasını masanın üzerine koyduğunda ve vedalaşmak için ona doğru yaklaştığında, birkaç dakika

önceki neşeli atmosfer bir anda karamıştı. "Seninle gelip Philipsburg'da beklememi istemediğinden emin misin?" diye sordu Mitchell, kollarını onun beline dolayarak.

Kate ellerini adamın göğsüne götürerek reddedercesine başını salladı. Polo yaka beyaz gömleğin altında Mitchell'ın ağır, düzenli kalp atışlarını hissetti ve bundan güç aldı. "Onunla görüşmeden önce biraz kendimle baş başa kalmalıyım. Bu, zihinsel ve duygusal olarak ikimizden sıyrılıp ona odaklanmam için gerekli. Saat dörtte, Kaptan Hodges Limanı'nda, dün bottan indiğimiz yerde buluşalım."

"Onun tutumuna göre, konuşmanızdan sonra üç saatten kısa bir süre içinde aynı yerde buluşabiliriz."

"Öyleyse ondan sıyrılıp bize odaklanmaya başlamamın vakti geldi."

Mitchell onun yeşil gözlerine bakarak gülümsedi, Kate'in ahlak ve dürüstlük mefhumlarına hayran kaldı.

Kate ona gülümseyerek karşılık verdi, csinti saçlarını havalandırırken, parmaklarını yumuşakça onun kalbine yasladı.

Mitchell, Kate'in, önlerindeki birkaç saat boyunca kendileriyle ilgili her şeyi unutmaması gerektiğine dair düşüncesinde kesinlikle haklı olduğunu biliyor ve bunu bilgece buluyordu. "Bana elveda öpücüğü ver," dedi Mitchell, onunla sade ve kısa bir şekilde öpüşmeyi planlayarak. Ancak Kate kollarını boynuna dolayıp, aralanmış dudaklarını onunkilere yapıştırarak uzun uzun öpünce, Mitchell'ın elleri gerildi ve parmakları onun sırtına saplandı.

Aşağıda, kumsalda, Dedektif Childress fotoğraf makinesini kaldırarak, objektifi rasgele otelin cephesine yöneltmişti. Makineyi sol yukarıya doğru çevirdiğinde tesadüfi olarak dördüncü kattaki çiftin bir pozunu daha fotoğrafa dönüştürdü.

Mitchell, genç kadını kapıya kadar geçirmek yerine olduğu yerde kaldı. Balkondan baktığında otelin ana girişini görebildiği için de birkaç dakika sonra bir müstahdem Kate için taksi çağırıp bavulunu arka koltuğa koyduğunda da hâlâ onu

aklından geçenleri bir kenara bırakarak, pantolon giymeye karar verdi. "Sanırım üzerimi değiştireceğim," dedi yüksek sesle ve dolaba doğru yürüdü. Beyaz bir pantolon çıkardı ve önceki gece giydiği siyah elbise ile ayakkabıların orada olmadığını fark etti. "Dün gece giydiğim siyah elbisenin akıbeti hakkında bir fikrin var mı?"

Mitchell durakladı, Kate onun arkasından yürürken, tarağı elinde tutarak kaşlarını çattı. "Ona alıştırarak söylerken ve açıklama yaparken giymeyi düşündüğün elbise buysa, üzerinden geçtiğimiz kuralların içeriğini tam olarak kavradığını hiç zannetmiyorum."

Kate, kendisinin böyle bir eğilimi olduğunu hayal eden Mitchell'a önce korkuyla, daha sonra kahkahayla karşılık verdi; ardından çabucak gözlerini kıstı ve saçını taramak için lavabonun tam karşısında bulunan tuvalet masasının önündeki sandalyeye sakince oturdu. "İşte yine o ses tonu," diye kendi kendisine konuşuyormuş gibi düşüncelere daldı. "Bu acaba -evet, kesinlikle öyle- bugün villada fikrimi değiştireceğim beni terk ederek protesto edeceğimi ima eden biraz kıskaç bir adamın sesi miydi?"

Tuhaf bir teslimiyetle kısa bir süre gözlerini kapatan Mitchell, son söz düellosunu kaybettiğini kabullenerek saçını taramaya devam etti. "Babanın neden ağladığını şimdi anlamaya başlıyorum." Aslında gerçek hiç de öyle değildi. Kate'in parlak kızıl saçlarını taramasını seyrederken, kendini daha önce hiç hissetmediği kadar neşeli ve memnun hissediyordu. "Sen duştayken Diederik dün gece giydiğimiz elbiseleri götürdü. Biraz sonra hepsini ütülenip fırçalanmış olarak geri getirir."

Kate on dakika sonra balkona çıkarak, durduğu duvarın önünde suya bakan Mitchell'ın yanına geldi. "Gitmem gerekiyor."

Mitchell döndüğünde Kate'in taşıdığı bavul gözüne çarptı ve bunu gördüğü anda villada eşyalarını toplaması gerektiğini anımsayarak bir süre durakladı.

Kate, giysi çantasını masanın üzerine koyduğunda ve vedalaşmak için ona doğru yaklaştığında, birkaç dakika

önceki neşeli atmosfer bir anda kararmıştı. "Seninle gelip Philipsburg'da beklememi istemediğinden emin misin?" diye sordu Mitchell, kollarını onun beline dolayarak.

Kate ellerini adamın göğsüne götürerek reddedercesine başını salladı. Polo yaka beyaz gömleğin altında Mitchell'ın ağır, düzenli kalp atışlarını hissetti ve bundan güç aldı. "Onunla görüşmeden önce biraz kendimle baş başa kalmalıyım. Bu, zihinsel ve duygusal olarak ikimizden sıyrılıp ona odaklanmam için gerekli. Saat dörtte, Kaptan Hodges Limanı'nda, dün bontan indiğimiz yerde buluşalım."

"Onun tutumuna göre, konuşmanızdan sonra üç saatten kısa bir süre içinde aynı yerde buluşabiliriz."

"Öyleyse ondan sıyrılıp bize odaklanmaya başlamamanın vakti geldi."

Mitchell onun yeşil gözlerine bakarak gülümsedi, Kate'in ahlak ve dürüstlük mefhumlarına hayran kaldı.

Kate ona gülümseyerek karşılık verdi, esinti saçlarını havalandırırken, parmaklarını yumuşakça onun kalbine yasladı.

Mitchell, Kate'in, önlerindeki birkaç saat boyunca kendileriyle ilgili her şeyi unutmaya gerektiğince dair düşüncesinde kesinlikle haklı olduğunu biliyor ve bunu bilgece buluyordu. "Bana elveda öpücüğü ver," dedi Mitchell, onunla sade ve kısa bir şekilde öpüşmeyi planlayarak. Ancak Kate kollarını boynuna dolayıp, aralanmış dudaklarını onunkilere yapıştırarak uzun uzun öpünce, Mitchell'ın elleri gerildi ve parmakları onun sırtına saplandı.

Aşağıda, kumsalda, Dedektif Childress fotoğraf makinesini kaldırarak, objektifi rasgele otelin cephesine yöneltilmişti. Makineyi sol yukarıya doğru çevirdiğinde tesadüfi olarak dördüncü kattaki çiftin bir pozunu daha fotoğrafa dönüştürdü.

Mitchell, genç kadını kapıya kadar geçirmek yerine olduğu yerde kaldı. Balkondan baktığında otelin ana girişini görebildiği için de birkaç dakika sonra bir müstahdem Kate için taksi çağırıp bavulunu arka koltuğa koyduğunda da hâlâ onu

görebiliyordu. Taksi, onun bulunduğu balkonun önünden geçerken, Kate gülümsedi ve açık pencereden ona el salladı.

“Çabuk dön,” dedi Mitchell, o da başıyla Mitchell’ı onayladı.

Mitchell bir U dönüşü yaparak anayolun karşısındaki özel yola giren taksiyi gözden kaybolana dek izledi. Sonra dirseklerini balkon duvarına dayayıp başını sahile doğru çevirdi ve ufuk çizgisi üzerinde yavaşça süzülen yolcu gemisine baktı. Yarın Kate’i Zack’in yatıyla bir deniz gezintisine çıkarmaya karar vermişti. Zack ile Julie birkaç gün içinde İtalya’dan geleceklerdi ve onları Kate’le tanıştıracaktı. Ona Anguilla’da inşa ettirmekte olduğu binayı ve el değmemiş bir kumsalda, palmyelerin ortasındaki alabildiğine geniş, ilk evinin nefes kesici deniz manzarasını göstermek istiyordu.

Dünya üzerinde ev yaptırabileceği onlarca yer varken, parlak yeşil gözlü, kızıl saçlı bir kadının bir içkiyle kendisini sınısıklam ederken, heyecan verici gülüşüyle bütün duyularını tatlandırdığı, yüreğini ısıttığı ve kalbini çaldığı Karayipler’deki bu garip, küçük adada karar kılmıştı. Bütün bunlar kırk sekiz saatten daha kısa bir süre içinde olmuştu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Washington Caddesi üzerinde, Richard J. Daley Center’daki eyalet savcılığı bürosunun kapısı kapalıydı. Büronun dışında, atmosfer alışılmadık derecede sessizdi ve Gray Elliott’ın sekreteri Paula Moscato, masasına yaklaşanlara kaşlarını çatarak ve parmağını dudağına götürüp sus işareti yaparak bu sessizliği korumaya çalışıyordu.

Büronun içinde ise iki eyalet savcı yardımcısı, odanın karşı tarafında duvarın önünde durmuş, Gray Elliott’ın, sürpriz tanığı William Wyatt cinayetiyle ilgili tahkikat için hazırlamasını izliyorlardı. Tanık, Gray’in masasında, onun dönbeilen, rahat koltuğunda oturuyordu; önünde bir kurşunkalem ve Mitchell Wyatt’ın Cook İlçesi yargılama alanına geri dönmesini sağlayarak onu tuzığa düşürmek için yapacağı telefon görüşmesinde değinmesi beklenen birkaç noktanın yazılı olduğu kâğıtlar vardı.

Tanığın annesi, güzel yüzü eşinin cesedinin ortaya çıkarılmasıyla acıya boğulmuş, kucagında bir mendille Gray’in masasının önüne oturuyor ve eşinin katiline tuzak hazırlayan oğlunu şaşkınlık içinde izliyordu. ASA gözlemcilerinden Lily Reardon, başıyla Caroline Wyatt’ı işaret ederek çalışma arkadaşına, “Kocan öldüğünden beri katilini evinde misafir etmenin nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musun?” diye fısıldadı.

Jeff Cervantes başını salladı. “Gray bir an önce bu işi halletmezse, bu hanımefendi ya bayılacak ya da hastalanacak.”

Gray, kalçasını masasına dayadı. "Sen kendini iyi hissediyor musun Billy?"

On dört yaşındaki yakışıklı çocuk ona baktı, yutkundu ve başını salladı. Uzun boylu, inceydi ama yaşına göre yapılı debilecek bir vücudu vardı. Koyu renk takım elbisesini, beyaz gömleğini giymiş, desenli kravatını takmıştı. Ayrıcalıklı bir görünümü, özel okullara giden zengin çocuklarına özgü rahat bir havası vardı; kot pantolon yerine takım elbise giymeye alışık bir çocuğa benziyordu. Gray de onun yaşındayken bu özellikleri taşıyordu.

"Ben bunun üzerinden tekrar geçerken sen biraz daha su iç, tamam mı?"

"Tamam, Bay Elliott."

"Lütfen, bana Gray de. Bu görüşmeye kendini hazır hissediyor musun?"

Çocuk, açıkça belli olan gerginliğine rağmen, başıyla onayladı; ardından yüzünde daha kararlı bir ifadeyle tekrar başını salladı. "O babamı öldürdü. Onu buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Yapacağını biliyorum," diye belirtti Gray. O anda kendisinin cilalı masasında, patron koltuğunda oturan Billy'nin babasının hoş tavırlarını ve Cecil'in katı kararlılığını yansıttığını düşünerek gülümsedi. "Peki, bir defa daha üzerinden geçelim. Mitchell'a sadece, babanın cesedinin bulunduğunu ve katilin suçunu itiraf ettiğini söyleyeceksin."

"Anladım."

"Daha sonra, büyükbabanın ve annenin bu gelişmeler nedeniyle büyük bir üzüntü içinde olduklarını ve çok ama çok korktuğun için onun buraya geri dönmesine ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin."

"Tamam," dedi Billy; ardından dokunaklı ve iç burkan bir samimiyetle, "Son bölümü yapabileceğimi biliyorum, çünkü gerçekten çok korktum, Gray," diye ekledi.

"Genel olarak elinden geldiğince inandırıcı olmaya çalış."

"Olacağım."

Bu cevaplardan tatmin olan Gray, telefona uzanarak dâhili sisteme bağlanmak için tuşa bastı. "Ara onu, Paula." Zaten fazla cesareti olmayan on dört yaşındaki çocuğun güvenini sarsmamaya çabalayan Gray, yavaşça onun arkasına geçti ve ses kayıt cihazını açtı; daha sonra saatine baktı. St. Mararten saatine göre bir buçuk olmalıydı, Childress, Mitchell Wyatt'ın otelde, süitinde olduğunu söylemişti.

Zaman geçirebilmek ve Kate'in üzerine giydiği ateşten gömlek yüzünden kafasını kurcalayan düşüncelerden biraz olsun sıyrılmak için Mitchell, New York'taki ofisini arayarak yardımcısından, Stavros'un kendisinden incelemesini istediği bazı belgeleri fakslamasını istedi.

Cep telefonu çaldığında, Mitchell sağ elinde tuttuğu dokümanları okumaya devam ediyordu. Sol eliyle dalgın bir şekilde, kahve masasının üzerindeki cep telefonuna uzandı.

"Mitchell Amca, benim, Billy," çocuğun sesi o denli titriyordu ki, neredeyse kekeleyerek konuşuyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Mitchell, çok kötü bir haber alma beklentisi içinde yavaşça ayağa kalkarak.

"Babam..."

Mitchell gözlerini kapatarak, eninde sonunda bir gün duyacağını düşündüğü şeyi söylemesini bekledi.

"Bab-ba-mın cesedini çiftliğin dışında, hemen yan tarafımızdaki bir kuyuda buldular."

"Çok üzgünüm," dedi Mitchell boğuk bir sesle; ardından gözlerini açtı ve başını salladı. "Bir kuyu mu? Kuyuya mı düşmüş?"

"Hayır, düşmemiş; öldürülmüş. Göğsünden vurulmuş."

Yanlış bir şey söylemekten çekinen Mitchell, çaresizlikle çocuğun daha fazla açıklama yapmasını bekledi. "Devam et Billy, buradayım, seni dinliyorum."

"Onu Udalların kâhyası vurmuş. Su-suçunu itiraf etti. Pis, yaşlı bir ayyaş ve sonunda ciddi bir şekilde üzerine gittiklerinde polise her şeyi açıkladı. O ciğeri beş para etmez bunak piç babamı vurdu! Lütfen, Mitchell Amca, eve gelebilir mi-

sin? Annem kendini odasına kilitledi ve hiç iyi değil. Büyükbabam kalp hastalığı nedeniyle hastaneye kaldırıldı.”

“Eve geleceğim,” diye söz verdi Mitchell.

“Bu gece mi? Lütfen bu gece geleceğini söyle. Cesur görünmeye ve büyükbabam Cecil’in benden istediği gibi sen geri gelene kadar ailenin erkeği olmaya çalışıyorum.” Sesi kısıldı, Mitchell’in kalbi parçalandı. “Mitchell Amca, annem için çok endişeleniyorum. Odasında uyku hapları vardı ve bana hâlâ cevap vermiyor.”

“Orada olacağım.”

“Nemene gelecek misin?”

Mitchell saatine baktı. “Beş gibi buradan ayrılırım, bu sizin saatinizle üç oluyor. Saat sekize doğru orada olurum.”

“Tamam,” dedi Billy, uysalca. “Mitchell Amca?”

“Ne var evlat?” dedi Mitchell.

“Babam seni gerçekten severdi. O, *senin* sayende Wyatt olmaktan *gurur* duyduğunu sö-söylemişti.”

Mitchell boğazına düğümlenen bir şeyler olduğunu hissetti ve dalgın dalgın dışarıya baktı. “Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim.”

Billy, Şikago’da, Gray’in koltuğunda arkasına yaslanarak kendisini büyülenmişçesine izleyen seyircilerine haince gülümsedi. “Nasıldım?” diye sordu, sarı sayfalara kaleminin arkasını bir davula vuruyormuşçasına vurarak. “Çok saçmaladım, ama sanırım iş halloldu, öyle değil mi? ‘Yaşlı ayyaş’ hakkındaki doğaçlamam son derece dokunaklıydı.”

Odanın öbür tarafındaki Lily Reardon, ürpermesini bastırmaya çalışırken, çalışma arkadaşının gözlerine bakmaktan kaçındı.

“İnanılmazsın, Billy,” dedi Gray gururla ve ayağa kalktı. “Kesinlikle harikasın.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mitchell, Billy ile yaptığı telefon görüşmesinden birkaç dakika sonra kahve masasının yanında hareketsiz duruyordu. Başını eğdi, alnı kırıştı, daha yeni tanıdığı ve az önce ölüm haberini aldığı üvey kardeşini kaybetmesinin yarattığı hüznün yağmuruna direnmeye çalıştı.

Sekiz ay öncesine kadar, akrabalık duygusunun nasıl bir şey olduğunun bile farkında değilken, şimdi bir akrabasını kaybetme gerçeğiyle karşı karşıyaydı. Şimdi, her iki duyguyu da yavaş yavaş anlamaya başlamıştı ve hissettiği, yakıcı bir acıdan başka bir şey değildi.

Londra’daki evinin salonunda William, Caroline ve Billy’nin birlikte çekilmiş fotoğrafı geldi aklına. Mitchell yüzünde kızgın bir ifadeyle salonda dolaşır ve onları sonsuza dek dışarı atmayı düşünürken, William gülümseyerek, “Telefonlarıma neden çıkmadığımı, mektuplarıma neden cevap vermediğini anlıyorum Mitchell,” demişti. “Ancak akrabalarının kimler olacağına karar veremezsin, dolayısıyla korkarım ki bizi kabul etmen gerekecek.”

Mitchell o gün, salonda uzun adımlarla yürürken, ailesinden gelen bu vadesi uzun zaman önce dolmuş öneriyi reddetmeye kendini şartlamış olsa da; kendisine çok benzeyen bu adamla yüz yüze gelmenin üzerinde yarattığı ve kendine açıklayamadığı bir şekilde şaşkınlık yaşıyordu. “Bir kardeşim olduğunu kabul etmek zorunda değilim,” diye kestirip almıştı.

William kendine özgü, şaşırtıcı, güçlü bir direnç ve sıcak samimi bir sesle, "Ben kabul ediyorum," diye karşılık vermişti "Oturabilir miyiz?"

Mitchell'in dilinin ucunda *hayır* kelimesi vardı, fakat Billy kendisini yakından izliyor ve Caroline gülümseyerek, "Nasıl hissettiğini biliyoruz; bu bizim için de çok tuhaf bir duygu," diyordu.

Mitchell bunu kabullenmeden önce onları evine kabul etmeyi hep daha sonraki günlere ertelemeye çalışmıştı.

William, Mitchell'ı yakından tanımaya çok hevesliydi, hatta Mitchell hakkında onun kendisi hakkında bildiklerinden çok daha fazlasını biliyordu. Mitchell'in nasıl yetiştirdiğini öğrenmiş; doğumundan sonra Cecil'in kasasında sakladığı ve William'in samimiyetle o ana dek hiç açılmamış olduğunu belirttiği eski dosyaları, mektupları ve Mitchell'in okullarından gelen raporları incelemişti.

William, bu dosyalara bakarak çıkaramadıklarını ise, Mitchell'ı internet vasıtasıyla araştırarak bulmaya çalışmıştı. Mitchell'in Oxford ve Cambridge'te kazandığı dereceleri, Stavros Konstantatos'u ve Anastasia ile olan evliliğini biliyordu. Hatta Mitchell'in bu ilham verici kariyeri ile ilgili yapılan tanıtımlar hakkında neşeli espriler bile yapmıştı.

Mitchell ise, kendisine William gibi yaklaşmayan babası ya da büyükbabası hakkında hiçbir şey duymak istemiyordu. William da başlangıçta bunu kabul etmiş gibi görünüyordu, ancak Mitchell kısa bir süre sonra ağabeyinin rayından çıkarılması imkânsız, sessiz bir lokomotif gibi hareket ettiğini ve yapacaklarını önceden kestirmenin mümkün olmadığını anlamıştı.

Mitchell, Şikago'da bulunduğu bir gece Matt Farrell ile tanışmış; akşam yemeğini William ve ailesiyle yemişti. William, Mitchell'in Cecil'le olan akrabalığını araştırmak için ilgisini çekebileceğini umduğu bir koz ileri sürmüştü: "Ortada dikkate alınacak çok büyük miktarda para var," demişti.

"Benim mi yoksa onun mu?" diye alaycı bir tavırla karşılık vermişti Mitchell, Cecil Wyatt'ın muazzam bir serveti

olduğunu bilmesince rağmen. Caroline tebessümünü gizlemek için başını öne eğmişti. William kahkaha attıktan sonra, tekrar ciddileşmişti. "Bana kalacak olan mirasın yarısında senin hakkın var."

"Ben bunu istemiyorum."

"İsteyip istemediğini sormuyorum; sana, benim bunu kabul etmeyeceğimi söylüyorum. Senin yaşça -belki akılca değilse de- büyüğün olarak, seni savunma hakkına sahibim," demişti William; sonra utangaç bir gülümsemeyle, "Beraber büyüydük nasıl olurdu diye düşünüp duruyorum ve senin peşimde dolaştığımı benim de seni kabadayı çocuklardan koruduğumu hayal ediyorum," diye eklemişti. "Bilirsin işte..."

"Hayır, bilmiyorum," demişti Mitchell dürüstçe.

Caroline samimiyetle gülümseyerek onun yerine cümlelerin geri kalanını tamamlamıştı; "Sen de ağabeyine danışarak onun tavsiyesini almak isteyecektin, hepsi bu işte."

Mitchell, Şikago'daki malikânenin seçkin masalarından birinin başında oturan "büyük biradere" bakmıştı. Kendisinden birkaç santim kısaydı, birkaç yaş büyüktü ve fazlasıyla kiloluydu. Aynı zamanda Mitchell'in şu ana dek gördüğü en terbiyeli ve cömert insandı. *Şimdi sana danışıyorum*, diye dalgınlık içinde düşünmüştü, *ancak bu servetin yarısını bana vererek beni korumaksa niyetin, sana tavsiyede bulunacak kişi ben olmalıyım.*

Bunun üzerinden uzun denebilecek bir süre geçmeden, bir ara Caroline ile Mitchell baş başa kaldıklarında, Caroline, Mitchell ve William'ın babasından bahsetmişti ve anlattıklarını, Edward'ın hâlâ Mitchell'la bir bağlantı kurmama nedeninden daha fazla şeye açıklık getiriyordu. "William'ın babası, yani senin baban tanıdığım en bencil insandı. Kendisinin kim olduğu gerçeğini hem kendinden hem de herkesten saklamak için hayatı boyunca çabaladı ve bununla asla yüzleşmeyeceğini kanıtlarcasına durmadan içti. William büyürken ona en ufak bir ilgi göstermedi, William'ın seninle akrabalık bağlarını yeniden inşa etmek için böylesine çırpınmasının sebebi de bu," diye sözlerini tamamlamıştı Caroline. "William'ın

üzüntüsünün nedeni, birbirinizin yanında olabileceksen, ikinizin de sizi önemseyen biri olmadığını düşünerek büyümüş olmanız. Şimdi kaybolan bu zamanı telafi etmek istiyor.” Akşam yemeği zamanı geldiği için ayağa kalkmış ve Mitchell’ın koluna girip yemek odasına onunla birlikte gitmek istemişti. “Bu arada,” demişti bir sır verircesine, “senin umurunda olmasa da, o seni seviyor, çok zeki olduğunu düşünüyor ve seninle gurur duyuyor.”

Caroline’ın kendisinden beklediği gibi, William için neler hissettiğini ona anlatmak yerine, Mitchell gülümseyerek, “Seninle beraber olduğu için çok şanslı,” demekle yetinmişti.

“Asıl ben onunla beraber olduğum için şanslıyım,” diye hemen karşılık vermişti Caroline.

Şimdi, The Enclave’daki süitte ayakta duran Mitchell, Caroline’a en azından William’dan ne kadar hoşlandığını ve ona ne denli hayranlık duyduğunu bile söyleyememenin verdiği pişmanlık duygusuyla dolmuştu. Bunları söylemiş olsa, genç kadın tıpkı William’ın kendisi hakkında hissettiklerini ona anlattığı gibi bu sözleri de kocasına iletcekti. Neden bunları söylememiş, duygularını ifade edememişti? Neden bunları William ölmeden önce söylemeyi düşünmemişti?

Mitchell acıyla içini çekerek, aklını şu ana vermeye ve ne yapması gerektiğine odaklandı. Billy’nin, annesinin yüksek dozda uyku hapi almasına dair endişesinin yersiz olduğunu biliyordu. Polis ne derse desin Caroline, William’ın kendi iradesiyle ortadan kaybolmadığını başından beri biliyordu. William’ı ölümden başka hiçbir şeyin ailesinden uzaklaştıramayacağını bilincindeydi. William kaybolduğundan beri bunu konuşmuşlardı. Öte yandan, Caroline’ın hayatında isteyeceği en son şey, Billy’nin bu dünyada yapayalnız kalmasıydı. dolayısıyla kendi canına kastetme olasılığı kesinlikle yoktu.

Diğer taraftan, Mitchell’ın derhal Şikago’ya gitmesi ve Caroline ile Billy’ye elinden geldiğince moral vererek destek olması gerekiyordu. Ancak bu kadarını yapabiliirdi sevdiği ağabeyi için.

Kate’e Şikago’ya neden gitmesi gerektiğini izah ettikten sonra, onun kendisine anlayış göstererek yaklaşacağından emindi. Kate, sahipsiz, yaralı bir köpeği terk edemeyecek kadar yufka yürekliydi, bu nedenle Caroline ve Billy’yi yalnız bırakmaması gerektiğini söylediğinde kendisine hak verecekti.

Önündeki birkaç gün içinde Şikago ile St. Maarten arasında uçakla gidip gelebilirdi. Aradaki mesafe yalnızca dört saati ve ihtiyacı olan uykuyu uçakta alabilirdi. Ancak Kate’i tıpkı erkek arkadaşının yaptığı gibi, bir otelde tek başına bırakıp gideceğini düşündüğünde, bu davranışını savunulması olanaksız buluyordu.

Yatları çok sevdiğinden bahsettiğini anımsadı ve muhtemelen en uygun çözümü düşündü. Kendisinin burada olmadığı gün, Zack’in yatıyla adaları gezmesini sağlayacaktı. Kate buna bayılacaktı. Birkaç gün içinde, Zack, Julie, Matt ve Meredith daha uzun bir tekne gezisi için buraya geleceklerdi ve Mitchell, Kate’in onlarla tanışmaktan çok memnun kalacağını düşünüyordu. Hemen telefonuna uzandı.

İlk olarak özel pilotunu arayarak, saat beşte O’Hare Havaalanı’ndan kalkışa hazır olmaları için talimat verdi.

Daha sonra resepsiyonu arayıp derhal otelden ayrılacağını bildirdi.

Üçüncü telefon görüşmesini Roma’daki Zack’le yaptı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Mitchell'ın Roma'da, Navonna Meydanı'ndaki dairesinin penceresi önünde duran Julie Mathison Benedict, Bernini'nin muhteşem eseri Dört Nehir Çeşmesi'ne bakıyordu. Akşam olmuş ve çeşme ışıklandırılmış, meydana yan yana dizilmiş küçük kafeler akşam yemeğini sunmaya başlamıştı; dolaşan âşıklar ve turistler düzenli akan bir nehri andırıyordu. Arkasındaki salonda, on yedinci yüzyıldan kalma barok bir koltukta oturan eşi, yeni filminin günlük provasını içeren notların üzerinden geçiyordu. Buraya, yani film çekimlerinin yapıldığı yere iki hafta önce gelmişlerdi ve Roma'daki çekimler sona ermişti. Ancak Zack birkaç gün daha kalıp filme sonradan eklenebilecek birkaç sahnenin daha çekilmesi için burada kalmak istemişti.

"Burayı özleyeceğim," dedi Julie, omzunun üzerinden bakarak. "Hatta Giovanni'yi bile özleyeceğim."

Zack ona baktı ve gülümsedi. "Gerçekten mi? Onun sahte tavırlı, haydut gibi bir şoför olduğu fikrinden ne zaman sıyrıldın?"

"Dün," diye yanıtladı Julie, "Beni aniden arabaya atarak yaşlı bir bayanın cüzdanını çalan hırsızın peşinden gittiği zaman."

Zack şaşkınlıkla baktı. "Bu olayı bana ne zaman anlatmayı düşünüyordun?"

Julie sakın bir tavırla, "Tam olarak şu anda," diye karşılık verdi. "Roma'dan ayrılırken ve senin bu olayın tekrar yaşana-

bileceğine dair endişe duymana gerek kalmayacağı bir anda. Giovanni'nin Mitchell'ı henüz küçük bir çocukken, İtalya'da yaşadığı yıllardan beri tanıdığını biliyor muydun?"

"Giovanni'nin birkaç kelime dışında İngilizce konuşabildiğini bile bilmiyordum," diye söze başlayan Zack, telefonu çalmca sözünü tamamlayamadı.

Birkaç dakika kadar telefonda konuştuktan sonra, yüzünde tuhaf, düşünceli bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Julie.

"Arayan Mitchell'dı. Adalarda biriyle tanışmış ve onu orada bırakarak derhal Şikago'ya dönmesi gerekiyormuş. Prescott'u arayıp, kendisinin orada yokken kız arkadaşını oyalayabilmek için bir deniz gezintisi ve ada turu ayarlamamı rica etti."

Julie onun şaşkın ifadesini inceledi. "Bana anlatmadığın şey nedir?"

"En iyi şey. Mitchell yatta ona eşlik etmek için her gün uçakla gidip gelmeyi düşünüyor."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiylim. Ve sanırım Mitchell da öyle."

Zack tekrar kendine hâkim oldu ve "Şikago'ya dönmesinin nedeni ağabeyinin cesedini bulmuş olmaları," diye ekledi. Saatine baktı ve Prescott'u aramak için telefona uzandı. "St. Maarten'de saat bir buçuk," dedi, "ve Mitchell saat beş civarında onu yata götüreceğini söyledi."

"İsim verdi mi?" diye alaylı bir biçimde sordu Julie.

"Kate Donovan."

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kate fermuarını çekip kapattığı bavulunu salona taşıdı ve onu giysi çantasının yanına koydu. Evan'a söyleyeceklerinin üzerinden defalarca geçtiği için, sözlerinin kulağa ezbere okunan bir konuşma gibi gelmesinden korktuğu halde, ona acı vermek üzere olduğu düşününce hiçbir şey hissetmiyordu. İçinde duygusuzluktan başka bir şey yoktu.

Yapması gereken işleri bitirdikten sonra terasa çıktı ve içinde özlemle karışık bir mutluluk duydu. Bundan sadece üç gün önce aynı yerde durmuş, Holly ile telefonda konuşuyor ve Max'e domuz pastırması veriyordu. O sabah gelecek son derece soğuk ve kasvetli görünüyorken, şu anda göz kamaştırıcı biçimde aydınlıktı ve verilen dokunaklı sözlerle doluydu. Üç kısa gün içinde her şey değişmişti. Âşık olmuştu.

Gülümseyerek, ileri doğru yürüdü, elini balkonun taş korkuluğuna koyduğunda, aklıma tatlı hatıralar geldi. Mitchell merhamet gösterip, onun bazı sorularını yanıtlamak için geri döndüğünde, sahilde bahçenin ucundaki palmyelerin altında durmuştu. *Kardeşimin adı William'di...*

Terasta, şu anda tam durduğu yerde ilk kez dans etmişlerdi. Mitchell'in kendisini öpmeye yeltendiğini düşünerek onu yanlış anlamış ve sonunda da kahkaha atarak onu azarlamıştı: *"İrzima geçmeye değil, benimle dans etmeye niyetli olduğunuzu düşünmüştüm."*

"Ancak benim ırzınıza geçmeye de niyetim var," diye fısıldamıştı Mitchell.

Mitchell, o gece yapmayı amaçladıkları hakkında fazlasıyla açık sözlüydü, ancak fikrini değiştirip geri dönecek kadar onu arzuluyordu. Ertesi gün, The Enclave'daki süitte de açık sözlülüğünü devam ettirdiğini anımsadı Kate, gülümseyerek...

"Şikago'da, seninle evlenmek isteyen nitelikli bir adam var. Burada, bu odada, seninle yatmak ve ikimizin de kimildama bile takati kalmayınca kadar sevişmek isteyen bir adam daha var. Ancak bu adam daha ötesine gidemez. Yoksa iş, içinden çıkılamayacak derecede karmaşık hale gelir."

Kısa bir süre sonra, uzlaşmaya varmışlardı. Ve o andan itibaren, Mitchell karşı konulamaz hale gelmişti.

"Haydi, işleri karmaşıklaştıralım, Kate... Gerçek şu ki, dün gece senin hissettiklerini ben de hissettim, bunu sen de biliyorsun."

"Kate?" Evan'ın sesini duyar duymaz döndü ve onu, dört yıldır hayatının bir parçası olan uzun boylu, sportmen, kumral saçlı, ela gözlü çekici adamı kapıyı kapatırken gördü. Canını yakacağı adam iyi bir adamdı. "Anahtarın olduğunu bilmiyordum," dedi Kate, bu defa acı dolu bir hasret dalgasının darbesini yiyerek.

"Seni hiç burada bulamadığım için," dedi Evan, ona doğru ilerleyerek, "Resepsiyona uğradım ve..." Gözleri önce Kate'in bavullarına, ardından da Kate'e odaklandı. "Neler oluyor?"

Tedirgin bir şekilde ellerini pantolonuna sürten Kate, gülümsemeye çalışarak başıyla kanepeyi işaret etti ve "Şuraya geçip oturalım. Konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Sadede gel," dedi Evan soğukkanlılıkla. "Seni burada bıraktığım için bana kızgınım, ben de, telefonlarıma çıkmayarak baş ağrılarına artık katlanamadığımı, beyin tümörü gibi şeyleri aklıma getirmeme neden olup bana her gün cehennem azabı yaşatarak ceza verdiğin için sana kızgınım. Kısaca özetleyebildim mi?" dedi sertçe. Bir cevap beklemeksizin, döndü ve içki barına doğru yürüdü.

Kate, aralarındaki her şeyin sona erdiğini bildiği bu ga-

rip anda, onu izledi ve başından beri Evan'ın duygularına hitap edebilmiş olmasının nedenlerini anladı. Zekâsı ve kendine olan güveni, olayların can alıcı noktasına inebilme ve olaylara her iki yönden de bakabilme, herkes kaybettiğinde bile elindeki kartları bozmama yeteneği... Bu becerileri onun fevkalade bir avukat ve muhteşem bir arkadaş olmasını sağlıyordu.

Onu içkisinden bir yudum alırken izledi. Evan kadehini indirip suratını asarak ona baktığında, Kate hafifçe gülümse-di ve büyük bir coşkuyla, mümkün olan en kısa sürede harika birini bulmasını diledi.

"Neden gülüyorsun?"

"Kesinlikle hak ettiğin bir kadınla beraber olmanı diliyorum."

"İğneleyici sözler sana hiç yakışmıyor," diye kısa bir gözle yaptı. "Kulağa samimi geliyor ve bütün keskinliğini yitiriyor."

Kahkaha ve gözyaşları arasında hırpalanan Kate, dudağını ısıtarak gözlerini aşağı indirdi. Evan, kendisi için sevgiliden daha fazla bir şeyler olmuştu; o, arkadaşıyla ve kendisi bir arkadaşını kaybetmek ve incitmek üzereydi. Başını kaldırdı, derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle, "İğneleyici konuşmaya çalışmıyorum Evan," dedi. "Bunu bütün kalbimle söylemişim."

Evan'ın kadeli ağzına doğru götürülen eli havada kaldı. Bakışlarını Kate'e perçinlerken uzanıp kadehi bara koydu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada biriyle tanıştım ve aramızda özel bir şeyler geliştirdi. Buna bir şans tanımam gerekiyor."

Evan, cesaret kırıcı denecek kadar hareketsiz duruyordu hâlâ. "Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"İki gün önce. İki buçuk gün önce," dedi Kate, yaptığı şeyin yarattığı anormal etkisini biraz daha azaltmaya çalışarak.

"Kim?"

"Tanıdığın biri değil. Avrupa'da ve New York'ta yaşıyor."

"Onunla nerede tanıştın?"

"Evan, lütfen..."

"İki gün önce tanıştığım bir adamın, dört yıllık bir ilişkiyi çöpe atmanı nasıl sağladığını anlamama yardımcı ol. Bana biraz ipucu ver!"

"Onunla burada bir restoranda tanıştım."

"Ne iş yapıyor?"

"Be-ben tam olarak bilmiyorum."

"Adı ne?"

"Adının bir önemi yok."

"Benim için lanet olasıca adının önemi var. Bela okumak için bir isme ihtiyacım var. Erkekler böyledir, Kate. Her şeyi hoş karşılayacakmış gibi görünürüz, kalbimiz hiç incinmemiş gibi görünürüz, derken sarhoş olup kükreriz ve bizim âşk olduğumuz kadını elimizden alan orospu çocuğuna küfrederiz."

Kate ağlamaya başladı.

Evan, "Onunla çoktan yatmışsındır da, değil mi?" diyerek sözlerini acı bir şekilde tamamladı. "Seni yatağa sokabilmek için iki ayımı harcadım, o ise iki günde bunu başarmış."

Kate ve bavuluna uzanarak, "Ben gitsem iyi olacak," dedi

"Gitmeden önce bana adını söyleyeceksin."

"Mitchell Wyatt."

Evan'ın yüzü bastırılmaz bir şaşkınlık ifadesiyle adeta donup kaldı. "Mitchell Wyatt mı?" diye tekrarladı. "Burada Mitchell Wyatt'a mı bulaştın?"

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum," dedi Evan kısaca. "O, Cecil Wyatt'ın piç torunu."

Kate görüldüğü kadarıyla, Evan'ın Mitchell'la sosyal işlevi olan bir ortamda tanışmış olmasına şaşırması dışında, Evan'ın ifadesine özel bir ilgi göstermemişti. Sıkıcı deneyimlerinden bildiği kadarıyla, Evan'ın dâhil olduğu mağrur sosyal sınıfın birçok kente yayılan geniş bağlantıları vardı. Hepsi de birbiriyle yakın ilişkideydi ve olan bitenler hak-

kında sürekli dedikodu yaparlardı. Uzun zaman önce, neredeyse bütün toplantılarında Evan'a eşlik etmeyi bırakmıştı. Kate yalnızca bir sosyal hizmet görevlisiydi ve bir restoran işletmecisinin kızıydı. Evan'la ilişkileri tanımsız bir biçimde süregeldiğinden, Evan'ın çevresindekiler onun hatırı için Kate'e nazik davranmaktan başka nasıl yaklaşacaklarını bilemiyorlardı. Kate de aynı durumdaydı. Ara sıra, Evan bu bir araya gelmeler hakkında bir masal anlatmaya çalışıyordu, ama orada kimlerin bulunduğu ve falancayla nasıl bir bağlantıları olduğundan bahsetmeye başlar başlamaz, o sadece gelene kadar, Kate'in aklı başka bir şeye kayıyordu. Cecil Wyatt'ın kim olduğundan tam olarak emin değildi, bu nedenle Mitchell'in onun 'piç torunu' olabileceğini işitmek Kate üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı.

"Bu *kahrolasica* olay, son derece büyük bir tesadüf," dedi Evan, sanki aslında tesadüf değilmiş gibi imalı konuşarak.

"Nedir o?" diye sordu Kate, onu, incinen duygularından uzaklaştıran bir şey olduğunu fark ederek.

"Onunla Cecil'in doğum günü partisinde tanıştığında, seninle beraber şu anda burada, Island Club'da olacağımızı ona özellikle söylemiştim. O da bizimle aynı zaman içinde, bir arkadaşının yanında kalacağımı ve burada olacağımı ifade etmişti. Paranoyak bir görüntü çizdiğim için beni affet, ama garip bulduğum şu ki; dediklerine göre partide neredeyse onun üzerine atlayan kadınların tamamını görmezden gelmiş... ve bu adaların hiçbirinde, kendine uygun hiçbir kadın bulamamış... ta ki 'güya' sana çarpılana dek... Konaklamadığı bir otelde ve ben burada değilken... Bütün bunlar bana tesadüften çok, bir geri ödeme gibi görünüyor."

"Seni tanıdığuma dair hiçbir fikri yok," diye araya girdi Kate. "Ona senin adını hiç söylemedim."

"Oturduğun villanın rezervasyonu benim adıma yapıldı," diye sertçe karşılık verdi Evan.

Kate, bu önemsiz konuda tartışmanın gereksiz olduğunu düşündü, ancak onu terk etmesinin, Evan'ı anlaşılması zor, hayal ürünü yaklaşıma geçirmesi karşısında afallamıştı. "Neyin geri ödemesi?" dedi Kate sakin bir sesle.

"Wyatt sana geçmişi hakkında hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Onun soyağacı ya da meşru olup olmaması beni ilgilendirmiyor."

Evan, "Öyleyse ilgilenmeye *başla*, Kate," diye sertçe bir emir verdi. "Bu kısa, çirkin bir hikâye ve ben de babamla beraber bu hikâyecinin içindeyim."

"Tamam," diye iç geçirdi Kate, "dinliyorum."

"Birkaç ay öncesine kadar, Mitchell Wyatt ailesi tarafından doğumu sırasında terk edildiğine ve adının da biri tarafından telefon rehberine bakılarak konulduğuna inanıyordu. Dünyanın en zengin ailelerinin çocuklarıyla beraber Avrupa'daki en iyi yatılı okullarda eğitim gördü, fakat hayırsever birileri tarafından okutulduğunu düşündü."

Kate, içinden şaşkınlıkla sarsılıyordu, ancak bunu belli etmemek için endişeli görünüyordu. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Bütün bu aldatmacayı babam yaratıp düzenledi ve Wyatt gerçekleri sekiz ay önce keşfetti. Şimdi, Cecil ansızın onu gizlemekten vazgeçip Şikago'da ortaya çıkardı. Görünüşe bakılırsa onu meşru varisi olarak belirledi. Cecil'in partisinde Wyatt yanımıza geldiğinde, sanki elinde bir bıçak olan bizi doğrayacakmış gibi düşmanca bir tavır içindeydi. Ben araya girerek Anguilla seyahatimizden bahsettim ve ortamı yumuşatmaya çalıştım. Ona senden ve babanın henüz vefat ettiğinden, dolayısıyla adına düzenlenen anma törenine katılacağım bahsettim."

Kate rahatsız bir tavırla, "Ona benim adımı söylediğinden mi bahsediyorsun?" dedi

"Evet. Adımı söylediğim andan itibaren onun içini kemiren şeyin ne olduğu hakkında hiçbir ipucu bulamadım. Babamın Cecil'le birlikte Wyatt'a çocukken yaptıkları hakkında ertesi sabaha kadar herhangi bir fikrim yoktu."

"Şimdi," dedi Evan, vakur bir tebessümlle, "gitmeden önce, sana bir soru sorabilir miyim?"

Kate, onun kendisini, Mitchell hakkında anlattıklarını kabul etmesi için zorlamaksızın bu dayanıklılık testine bir son

vermeye niyetli olduğunu anladı ve bunun için ona karşı minnet hissetti. Evan'ın haklı olduğuna inandığını biliyordu, ne kadar dürüst olmaya çalışırsa çalışsın, başka bir adam için terk edilmişti ve bunun rakibine bakış açısını bulandırması çok anlaşılabilir bir şeydi. Mitchell'in tarafını tutarak, onun dediklerini aktararak ya da onun adına şeytanın avukatlığına soyunarak, Evan'ı incitmek istemiyordu. Bu durumdan mümkün olan en kısa zamanda, Evan'ın gururuna vereceği hasarı en aza indirmeye çalışarak sıyrılmak ve ardından da Mitchell'a gittiğinde, son derece üzücü çocukluk hikâyesini öğrendiğini asla ona belli etmemek istiyordu. Zaman içinde Kate'e duyduğu güvenle orantılı olarak, Mitchell ona bu konuyu açabilirdi. Zaten şu anda bile biraz da olsa bahsetmişti. Evan'ın sorusuna karşılık olarak, Kate onaylarcasına başını salladı ve gülümsedi. "Ne sorusu bu?"

"Seni uzun zamandır tanıyorum ve gözünü kamaştırmanın hiç de kolay olmadığını düşünüyorum, Kate. Tabii belki de ben doğru yöntemleri denemedim. Benim sana önereceğim toplumsal statüler, para ya da bunlara benzer şeyler hiçbir zaman ilgini çekmedi. Dolayısıyla sorum şu: Tanrı aşkına, benim dört yılda başaramadığım şeyi o, iki gün içinde nasıl başardı?"

"Evan, lütfen, bunu yapma," dedi Kate, karşısında bu kadar aciz düşmesini gördükten sonra, onun kendisini bu kadar çok sevdiğini hiçbir zaman anlamamış olduğunu düşünerek gözleri yaşlarla doldu.

"Anlat bana. Bilmem gerekiyor. Wyatt'ın halası, Olivia Hebert, partideki insanlara onun burada, Anguilla'da bir ev inşa ettirdiğini söyledi. Gizliden gizliye adada bir evin olmasını mı hayal etmiştin? Sana orayı gezdirerek kendini orada yaşarken hayal etmeni mi sağladı?"

Kate, rengini belli etmemeye çalıştı. Mitchell'ın burada bir ev yaptırdığından bahsetmemesinin hiçbir önemi yoktu. Sevişmekle ve birbirlerini tanımakla meşguldüler. "Hayır," dedi Kate soğukkanlılıkla.

"Buraya gelirken feribotta, Zack Benedict'in yatının bu-

rada olduğunu duydum. İnternette okuduğuma göre, Wyatt, Benedict'in çok yakın bir dostuymuş ve onun filmlerine büyük yatırımlar yapıyormuş. Wyatt'ın burada kalacağını söylediği yat, şüphesiz ki Benedict'in yatı olmalı. Seni yatla bir gezintiye çıkararak, sana film yıldızlarıyla rahatça gezebileceğin bir hayat mı vaat etti? Daima istediğin şey bu muydu?"

"Hayır," dedi Kate, inceliksiz görünmeye çalışarak. Ancak, botu kullanan kaptan *Julie*'yi gösterdiğinde, Mitchell'ın, kendisi Zack Benedict hakkında konuşup dururken dinlemesini anımsadığında, kendini biraz rahatsız hissetti. Yine de, Zack Benedict'in 'bir hayranı' olmadığını belirttiğinde, yalan söylemiş sayılmazdı. Görünüşe göre Mitchell, Zack Benedict'in dostuydu. Ve övünmeyi seven biri olmadığı için Mitchell'a, hak vermek gerekirdi.

Evan, onun yanıtlarına kanmamıştı. Kate çok dürüst görünüyordu ve gözleri şaşkınlığı ya da endişeyi saklayacak kadar manalı bakıyordu. "Ev ya da yat hakkında bir bilgin yoktu, değil mi?"

"Bence bu konuşma anlamsızlaştı ve artık sona ermesi gerekiyor," dedi Kate kısaca.

"Benim için değil, kendin için küçük bir soruya daha cevap verdikten sonra bitecek: Tanrı aşkına, Wyatt'ın Avrupa ve New York'ta yaşadığını biliyorsun da, *Şikago*'da bir evi olduğunu nasıl biliyorsun?"

"*Şikago* hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Kate, kendine hâkim olamadan. "Ben *Şikago* hakkında çok konuştum, orada birilerini tanımış olsaydı bana söylerdirdi. Hatta oradan buraya yolculuğun ne kadar süreceğini sordu bana. Evan, aynı adamdan söz etmiyoruz."

"Umarım haklısındır, tatlım, çünkü benim bahsettiğim adam *Şikago*'da Caroline Wyatt'la beraber yaşıyor."

"Kim?" dedi Kate asabiyetle.

"Caroline Wyatt. Geçen yılın sonlarına doğru William Wyatt adında bir adam ortadan kaybolmuştu. Hatırladın mı?"

“Hayal meyal.”

“Güzel, Caroline William’ın eşiydi ve hâlâ da öyle. Senin Mitchell, üvey kardeşinin eşiyle evlenmeden birlikte yaşamaya başladı ve William ortadan kaybolur kaybolmaz meydana çıktı!”

“Bana kardeşinden bahsetti,” dedi Kate çabucak, ilk defa bildiği bir şeyin çıkmasına memnun olarak. “William’ı çok sevmiş ve eğer Caroline’in evi de senin diğer arkadaşlarının ya da akrabalarının evleri gibi bir evse, bir otel büyüklüğünde olmalı.”

Evan, elini kaldırarak Kate’in saçlarını okşadı, ardından kolunu indirdi. “O orospu çocuğunun seni çok incitmesine izin verme. Ve eğer seni incitirse,” diye ekledi Evan, yumuşakça, “esas incitmek istediğinin sen değil, ben olduğumu unutma. Belki bu işleri biraz daha kolaylaştırır.” Kadchini kaldırdı ve Kate’in bavullarına baktı. “Bunları taşımaya yardım etmeliyim, ama bu ona gitmen için sana yardım etmek gibi olur. Üzgünüm, Kate.” Bu, ayrılık sırasında sarf edilen iğneleyici sözlerden değildi, kaba bir özürdü.

İçi ürperen Kate, Evan terasa sonra da bahçeye çıktığında, onu izledi.

Banyoya gidip el çantasını aldığımda ve giderken arkasında hiçbir şey bırakmadığıma emin olmak için etrafa bakındığımda endişeliydi, sorular kafasını kurcalıyordu. Lavabonun önünde durdu. Evan’ın Mitchell hakkında söylediği şeylerden sıyrılmaya çalışarak, kendisiyle ilgili düşüncelere daldı. Aklına Mitchell’in sözleri geldi: *Dün gece senin hissettiklerini ben de hissettim, bunu sen de biliyorsun*, ve bir anda morali yerine geldi. Gerçek buydu. Gerçek Mitchell buydu, Evan’ın tarif ettiği adam değil.

Mitchell, Evan’ın anlattığı çocukluk dönemi dolayısıyla Kate’in ilk gece sorduğu soruları yanıtlamaktan kaçınmıştı. Onun hayat hikâyesi, bir yabancıyla paylaşılabilir türden bir hayat hikâyesi değildi. Öte yandan, Mitchell’in daha etkileyici, serbestçe anlatabileceği ve yabancıların hayranlıkla karşılayacağı bir geçmişinin olmaması, onu daha da önemli

kılıyordu. Bu, onun ne denli güçlü bir karakteri olduğunun göstergesiydi.

Evan’ın bahsettiği bütün bu konuların arasından, dedikodu da dâhil olmak üzere, Kate, her soruna geçerli bir sebep bulabiliyor, açıklama getirebiliyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kavrayamadığı tek bir şey vardı: Eğer Evan, onun geçici bir süreliğine de olsa Şikago’da yaşadığı hakkında doğruyu söylüyorsa, Mitchell’in bunu kendisinden saklamasının muhtemelen tek sebebi olabilirdi: St. Maarten’den ayrıldıktan sonra, Kate’i tekrar görmeyi düşünmemesi.

Bunun cevabını şimdi bulması gerekiyordu, yüz yüze geldiklerinde, Mitchell kendisini yatıştırarak savunmaya geçtiğinde değil. Sade, dolaysız bir cevap istiyordu. Sonuçta Mitchell, kendisini buraya ‘mümkün olan en kısa zamanda’ Evan’dan ayrılması ve ‘çabucak dönmesi’ için göndermişti. Aklına takılan bu soruya dolaysız bir cevap araması için meşru gerekçeleri vardı.

Banyo kapısını kapattıktan sonra, cep telefonunu ve The Enclave’in broşürünü bulmak için el çantasını karıştırmaya koyuldu. Cep telefonunun tuşlarına basarken parmakları titriyordu ve telefonda her çevrim sesini işittiğinde, nabızı daha hızlı atıyordu. Derken, The Enclave operatörü telefonu açtı. Kate, tuvalet masasına yaslanarak güç bela ayakta duruyordu ve Başkan Suiti’indeki Bay Wyatt’la görüşmek istediğini söylerken sesi tedirginlik içinde titriyordu.

“Üzgünüm hanımefendi,” dedi operatör kısa bir anın ardından, “Bay Wyatt otelden ayrıldı.”

“Ayrıldı mı? Ben... benim için bir mesaj bıraktı mı, yani Kate Donovan için?”

“Bir saniye lütfen.” Beklerken, Kate’in dizleri titriyordu.

“Hayır hanımefendi. Mesaj bırakmamış,” dedi operatör kendinden emin bir ses tonuyla.

Mitchell’in alaycı sözleri uğuldayan kulaklarında çımlarken, Kate sarsılan vücudunun dengesini sağlamak için tuvalet masasından destek aldı: “...aramızda olan bitenlerle ilgili yanlış hayallere kapılmayı istemiyorum... bundan daha öte-

sine gidemez. Yoksa iş, içinden çıkılamayacak derecede karmaşık hale gelir... Ancak benim ırzınıza geçmeye de niyetim var...”

Kate, hiçkırarak ağlarken el yordamıyla havluya uzanıp yüzüne götürdü, Evan duymadan ağlama seslerini bastırma-ya çalıştı. Kontrolünü sağlaması, Evan bahçeden dönmeden önce buradan çıkması gerekiyordu. Havluyu bırakıp yüzüne soğuk su çarptı; sonra kapıyı araladı ve salonun boş olduğunu gördü. Gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüş alanı nedeniyle güç bela yürüyüp bavulunu ve giysi çantasını aldı, kapıya doğru biçimsizce kısa bir koşuya başladı ve kapı tokmağına takıldı.

Sessiz bir şekilde ağlamaya devam ettiği için omuzları titriyordu, diziyile kapıyı iterek açtı. Evan terastan içeriye girdiğinde kapı aralığına çıkmıştı. “Kate, bekle, sana yardım edeyim.”

Kate, yüzünü gizlemeye çalışarak dönerken, “Ben iyiyim, orada kal,” dedi

Evan onun acı içindeki yüzüne baktı ve onu arkasından çekti. “Sorun nedir, tatlım?”

“Lütfen, b-bana i-iyi davranma; ben seni onun için te-terk ediyordum ve o gitti.”

“Endişelenme,” dedi Evan. “Şu anda içimden sana o kadar da iyi davranmak gelmiyor. Seni eve bırakmama ne dersin?”

Kate onaylarcasına başını salladı, tıkandığı için konuşamayarak. “Max’i almam gerekiyor.”

Max taksinin arka tarafında yerde oturuyordu. Kate ortaya doğru kaydı. Evan arka kapıyı açtı. “Biraz sıkışacağız,” diyerek onun yanına sokuldu. Taksiye bindiğinde, sol bacağı ile kalçası Kate’e yapışmış, sol kolu için yer kalmadığından, kolunu koltuğun üzerinden onun arkasına uzatmıştı.

Daha önce yüzlerce defa bu şekilde, oturmuşlardı, ama şu andaki yakınlıkları tuhaf kaçmıştı, Evan’ın kolunu oraya koyması tamamen yanlış görünüyordu. Bunu Evan da anlamıştı. Kate onun gerginliğini hissedebiliyordu. İhanet karşı-

sında yaralanmıştı ve kızgındı. Kate onun merhametini ya da iyiliğini hak etmiyordu ve Evan’ın şu anda □Kate’in en çok ihtiyacı olduğu ancak en hak etmediği zamanda□ gösterdiği merhamet ve iyilik, genç kadını o kadar utandırmıştı ki, başını eğerek gözyaşlarına boğuldu. Max koca kafasını onun dizine yasladı, gözlerini kırpmadan hayranlıkla Kate’in yüzüne baktı. Kate yanaklarından iki damla gözyaşı süzülürken Max’e uzanıp başını okşadı ve geç de olsa Evan’a özür dileme nezaketini bile göstermediğini anımsadı. İki defa yutkunduktan sonra, boğazına düğümlenen duygu yüklü yumruyu giderdi. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Öyle olduğunu biliyorum.”

Mendile ihtiyacı olan Kate, el çantasını karıştırdığında bir şey bulamadı. Evan’ın çantası yanındaydı. Gözyaşları hızla boşanmaya başlarken Kate çantanın fermuarına doğru uzanırken, “Kullanabileceğim kâğıt veya kumaş bir mendilin ya da başka bir şeyin var mı?” dedi.

“Sanırım,” diye yanıtladı Evan. “Onu bana uzat da bir bakayım.”

“Zahmet etme,” dedi Kate, çantayı açarak. “Ben yaparım...”

“Açma...” dedi Evan, ancak artık çok geçti.

Evan’ın düzgüncce, erkeklere özgü bir tarzda yerleştirilmiş çantasının içinde, kare şeklinde, krem rengi bir kurdeleyle bağlanmış, açık mavi bir Tiffany kutusu vardı. Bir yüzük kutusuydu bu.

Kate, yaşlı ve buğulu gözlerle kutuya baktı ve bir saatten daha az bir süre içinde ikinci defa yüzünü elleriyle kapatarak ağlamaya başladı.

Evan durakladı daha sonra onun sarsılan omuzlarındaki kolunu indirdi ve elini Kate’in koluna sokarak, göğsüne başını koyup ağlamasına fırsat verecek kadar yanına yaklaştı.

“Esas benim seni teselli etmem gerekiyordu,” diye fısıldadı Kate.

“Benim teselliye ihtiyacım yok,” dedi fısıltıyla Evan.

“Kendimden nefret ediyorum,” dedi Kate sertçe.

Evan bir süre düşündü. "Ben de senden nefret ediyorum," dedi, ancak sesinde tebessüme yakın bir şey vardı.

Kate gözlerini kapattı. Daha fazla kendini kaybetmemek için henüz Mitchell hakkında bir şey düşünmek istemiyordu. Yaşadığı bütün bu kargaşadan bıkmıştı ve onu şimdilik zihninin kıyısında tutuyordu. Eski taksi sarsılarak yol alırken havaalanına giden kısa mesafeyi sızmış olarak geçti.

Gözlerini açtığı anda, Evan'ın elini tuttuğunu ve kaldırdığını gördü. "Uyan, buradayız," dedi Evan ve elini çekti. Kate uyurken, göz kamaştırıcı tek taş elmas yüzüğü, onun parmağına takmıştı. Kate yüzüğe baktı ve başını salladı. "Yapamam..."

"Şunu 'teklif' ediyorum. Olanları unutmak için biraz süreye ihtiyacım var, tabii senin de. Bu arada, nişanlandığımızı gazetelere duyurmayı düşünüyorum."

"Neden?"

Evan ona doğru eğildi ve "Bunun birinci nedeni şu; bu yüzük, cumartesi gecesi çocuk hastanesi yararına düzenlenen gecede giyeceğin bütün elbiselerle çok uyumlu görünecek. Biz, geceyi düzenleyen sponsorlardan biriyiz."

O, kolunu çekerek taksi ücretini ödemek için elini cebine götürdüğünde, Kate şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Diğeri ne peki?"

"Wyatt ailesi de orada olacak. Şimdi..." diye samimiyetle devam etti Evan, parayı sayarken, "Aklından geçenleri bilmiyorum, ama senin yerinde olsaydım, *Mitchell Wyatt*'ın kullanıldığını düşünmesini sağlamak için elimden geleni yapardım..."

"Ne olarak kullanıldığını?" diye tatsız bir sesle sordu Kate.

Evan, acı bir şekilde gülerek ona yan yan baktı. "Senin son eğlencen olarak."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Saat beş buçuğa yaklaştığında, Kaptan Hodges Rıhtımı etrafındaki sokakları dolduran turist kalabalığı hızlı bir şekilde dağılıyordu. Yolcu gemileriyle gelecek satın aldıkları gümrüksüz malları çantalarında taşıyanlar, gitmeye hazırlanan gemilere doğru ilerliyor, adada kalan turistler, yemek, kumar ve gece kulübü ziyaretiyle geçirecekleri uzun gece öncesinde şekerleme yapmak için otellerine dönüyorlardı.

MacNeil, park halindeki bir arabadan, Wyatt'ın bulunduğu yerleri aktarmak için Gray'e telefon etti. "Wyatt hâlâ limanda geziniyor," dedi. "Bu kötü haber. İyi habere gelince, havaalanıyla irtibat sağladım. Wyatt'ın uçağının hangarda kalkışa hazırlandığını ve deposunu doldurduğunu söylediler. Pilotları, yolcu salonunda kahve içerek bekliyorlarmış. Dolayısıyla, adam kısa bir süre sonra buradan ayrılmayı planlıyor."

"Pekâlâ, gözünüzü ondan ayırmayın," dedi Gray. "Interpol beklemekte, Avrupa'daki evlerini eş zamanlı olarak araştırmak için hazır, fakat Wyatt'ın uçağı havalanana dek onlara harekete geçmeleri için yeşil ışık yakamam. Aksi takdirde, kapıcılarından ya da kâhyalarından birinin telefonla ona haber verme riskini göze almak zorunda kalırım. O da, soruşturmamızın hedefi olduğunu anlayabilir. Uçağında bir telefon var, ancak bu numarayı hizmetçilerine vermiş olduğunu sanmam."

"Hareket eder etmez sana haber veririm," dedi MacNeil.

MacNeil telefonu kapatırken, Childress fotoğraf makine-

sini kaldırdı ve Wyatt'a odaklanarak bir fotoğraf daha çekti. Makinesinin kadrajına giren güzel bir sarışını izleyerek, "Pi- liçler bu adama bayılıyor," dedi ona özenmiş gibi.

"Özür dilerim," dedi bir kadın sesi. "Saatiniz var mı?"

"Saat beş buçuk," diye yanıtladı Mitchell, saatine veya kadına bakmaksızın. Saate az önce bakmıştı ve şimdi bütün dikkatini ufukta beliren yeni bir tekne üzerinde yoğunlaş- tırmıştı.

Tekne büyüyerek yaklaştıkça, bir turist teknesi için uy- gun büyüklükte ve hızda olduğunu anladı. St. Maarten sahil şeridi, marina ve limanlarla doluydu, ancak ufukta beliren teknelerin çoğunluğu ilk olarak aynı yöne doğru ilerliyor gibi görüldüğünden, Mitchell, beklemekte olduğu tekne için gözlerini dört açmıştı. Birkaç dakika sonra, gözüne kestir- diği tekne hâlâ Kaptan Hodges Limanı'na doğru ilerlerken, Mitchell'in nabız atışları hızlanmaya başladı ve içinden tek- nenin yön değiştirmemesini diledi.

Tekne yaklaştı, irileşti ve Mitchell güvertedeki yolcuların kalabalığı arasından gözleriyle kızıl saçlı birini aradı. Bir süre sonra, *Ada Güneşi* limana girdi ve teknedeki inen son yolcu da yanından geçip gitti. Mitchell, limanın öteki tarafındaki stratejik noktaya geri döndü ve açıklara bakarak limana doğ- ru yönelen başka bir tekne olup olmadığını kontrol etti. Erkek arkadaşının uçağı gecikmeli kalkış yaptığından, onun gelişi bir ya da iki saat sarktığı için, Kate'in limana dönüşü de ge- cikmiş olmalı, diye düşündü.

Kate'le birbirlerine cep telefonu numaralarını vermedikle- rini düşününce şaşkınlıkla gülümsedi. Bu sabah ayrılana ka- dar Kate ile güneşin doğuşunu, mutluluğu, birkaç hikâyeyi, uzun öpüşmeleri ve daha heyecan vericisi de hayatındaki ke- sinlikle en tatmin edici cinsel deneyimi paylaşmışlardı. An- cak, nasıl olduysa, telefon numaralarını paylaşmak akıllarına gelmemişti. Aslında bunun kendisi için çok da şaşırtıcı ol- madığını düşünen Mitchell, o yanındayken herhangi bir şeye odaklanma yeteneğini ve arzusunu kaybettiğini anımsadı.

Aradan yirmi dakika daha geçip de limana yeni bir tekne

yaklaştığında, Mitchell artık gülümsemedi. Güneş batmak üzereydi, hava kararırken, aklında Kate'e dair endişeler ve olmayacak görüntüler -öfkeli erkek arkadaşından ürkerek odanın bir köşesine sinmesi ya da yatakta tek başına acı ve üzüntü içinde ağlaması gibi- belirmeye başlamıştı.

Bu olasılıklar zihninde canlanmaya başlar başlamaz, onla- rın esiri olmuştu. Cebinden telefonunu çıkardı ve iki operatöre bağlandıktan sonra, Island Club'a ulaşmayı başardı. O anda, Maurice'in orada olmadığını hatırladı ve onun yerine sorum- luluğu kim üstlendiyse, onunla konuşmak istediğini belirtti. Kendisini 'Bay Orly' olarak takdim eden bir erkek sesi cevap verdi ve kendisine nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

"Ben Mitchell Wyatt," diye karşılık verdi Mitchell, oldu- ğundan daha az endişeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. "Altı numaralı villada konaklayan Bayan Donovan bugün kendini iyi hissetmiyordu ve şu anda telefonunu açmıyor. Lütfen, ben hatta beklerken birini gönderip ona bakmasını sağlayın."

"Bayan Donovan mı?" diye tekrarladı Bay Orly. "Altı nu- maradaki mi? Emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim," dedi Mitchell aniden. "Oraya derhal birini gönderin."

"Endişelerinizi gidermekten mutluluk duyuyorum Bay Wyatt," dedi Orly kısa bir süre sonra. "Altı numaralı villada- ki telefona cevap veren kimse yok, çünkü orası boş."

"Orası boş da ne demek?"

"Demek istediğim, altı numaralı villada bulunan misafir- lerimiz, bugün saat üçte buradan ayrılmışlar. Benden istedi- ğiniz başka..."

Orly'nin cümlesi yarıda kaldı, Mitchell telefonu kapat- mıştı. Ancak beyni, işittiklerinin açıkça belli olan anlamı düşünmeyi reddediyordu. Güveninin sarsılmasıyla büyük bir şok geçirirken, olduğu yerde kalakaldı, dalgın gözlerle ulka bakarken telefonu yavaşça elinden kaydı.

Bu sabah vedalaştıkları sırada el sallayan Kate'in, liman- da kendisini böyle ayakta bekleteceği aklının ucundan bile

geçmemiştir. Kate ona âşık ve Mitchell da Kate'e âşık. Beraber geçirdikleri her an, birbirlerine duydukları sevgi daha da derinleşiyordu. Birbirleri için yaratılmışlardı ve Kate, kendisinden daha önce bunun farkına varmıştı. Kate'in istediği büyüye inanılmayacak derecede sahiptiler. Bunu, erkek arkadaşında bulamamıştı. Island Club'dan ayrılıp onunla gitmiş olamazdı.

Erkek arkadaşının oradan tek başına ayrıldığı ve yalnız gittiği apaçık ortadaydı. Kate şu anda Mitchell'a gelmek üzere, muhtemelen yoldaydı ve ona merhaba öpücüğü vermek için en az kendisi kadar hevesli olmalıydı. Bunu öğrenmenin bir yolu vardı. Mitchell, yavaşça cebinden cüzdanını çıkardı ve üzerine veterinerin adresiyle telefon numarasını yazdığı, cüzdanına dün koyduğu kâğıda baktı. Tekrar cep telefonunu açtı, kalbi hızla atıyordu.

"Ben Mitchell Wyatt," dedi, veteriner telefona yanıt verdiğinde. "Bayan Donovan'ın Max'i almak için gelip gelmediğini merak etmişim."

"Evet, geldi. Birkaç saat önce onu aldı ve Max de onu görünce çok sevindi. Onu Amerika'ya götürebilmesi için ihtiyacı olan bütün belgeleri hazırlamışım."

"Bu iyi..." dedi Mitchell, acı içinde, kuşkuyla göğsü sıkışmıştı. "Onu alırken kendisine yardımcı olması için yanında birini getirmiş miydi?"

"Evet, kibar bir beyefendiyle birlikte geldi."

Arabanın iki yanında duran Childress ve MacNeil, Wyatt'ın jetini hangardan çıkarken izlediler. Birkaç dakika sonra jet, pistte hızla ilerledi, ardından kalkış yaptı ve karanlık gökyüzünde kayboldu, uçmakta olduğu, yalnızca yanıp sönen küçük ışıklarından anlaşılıyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Avrupa'daki klasik stillerde döşenmiş evlerinin aksine, Mitchell'in uçağında, sanatsal bir yaratıcılık içeren, gümüş, siyah ve sarı renklerin egemen olduğu ve kendisinin dikkatlice topladığı sanat eserleriyle iç açıcı bir şekilde bütünleşen, son derece rahat, bir oturma odası vardı. Üzerine uzanabileceği büyüklükte, şık, sedef grisi deri bir kanepede; onun iki ucunda, üzerinde Art Deco krom lambalar duran, siyah granit kaplamalı bir çift yuvarlak masayla ve basamaklarla dekore edilmişti.

Kanepenin karşısında gri deriden iki büyük, kendi etrafında dönebilen koltuk vardı. Bunların ötesinde, Mitchell'in sıklıkla üzerinde çalıştığı abanoz ağacından yapılmış bir masa ve bir içki büfesi, bir dizi sandalye ve ufak ancak seçkin bir görünümü olan yatak odası ve banyodan ibaret süite açılan bir giriş vardı. Mitchell, birkaç saatlik bir seyahat gerçekleştirdiğinde genellikle, saate bağlı olarak çalışma masasına veya yatak odasına geçerdi. Bu gece ise doğrudan, kabinin ön tarafının hemen yanında bulunan abanoz ağacından yapılmış özel içki barına gitti ve konyak kadehi yerine, kristal bir su bardağına konyak doldurdu.

Kanepeden, St. Maarten'in göz kırpan ışıklarının kaybolmasını izledi; daha sonra ayaklarını önüne doğru uzattı ve yakıcı içkinin göğsündeki ağrıyı dindirmesini bekleyerek konyak dolu bardağını ağzına götürdü.

Odanın ışıklarını kapatıp, sadece masa lambasını açtı.

Kate'in ona karşı hissettiklerinin derinliğini olduğundan fazla abarttığını gösteren bir ipucu bulmaya çalışarak, ağır ağır ve sistemli bir şekilde son üç günün üzerinden geçmeye başladı.

Bir saat sonra, gözlerinin içi gülerken gülümseyen, öpüş-tüklerinde kendisini ateşe atan, karşı konulması imkânsız bir kızıl saçlının yer aldığı, unutulması güç anılardan başka hiçbir yere varamamıştı. Sürekli aynı soruyu sormasına neden olan anılar: Mitchell'a en azından elveda demek için bile limana gelmeden erkek arkadaşıyla beraber nasıl gidebilirdi?

Duyguları hakkında bu kadar samimiyetle ve cesurca konuşurken bunu nasıl yapabiliyordu.

Bence bu şekilde tanışmamıza ve samimi olmamıza kader yol açmış ve bu önceden belirlenmiş bir şey olabilir... Senden çok hoşlanıyorum ve bence sen de benden hoşlanıyorsun... Eğer hayal kırıklığına uğrayacaksam, bunun senin yanındayken olmasını istemem.

Boğazına düğümlenen, alışık olmadığı yumruyu yutkuna-rak gidermeye çalışan Mitchell, derin bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Hayret verici kaybının sebep olduğu içini kemiren bu duygudan sıyrılarak onu düşünebilecek kadar hissizleşmeyi istiyordu. Oysa yatakta onun yanında uyandı-ğında, uykulu gözlerle ve doyumluk içinde beraber güneşin doğuşunu izledikleri keyifli dakikalar, kumarhanede onun elini avucunda hissettiğinde, yaşadığı anlatılması güç duygular doldu içine.

Kararını, erkek arkadaşıyla beraber kalmak doğrultusunda vermiş, o sabah Mitchell'ın kısa ve öz bir biçimde açıkladığı 'rollere' tenezzül etmemişti. Mitchell onun bu kararı karşısında şaşırıp kalmış, Kate'in erkek arkadaşının oynamasını beklediği rol kendisine düşmüştü.

Başkastiyle beraber olma fikrinde ciddi olduğunu anlatamaz, büyük bir nezakette yenilgiyi kabullenmek, sana mutluluk dilemek ve daha sonra da defolup gitmek mecburiyetinde.

Az önce bahsettiğin bu kurallarla ilgili olarak, erkek ar-

kadaşından ayrılmak konusunda kararsız kalsaydım, bir beyefendi olarak, ne yapardın? diye sormuştu.

Bu şartlar altında, senin telefon ederek bana haber vermen gerekecek ve ben de basit bir şekilde onunla rolümü de-ğiş tokuş edeceğim.

Gece havaalanına giderken, yolda, The Enclave'ı arayıp Kate'in kendisi için bir mesaj bırakıp bırakmadığını sordu-ğunda, olumsuz yanıt almıştı.

Kate'in, kendisini peşinden sürükleyecek kadar kışkandır-mak amacıyla, çocukça bir tutum sergileyip ortadan kaybol-muş olabileceği ihtimalini de ele aldı. Eğer bu doğruysa, o, Mitchell'ın sandığı kadın olamazdı.

Onu nasıl bulabileceğini biliyordu, Kate'i kaybetmemişti. Telefon rehberinde adını bulamamış olsa bile, babasının ga-zetedeki ölüm ilanından onun izini sürebilirdi.

Birkaç defa, onun tek kelime etmeksizin çekip gitmesine neden olabilecek dehşet verici bir şeyin gerçekleştiği ihtimalini aklına getirdi.

Bu düşünce her aklına geldiğinde, onu bulmak için bir mazeret olarak kullanma olanağını teşvik edeceği için böy-le düşünmekten vazgeçti. Sahipsiz bir köpeği veterinerden alacak kadar zamana ve soğukkanlılığa sahipti. Onu kasıtlı olarak limanda bekletmişti.

Yanıdaki masada bulunan telefon çaldı, ama Mitchell duymazdan geldi.

Matt Farrell eşine, "Şu lanet olası telefonu neden açmı-yor?" diye sordu. Ellerini cebine sokmuş, teras katındaki dairelerinin salon penceresinden aşağı, Lake Shore Drive'a doğru bakıyordu. "Uçakta olduğunu biliyorum."

Meredith, Bancroft ailesi tarafından finanse edilen ve şu anda kendisinin başkanlığını yürüttüğü, gösterişli süpermar-ketler zinciri Bancroft & Company'nin gelecek yönetim ku-rululu toplantısı için hazırlamakla sorumlu olduğu gündem baş-lıklarının bulunduğu kâğıdı bir kenara bıraktı. "Muhtemelen şifalıdır," dedi. Ancak Matt onun sesindeki endişeyi sez-

mişti ve Mitchell'in içinde bulunduğu durumu daha olumsuz kılan bir şeyi anımsadı. "Bundan söz açmışken..." dedi ve kaşlarını kaldırarak cümlesini yarıda kesti.

Meredith onun yüz ifadesini incelerken, ikisinin yatağa girmesine yönelik bir şey söyleyeceğine dair bir ipucuna rastlamadı. Matt, bir an önce Mitchell'ı bulup, polislerin onun iki katadaki evlerini aynı anda araştırmaya başladığını haber verme telaşındaydı. "Neden söz açmışken?" diye sordu Meredith, en sonunda.

"Mitchell'in yatakta olduğundan söz açmışken," diye çaresizce devam etmeye çalıştı Matt.

"Evet?" dedi Meredith, sabırsızlıkla gülümseyerek. Matt yine kaşlarını kaldırmış ve onu bekletmeye devam ederken herhangi bir şey söylememişti.

Meredith'in, bu yeni konuya ilgisini çekmeyi başardığını düşünerek, "Zack bu gece beni arayıp, Mitchell'in Roma'daki dairesinin arandığını söylediğinde... Mitchell'in bu sabah St. Maarten'den çok ilginç bir ricada bulunmak için kendisini aradığına da değindi. Görünüşe göre Mitchell adalarda biriyle tanışmış ve buraya gelerek Caroline ve Billy ile birkaç günlüğüne beraber olması gerektiği için, kendisi Şikago'dayken, hanımefendinin Julie ile adaları gezerek keyifli birkaç gün geçirmesini istemiş."

Başını yana eğen Meredith, ona baktı, buna hiçbir anlam verememişti. "Kulağa çok anlamlı gelmiyor."

"Anlamlı kısmı orası değil. Anlamlı kısmı şu ki; Mitchell, yatta onunla beraber olabilmek için, uçakla her gece adalara dönmeye niyetliymiş. Bu yüzden," diye devam etti Matt, eşinin meraklanmasından tatmin olarak, "Mitchell'in uçağın içinde, yatakta olması ile konumuz arasında bağlantı var. Belki de şu anda onunla beraber yatakta olduğu için telefonu açmıyordur. Bu arada, adı Kate'miş."

İkisinin yüzündeki gülümseme de aynı nedenle kayboldu. "Umarım Kate uçakta değil, yattadır," dedi Meredith, her ikisi adına da konuşarak. "Zack'in dediği gibi, uçaktan iner

inmez polislerin konuşmak için kendisini bekliyor olduğunu görünce, o yanındayken kendini daha kötü hissedebilir."

"Zack erken bir sonuca varmış olabilir," diye karşılık verdi Matt, telefona doğru ilerlerken.

"Ama yine de sonuca vardığını düşünmüyor musun? Sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Matt durakladı, onu endişelendirmek ya da ona yalan söylemek istemiyordu.

Meredith nasıl bir beklenti içinde olacağını kestiremiyor. Yıllar önce, Matt, dostu Zack Benedict'in, aktris eşini öldürdüğü iddiasıyla haksız yere suçlanmasına tanık olmuştu ve bu acı deneyim, her ikisinin de adalet sistemine karşı büyük bir güvensizlik hissetmesine yol açmıştı. Sonuç olarak, Matt, şoförüne O'Hare'daki iniş pistine gidecekleri talimatını çoktan vermişti. Matt ile Mitchell'in Şikago'daki kurumsal ilişkileriyle ilgilenen hukuk bürosundan iki avukatı da yanlarında götürüleceklerdi.

Kanepenin yanındaki telefon tekrar çalmaya başladı, Mitchell yine duymazdan geldi, ancak uçağın telefon numarası çok az kişide vardı ve bu numarayı verdiği insanlar şu ya da bu sebepten ötürü kendisi için önemliydiler. İçmekte olduğu brendi, yalnızca Kate'e duyduğu karmaşık özlemi artırdığından, Mitchell en sonunda dikkatini dağıtmak için telefona uzandı. "Her kimsen," dedi yüksek sesle, "keçi gibi inatçı-sın."

"Benim, Matt," dedi arkadaşı, ürkek bir duraklamanın ardından. "Bir saat önce Zack aradı ve polisin senin dairenin etrafında toplandığını, bir şey araştırmaya çalıştıklarını söyledi. Aynı anda New York'taki yardımcın da onu aramış ve oradaki dairenin de New York Emniyet Müdürlüğü tarafından arandığını belirtmiş."

Mitchell yavaşça doğruldu. "Ne arıyorlarmış?"

"Yardımcın, arama emrinin, siyah renkli bir erkek paltosu da ceketi ve düğmelerinin arkasında özel bir amblem bulunan bütün giysiler için çıkartıldığını söylemiş. Polislerde

bu amblemin bir kopyası varmış. İtalyanların arama emrinin gerekçesi hakkında bir fikrim yoktu, fakat Zack bana bir kopyasını faksladı.”

“Oku bana,” dedi Mitchell, hissettiği yalnızlık, yerini yavaş yavaş öfkeye bırakıyordu. Matt, İtalyanca kelimelerin çoğunu yanlış telaffuz ederek adeta yazıyla boğuşurken, dikkatle onu dinledi. “Aradıkları işte bu,” dedi Mitchell, Matt’in yazıyı güç bela okuduğu sırada araya girerek.

“Ne?”

“Siyah renkli bir erkek paltosu ya da ceketi ve düğmelerinin arkasında özel bir amblem bulunan bütün giysiler.” Ayağa kalkan Mitchell, elini boynuna götürdü. “Bunun anlamı hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ben de Zack de bütün bunların, kardeşinin cesedinin bulunmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz.”

Mitchell reddedercesine başını salladı. “Yeğenim bana, polislin komşu çiftlikteki yaşlı bir ayyaş suçuunu itiraf ettiğini söylemişti.”

“Bu, polislin yeğenine söylediği şey, çünkü *senin* böyle olduğunu sanmanı istiyorlar,” dedi Matt. “Dikkatlice beni dinle, ben bu filmi daha önce gördüm ve polislin nasıl hareket ettiğini biliyorum. Kardeşinin cesedi bulunur bulunmaz senin dairelerinde arama yaptılar. Bu da onun ölümünde senin de şüpheli konumunda olduğunu gösteriyor. Bu doğruysa, polisler seni sorgulayabilecekleri ve tutuklayabilecekleri yer olan Şikago’ya gelmeni istiyorlar. Benim tahminime göre, uçağın iniş yaparken seni bekliyor olacaklar, Zack de aynı fikirde.”

Matt, son söylediklerinin etkisini yaymak için biraz durdu, “Levinson ile Pearson’a seni havaalanında beklemeleri için haber verdim. Sen bana işareti verir vermez, Joe O’Hara arabayla onları almak için harekete geçmeye hazır. Zack bu plana karşı çıkıyor. Senin Şikago’ya iniş yapmanı bile yanlış buluyor. Senin bu gece, Amerikan yargı alanının dışında bir yere iniş yapmanın doğru olacağını; seni savunacak ceza avukatlarını yarın belirlemen gerektiğini ve gönüllü dönüş

yapman konusunu Cook İlçesi ile avukatlarının ayarlamasına izin vermenin uygun olacağını düşünüyor. Zack muhtemelen haklı.”

Mitchell kalktı, bara doğru yürüdü ve bardağını bir tepsinin üzerine koydu. “Saklanmak niyetinde değilim. Levinson’ı arayacağım ve bu fiyaskodan kimin sorumlu olduğunu bulmasını isteyeceğim. Levinson bu kişinin, olan bitenin farkında olduğumu ve hâlâ O’Hara’a iniş yapmakta kararlı olduğuma inandırmasa da, en azından onları utandırmanın verdiği büyük memnuniyeti hissetmemi sağlayacak.”

Durumun ümitsizliğine rağmen, Matt Farrell kıkırdadı. “Ve sonra?”

“Daha sonra, polisler ya beni havaalanında yakalamak üzere üstüme atılacaklar ya da sabah medeni bir görüşme yapmamız ve her iki tarafın da o ana dek beklemede kalması için Levinson’la konuşacaklar. Kişisel olarak, ikinci seçeneği tercih edeceklerini umuyorum.”

Mitchell, Dave Levinson’ı ev telefonundan aradı ve ona ne yapmasını istediğini anlattı. Telefonu kapattı, saatine baktı ve hâlâ St. Maarten saatine göre ayarlı olduğunu fark etti. Saatın yanındaki düğmeyi kullanarak iki saat geriye aldığı anda, gerçeklik, bütün acıtan gücüyle aklına geldi: On altı saatten kısa bir süre önce, yanına sokulan Kate’le beraber yatakta uzanmış, Karayipler’de güneşin doğuşunu izliyor, Kate’in çenesindeki ‘izin’ nasıl oluştuğu hakkında anlattığı komik hikâyeyi dinliyordu. Uykuya dalmadan önce, bu gece yemeği yatta yiyeceklerini ve yıldızların aydınlattığı bir gezintiye çıkacaklarını düşünmüştü.

Oysa şimdi o, Mitchell’a tercih ettiği bir adamla Şikago’daydı; Mitchell ise sevdiği kardeşinin cinayetinden kurtulanmamak için uğraşıyordu.

Kate’i aklından çıkarmaya çalışan Mitchell, traş olup duş alanları değiştirmek için yatak odasına gitti. O andan itibaren, yalnızca polisle yapacağı pazarlığa ve Caroline ile Mitchell’in yaşayacakları büyük sıkıntı sırasında, onların ya-

nında olmaya odaklanması gerekiyordu. Kate gitmişti. Her şey bitmişti. Sona ermişti. İkisinin yaşadığı kısa ilişki şimdi-lik düşünülmemeliydi. Mantıksal olarak, Mitchell bilinçsizce onu zorlamıştı ve kaçamayacağı ya da aralarında geçenleri unutamadığı için geri geleceği karanlık bir hücreye koymuştu. Sorunları bölümlere ayırmak, Mitchell'in en büyük yeteneklerinden biriydi. Küçük bir çocukken geliştirdiği hayati önemi olan bu tekniği defalarca kullanmıştı.

Yatak odasında gömleğini çıkarttı; daha sonra banyoya girdi, camlı dolabı açtı ve bir jiletle tıraş sabununu aldı. Sabunu yüzünde köpürttü, jiletini kaldırdı ve çenesinin altından tıraş etmeye başladı.

Zihni kendisine hainlik yaparak, Kate'in bu sabahtan aklında kalan bir görüntüsünü hatırlattı. Aynada kendisine bakıyor, gülüşünü gizlemeye çalışarak, sevgilisini tıraş olurken izlemenin verdiği memnuniyeti dışa vurmamaya gayret ediyordu. Kendisi de tıraş sabununun altında tebessümünü saklıyordu, çünkü Mitchell da Kate'in kendisini izlemesinden onunkine benzer bir memnuniyet duyuyordu.

Jilet elinden kaydı, küfrederek bir mendil aldı.

Mitchell gömleğini ilikleyp pantolonunun içine sokarken Levinson aradı. "Arama emirlerine ya da William'in ölümüyle ilgili soruşturmayı kimin yürüttüğüne dair herhangi bir şey bilen birini bulamadım," dedi. "Soruşturmanın başında muhtemelen dedektif MacNeil olmalı, ancak o da özel bir görev için buradan ayrılmış. Kimse bir şey bilmiyor gibi görüldüğü için, ben de en üst noktaya ulaşmaya çalışarak eyalet savcısı Gray Elliott'ı evinden aradım. Gray'le ilginç bir sohbetimiz oldu, ben sürekli konuştum, o da sürekli dinledi. Aslında, konuşmamızın sonuna kadar soruşturma hakkında bir bilgisi olup olmadığından emin değildim. Artık bu işi onun kişisel olarak yürüttüğüne inanıyorum."

"Neden?" diye sordu Mitchell, kesin bir bilgi alamamanın verdiği rahatsızlıkla.

"Çünkü konuşmamızın sonunda, sana, 'Evine hoş geldin,' dememi, iyi akşamlar dileklerini iletmemi ve seninle daha

yakından tanışmak için yarın sabah saat on bir buçuğu beklediğini söylememi istedi."

"Bu, iniş yaptığımızda polisler tarafından karşılanmayacağım anlamına mı geliyor?"

"Bence Gray'in esas belirtmek istediği şu; 'Lütfen yanlış davranmaya devam ederek güvende olduğunuzu düşünün ve o lanet olası uçağı O'Hare'e, yani ona el koyabileceğim yere indirin.' O ya da bu şekilde, geceyi hapisanede geçirsen de geçirmesen de, yarın sabah on bir buçukta polis tarafından sorgulanacağını varsayabilirsin."

"Öyleyse biz iniş yaptığımız sırada Pearson'la sen, beni havaalanında karşılamalısınız," dedi Mitchell, kısaca.

Piste iniş yaptıkları sırada Mitchell'i şaşırtan şey, uçağı bekleyen tek bir aracı bulunmasıydı. Direksiyonunda Matt'in özel şoförünün, arka koltuğunda da Pearson ile Levinson'un oturduğu bir limuzindi bu.

"Gray'e aramızda geçen konuşmayı anlattıktan sonra, onu senin sorgulanmaktan kaçmak için çaba göstermeyeceğine ikna ettim," dedi Levinson, araç yolda rampaya doğru ilerlerken.

Ön koltuktaki Joe O'Hara dikiz aynasına baktı. "Takip ediliyoruz," dedi. "İki araba var. Onlardan kaçmayı denememi ister misiniz?"

"Kesinlikle hayır!" dedi Pearson.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kate uykulu bir sesle, "Ona iyi davran, Lucy," diye fısıldadı. "Max, yatağa sadece kedilerin gelebileceğini bilmiyor." Uzanıp tıslamakta olan kediyi, sınır ihlali yaparak her zaman Lucy'nin yattığı yere başını koymuş olan Max'ten uzaklaştırdı. Gri kediyi kendisinin yanındaki yastığa yerleştirdi ve başını komodine doğru çevirdi. Saate baktı. Saat sekiz buçuktu.

Kate gözlerini kapatarak, geçici hafıza kaybına uğramasını sağlayan huzur dolu uykusuna geri dönmeye çalıştı. Ancak birkaç dakika sonra bundan vazgeçip üzerindeki örtüyü kaldırdı ve yorgun bir şekilde yataktan çıktı. "Sen nasıl uyudun?" diye sordu Max'e. Max cevap olarak kuyruğunu salladı, Kate gülümseyerek köpeği okşadı. "Lucy ve Ethel ile geçinmeyi öğrenmelisin," dedi. Sonra Ethel'i dolabın üzerinden alarak, tekir kediyi sarıladı.

Max onu mutfığa giderken izledi ve Kate onun, eskiden çalıştığı yere yakın olan, eski ve kısmen restore edilmiş Şikago mahallesinde kiraladığı küçük evin çitle çevrili bahçesine çıkmasına izin verdi. Max dışarıya koşup donmuş zemin üzerindeki karı kokladı ve çok kısa bir süre sonra, alışık olmadığı soğuk, kürkünün arasına dolmuş olacak ki, aceleyle eve geri döndü.

Kate kahve yaparken onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. "Lütfen eve alışmakta zorlanmayın," dedi kendi kendine. Dua etmenin hayatına daima olumlu bir katkı yaptığına

inanmıştı, ta ki Mitchell Wyatt'la sahilde geçirdiği o geceye kadar.

Parlayan yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında, onu kendisine doğru yüzerken izlemek ve babasının o kadar yakınında olduğunu hissetmek hayatının en duygulu ve en gizemli deneyimi olmuştu -rahip olan amcasının her zaman belirttiği gibi, ilahi bir gücün ve büyük bir yazgının var olduğunu onaylarcasına. Belki o haklıydı, diye düşündü Kate, bir kaşık kahveyi dikkatsizce filtreye koyarak. Eğer öyleyse, önceki deneyimine dayanarak, bu ilahi gücün zalim bir espri anlayışı olduğunu ve büyük yazgısının da ciddi anlamda değişime ihtiyacı olduğunu düşündü.

Bu ciddi konuları düşünürken, kahve hazır oldu ve Max de tekrar dışarı, üç katalpa ağacının bulunduğu bahçeye çıktı. Kate onu tekrar içerici alırken işini başarıyla hallettiği için başını okşadı ve ona gösterebileceği tüm sevgiyi göstermeye çalışarak kahvesini fincana koydu.

Erken kalkmayı kendisine kural edinmiş biri olarak, genellikle kahvesini alıp küçük salonuna geçer, kalın perdeleri açar ve yavaş yavaş dışarı çıkan mahalle sakinlerinin şenlendirdiği sokağı izlemek için ön camın yanındaki sandalyeye kıvrılırdı. Bu sabah, nasıl olduysa, normalde uyandığı saatten üç saat daha geç kalktığından, 'gösteriyi' izlemek için geçmişti ve tekrar yatağa girmekten, yorganın altında sürünmekten, ısınmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapacak hali yoktu.

Termostatı açmak için koridorda bir an durdu, kahvesini yatak odasına taşıyarak komodinin üstüne koydu ve tekrar yatağa girdi. Örtülere ve yün battaniyelere sarınıp, yatağının başındaki yastıkları kabarttı, dizlerini karnına doğru çekti ve ellerini dizlerinin etrafında bağladı. Ethel komodinin üzerinden sıçrayarak onun ayaklarına sokuldu; Lucy ise, kalçasının yanındaki yastığa iyice yerleşti.

Saat dokuzu yaklaşırken, Kate çoktan sıcak kahvesini içmişti ama Anguilla ve St. Maarten'de olanlar hâlâ içini ürmetmeye devam ediyordu. Holly'yi arayıp döndüğünü ve

Evan'la nişanlandıklarını haber vermeyi ve belki kısa da olsa hikâyesinin Mitchell'le ilgili kısmını anlatmayı düşündü. Salı ve perşembe günleri Holly'nin mesai saatleri öğleden akşam dokuza kadardı. Holly kendisine sadece yirmi dakikalık mesafede oturduğu için, görüşebileceklerini geçirdi aklından.

Telefon çaldığı sırada Kate telefonu çevirmek için uzanmıştı.

"Kate," dedi samimi, fakat tanıyamadığı bir erkek sesi, "ben Gray Elliott. Beni muhtemelen hatırlamazsınız, ancak Evan'ın yanında birkaç defa karşılaşmıştık."

Kate, "Evet, tabii ki hatırladım sizi," derken, "Şikago'nun en gözde bekârî'nin gerçekten bu denli mütevazı olup olmadığını merak etti."

"Bu sabah Evan'ı aradım ve onun sayesinde size ulaştım. Nişanlandığınızı söyledi. Umarım ikiniz de çok mutlu olursunuz."

"Teşekkür ederim."

"Bunu söylemek için biraz geç kaldım galiba, ancak bu sabah saat on buçukta ofisime gelmenizi rica ediyorum."

Kate aniden doğrulup bacaklarını yatağın kenarına uzattığında, Ethel'in keyfi bozuldu. Görünüşe göre, doğru sosyal bağlantıları olan, genç, başarılı bir avukatla nişanlı olmanın belirli getirileri vardı. Daha önce, babası adına açılan davada kendisine yardımcı olacak dedektifleri bile güçlükle bulabilmişti. Şu anda ise, eyalet savcısı bizzat kendisini arıyordu. "Babamla ilgili dava hakkında mıydı?"

"Dolaylı olarak."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu, siz buraya geldiğinizde açıklamayı tercih ederim."

Sesinde Kate'i rahatsız eden bir şey vardı. Telefonu ilk açtığında, ses tonu samimiydi, ancak kendisini ofisine davet etmesi, biraz tuhaf görünüyordu. "Yanımda avukatımı da getireyim mi?" diye sordu Kate, espiyle karışık.

Elliot, "İstedığınız herkesi getirebilirsiniz," dedi sıcak bir ses tonuyla ve tam Kate bu görüşme sırasında tedirgin day

randığı için kendine kızmak üzereyken, "Ancak, Evan'ın burada olmasını isteyeceğinizi sanmıyorum," diye ekledi.

Kate telefonu kapattı ve derhal Holly'yi aradı.

"Merhaba," dedi, Holly.

"Dün gece döndüm. Az önce Gray Elliott -eyalet savcısı-beni aradı ve saat on buçukta ofisime gelmemi istedi. Babamın davasıyla ilgiliymiş. Meşgul değilsen biraz moral desteğe ihtiyacım var."

"Ben zaman yaratırım," dedi Holly. "Kırk beş dakika içinde seni alırım, sen de yolda bana tatilini anlattırın."

Tam kırk beş dakika sonra Holly, spor arabasıyla evin önünde durdu. Arabaya binen Kate'e gülümsedi, ama bir an sonra ciddileşti. "Korkunç görünüyorsun. Orada neler oldu?" dedi kaşındırmadan uzaklaşırken.

Kate onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki, kötü olayları bile neşe içinde espiyle geçiştirdikleri zamanlarda olduğu gibi morali düzelmmişti. "Bakalım orada neler olmuş... Yeni tanıştığım birine âşık oldum ve nişanlandım."

"Evan'la mı, yoksa yeni tanıştığım adamla mı?"

"Evan'la nişanlandık. Yeni aşkım Max."

"Öyleyse her şey yolunda, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden böyle... mutsuz görünüyorsun?"

"Çünkü aynı zamanda senin tavsiyene uyararak biriyle yat-

tim."

Holly ona uzun, şaşkın bir bakış attı ve kırmızı ışıktaki geçmemek için son gücüyle frene bastı. "Peki nasıldı?"

Kate başını arkaya yasladı ve gözlerini kapadı, gülümsemeye çalışarak, "Çok iyi gitmedi," diye fısıldadı.

Birkaç gün içinde başlayıp bitmiş gibi görünmüyor. Böyle kısa bir zaman içinde ne kadar kötüye gidebilir ki?"

"Oldukça kötüye gidebilir. Çok, çok, çok kötüye..."

"Yarıntıları anlatır mısın?" diye ısrar etti Holly.

"Sonra, dönüşte anlatırım. Buna rağmen Evan bana karşı aydı."

"Anlattın mı?"

“Gelirken yanında bir de yüzük getirmiş,” dedi Kate, gözlerini açıp daha doğal gülümsemeye çalışarak. “Bak...”

Holly, Kate’in uzattığı parmaklara baktı. Holly’nin üzerinde, rengi atmış bir kot pantolon, aşınmış botlar, beyaz balıkçı yaka bir kazak ve kocaman eski lacivert bir mont vardı. Uzun, sarı saçlarını kocaman başa bir tokayla tepesine toplayarak saçlarının yüzüne dökülmesini engellemişti. Hiç makyaj yapmamıştı. “Çok etkileyici,” dedi Holly, içtenlikle. “Muazzam görünüyor.” Holly, New Yorklu zengin bir ailenin sorumsuz kızıydı. Mücevherden anlardı. Kendi adma bir vakıfta, dokunmayı reddettiği –ona göre utanç verici miktarda- parası vardı. Bir oduncu gibi giyindiğinde bile zarif ve kadınsı görünebilirdi; ayrıca bir an içinde sosyetik, mağrur bir kıza dönüşerek her türlü sosyal ortama adapte olabilmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Neşeli bir tavırla kendisinin ve kız kardeşinin, hırsız-baron atalarından daha az talihli oldukları için onur duyduklarından dem vurmak dışında, New York’taki ailesinden pek söz etmezdi. Holly hayvanlarla ilgileniyordu; kız kardeşi Laurel ise, kadınların ve çocukların davalarında, ücretsiz görev yapmaya gönüllü bir avukattı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Gray Elliott, Kate onu Holly ile tanıştırdıktan sonra, “Bu kadar kısa bir zaman önce haber vermemce rağmen geldiğiniz için teşekkür ederim, Kate,” dedi. Sonra önünde bir kahve sehпасı ile karşılıklı birbirine bakan iki sandalye bulunan kanepeli göstererek, “Lütfen oturun” diye ekledi.

Kate kanepeye oturdu, Holly de onun yanına geçti. Genç kadın tedirgin ve mcрак içinde, Elliott’ın masasından bazı dosyaları almasını izledi. Genç adam daha sonra bu dosyaları kahve masasına getirdi ve Kate’in yakınındaki sandalyeye oturdu.

Kibarca gülümsedi, dirseklerini dizlerine dayayarak eğildi ve “Mitchell Wyatt’ı ne kadar tanıyorsunuz?” diye sordu.

Kate şaşkınlıkla sarsıldı, yüreği ağzına gelmişti. “Görüşeceklerimizin babamla ilgili olduğunu söylemişsiniz.”

Elliott soğukkanlı bir tavırla, “Olabilir,” dedi. “Benim ortaya çıkarmak istediğim de bu. Mitchell Wyatt’ı ne kadar tanıyorsunuz?”

“Onu tanıdığımı size Evan mı söyledi?”

“Hayır, o söylemedi ve ben de ona bir şey söylemeyeceğim. Bu yüzden Evan’la beraber gelmemenizi önerdim.” Bunu söylerken ona iyilik yaptığını düşünüyor gibiydi. Kate’in onun hakkındaki izlenimleri tümüyle değişmek üzereydi. “Size başka bir soru sorayım,” dedi Elliott, sakın bir sesle. “Onu ne zamandan beri tanıyorsunuz?”

“Birkaç gün önce tanıştık. Anguilla’da çarpışmıştık da...”

“Ve onunla daha sonra hiç görüşmediniz mi?”

“Hayır.”

Elliot ilk sorusuna dönerek, “Onu ne kadar tanıyorsunuz?” diye sordu,

Kate inandırıcı olmayan bir sesle, “Çok tanımıyorum,” dedi

“Emin misiniz?”

“Elbette.”

Elliot hayal kırıklığına uğramıştı, Kate’e baktıktan sonra dosyayı açarken üzgün görünüyordu. Bir bilek hareketiyle, Kate ile Mitchell’in tutkulu bir şekilde birbirlerine sarıldıklarını büyük renkli fotoğrafları kahve sehpasının parlayan yüzeyine koydu.

Kate, şaşkınlık içinde inlemesini bastırdı ve gözlerini, Mitchell’la samimiyetinin kanıtı niteliğindeki resimlerden çevirmeye çalıştı.

Holly daha yakından bakmak için eğilirken, “*Aman Tanrım!*” diyerek derin bir nefes aldı ve Mitchell ile Kate’in, The Enclave’a yeni giriş yaptıklarında, balkonda çekilmiş bir resmine uzandı. Kate’in, Mitchell’in giysilerini gelmediğini zannettiğini gülerek itiraf ettiği an çekilmiş olan fotoğrafta, genç erkek Kate’in önünde durmuş, kollarının onun iki yanından uzatarak duvara dayanmış, ona bakıyordu. “Ben bu resimden bir tane de kendim için istiyorum,” dedi Holly, gergin sessizliğin içinde. “Ve bundan da,” diye ekledi, ikisi sahilde ateşli bir biçimde öpüşürken -Mitchell konuşabildiği dilleri sıralarken- çekilmiş bir resmi alarak. Elini ensesindeki saçlara sokarak onu öpmeye başladığında, kolunu, sırtına dolamış, kalçasını kendisine doğru çekiyordu.

“Keşke biraz daha net çıksaymış.” Holly, o gece çekilen başka bir fotoğrafı aldı; bu resimde, Mitchell’in sağ eli, Kate’in göğsü üzerindeydi ve Kate ona hayranlıkla bakıyordu. “Yüce Tanrım, Kate, gözlerim kamaştı. Gerçekten.”

İçinde biriken öfke dışında hiçbir şey hissetmeyen Kate, ayağa kalktı. Hırs içinde gözlerinden yaşlar akararak Gray Elliott’a baktı. “Bu ne cüret!” dedi.

Elliot soğukkanlılıkla, “Şimdi... Söyler misiniz Mitchell Wyatt’ı ne kadar tanıyorsunuz?” diye sordu tekrar. Ses tonu bu defa Kate’e bir savcı olduğunu anımsatır gibiydi.

“Bunun cevabı açık. Bana bir şey sormanıza gerek yok. Kanıt elinizde.”

“Bir açıklama istiyorum.”

Holly, Kate’e doğru eğildi ve kibar bir sesle, “Cehenneme kadar yolu var,” dedi. Daha sonra ayağa kalktı ve Şikago’nun en gözde bekârına bir hamamböceğine bakarmışçasına, hayal kırıklığına uğramış, kibirli ve buz gibi bakışlarla baktı. “Kardeşimin adı Laurel Braxton. Bu davada Kate’i o temsil edecek. Bu resimler için Kate’i tekrar sorulara boğmak ve röntgenicilik yapmak dışında başka bir amacımız yok mu sizin?”

“Daha önemli bir amacım var, Bayan Braxton.”

“Doktor Braxton,” diye düzeltti Holly.

Elliot dersini almışçasına şaşkınlıkla baktı ona. “Doktor Braxton,” diye tekrarladı ve yanaklarından gözyaşları süzülen Kate’e baktı. “Kate, Bayan Donovan diyelim, şu andan sonra samimi bir ilişki kuracak gibi görünmüyoruz değil mi?”

Kate ona düşmanca bakışlarla baktı.

“Bir şeye ulaşmak üzere olduğum için son derece memnunuz,” dedi Elliott, sahte bir neşeyle.

Kate onun yüzeyel ve çocuksu cazibesıyla ilgilenmiyordu; Mitchell sayesinde bu tür oyunlara doymuştu. “Özel hayatıma tecavüz etmenizi ve beni buraya çağırarak bu fotoğrafları gösterip beni aşağılamanızı ne gibi bir sebeple açıklayabilirsiniz?”

“Babanızın ölümüyle. Bütün bilmek istediğim, Mitchell Wyatt’ı ne zamandan beri tanıdığımız. Bunu öğrenirsem onu muhtemel şüphelilerin arasından çıkaracağım ya da şüpheliler listesine alacağım. Wyatt ailesi, yakın zamanda doğal olmayan nedenlerle iki ferdi kaybettirdi ve babanız da bu doğal olmayan kayıpların üçüncüsünü teşkil ediyor. Bir kişinin, etrafındaki insanların hayatını böylesine felakete sürükleyen bir etkisi olduğunu iddia etmek tuhaf olur, ancak görünen o ki, Mitchell Wyatt bu olumsuz etkiye sahip insanlardan biri.”

Kate o anda, garip ve açıklanamaz bir şekilde, kişisel sebeplerle nefret ettiği adamı korumak için güçlü bir arzu hissetti, çünkü Mitchell, Wyatt ailesinin piç torunu olması nedeniyle Evan ve -görünüşe göre- Gray Elliott gibi adamların aşağılamalarına maruz kalıyordu. "Onunla ilk defa, birkaç gün önce, Anguilla'da karşılaştım. Geri kalanını resimler anlatıyor. Büyük ihtimalle babamın ölümüyle hiçbir ilgisi yok ve şu lanet olasıca dünyada kimse beni, o adamın kardeşini öldürdüğüne inandıramaz. O, kardeşini çok seviyordu!"

"Sizinle William hakkında konuştu mu?"

"Kısaca. Benim merakım yüzünden... Onun öldüğünü -hayır bu doğru değil..." Kate başladığı cümleyi tamamlamadan ifadesini düzeltmeye çabalarırken, Elliott'm ela gözlerindeki ilgi ifade eden ani parıltı dikkatini çekti. "William Wyatt'm kardeşi olduğunu bilmiyordum, ancak Mitchell ondan bahsedince, ağabeyinin ölmüş olabileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü Mitchell bana ondan bahsederken dedi ki..." Kate, o anda kendisine oldukça dokunaklı gelen sözleri tekrarlarak ağlamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Kardeşimin adı William'dı," dedi.

"William'm öldüğünü ne zaman söyledi?"

"Beni dinlemiyor musunuz?" dedi Kate, asabiyetle ayağını yere vurarak. "Mitchell, *di* ekini kullandığı için, William'm öldüğü anlamını çıkardım. William'm öldüğünü hiçbir zaman söylemedi."

"Pekâlâ, bu konuyu açıklığa kavuşturduk. Şimdi, William'ı sevdiği fikrine kapılmanızın nedenini söyler misiniz?"

"Onunla ilgili konuşmaları yüzünden... Onu önemseydiği çok açıktı."

Elliott bu noktayı tekrar düşündü ve "Tamam," dedi, ikna olmuş gibi. "Wyatt'm ses tonundan ve ifadesinden yola çıkarak, onun William'ı çok sevdiğine dair bir varsayımında mı bulunuyorsunuz?"

Kate, oradan çıkmaya can atarak, "Evet," dedi ve el çantasını aldı.

"Wyatt'm tutumunu temel alarak, aynı zamanda sizi sevdiğini de varsayabiliyor musunuz?"

Kate, bu soruyu beklemiyordu, onun konuyu bu tarafa çekmesine hazırlıklı değildi. Başını geriye yasladı, gözlerini kapattı ve yutkundu. "Öyle düşündüğümü görebilirsiniz," diye fısıldadı.

"Bu kadar," dedi Holly, "biz gidiyoruz." Cüzdanından kız kardeşinin kartvizitini çıkartıp Elliot'a uzattı ve arkasından gelen Kate'le beraber kapıya doğru ilerledi.

Elliott onları izlerken, "Bayan Donovan?" dedi.

Kate döndü ve ona baktı.

Genç adam, "Üzgünüm," dedi ciddi bir sesle. "Bu resimlere bakarak, onunla fiziksel olduğu kadar duygusal anlamda da beraber olduğunuzu tahmin etmek imkânsızdı. Sizi incittiğim için üzgünüm."

Kate, onun bir özürle paçayı sıyırmasına izin vermek istemediğinden, bu samimiyetsiz sözlerle bir tepki göstermedi, ancak itibarını korumak adına, soğukkanlılıkla, "Bunu tahmin etmiş olsanız bile beni buraya çağırmak zorundaydınız. Kendinizi ondan daha üstün görmeyi sağlayan şey nedir?" dedi.

Kate, eve dönerken, arabada Holly'ye bütün hikâyeyi anlattı ve Evan'm, kendisinden, Çocuk Hastanesi yararına düzenlenen gecede Mitchell'ı görmeye katlanmasını beklediğini ekleyerek sözlerini bitirdi. "Bana yaptıklarından sonra onunla nasıl yüz yüze geleceğimi bilmiyorum."

"Ben bunu nasıl yapacağımı gayet iyi biliyorum," dedi Holly, "ve sana rehberlik edeceğim. Hatta Evan, masanızda bana da yer açarsa, sana moral destek sağlamak için geleceğim."

"Yerimiz olur..."

"İlk ihtiyacın olan şey, göz kamaştırıcı bir elbise. Bu da, Bancroft's'u ziyaret etmen gerektiği anlamına geliyor."

Kate, "Aslında, Evan Bancroft's'a telefon edip cumartesi

gecesine bir elbise ayarlayabilmem için benimle özel olarak ilgilenmelerini istedi," dedi.

"Evan ücreti ödüyor olabilir, fakat seninle özel olarak ilgilenecek kişi benim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gray Elliott, yanında bulunan Lily Reardon ve Jeff Cervantes ile beraber, sorgulama odasının dışında duruyor ve MacNeil ile her zamanki partneri Joe Torello'nun Mitchell Wyatt'la konuşmaya hazırlanmalarını izliyordu.

"Kim onlar?" diye sordu Cervantes.

"Pearson ve Levinson," diye yanıtladı Gray.

"Pearson ve Levinson mu? İkisi aynı odada ha?" dedi Lily, istemeyerek etkilenmişti. "Wyatt'a bir ceza avukatı bulmadıklarına şaşırdım."

"Zamanı gelince bulacaklar."

Lily doğrudan Gray'e bağlı çalışıyordu; onun özellikle ilgilendiği davaları ele alırdı. Jeff ise, Lily'ye bağlıydı ve Wyatt davasında ona yardım ediyordu. "Şu ana kadar elimize aramalarla ilgili bir sonuç ulaştı mı?" diye sordu Lily.

Gray başını salladı. "Henüz bir şey yok."

Cervantes, "Bu sabah Wyatt'ı kim getirdi?" dedi.

"Kendisi geldi. Wyatt dün gece henüz yoldayken, Levinson beni aradı. Anlaşılan biri Wyatt'ı aramalardan haberdar etmiş; o da sahte itirafımızın palavra olduğunu tahmin ederek, esas şüphelimizin kendisi olduğunu anlamış."

"Ve buna rağmen O'Hare'a iniş yaptı mı?"

"Gördüğünüz gibi..."

"Her masum adamın yapacağı gibi?" dedi Lily.

"Ya da bizim o sonuca varmamızı isteyen belli bir zekâyâ sahip bir adamın yapacağı gibi," diye karşılık verdi Jeff.

"Onun, belli bir zekâya sahip tanımlamasından daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum," dedi Gray. Elini cebine sokarak, İnternette bulduğu ve bu sabah Yunanca'dan İngilizce'ye çevirdiği bir makaleyi çıkardı. "Altı yıl önce, Yunanlı bir gazeteci, Stavros Konstantatos'la başarısının sırrı ve rekabetle nasıl başa çıktığı hakkında bir röportaj yapmış."

Gray, onlara zengin Yunanlı iş adamının gururla kollarını kaldırarak yumruğunu sıktığı resmi gösterdi. Fotoğrafın altındaki İngilizce'ye çevrilmiş başlık şöyleydi: "*Ben yumruklarımınla savaşıyorum. Sağ yumruğumla bana karşı gelenlere savuracağım gücümü ve onlarla mücadele etme azmimi kontrolüm altında tutarım. Sol yumruğum ustalığımdır; düşmanlarıma karşı gerekçeleri, kurnazlıkları ve sahip olduğum gücü taşır. Ben her iki yumruğumla da vururum.*"

"Bunun Wyatt'la ne ilgisi var?" diye sordu Lily, yazının bulunduğu sayfayı ona geri verirken.

"Mitchell Wyatt, onun 'sol yumruğu' idi," dedi Gray. "Yazının içinde ondan bu şekilde bahsediyor."

Cervantes dikkatle, tek taraflı camdan içeriye baktı. "Onun burada oturuyor olması, gerçekten ilginç," dedi. Sorgulama odasında, dikdörtgen masanın uzun kenarının her iki ucundaki iki sandalye, odanın içinden ayna gibi görünen tek taraflı cama cepheden bakacak konumda yerleştirilmişti. Wyatt, cama karşıdan bakacak pozisyondaydı. Sandalyesini masadan uzağa çekmiş, bir ayağını diğer dizine dayamış, sırtını Pearson'a dönmüş olarak oturuyordu. Masada, dirseğinin yanında bir bloknotla bir kalem ve MacNeil'in getirdiği dökülmemiş bir fincan kahve vardı. "Avukatlardan birine sırtını döndü, ötekini de umursamıyor."

"Onlara ihtiyacı olduğunu düşünmüyor," dedi Gray. "Ben-
ce, bu işi tümüyle kendi başına halletmek niyetinde."

"Belli ki, avukatları bizim ona sunduğumuz herhangi bir şeyi içmemesi ve kanında bunlardan birini buldurmaması için onu uyarmış," dedi Cervantes. "Aramızdaki camın bir ayna olmadığının ve muhtemelen bizim burada durduğumuzun da farkında."

Bu sözleri ispatlarcasına, Wyatt başını sağa çevirdi ve doğrudan onların bulunduğu yere baktı.

"Lanet olsun," dedi Lily. "Gerçekten çok iyi bir dış görünümü var. Jürideki, karşı cinsle biraz fazla ilgi duyan herhangi bir kadını veya bir eşcinseli asla ikna edemem."

Gray bunu duymazdan geldi ve başını cama doğru çevirdi. "İşte başlıyoruz," dedi. "MacNeil, ona fotoğrafları gösterdikten sonra, aylardır kendisini takip ettiğimizi anlamasını sağlayarak başlayacak."

MacNeil, Childress'la beraber çektikleri fotoğrafları eline aldı ve Wyatt ile Donovan'ın, The Enclave'ın balkonundaki yakınlaşmalarını yansıtan bir resmi seçti. "Ağabeyinin öldürüldüğü güne dönelim, tamam mı?" dedi.

Wyatt, garip bir şey söylemişçesine kaşını kaldırarak ona baktı ve hiçbir şey demedi.

MacNeil, "Bana bunu açıklayabilir misin?" diyerek fotoğrafı masanın üzerine bıraktı.

Wyatt iyice arkasına yaslandı, önce resme, ardından MacNeil'a baktı. "Bunun açıklamasını istemek için biraz yaşlı sayılmaz mısın?"

MacNeil masaya buna benzer bir fotoğraf daha koydu. Ancak bu resim, ondan önceki gece, villada çekilmişti ve Wyatt'ın eli, Donovan'ın göğsündeydi. "Bunu açıkla."

Wyatt kareye bir göz attı. "Hangi kısmını anlayamamıştın?"

"Bu ilginç," dedi Gray. "Ondan bir karşılık almanın bu denli kolay olacağını tahmin etmemiştim."

"Aşırı derecede sakın görünüyor," dedi Lily.

"Hayır, ağzını sıkıyor. Sinirli, fakat bunu gizlemekte oldukça başarılı. Mahkeme sırasında bu aklında olsun."

MacNeil, içinde benzer başka fotoğrafların da bulunduğu Wyatt'a göstermek üzere çıkardığı dosyaya geri koydu. "Başlanırsak daha iyi olacak galiba," dedi MacNeil. "William Wyatt'ın ortadan kaybolduğu gün neredeydin?"

"Bunun hangi gün olduğunu hatırlamıyorum," diye so-
nuklanlıkla cevap verdi Mitchell. "Eşi ve oğlu onun çift-

likte olmadığını fark edip, kaybolduğunu bildirmeden birkaç gün önce gitmişti.”

“Wyatt çiftliğinde hiç bulundun mu?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Elbette.”

Sözü dedektif Torello aldı. Bir zarfa uzanarak, içinde arka tarafında bir amblem bulunan deri bir düğmenin olduğu, plastik delil torbasını çıkardı. “Bu size tanıdık geliyor mu?” diye sordu.

Pearson ile Levinson gerildiler. “Bunu yanıtlamak zorunda değilsin,” dedi Levinson, hemen.

Wyatt bu uyarıyı duymazdan geldi. “Paltolarımdan birinin kopan düğmesine benziyor.”

“Bu düğmeyi nerede bulduğumuzu biliyor musunuz, Bay Wyatt?”

Wyatt karşılık vermedi.

“Bu düğme, ağabeyinizin cesedinin bulunduğu kuyunun kapağı altına sıkışmıştı. Bu kuyu, sizin daha önce hiç bulunmadığınızı belirttiğiniz Wyatt çiftliği hududunun birkaç metre ötesinde yer alıyor. Verdiğiniz cevabı tekrar düşünmek ister misiniz?” diye sordu Torello.

“Hayır, verdiğim ilk cevap doğrudu.”

“Öyleyse, paltonuzun düğmesinin neden bu çiftlikte bulunduğunu açıklayabilir misiniz?”

“Açıklayamam.”

Torello, masanın köşesine tüncü. “Sizin paltonuza ait olduğunu kabul ettiğiniz bu düğmenin daha önce hiç bulunmadığınız bir çiftlikteki kuyunun kapağı altından çıkmasını nasıl karşılıyorsunuz?”

“Tekrar ediyorum-” dedi Wyatt sabırla, “bunu açıklayamam.”

Lily, memnun bir ifadeyle Gray’e baktığında onun, ellerini cebine sokarak kaşlarını çatmış görünce şaşırıldı.

“Aradığımız adam bu değil,” dedi Gray, Lily’nin anlam veremeyen bakışına karşılık olarak. “Ve o da bunu kanıtlayabileceğinden emin.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?”

“Bilmiyorum, ama içimden bir ses, bize bunu anlatmaya hazırlandığını söylüyor. İki defa saatine baktı, sıkılmaya başlıyor.”

Sorgulama odasındaki Torello, gözlerini Wyatt’tan ayırmıyordu; Wyatt daha fazla bir şey söylemeyince, Torello baskıya başladı. “İzin ver de ben sana paltonun düğmesinin kuyu kapağının altına nasıl sıkıştığını anlatayım-”

“Bunun çok eğlenceli, hayal gücüne dayalı bir hikâye olduğundan eminim, ancak zamanım yok. Bu düğme haricinde konuşmak istediğiniz başka bir şey var mı?”

Torello suratını asarak bir şey söylemeden ona baktı.

Bunun üzerine Mitchell, “Bunu hayır olarak algılıyorum. Bu konu hakkında bilmeniz gereken şu: William kasım ayında kayboldu. Bu düğmenin koptuğu palto, Londra’da benim için yapıldı ve aralık ayının sonunda, Şikago’da bana ulaştırıldı,” dedi.

MacNeil önc doğru ilerledi ve uzlaştırmacı, ‘iyi polis’ tavrıyla, “Palto nereden satın alındı ve alındığı tarihi bilen biri bulunabilir mi?”

“Size Londra’daki terzimin adını vereceğim. O, size hem düğmelerin nereden geldiğini söyleyebilir hem de benzer düğmelere sahip başka bir giysim olmadığı konusunda sizi temin edebilir.”

“Palto nerede şimdi?”

“Yeni düğme siparişi vermesi ve kopan düğmenin açtığı deliği onarması için ona geri gönderdim. Başka bir sorunuz var mı, yoksa bitti mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi MacNeil. “Düğmeniz paltodan düştüğünü ilk olarak ne zaman fark ettiniz?”

“Ocak ayının ortalarında. Paltoyu dolaptan çıkarttığımda, düğmenin eksik olduğunu gördüm. Nerede kaybettiğimi bilmiyorum.”

Gray Elliott, cama baktı. “Ya bilmiyor ya da buna inanmak istemiyor.” Bakışlarını çevirmeksizin, “MacNeil’a buraya gelmesini söyle,” dedi.

Cervantes kapıyı çaldı ve başını sorgulama odasına uzattı. "Kestiğim için özür dilercim. Dedektif MacNeil, biraz konuşabilir miyiz?"

MacNeil, hızlı adımlarla dışarı çıktı; kapıyı çekti ve Gray'e baktı. "Wyatt'a inanıyor musun?"

Gray onaylarcasına başını salladı. "Şimdilik evet. Wyatt'ın pasaportunu al ve biz terziyle irtibata geçene ve paltoya kendimiz göz atana kadar Şikago'dan ayrılmamasını söyle."

MacNeil sorgulama odasına geri döndüğünde Wyatt dikkatle onun yüzüne baktı ve ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden, ceketinin iç cebinden pasaportunu çıkarıp masaya koydu; ardından kahve fincanına uzanarak, bir yudum aldı ve fincanı geri koydu. "İşte gönüllü olarak verilmiş DNA'nız. Soruşturmanızı bitirirken başkasınıkiyle karıştırmamaya çalışın. Başka bir şey var mı?" dedi, avukatları da ayağa kalkıp çantalarını alırken.

"Evet, bizden haber alana dek Şikago'dan ayrılma."

"Bu uyarıyı dikkate alacağım," dedi Mitchell kısaca. "Ve şimdi siz de benim ikazımı dikkate alın: Bu fotoğraflardan herhangi birini bir yerde görürsem, Gray Elliott'ı ve seni Şikago ve Illinois cyaletlerinde aleyhinize açılmış kişisel davalardan oluşan koca bir dağın altına gömerim. Ayrıca, bunu yaptığım sırada basını, röntgencilğe dayanan 'hobinizden' ve bu hobinin sebep olduğu, tüm masrafları devlet tarafından karşılanan pahalı Karayip Adaları seyahatlerinizden de haberdar ederim. Kısacası, isimlerinizi bütün basın kuruluşlarına sızdırırım."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi MacNeil sertçe.

"Açıkça ifade edemedim mi?" diye derhal karşılık verdi Wyatt. "İyi bronzlaşmışsın, bu arada," diye ekledi. Yüzlerinde yapmacık tebessümler, peşi sıra gelen avukatlarıyla birlikte kapıya doğru ilerledi. Sonra birden geri döndü ve tek taraflı cama bakarak ikinci tehdidini savurdu. "Caroline Wyatt'la irtibata geçmeniz ve ona William'm ölümüyle hiçbir ilgim olmadığını anlatmanız için size akşama kadar süre veriyorum. Onu ikna edemezseniz, sabah Caroline'ı ofisinize getiririm ve bunu benim önümde denemenizi sağlarım."

Wyatt gittikten sonra, Elliott kapıyı açtı ve sorgulama odasına girdi. "Bu, röntgenci sıfatına bir gün içinde ikinci kez maruz kaldım," dedi sıkıntılı bir yüzle açık kapıya bakarken. Sonra gözlerini MacNeil'e çevirdi. "Yarın saat onda ofisime gel ve bütün dosyaları da yanında getir. William'ı kimin öldürdüğünü biliyorum, ancak ağır ağır ilerleyip, davamızı dikkatlice şekillendirmeliyiz," dedi.

"Orada olacağım," dedi MacNeil.

Elliott, onun seyrelen saçlarını inceliyordu.

"Saçların farklı görünüyor."

MacNeil, bakışlarını çabucak başka yöne çevirirken, "Nasıl farklı?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum. Sanki... kabarmış gibi."

"Yeni şampundandır," diye mırıldandı MacNeil.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Para toplamak için verilen büyük akşam yemeklerinin aksine, Çocuk Hastanesi yararına düzenlenen gece, davetliler listesinde sadece üç yüz elli kişinin adının bulunduğu; bu isimlerin her birinin de hayır işlerine ayırdıkları paranın miktarı göz önüne alınarak seçildiği, yılda bir defa gerçekleştirilen elit bir toplantıydı. Dikkatle hazırlanmış bir akşam yemeği sunuluyor ve akşam boyunca, muhteşem sanat eserlerinin, müzelerde sergilenmeye değer mücevherlerin ve ara sıra da paha biçilemez antikaların yer aldığı sessiz bir açık artırma yapılıyordu. Açık artırmadaki nesnelere için verilen düşük açılış fiyatı elli bin dolardan başlıyordu ve onar kişilik masalardan, her bir eşya için yüzer bin dolar öneren teklifler gelmeye başlamıştı.

Her sene, gecenin akşam yemeği bölümünde, Şikago Belediye Başkanı'nın takdim ettiği hayırsever bir kişi onurlandırılırdı. Bu yıl, bu onur, beşinci defa Cecil Wyatt'a veriliyordu.

Bu sene hayır gecesine, Şikago'nun merkezindeki, taş ve camdan inşa edilmiş sekizgen şeklindeki seksen katıyla göz alan Endicott Kulesi'nin, en üst iki katında yer alan Founders Club ev sahipliği yapıyordu.

Founders Club'un üyeleri, aslında yalnızca Şikago'nun kurucu ailelerinden gelen varlıklı kişilerle sınırlıydı, ancak bu kişilerin birçoğu, soylarından gelen zenginliği ellerinde tutamadıkları ya da atalarından daha berbat suçlar işledikleri,

için Founder's Club, üyelik sınırlamalarını gevşetmişti. Şu anda, üye olmak isteyen kişilerin, geçen yüzyıl boyunca 'Şikago bölgesinde önemli bir varlığı' olması ve elli bin dolar tutarındaki yıllık üye aidatını karşılaması yeterliydi. Ancak, üyelik için müracaat eden 'yanlış kişilerin' bir hata sonucu seçildikten sonra atılarak can sıkıcı olaylara sebep olmalarını engellemek amacıyla, üyelik 'sadece yönetim kurulu üyelerinin tavsiyesiyle' gerçekleştirilebiliyordu.

Yeni üyenin, gıpta ettiği üyeliğe eriştikten sonra, kulübün harikulade görüşlerine, görkemli iş toplantılarına, akşam yemeklerine katılmaya ve tabii ki, övünmeye hakkı oluyordu.

Kulübün iç dekoru için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı; insanları etkilemek üzere tasarlanmıştı ve bu anlamda etkili de oluyordu. Bu amaca yönelik olarak, kulübün ikinci katındaki özel asansöre uzanan geçit, özenerek yapılmış dövme demirden parmaklıkların çevrelediği sekiz köşeli bir kubbe şeklinde tasarlanmıştı ve merdivenler zarif bir kıvrım yaparak misafirleri birinci kata ulaştırıyordu. Bir kat yüksekliğindeki dev avize, ikinci katın tavanının tam ortasına asılmıştı, aşağıya sallanan altın çerçeveli muhteşem kristaller göz alıcıydı.

Odanın ön kısmında, masanın yanındaki Matt Farrell, birinci kattaki kalabalığın arasında ağır ağır yürüyen eşini izlerken etrafındaki insanlardan izin istedi.

"Birini mi arıyorsun?" diye seslendi, ikinci kattaki, açık artırmaya katılacak eşyaların sergilendiği daire biçimindeki kubbeli odaya bakan eşinin arkasından.

"Sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istemiştin." Bu yılki organizasyondan o sorumluydu ve aylardır bunun için çalışıyor; çeşitli heyetlerle, sonu gelmeyen detaylarla ilgilenirken, bir yandan da Bancroft & Company's şirketinin CEO'luk görevini yürütüyordu.

Bir yaylı çalgılar dördlüsü merdivenin yakınlarında müzik icra ederken, Matt ikinci kattaki, ellerindeki şampanya kadehleriyle masadan masaya geçen, fiyat tekliflerini yazan, konuşup gülüşen insanlara baktı. Ana katta, mum ışıklarının vurduğu, Güney Amerika'dan getirilmiş göz kamaştırıcı kır-

mızı ve sarı güllerin süslediği masalarda kristaller ve porselenler parlıyordu.

Matt kibarca, "Buradakilerin yarısından çoğu ellerinde kalemle üst katta duruyor ve bir garson ordusu onları ağırlamak için içki kadehlerini sunarak aralarında koşturuyor. Kesinlikle çok başarılısın." diye fısıldadı "Ve... çok güzelsin."

Meredith ona ışık saçan bir tebessümle baktı, koluna girip hafifçe sıktı. Ardından da onur konuşunun belediye başkanıyla konuşmakta olduğu baş taraftaki masayı gösterdi.

Matt, yüzünü ekşitmemeye çalıştı. "Hastaneden taburcu olduktan sonra kürsüye çıkıp bir ödülü daha kabul etmeyi ancak Cecil başarabilirdi." Ağzındaki nahoş tadı gidermek istercesine, kadehindeki şampanyadan son yudumunu aldı. Doğu içki kadehlerinin bulunduğu bir tepsi taşıyan garson, ona yaklaştı. "İçkiye," dedi Matt alaylı bir ifadeyle, "bütçenin ne kadarını ayırdın?"

"Oldukça büyük bir kısmını," diye yanıtladı Meredith. "Bak, Mitchell orada," diye ekledi kısa bir süre sonra. Sonra onu, kendisine merhaba demeye ya da kendilerini takdim etmek için gelen yeni 'aile dostları'ndan oluşan küçük grupları ardı ardına kibar bir tebessümle selamlarken izledi.

Cecil, Mitchell'in koluna uzanıp onu bir süre sonra başka yöne çektiğinde, Meredith sanki buna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Mitchell'i Cecil'le beraber görmeye hala alışamadım. Mitchell'i çok uzun zamandan beri tanıyoruz ve bizimle defalarca aynı yerlerde bulundu. Bize Cecil'in torunu olduğunu söylemek için altı ay beklediğine inanamıyorum. Onu Cecil'in partisinde görmeseydik, bu durumdan hâlâ habersiz olabilirdik."

Matt, "Despot, bencil bir ihtiyarla akrabalık bağın olduğunu öğrenmiş olsan, sen ne kadar heyecanlanırdın ki? Ah, bir saniye... senin zaten ona benzeyen bir akraban var," diye takıldı karısına. Meredith kahkahayı bastı; ardından onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Şşşş," diye fısıldadı sonra, "babam tam arkanda."

Matt, "Bu hoş değil. Yerlerimizi değiştirelim," diye takıldı tekrar. "Ona arkamı dönmek istemem."

Meredith, onun son söylediklerinde çok da ciddi olmadığını çok iyi biliyordu. Gençleklerinde babası evliliklerini altüst etmişti ve on yıl sonra Matt yeniden hayatına girdiğinde, babası tekrar müdahale etmeye kalkışınca, Meredith onu dinlememişti. Matt, Meredith'in hatırı için babasına hoşgörülle yaklaşmışsa da onu asla affetmemişi, affetmeyecekti de.

"Hayır gecemizde burayı kullanmamız için Founders Club'ı ikna ettiğini kabul etmek zorundayım. Bu nedenle bu gece ona minnettarım," dedi Meredith. "bu, bizim adımıza övünülecek bir başarı."

Matt yüzünde alaycı bir ifadeyle, "Bunu senin için yapmadı," dedi. "Bana, benim senin için hâlâ yapamayacağım bir şeyi yapabildiğini göstermek için yaptı. Ne kadar başarılı olurlarsa olsunlar, Indiana'dan, Gary'den, gelen eski çelik işçileri buraya üye olamaz. Bunu neden söylediğimi biliyor musun?"

Meredith'in kahkahaları, omuzlarını titretiyordu, çünkü cevabının oldukça iyi bir fikirden yola çıkılarak verileceğini biliyordu. "Bunu neden söyledin, sevgilim?"

"Bana babam anlattı. Elli defa. Bu hafta hariç."

Meredith güldü, fakat dikkati bir anda Mitchell'a kaydı. "Ah, bak, Olivia Hebert onun koluna girmiş. Onu, alışılmamış unvanlara sahip muhteşem kadınlar yerine istek ve sabırla kısa boylu, yaşlı bir bayana kavalcelik ederken görmek çok eğlenceli."

"Mitchell, yaptığı her şeyi isteyerek yapar," diye karşılık verdi Matt, "ve bu gece tahananmüllü olmak onun için kolay, çünkü yarın Avrupa'ya gidiyor. Şikago ile arasına bir okyanus koymak için sabırsızlandığını söyledi bana."

Meredith'in yüz ifadesi belirsizleşti. "Onu rahatsız eden bir şey var."

"Kardeşini öldürmekle itham edilmesi, pasaportuna el konulması ve Gray'in, onu, anlattıklarının doğruluğu kanıtlanana kadar Şikago'da kalmaya zorlanması dışında bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Meredith, onun sesindeki alaycı tonu duymazdan geldi

ve başını salladı. "Bunların ötesinde bir şey. Bu problemler sona erdi ve Caroline da bu gece onunla beraber olduğuna göre Mitchell'in cinayetle bir ilgisi olmadığını kabullenmiş görünüyor. Ancak onun kafasındaki şeyin bunların hiçbirisiyle alakası yok."

"Onda bir değişiklik olduğunu henüz görmedim."

"Erkekler, diğer erkeklerdeki ince detayları fark etmezler," dedi Meredith, iç geçirerek. "Bize Kate'ten hiç bahsetmemesi dikkatini çekmedi mi? Kate onun için o kadar önemliydi ki, onu görebilmek için her gece Karayıplık'ın gidip gelecekti. Ama sonra ondan bir kere bile söz açmadı. Birkaç gün önce, hayatında özel biri olup olmadığını sorarak bu konu hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Bana olumsuz bir tavırla cevap verdi."

"Mitchell hayatına giren kadınlar hakkında konuşmayı sevmez."

"Mitchell, Kate hakkında konuşmak için Roma'daki Zack'i aradı," dedi Meredith. "Kate'e ne olduğunu merak ediyorum."

"Kate yatla gezintiye çıkmamış. Zack ne olduğunu sorduğunda, Mitchell ona 'işlerin karmaşıklaştığını' söylemiş," diye açıkladı Matt. Bu arada, elinde kanepelerle dolu bir tepsi taşıyan bir garson onun tarafında durdu.

"Biliyorum. Ah, sanırım bu da Marissa'nın kısmetinin açıldığı anlamına geliyor."

Matt durakladı, kanepelere doğru uzandı. "Kızımız Marissa'dan mı bahsediyorsun?"

"Ona iyi geceler öpücüğü verdiğimde, yeterince büyüdüğü zaman Mitchell'la evlenmeye karar verdiğini söyledi."

Matt, sonunda tepsideki bir kanepi seçmeyi başararak, "Ben buna hazır değilim," dedi.

Meredith gülümsedi. "Görünüşe göre müstakbel damadın bize doğru geliyor."

"Kate," dedi Holly yumuşak bir sesle, "geceyi kadınların arasında geçiremeyiz. Bir an önce şu içkini bitir de gidelim."

Holly bunları söyledikten sonra, Kate'in titreyen eliyle tuttuğu boş şampanya kadehini aldı ve ona kendi kadehini verdi. "Sağlığımıza," diyerek kadeh kaldırdı neşeli bir sesle.

"Mitchell orada," dedi Kate, tedirginlikten titreyen sesiyle. "Onu balkonda gördüm."

"Bunu biliyorum. Şimdi onun da seni görmesini sağlayalım."

"Oraya gitmeye hazır değilim."

"Evet, hazırsın."

Dalgın olduğu her halinden belli olan Kate, on dakika içinde ikinci şampanyayı içti. "Nasıl görüyorum?"

Holly, ona son bir defa bakmak için hızlı adımlarla etrafında döndü. Kate'in, 1930'ları anlatan filmlerde görülen, daracık, büyüleyici gece elbiselerini anımsatan, göğüs kısmının kesimi kalp şeklinde, boyundan askılı ve sırtı açık kurşun rengi saten elbisesi, göğüslerinin arasına kadar inen derin V şeklindeki dekoltesiyle dikkat çekiyordu. Elbisenin nostaljik havasını tamamlamak için, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülen saçlarını, başının bir yanında kulağının arkasına doğru çekerek Evan'ın annesinden ödünç aldığı, antika ametist tokayla tutturmuş, diğer yanında ise serbest bırakmıştı. "Saçlarının bu Veronica Lake tarzı çok hoş," dedi Holly. Sonra Kate'in omuzlarına doğru inen, muhteşem ametist rengindeki küpelerine hayranlıkla bakarak, "Bu antika tokayı görenler, küpelerinin imitasyon değil de gerçek olduğunu düşünecekler," diye ekledi.

Bitişikten çıkan iki kadını görünce durakladılar ve tuvaletin lobisinde aynaya bakarak saçlarını düzelttiler. Kadınlar gülümseyerek başlarıyla selam verip çıkarken içeriye bir kahkaha ve müzik gürültüsü doldu.

Holly, kapı kapanana dek bekledi; daha sonra boş şampanya kadehini alıp Kate'in ellerini tuttu. Kate'in iri, ışık saçan gözlerine sükunetle bakarak, "Sana bu işin içinden çıkman için yardımcı olacağıma söz vermiştim," dedi. "Ve doğru zaman gelene kadar da bekledim."

Kate'i aynaya doğru çevirerek, "Kendine bir bak. Nefes

kesici görünüyorsun. Bu, senin gecen, Kate. İlk kez Evan'ın müstakbel eşi olarak toplum içine çıkıyorsun ve bu gece en ukala züppeler bile sana kendilerinden biriymişsin gibi davranacaklar. Çekiciliğini erkeklerden para sızdırmak için kullanan süprütülerden biri olmadığını çoktan anlamış bulunuyorlar. Sen, kendi çapında belirli bir şöhreti olan Şikago'lu bir restoran işletmecisinin kızısin. Sen onun varisisin. Aynı zamanda insanların dikkatini çeken bir zarafetin, ağırbaşlılığın ve seni sonsuz derecede çekici kılacak sıcak bir kalbin var. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?" dedi Holly.

Bu övgü dolu sözlerden utanan Kate, gülümsedi ve "Takip ediyorum, bu gece, muhteşem olduğumu düşünmemi istiyorsun."

"Zaten muhteşemsin. Şimdi, Mitchell Wyatt'a gelelim. Birkaç saat sonra, onunla yüz yüze geleceksin-" Kahkahalar atarak konuşan üç kadın, makyajlarını tazelemek için içeri girince, Kate ile Holly de makyajlarını inceliyormuş gibi aynaya döndüler.

Kate, rujunu almak için el çantasını açtı. Mitchell'in mavi gözlerini, erkeksi, yakışıklı yüzünü tekrar görme düşüncesiyle ruhu bedeninden uçmuş gibiydi. Mitchell onu gitmesine hiç izin vermeyecekmişçesine kollarına almış, güldürmüş, arzuya inlettmişti. Durumu daha da içinden çıkılmaz kılan şey ise, Kate'in onu fazlasıyla önemsemiş ve onun kendisine aşık olduğunu düşünmüş olmasıydı.

Mitchell kendisini Evan'dan ayrılmak üzere göndermiş... ama Kate geri döndüğünde, onu yerinde bulamamıştı.

Bunların önemini ya da niteliğini olay meydana geldikten sonra anlamanın verdiği zihin açıklığıyla, onunla tanıştığı andan itibaren Mitchell'in yaptığı her şeyin hatta Max için doktor ve ambulans çağırmasının bile, asıl amacına ulaşmak için planlanmış olduğunu anlamıştı artık. Bloody Mary'yi de onun söylediği ve ağır ağır restoranın içine doğru yürürken kendini takdim etmeye geldiği, şüphe götürmezdi. Aslında yalnızca, içkiyi onun üzerine döktükten sonra neden kendisinden randevu istediğini hakkında düşünmek bile Kate'in tir

tir titretiyordu: "Sizin yerinizde olsaydım, bir akşam yemeği teklif ederdim..." Ne kadar bencil, kendini beğenmiş ve ukala bir tavırdı...

Kendini takdim ettiğinde, Kate'in onun adını ilk kez duyduğunu görünce, muhtemelen şaşırıp çok memnun kalmıştı. Kate'in bu umursamaz tavrı, Evan Bartlett'in akılsız kız arkadaşını baştan çıkaran Mitchell için her şeyi daha kolaylaştırıp daha eğlenceli kılmış olmalıydı.

Diğer kadınlar çıkarken, "Onun hakkında düşünmeyi bırak artık!" dedi Holly sertçe. "İliç değilse sadece bu gece, bütün gereksiz detayları unut ve tamamen tarafsız ol, yoksa bu durumla başa çıkamazsın! Basit gerçek şu: Evan Bartlett onun sırrını bildiği için, bunu ona ödetmek amacıyla seni baştan çıkartacak kadar kırılğan bir egoya sahip bu Mitchell Wyatt..."

"Villada birlikte akşam yemeği yedikten sonra onunla yatmakta bir sakınca görmediysen, bunu tek gecelik bir ilişki olarak algılamalısın ve duygusal olarak kendini buna kaptırmamalısın. Sen hakkında bir şeyler öğrenmeye heveslendiğinden, geri dönüp sana kardeşinden bahsetti; daha sonra da bahçede seni ayarttı. Onunla Evan'ın tuttuğu otel odasında beraber olmayacağını fark edince de, St. Maarten'de bir oda ayarladı. Üstelik orada kendisiyle beraber olmadan önce de, yanlış hayallere kapılmaman ve boş beklentiler içine girmemen için uyardı seni. Karmaşıklık ya da 'büyü' istemediğini, yalnızca seninle güzel bir cinsel deneyim yaşamayı arzu ettiğini söyledi. Fakat sen onun bu teklifini tekrar geri çevirince, 'Haydi, işleri karmaşıklaştıralım - dün gece senin hissettiklerini ben de hissettim' klişeleriyle sana geri döndü."

"Aramızda gelişen olayların kısmen benim hatamdan kaynaklandığını mı söylüyorsun?"

"Ah, hayır! Onun esas amacının seni incitmek olmadığını görmeni istiyorum; amacı, ya Evan'ı susmaya zorlamaktı ya da Evan'ın kız arkadaşıyla bir macera yaşayıp ona haddini bildirmektir."

"Kate, Mitchell'in yürüttüğü mantığın soğukluğu ve yöntemlerinin acmasızlığı karşısında ürperdi."

"Sana daha önce söylemediğim bir şeyi söyleyeceğim," diye devam etti Holly. "Bence bir noktada, Wyatt seninle tahmin ettiğinden daha iyi anlaşmış görüldü. Öyle olmasa, cinsel birlikteliğimizin ardından kalçalarını okşayarak seni villaya geri gönderirdi."

Kate acı bir özleştirme de yaparak, "Ben böylesine arzulu ve işbirlikçi bir cinsel partnerken, neden böyle bir şey yapmış ki?" dedi

"Haklısın, ancak yine de, neden seni kumarhaneye götürsün ve neden seninle yatakta uzanıp güneşin doğuşunu izlesin? Bir kadına yalnızca cinsellik amacıyla yaklaşan adamlar bunu elde ettikten sonra onları umursamaz ve uykuya dalarlar."

Aslında Holly de buna inanmıyordu ama o anda Kate'in hissettiği aşağılanma duygusunu hafifletecek bir şeyler bulması gerekiyordu.

"Ancak," diyerek devam etti Holly, "bu yine de onun küçük hesaplar peşinde koşan, buz gibi dev bir egoya sahip bir piç olduğu ve senin de bu gece ondan öcünü almaya hakkın olduğu gerçeklerini değiştirmez."

"Bunu nasıl yapabilirim?" diye sordu Kate, arkasına yaslanıp gözlerini Holly'ye çevirerek.

"Ona yaşadığımız sadece kısa bir aşk macerasıymış gibi davranmalısın."

"Buna kanmaz ki. Hislerimin farkında. Evan'dan ayrılmak için gittim ve çabucak geri döneceğime söz verdim."

"Evet, ama bundan yüzde yüz emin olamaz. Bunun da ötesinde, Evan'ın yokluğunda geçici olarak onu kullanmış olduğundan da yüzde yüz emin olamaz. Hatta onun kim olduğunu bilmediğinden ve yegane amacının ona yaklaşmış kirli çamaşırlarını arkadaşlarına yaymak olmadığından da yüzde yüz emin olamaz!"

Kate alaycı bir tavırla, "Kim böyle bir şey yapar ki?" diye sordu.

"Senin henüz dahil olduğun -ve onun da çok iyi tanıdığı- yüksek sosyete de bulunan kadınlar," dedi Holly kısaca. "İnan

banâ, onların nasıl olduğunu çok iyi bilirim. Ben onların kırık yapıları mabetlerinde ve boş kalplerinde büyüdüm. Evan, içgüdüsel olarak oyunun nasıl oynanması gerektiğini bildiği için, senin bu gece burada olmanı istedi. Wyatt'ın seni onun yanında, başını dik bir şekilde gülerken, konuşurken görmesini istiyor. Bunu yaparak Wyatt'a, o ne yaparsa yapsın kendisiyle senin arana giremeyeceğini kanıtlamak peşinde."

"Ve görünen o ki," dedi Kate acı bir tebessümle, "Psikoloji bilgisi olan tek kişi benim."

"Psikoloji kitaplarını, seçkin tabakadan kalburüstü, kısıtlı sayıda bir grup insanın kafa yapılarını etkilemek adına yazıyorlar. Neyse, her şeyi anladın değil mi?"

"Evet."

"Öyleyse, bu gece Wyatt'la karşılaştığında gösterebileceğin tek duygu var. Öcünü almanı sağlayacak tek duygu-"

"Vazgeçtim," dedi Kate, Holly'nin etkileyici duraklamasına gülerek. "Nedir o?"

"Keyif! Ona karşı keyifli bir tavır takınacaksınız; sanki onun hakkında kendisinin haberdar olmadığı eğlenceli, küçük bir sırrı biliyormuşçasına."

"Ne gibi bir sırrını biliyor olabilirim ki?" diye sordu Kate gergin bir sesle.

"Bu, onun da kendisine sormaya başlayacağı ve emin ol, onu uzun süre rahatsız edecek olan soru."

Mitchell kolundaki halasını onların bulunduğu yere doğru yönlendirmeye çalışırken, Matt ile Meredith gülümseyerek onunla göz göze geldiler. Bu sırada Mitchell'in halası, birkaç adımda bir durup, neşeli sohbetler eşliğinde onu birilerine tanıştıyordu. Mitchell, halasından neredeyse otuz santim kadar daha uzundu ve onun dediklerini işitmek için epeyce eğilmesi gerekiyordu.

Matt bara gitti ve Mitchell'a bir votka söyledi. Matt elinde tek kadehiyle döndüğünde, Mitchell halasıyla nihayet yanlarına gelmişti. Matt, kadhi ona uzatarak, "İşte uzun ve mekâtkatli bir seyahatten başarılı bir şekilde dönmenin ödülü," dedi.

"Bu işime yarar," diye karşılık verdi Mitchell. İçkisinden bir yudum alırken başını kaldırdı.

Ve Kate'i gördü...

Kate'i gördü ve donup kaldı; kaşları onun orada olduğuna inanamıyormuş gibi şaşkınlık içinde çatılmıştı. St. Maarten'de kendisini öpen kıvrık kızıl saçlı çekici kız, yanağına öpücük kondurmak için adeta sıraya giren, yüksek sosyeteden, oldukça zengin bir salon dolusu insan arasında hızlı adımlarla yürüyen ve saten gece elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir zarafet sergileyen kızıl saçlı bir kadına dönüşmüştü.

"Bu Kate Donovan," dedi Matt, Mitchell'in bakışlarını takip ederek. "Babası kısa süre önce öldü ve anladığım kadarıyla artık restoranı kendisi işletmeye çalışacak. Sen buradayken hiç Donovan'da yemek yemiş miydik?"

"Hayır."

"Bir dahaki gelişinde yapalım bunu. Babası hayattayken, restorana ancak iki hafta öncesinden rezervasyon yaptırabiliyordum. Belki Kate bize daha esnek davranır."

Olivia, neşeli bir tavırla sohbete dahil oldu. "Kate'in kısa bir süre önce adalarda nişanlandığını biliyor muydunuz?" diye sordu Meredith ile Matt'e.

"Hayır," dedi Meredith, Mitchell'in gözlerinin dalgın bir şekilde hâlâ Kate'in üzerinde olduğunu fark ederek.

Olivia yavaşça başını sallayarak konuya Mitchell'i de dahil etmek istedi. "Ne kadar romantik bir nişan değil mi?"

"Bilemeyeceğim," dedi Mitchell kısaca.

"Perşembe günü *Tribune*'de nişanlandıklarına dair bir ilan vardı," diye ekledi Olivia. Kate'in konuşmakta olduğu insanların uzaklaştığını görünce de neşeli bir sesle seslendi ona: "Kate, yavrum, gel buraya!"

Kate kendisine bakıp başıyla selam verince, Olivia, Mitchell'a dönerek, "Müstakbel damatla tanışmışın Mitchell," diye ekledi.

"Öyle mi?"

"Evet. Kate, Evan Bartlett'la nişanlandı."

Mitchell, kadehindeki vodkaya baktı. "Gerçekten, Evan Bartlett'le mi?" dedi, soğuk, alaycı bir tebessümle.

Meredith'in bakışları Matt'e döndüğünde, kocası kimse-nin fark etmediği bir baş hareketi yaptı. Bu kadın *Mitchell'in Kate'i* idi.

Kate'in dizleri titriyordu ve biraz cesaretlenmek için kadehinde birkaç yudum daha şampanya olmasını istedi. Ancak Olivia'nın çağrısını duyduğunda sakin görünmeyi başardı ve kendisini kullanıp terk eden adamla yüzleşmek üzere onlara doğru yürüdü. "Merhaba, yavrum," dedi Olivia. "Umarım Evan'la çok mutlu olursunuz," diye ekledikten sonra Kate'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Bu gece içinde Kate'in elli defa kabul etmek zorunda kaldığı tebriklerin aynısıydı. Tebriğin ardından gelen iyi dilekeler, daha sonra yanağına kondurulan bir öpücük. Kate, bir saat önce bunun, Evan'ın bulunduğu sosyal çevrede bir çeşit geleneksel nişanlanma ritüeli olduğuna kanaat getirmişti. Olivia, formalite icabı, "Sana yeğenim Mitchell'ı takdim edeyim," dediğinde Mitchell'in de aynı şeyleri yapmasına hazırlanmıştı kendini.

Nasıl olduysa, Kate planını kusursuz bir şekilde uygulamayı başarmıştı: Mitchell'in kısarak baktığı gözlerine, yüzünde eğlenceli bir ifadeyle, sanki onun küçük bir sırrını biliyormuş gibi baktı. Hafifçe öne eğilerek, Mitchell'in tebrik öpücüğünü beklediğini belirtircesine yanağını uzatarak, "Biz daha önce tanışmıştık," diye karşılık verdi Kate.

"- ve daha önce öpüştük," dedi Mitchell soğukkanlılıkla, Kate'in uzattığı yanağı görmezden gelecek.

Matt hemen, irkilen Olivia'ya doğru yürüdü, gülümseyerek onun elini kendi koluna soktu ve ona masasına kadar eşlik etti.

Afallayan, fakat Mitchell'in dedikleri ve yaptıkları karşısında endişesiz ve rahat görünmekte kararlı olan Kate, başını yana eğdi ve ona oyunbaz bir tebessümle baktı. "Bana mutluluk dilemeyecek misin?" diye sordu, alay eder gibi.

"Ne için mutluluk dileyeceğimi düşünmeme izin ver."

Mitchell bir an durakladı; ardından sahte bir gülücükle kadehini kaldırdı. "Sosyal merdivende bir basamak daha çıkmak adına gösterdiğin sürekli başarının şerefine, Kate."

"Bu işime yarar," diye karşılık verdi Mitchell. İçkisinden bir yudum alırken başını kaldırdı.

Ve Kate'i gördü...

Kate'i gördü ve donup kaldı; kaşları onun orada olduğuna inanamıyormuş gibi şaşkınlık içinde çatılmıştı. St. Maarten'de kendisini öpen kıvrık kızıl saçlı çekici kız, yanağına öpücük kondurmak için adeta sıraya giren, yüksek sosyeteden, oldukça zengin bir salon dolusu insan arasında hızlı adımlarla yürüyen ve saten gece elbisesi içinde göz kamaştırıcı bir zarafet sergileyen kızıl saçlı bir kadına dönüşmüştü.

"Bu Kate Donovan," dedi Matt, Mitchell'in bakışlarını takip ederek. "Babası kısa süre önce öldü ve anladığım kadarıyla artık restoranı kendisi işletmeye çalışacak. Sen buradayken hiç Donovan'da yemek yemiş miydik?"

"Hayır."

"Bir dahaki gelişinde yapalım bunu. Babası hayattayken, restorana ancak iki hafta öncsinden rezervasyon yaptırabiliyordum. Belki Kate bize daha esnek davranır."

Olivia, neşeli bir tavırla sohbeteye dahil oldu. "Kate'in kısa bir süre önce adalarda nişanlandığını biliyor muydunuz?" diye sordu Meredith ile Matt'e.

"Hayır," dedi Meredith, Mitchell'in gözlerinin dalgın bir şekilde hâlâ Kate'in üzerinde olduğunu fark ederek.

Olivia yavaşça başını sallayarak konuya Mitchell'i de dahil etmek istedi. "Ne kadar romantik bir nişan değil mi?"

"Bilemeyeceğim," dedi Mitchell kısaca.

"Perşembe günü *Tribune*'de nişanlandıklarına dair bir ilan vardı," diye ekledi Olivia. Kate'in konuşmakta olduğu insanların uzaklaştığını görünce de neşeli bir sesle seslendi ona: "Kate, yavrum, gel buraya!"

Kate kendisine bakıp başıyla selam verince, Olivia, Mitchell'a dönerek, "Müstakbel damatla tanışmışın Mitchell," diye ekledi.

"Öyle mi?"

"Evet. Kate, Evan Bartlett'la nişanlandı."

Mitchell, kadehindeki vodkaya baktı. "Gerçekten, Evan Bartlett'le mi?" dedi, soğuk, alaycı bir tebessümle.

Meredith'in bakışları Matt'e döndüğünde, kocası kimse- nin fark etmediği bir baş hareketi yaptı. Bu kadın *Mitchell'in Kate'i* idi.

Kate'in dizleri titriyordu ve biraz cesaretlenmek için kade- hinde birkaç yudum daha şampanya olmasını isterdi. Ancak Olivia'nın çağrısını duyduğunda sakin görünmeyi başardı ve kendisini kullanıp terk eden adamla yüzleşmek üzere onla- ra doğru yürüdü. "Merhaba, yavrum," dedi Olivia. "Umarım Evan'la çok mutlu olursunuz," diye ekledikten sonra Kate'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Bu gece içinde Kate'in elli defa kabul etmek zorunda kal- dığı tebriklerin aynısıydı. Tebriğin ardından gelen iyi dilek- ler, daha sonra yanağına kondurulan bir öpücük. Kate, bir saat önce bunun, Evan'ın bulunduğu sosyal çevrede bir çeşit gele- nekssel nişanlanma ritüeli olduğuna kanaat getirmişti. Olivia, formalite icabı, "Sana yeğenim Mitchell'ı takdim edeyim," dediğinde Mitchell'in da aynı şeyleri yapmasına hazırlamıştı kendini.

Nasıl olduysa, Kate planını kusursuz bir şekilde uygula- mayı başarmıştı: Mitchell'in kısarak baktığı gözlerine, yü- zünde eğlenceli bir ifadeyle, sanki onun küçük bir sırrını bi- liyormuş gibi baktı. Hafifçe öne eğilerek, Mitchell'in tebrik öpücüğünü beklediğini belirtircesine yanağını uzatarak, "Biz daha önce tanışmıştık," diye karşılık verdi Kate.

"- ve daha önce öpüştük," dedi Mitchell soğukkanlı- lıkla, Kate'in uzattığı yanağı görmezden gelerek.

Matt hemen, irkilen Olivia'ya doğru yürüdü, gülümseye- rek onun elini kendi koluna soktu ve ona masasına kadar eş- lik etti.

Afallayan, fakat Mitchell'in dedikleri ve yaptıkları karşı- la endişesiz ve rahat görünmekte kararlı olan Kate, başını eğdi ve ona oyunbaz bir tebessümle baktı. "Bana mutlul- uku dilemeyecek misin?" diye sordu, alay eder gibi.

"Ne için mutluluk dileyeceğimi düşünmeme izin ver." Mitchell bir an durakladı; ardından sahte bir gülücükle kade- hini kaldırdı. "Sosyal merdivende bir basamak daha çıkmak istiyorsanız gösterdiğiniz sürekli başarının şerefine, Kate."

Mitchell'in onu toplum içinde yükselmek isteyen bir kişi olmakla itham etmesi, Kate'in önceden aldığı kararlardan sapmasına neden oldu. "Üzerine tekrar bir içki fırlatmam için kışkırtma beni!"

"Bu, orta sınıftan gelenlere özgü, bağışlanamayacak bir davranış olurdu," dedi Mitchell, incitici bir tavırla. "Oysa sen artık oyununu büyük yerlerde oynamak istiyorsun. Biz büyük yerlerde aldattırız, yalan söyleriz, gizliden gizliye birbirlerimizle sevişiriz, ancak herkesin önünde öfkemizi belli etmeyiz." Mitchell, onun zümrüt yeşili gözlerinden tehlikeli bir şekilde saçılan kıvılcımları gördü ve bu yangına bile bile benzin dökmeye devam etti. "Bana kulak ver ve bir yabancıyla tekrar bir otele gittiğin zaman kuralları unutma."

Kate öfkeyle, "Kapa çeneni!" dedi.

"- ki evleneceğin o boktan herifi aldatman daha kolay olsun!"

Kate'in öfkesi ve tedirginliği aniden patladı ve mümkün olan tek hareketle -şampanya kadehindeki içkiyi onun suratına fırlatarak- onu susturdu. Kadehinde hedefe ulaşabilecek miktarda içki olmadığı haled, yine de Mitchell'in göğsüne ve gömleğinin önüne birkaç damla şampanya sıçradı. Kate, hissettiği korku, utanç ve hoşnutsuzluk duyguları arasında, büyük bir tepkiye hazırlandı..

"Bu hareketin, Anguilla'daki kadar spontane değildi-" dedi Mitchell, ağır başlılıkla gömleğine isabet eden damlaları silerken, "- ancak, bu defa renk seçiminde gelişme var."

Kate ona hayretle baktı; ardından başını sola çevirdi ve meraklı bir garsonun şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyi uzattığını gördü. Geç de olsa, normal görünmeye çalışan Kate tepside bir kadeh aldı ve titreyen parmaklarıyla peçeteye uzandı; daha sonra dikkatini, sakın ve samimi bir şekilde sözcükleri yayararak konuşmaya devam eden Mitchell'a çevirdi. "Peçeteyi bana uzat ve yüzüne özür dilermiş gibi bir tebessüm yapıştır."

Kate peçeteyi uzattı.

Mitchell peçeteyi aldı ve gözleri, gömleğindeki lekeler-

de, onları silmeye çalışırken, cümlesini tamamladı. "- yoksa Bartlett çirkin mizaçlı ahlaksız bir orospuyla evleneceğini fark edebilir."

"Seni uyarıyorum-" dedi Kate kendini kaybetmişçesine, ancak onu tehdit edebileceği herhangi bir şey olmadığından, etrafı kontrol ederek kendilerini izleyen birileri var mı, diye baktı ve çığınca dönen bu dünyada ona tutunabileceği tek somut gerçeklikmiş gibi görünen şampanya kadehinin sapını sıkıttı.

Mitchell başını eğerek ona baktı ve şampanya kadehini tutan parmaklarını aşırı derecede sıkı olduğunu fark etti. Gözlerini gömleğinin lekeli kısmından ayırmaksızın, ipek gibi bir sesle, "O kadehi bana doğrultmayı düşünüyorsan, ilk damlası yere düşmeden kışımın üzerine boylu boyunca yatmaya hazır ol," dedi.

Kate'in kararsızlığı dolayısıyla duraklamasını tamamen yanlış anlayan Mitchell, başını kaldırıp donuk gözlerle baktı ona. "Sına beni Kate-" diye yumuşak sesle kışkırttı onu. "Haydi durma. Sına beni."

Kate, felce uğramış gibi dururken, aklına nefret uyandıran ve ürpertici bir fikir geldi; bunu dile getirirken sesi titrek bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Tanrım... tüm sahte cazibenin ve kaypak sosyal nezaket örtüsünün altında, sen tam bir... bir canavarsın."

Mitchell aşağılanmış ya da öfkelenmiş gibi görünmek yerine, ona şaşırtıcı bir keyifle baktı, ardından sırtarak başını salladı. "Ne bulmayı umuyordun, tatlım? Kalbi kırılmış, reddedilmiş bir aşık mı?"

Kate buna karşılık vermeden önce, Mitchell kadehini kaldırarak Kate'in kadehiyle tokuşturdu ve rahatsız bir sesle, "Hoşça kal, Kate," dedi.

Mitchell dönüp giderken Kate, kendini, Meredith Bancroft'un kısılmış gözlerine bakarken buldu. Meredith hiçbir şey söylemeksizin arkasını döndü ve Mitchell'i takip etti.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu çocuk beni dehşete salıyor," dedi MacNeil, Gray'e. Bunu söylerken, sorgulama odasındaki Billy Wyatt'ın Joe Torello'ya, gözyaşları içinde babasının 'kazara' ölümü hakkındaki detayları vermesini izliyordu. Çocuğu bu sabah, Caroline'm refakatinde buraya getirterek sorgulamaya başlamışlardı. "Caroline'm henüz aile avukatını çağırmadığına inanmıyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Gray, Caroline'm bu bir bakıma şaşırtıcı tutumunu düşündü. "Bence, Billy'nin o gün benim ofisimden Wyatt'ı aradığı andan beri oğlunun, eşinin ölümüyle bir ilgisi olabileceğinden korkuyordu Caroline. Onun muhteşem doğaçlama performansı karşısında çok şaşırılmış ve bundan rahatsız olmuştu. Sonra, ben Caroline'a kuyuda bulunan düğmenin Mitchell Wyatt'm paltosundaki düğmelerin eşi olduğunu söylediğimde, bunu çok çabuk kabullendi. Bizim bundan emin olup olmadığımızı ya da buna benzer düğmeleri olup olmadığını görmek için Wyatt'm diğer giysilerini kontrol edip etmediğimizi veya onun sormasını beklediğim hiçbir soruyu sormadı. Caroline, defalarca Şikago'nun en iyi giyinen kadınları listesine girmiş biridir; el yapımı düğmelerin çok özel olduğunu bilmesi gerekir."

"Yine de henüz bir avukat çağırılmamış olmasını anlayabilmiş değilim."

Gray, bir süre düşündü. "William'ı severdi Billy'yi de seviyor. Bana kalırsa, oğlunu koruyabilmesinin tek yolu, ona

doğruyu söylemeye yönelterek rahatlamasını sağlamak. Aile avukatları Henry Bartlett. Caroline onun Cecil'in ağzına baktığını, onun her dediğini yapacağını biliyor. Cecil avuktattan, Billy'yi susturmasını ve onu bu davadan çıkarmanın bir yolunu bulmasını isteyecek."

"Caroline'm çocukla aynı odada kalmaya nasıl dayandığını da anlayamıyorum."

"Onu anlamak kolay. Caroline, Mitchell Wyatt'm ailedeki varlığının oğluna ne denli zarar verdiğini fark edemediği için kendini suçluyor."

Sorgulama odasında, Torello, Billy'ye bir kalem ve bloknot verdi. "Sen hepsini yazmadan önce, iyice anlayıp anlamadığımızı kontrol etmek için her şeyin üzerinden bir defa daha geçelim."

Caroline, korumacı bir tavırla ellerini omuzları üzerine koymuş, Billy'nin arkasında duruyordu. "Her şeyi tekrar baştan anlatması şart mı? Yazması yeterli değil mi?" dedi.

Buna karşılık olarak Torello çocuğa baktı ve "Bir kere daha, başından başlayarak," dedi.

On dört yaşındaki çocuk, avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu ve titreyen bir sesle, "O hafta sonu yapmayı planladığımız gibi, babamla beraber çiftliğe gittik. Udall'ların yerindeki bıldırcımları ürkütüleceğimizi düşündüğümde, cvden av tüfeğini aldım. Biz yürürken, babam bana, bizim çiftliği Udall'ların çiftliğini satın alan müteahhide satacağımı söyledi. Tartışmaya başladık. Ona, böyle bir şey yapamayacağını söyledim ve sonra--"

"Neden böyle bir şey yapamayacağını söyledin?"

"Çünkü çiftliğin esas sahibi ben olmalıydım!" dedi Billy sertçe, birden mazlum havasından sıyrılarak. "Büyükbabam Edward, her zaman çiftliğin bir gün benim olacağını söylerdi, ancak vasiyetinde çiftliği bana bırakmayı unuttu."

"Tamam, peki sonra ne oldu?"

"Babamla tartışırken, ben çok üzgündüm ve nereye gittiğimin farkında değildim. Yanlışlıkla silaha dokundum ve tüfek ateş aldı." Masanın üzerindeki mendil kutusuna uza-

arak gözlerini ovuşturdu. "Babam, düştüğü anda aramızda bir metre kadar bir mesafe vardı. Ona kalp masajı yapmak istedim, ancak göğsünde kocaman bir delik açılmıştı. Her yanına kan bulaştığı için dehşete kapıldım. Annemin beni hiç affetmeyeceğinden ve hapse atılacağımdan korktum. Eski kuyu sadece birkaç metre ötedeydi... kapağını açtım ve ben... ben... Gerisini biliyorsunuz."

"Olsun, anlat yine de."

"Babamı kuyunun üzerinc kadar çekerek getirdim ve onu delikten aşağıya doğru ittim; daha sonra tüfeği de oraya attım."

Caroline, vücudu belirgin bir şekilde ürperirken, bir elini oğlunun omzundan çekerek yavaşça gözlerini kapattı.

"Av tüfeğinin üzerindeki parmak izleri hakkında ne diyecaksin?" diye sordu Torello. "Bu izleri ne yaptın?"

"Ah, evet. Silahı kuyudan aşağı atmadan önce parmak izlerini ceketimle sildim."

"Sonra ne oldu?"

"Eve geri döndüm, ama daha sonra yanlış hareket ettiğimi düşünmeye başladım. Bir ambulans çağırmalı, polise haber vermeliydim, bu nedenle büyükbabam Cecil'i aradım ve ona olanları anlattım. Ona ne yapmam gerektiğini sordum. Bana sessizce oturmamı ve o gelene dek hiç kimseyi aramamamı söyledi. Gelmesi uzun zaman aldı, çünkü kar yağmaya başlamıştı."

"Cecil geldiğinde ne yaptı?"

"Bana artık hiçbir şeyin babamı geri getiremeyeceğini ve annemi bu olaya karıştırmadan beni kurtarmak için çaba sarf etmemiz gerektiğini söyledi. Babamın, bu kazanın sonucunda benim hapsi boylamamı istemeyeceğini ve annemin, onun nasıl öldüğünü anladığı zaman, bu durumla asla başa çıkamayacağını anlattı. Polislere, hafta sonunda onunla çiftliğe gittiğimizi söylemek yerine, babamla birlikte olduklarını söyleyeceğini belirtti."

"Babamın aracına ne oldu? Nasıl oldu da çiftliğin yirmi beş mil uzağında terk edilmiş olarak bulundu?"

Billy gözlerini silmek için tekrar durakladı, fakat Gray çocuğun gözlerinin kuru olduğunu gördü. "Büyükbabam Cecil polislerin, babam ortadan kaybolduğunda çiftlikte olmadığını sanmalarının daha iyi olacağını söyledi. Böylelikle, burayı yeterince aramamış ve eski kuyuyu gözden kaçırmış olacaktlardı. Büyükbabam Cecil, babamın arabasının direksiyonuna geçmemi ve arabayı bırakabileceğimiz iyi bir yer bulana kadar otoyolda kendisini takip etmemi istedi."

"Sen henüz on dört yaşındasın. Araba kullanmayı biliyor musun?"

Billy ona yan gözle baktı. "Ben on iki yaşından beri çiftlikte araba kullanırım. Kar yağışı altında otoyolda araba kullanmak kolay değildi, ama en az babam kadar iyi kullandım arabayı."

Tek taraflı camın öteki yanında, MacNeil yüzünü ekşiterek Gray'e baktı. "Bu çocuk tam bir sosyopat."

Torello, "Neredeyse sonuna geldik Billy," dedi cesaret verici bir ifadeyle. "Şimdi, iki ay öncesine, ocak ayına dönelim. Babamın aranmasına son verilmişti ve artık onu çiftliğin çevresinde arayan kimse yoktu, ancak sen Bay Elliott'a giderek Mitchell Wyatt'ın annene, sanki daha önce çiftlikte hiç bulunmamış gibi yaptığını söyledin. Bu dediklerinin ondan şüphelenmemize yol açacağını ve çiftliği tekrar aramaya başlayacağımızı biliyordun. Her şeyden paçayı sıyırmışken neden işi bozdun?"

"Çünkü Udall'ların yerini satın alan müteahhit, bizim çiftliğe de talip olduğunu söylemek için annemle görüşmeye geldi ve inşaat için kazıya başlayacaklarını; arazi hududuna taş bir duvar öreceklerini söyledi. Eski kuyuyu bulacaklarını biliyordum, çünkü kuyu tam oradaydı."

"Tamam, yani düşünüyordun. Aklını kullanıyordun," dedi Torello, sanki ona iltifat edercesine. "Babamın cesedini bulacaklarını tahmin ettiğin için, Wyatt'ın paltosundan bir düğme kopardın, bir gün tek başına oraya gittin ve düğmeyi göze yapacak bir şekilde kuyunun kapağı altına sıkıştırdın."

Billy onaylarcasına başını salladı, Torello'nun yorumlarıyla yatışmışa benziyordu.

"Peki, neden bütün suçu Mitchell Wyatt'ın üzerine yıkmaya karar vermedin?"

"Çünkü," dedi Billy, yüzünü öfkeyle buruşturarak, "o lanet olası piç, sanki ailemizden biriymiş gibi davranıyordu. Babamın yerini almaya çalışıyordu ve annem de buna müsaade ediyordu. Evimizde kalıyor, annemle ilgileniyor, onun etrafında pervane oluyordu. Ailenin erkeği ben olmalıydım, ama annem benim değil onun olmasını istedi. Anneme çiftliği satmasını öneren kişi de Wyatt'tı."

"Büyükbabam Cecil de Mitchell'a tıpkı annem gibi davranıyordu. Ben büyükbabamın her zaman gözdesi olmuştum. Daima birbirimize çok benzediğimizi söylerdi, fakat babam öldükten sonra, sadece Mitchell'la ilgilendi. Beni görmeyen gelmeye başladı ve sonra bir ara annemle konuşmasından, doğum günü partisinde Mitchell'ı herkesle tanıştırmayı düşündüğünü öğrendim. Annemin de orada bulunması gerektiğini, böylece onun da Mitchell'ın aileye girmesini kabul ettiğini göstermiş olacağını söylüyordu."

"Tamam Billy. Bütün anlattıklarının doğru olduğundan ve gerçeklere dayandığından hiçbir şüphem yok. Orada bir bloknotla bir kalem var. Bana anlattığın her şeyi yazabilirsin. Bir bardak kola ya da başka bir şey ister misin?"

"Bir Dr. Pepper istiyorum," dedi Billy, bloknota uzanırken.

"Yanında peynir aromalı mısır cipsine ne dersin?"

"Evet, iyi olur. Bunu isteyeceğimi nasıl bildin?"

Torello bir şey söylemedi, ancak arkasını döndüğü zaman, tek taraflı cama anlamlı bir bakış attı. Cecil'in muhtemelen bir yerde durmuş olabileceğini düşünerek, son iki hafta içinde, Şikago ile çiftlik arasındaki bütün benzin istasyonlarıyla marketlerde soruşturma yapmışlardı. Bir benzin istasyonunun marketinde çalışan tezgâhtarlardan biri, Billy'nin fotoğrafına bakarak onu gördüğünü hatırlamıştı. Cecil, Billy'yi benzin ücretini nakit olarak ödemesi için kasaya gönderdiğinden, herhangi bir kredi kartı kaydı yoktu. Ancak Billy içerdeyken Dr. Pepper ve en sevdiği abur cuburlardan almak istemişti.

Tezgâhtâr kız, ona sadece normal mısır cipsi bulunduğunu söyleyince de, ona marketlerinin bir 'çöplük' ve kendisinin de 'görgüsüz bir taşralı' olduğunu söylemişti.

MacNeil, tiksintiyle, "Ailenin bu çocuk için sahneye koyacağı savunmayı şimdiden duyar gibiyim," dedi. "Önce, suç Cook İlçesi sınırları dışında işlendiği için yargılama yetkimiz olmadığını ileri sürecekler. Velet on dört yaşında, bu nedenle davada çocuk olarak ele alınacak ve Wyatt'ın avukatları için içine girdikten sonra, küçük Billy'nin babası tarafından cinsel tacize uğradığı gibi bir iddia ortaya atabilmek için annesini ikna edecekler. Ulu Tanrım! Cecil, kalp hastası, yaşlı bir adam. Bu dava sürecinden önce ölürse, hikâyelerini değiştirecekler ve William'ı Cecil'in öldürdüğünü öne sürecekler."

Gray dönüp koridordan aşağı doğru yürümeye başlarken, "Cecil'e ulaşip onun aklını başına toplamasını sağlarsam bu söylediğin olmaz," dedi "Şimdi onu ziyaret edeceğim ve bu ziyaretin etkili olması için senin de yanımda bulunmanı istiyorum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Cecil'in kahyası, Gray'e, "Bay Wyatt sizinle birkaç dakika içinde görüşecek," dedi. Kar sulusepken yağıyordu, Gray'in kaşmir paltosu incecik su damlalarıyla kaplanmıştı. Kahya, Gray'in soyunmasına yardımcı oldu ve paltoyu alıp koridor-daki portmantoya götürdü.

Cecil, onu duvarları şöhretli atalarının portreleriyle bezemiş olan çalışma odasında, vaktiyle bir barona ait olan masasının arkasındaki koltuğunda karşıladı. "Ailen nasıl, Gray?"

"İyiler, teşekkür ederim."

Gray masasının önüne otururken, yaşlı adam onun hareketlerini inceliyordu. "Anladığım kadarıyla bu sıradan bir ziyaret değil, öyle mi?" diye sordu.

"Korkarım ki değil."

Cecil başını hafifçe salladı, gözlerini dışarı çıkan kahyaya çevirdi ve "Hemen Henry Bartlett'a telefon edin," dedi.

"Sizi polis karakoluna götürmek için ön tarafta bekleyen bir dedektif var. Henry sizi orada görebilir."

"Tutuklandım mı?"

"Bu, önümüzdeki birkaç dakika içinde bizimle ne kadar işbirliği yapacağımıza bağlı. Billy az önce bize, William'ın ölümü hakkında ifade verdi."

"Ne anlattı size?"

Gray, bu soruyu cevaplamamak için herhangi bir nedenden görmedi. Ne de olsa Henry Bartlett birkaç saat içinde Billy'nin ifadesine ulaşacaktı. Cecil'e, Billy'nin itirafındaki

en önemli kısımları anlattı ve sözlerini tamamladığında, Cecil soğukkanlılıkla, "Ve siz de çocuğun hikâyesine inanarak benim de bu işe karıştığımı mı düşündünüz?" diye sordu.

"Kesinlikle. Mitchell'in varlığını ocak ayına kadar saklamamız beni rahatsız etmişti. Onunla ilk olarak ağustosta görüştünüz ve ertesi ay, söylendiğine göre, Edward evinin balkonundan düşüp öldü. Kasım ayında, William ortadan kayboldu. Ve siz Cecil, bu olayların yeni ortaya çıkan tozunun aileye dönüşüyle aynı zamanda meydana gelmiş olduğu gerçeği karşısında fazla duyarsız görünüyordunuz. Hatta onun varlığını her iki vakayı da soruşturmakta olan polisten gizlediniz. Bu benim neyi anlamama yardımcı oldu biliyor musunuz?"

"Benim, geçmişte Mitchell'i mirasından mahrum bırakmayı düşündüğüm için suçluluk duyan, duygusal, güvenilir yaşlı bir adam olduğumu anlamana mı?" dedi Cecil alaycı bir sesle.

"Hayır, sizin dolambaçlı yolları seçen, insanları kendi çıkarları için kullanmakta hiçbir sakınca görmeyen, dayanak olan yeni bir varise ihtiyaç duyan ancak bu kişinin son otuz dört yıldır nerede olduğunu polisin ya da başkalarının öğrenmesini istemeyen, küstah bir ihtiyar olduğunuzu anlamama yardımcı oldu."

Cecil, gergin bir sesle ancak içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi "sanırım haklısın. Sen her zaman, parlak bir genç bir adam olmanın ötesindeydin."

"İkimiz de sizin duygusal veya güvenilir biri olmadığımızı bildiğimize göre, Edward'ın ölümü ya da William'ın kaybolmasından Mitchell'in sorumlu olduğu konusunda şüpheye düşmememiz için geriye tek sebep kalıyordu."

"Ve bu sebep de..."

"Her ikisine de ne olduğunu ve Mitchell'in bunlarla hiçbir ilişkisi olmadığını zaten biliyor olmanız. Bu şüpheyle, Billy bir aniden ofisime geldiğinde, William'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili -odağında sizin olduğunuz- soruşturmayı hemen tekrar açtım."

"Billy sana ne anlattı?"

"Billy bana, Mitchell'ın Caroline'a daha önce hiç çiftlikte bulunmadığını söylediğini ve bunun yalan olduğuna inandığını anlattı. Bu da dikkatimizi Mitchell üzerinde yoğunlaştırmamıza neden oldu. Şimdi anlatın bana Cecil, Billy'nin yaptığı şeyden ne zaman haberiniz oldunuz? Mitchell'ın paltosundan bir düğme koparıp kuyunun kapağı altına koyduğunu ne zaman öğrendiniz?"

"Sen Billy'ye St. Maarten'deki Mitchell'ı arattırdıktan hemen sonra, Caroline buraya geldi. Bana olup bitenleri anlattı. Hem kendisinin hem de benim düşüncesizce davrandığımızı ve bir katili yanımızda barındırdığımızı düşünerek çılgına dönmüştü. Ona bir şeylerin yanlış gittiğinden emin olduğumu söyledim."

"Billy'nin düğmeyi oraya koyduğundan haberiniz var mıydı?"

"Bu söylediklerim tutanaklara geçecek mi?"

Gray bir an durdu; ardından başını salladı. "Hayır."

"Bunu yapanın Billy olduğunu hemen anlamıştım. Böyle bir şeyi başka kim yapabilirdi ki? Bunun da ötesinde, Caroline bana, sizin bulduğunuz düğmeden, Mitchell hakkındaki şüphelerinizden ve Billy'ye yaptırdığınız telefon görüşmesinden söz ederken, Billy tam karşımda oturuyordu. Billy'nin yüzündeki ifadeye bakarak her şeyden onun sorumlu olduğunu anladım. Bana gülümsüyordu. Aslında, kurnazlığıyla gurur duyuyordu."

Gray hafifçe başını salladı, anlattıklarını tekrar düşünerek, gayri resmi bir konuşma yapıyor olsalar da, Cecil'in yardımı hazır görünmesine şaşırılmıştı. "Eğer Mitchell'ın paltosu William'ın kaybolmasından önceki bir tarihte geri gönderilmiş olsaydı, Mitchell'ı tutuklayıp cinayetten onu sorumlu tutacaktık. Billy'nin postunu kurtarmak için onun suçlu bulunmasına göz yumacak mıydınız?"

Cecil arkasına yaslandı, ellerini masanın üzerine koydu, gurur içinde, vurgulayarak, "Mitchell bunun olmasına asla izin vermezdi. O, benim gibi, onlar gibi, ne olursa olsun ayakta kalmayı başarabilenlerden..." diyerek başını kaldırdı

Gray'in karşısındaki duvara sıralanmış atalarının portrelerini gösterdi

Gray, Cecil ile gereksiz yere tartışmaya girmek yerine, ziyaretinin asıl amacını açıklamaya koyuldu. "Billy'ye yardım ederek, siz de kendi adınıza suça katılmış oldunuz."

"Bunu bugün tartışmamıza gerek yok, zaten beni tutuklamayacaksınız. Henry ve Evan Bartlett, bu davada yargılama hakkına sahip olmadığını bana çoktan söylediler. Bunun da ötesinde, Billy, bir avukat tarafından temsil edilmediği için, ifadesi tamamen geçersiz. Aile avukatı olmadan onu sorgulamaya hakkın yoktu."

"Annesi oradaydı ve onun iznini aldık."

"Şu anda Caroline'ın zihinsel koşulları, bırak Billy için, kendisi için bile herhangi bir karar vermeye uygun değil. Böyle hareket ederek zamanımı harcıyorsun."

Gray soğuk bir sesle, "Harcayacak bir dakikam daha var," dedi anlamlı gözlerle Cecil'in masasındaki ceviz ağacından yapılmış saate bakarak. "Benim zamanımı boş verin de şimdi beni iyi dinleyin, çünkü sizi buradan bileklerinize kelepçe vurarak çıkartabilirim ve çıkartacağım da."

Cecil sandalyesinde arkasına yaslandı, soğuk bir ifadeyle kaşları çatıldı, ancak dinliyordu.

"Henry Bartlett, size duymak isteyeceğiniz şeyleri söylüyor. Billy o hafta sonu babasıyla evden çıktığında, onu çiftlikte öldürmeye karar vermişti. Bu nedenle suç Cook İlçesi'nde işlenmiş sayılır ve bu andan itibaren yetki bana aittir. Henry, davanın başka bir yerdeki mahkemeye naklini sağlamaya çalışarak ya da Billy'nin verdiği ifadenin geçersizliğini savunarak, bu davayı bir yıllığına veya daha uzun bir süre için düğümleyebilir. Ancak sonunda ben kazanacağım ve siz de onun suç ortağı olarak yargılanacaksınız. Bu süreçte basın büyük bir iştahla, bu ailenin yok saydığı bütün detayları bulup çıkaracak, gizli kalmış olan her türlü pisliği ortaya çıkararak geçtiğimiz yüzyılın bütün kirli çamaşırlarını ortaya çıkaracak."

Cecil'in yüzünde hiçbir ifade yoktu, masanın üzerindeki kağıtlarını sıkıp sıkıp gevşetiyordu.

"Henry'ye bir iyilik yaparak, dava mahkemeye intikal etmeden önce ölürseniz, Henry, Billy'ye hikâyesini değiştirmesini ve William'ı sizin öldürdüğümüzü, ancak bütün suçlu zavallı çocuğun üstlendiğini iddia etmesini tavsiye edebilir -ki muhtemelen bunu yapacaktır. Sonunda, siz ölmüş olacaksınız ve Billy de Henry'nin ücretini ödeyecek, dolayısıyla, neden Henry sizin itibarınızı daha fazla korumak istesin ki?" Sözlerini bitiren Gray, antika saatin küçük sarkacının ileri geri hareketini izlerken, Cecil'in bir tepki göstermesini bekledi.

"Bana farklı bir seçenek olarak ne öneriyorsun?"

"Sizi suç ortaklığı ile suçlamayacağım, siz de Billy'nin Cook İlçesi adalet sistemi çerçevesinde adil bir şekilde yargılamasına izin vereceksiniz. O henüz çocuk, dolayısıyla normalde alması gereken ceza daha da hafifleyecek."

"Bu davada, onun için elimizden gelen en iyi savunmayı sağlayacağım."

"Bundan vazgeçmenizi isteyen yok. Onun yaptığı şeyle yüzleşmesine şimdi izin vermenizi istiyorum, iki sene sonra değil."

Cecil tekrar durakladı ama en sonunda, başını sallayarak onayladı.

"Bir şey daha..." dedi Gray ayağa kalkarken. "Edward nasıl öldü? Balkona çıkmadan bir saat önce sizi aradığını, ertesi sabah katilmanız gereken bir toplantı hakkında konuştuğunuzu söylemişsiniz. Fakat ya gerçekler böyle değildi ya da Mitchell'in onun aşağı düşmesine 'yardımcı' olduğundan şüpheleniyorsunuz."

Cecil, ayağa kalkarak bu sıkıcı yüzleşmeye bir son vermek istedi. "Edward çoğu zaman olduğu gibi sarhoştu, bana veda etmek için aradığını ve bu hayata bir gün daha dayanamayacağını söyledi. Daha önceleri de beni arayarak buna benzer şeyler söylediğinde ona verdiğim cevabın aynısını verdim. Bu defa ciddi olduğumu bilmiyordum. Onun bitmeyen iğrenç şikayetlerini o kadar uzun zamandan beri dinliyordum ki, artık söylediklerini hiç dikkate almıyordum."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kate, bir tepsiye iki büyük fincan sıcak çikolata ve dev bir kasece, soğuk kış gecelerinde film izleme ritüelinin geleneksel yiyeceği olan tereyağlı patlamış mısır koydu. Holly, Kate'in evine her ay birkaç defa gelirdi.

Elindeki tepsiyi dikkatle taşıyan Kate salonda, kanepenin önündeki masanın dibine uzanmış olan Max'in etrafından dolaydı. Holly, televizyonun yanındaki dolabın önünde ayakta durmuş, sinema gecelerinin temel unsuru olan romantik komedi filmleri arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu. En sevdiği filmi alarak, neşeli bir sesle, "Unutulmaz Bir Aşk Hikâyesi"ne ne dersin? diye sordu.

"Hayır kalsın. Birini henüz yaşadım ve unutmaya çalışıyorum."

Holly, onun bu alaylı cevabına gülümseyerek dolaptaki filmlere döndü. "O gece Wyatt'ın yaptığı kabalığa hâlâ inanmıyorum."

Kate de inanmıyordu. O gece, Mitchell'in kendisinden nefret ettiği çok açıktı, bu da, St. Maarten'de seviştiklerinde ondan nefret ettiği anlamına geliyordu.

"O hasta," dedi Holly, Kate'in aklından geçenleri sözcükler dökerek.

Kate, "Ya öyle," dedi, "ya da kendisiyle alay edildiğinde abuk sinirleniyor." Hemen konuyu değiştirerek, sözü gerçekleri filme getirdi ve "Kıralık Sevgili"yi izleyelim diye sordu."

“Michael Buble'nin ‘Sway’ şarkısını söylediği dans sahnesine geldiğimizde sahnenin başına geri dönmeye kalkışmayacağına söz verirken olur.”

“Tamam, anlaşlık.”

Holly filmi başlattı ve kanepede Kate'in yanına geçti. Kalın çorapların içindeki ayaklarını yan yana orta masasına uzatıp bacaklarının üzerini battaniye ile örttüğünden sonra bir dakika kadar sessizce oturdular. Aralarında duran kaseden bir avuç patlamış mısır alan Holly, “Film izlediğimiz geceleri özleyeceğim,” dedi

Yanındaki masa lambasının önünde bulunan sıcak çikolataya uzanan Kate, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Demek istediğim, film izleyeceğimiz gece kendimi, Evan'la senin aranızda oturmuş, mısır yerken hayal edemiyordum. Kesin bir tarih belirlediniz mi?”

Kate başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Henüz aynı yatakta bile yatmıyoruz.”

“Neden? Tekrar bir araya geleli üç hafta oldu.”

“İkimiz de, St. Maarten'de yaşadıklarımızı hazmetmek ve yeni bir başlangıç yapabilmek için belli bir zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz.”

Holly, duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. “O zamandan beri Evan'ın kendine ait alanı belirlemek için çyleme geçmediğini mi söylemek istiyorsun?”

“Lütfen böyle konuşma,” dedi Kate, gözlerini devirerek. Sıcak çikolatasından bir yudum aldıktan sonra fincanı yerine koydu.

“Senden uzak durarak seni cezalandırdığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır, cezalandırmıyor. Hatta dün akşam beni yemeğe götürdü ve yemeğin ardından buraya gelerek geceyi benimle birlikte geçirmek istediğini söyledi. Ama-”

“Ama?”

“Ama yemek yerken benim midem bulanmaya başladı. Hatta şu anda bile karnım ağrıyor biraz. İki günden beri böyleyim ve devamlı yorgunum. Yapmak istediğim tek şey uymak.”

“Yaşadığın stres, bağışıklık sistemini zayıf düşürmüş ve vücudunu yıpratmış olabilir. Bu arada, restoranda işler nasıl gidiyor?”

“Personel bana büyüklük taşıyor, ancak yaşça benden küçük olan tek kişinin komi olduğunu göz önüne alırsak, bu hiç de şaşırtıcı değil. Bunun dışında, henüz bir şey söylemek için çok erken. Haydi filmimizi izleyelim.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Kate, Doktor Cooper test sonuçlarını aldı."

Kate, Bonnie Cooper'ın kliniğinde çalışan görevliye bakıp gülümsedi. Bonnie, Holly'nin bir arkadaşıydı ve yıllardır Kate'in jinekoloğuydu. Bonnie onu muayene ettikten sonra, birkaç test daha yapılmasını istemiş ve Kate'ten, bekleme odasında oturmasını rica etmişti.

Onun masasının karşına oturan Kate, Bonnie'ye, "Sonuçlar çabuk geldi," dedi.

Bonnie Cooper, Kate'in dosyasını açtı. "Bütün test sonuçları henüz elimde geçmedi, ancak onları beklemeye gerek yok artık. Bu test, mide bulantısının ve sürekli uyuklu olmanın nedenini anlamamı sağladı."

"Sonuç nedir?"

"Hamilesin."

Kate, oturduğu sandalyede biraz doğruldu; daha sonra rahatladı ve güldü. "Bir yanlışlık var, Bonnie. Benim testlerimi başka bir hastaninkiyile karıştırmış olmalısın. Aylardır bir tane bile doğum kontrol hapımı atladığımı olmadı."

"Hap, yüzde yüz başarıya sahip bir korunma yöntemi değildir."

"Ancak benim üzerimdeki etkisi yüzde yüzdü. Evan'ın şanlım- ve ben, neredeyse dört yıldır beraberiz ve hiç hamile kalmadım."

"Son iki ay içinde hiç antibiyotik kullandın mı? Bazı antibiyotikler, doğum kontrol haplarının etkisini ortadan kaldırır."

"Bunu biliyorum, ama hiç antibiyotik kullanmadım. St. Maarten'deki bir doktorun benim için yazdığı migren haplarından başka hiçbir şey almadım."

Bonnie, masasının kenarında duran bir kitaba uzandı. "Hapın etkinliğini bozan herhangi bir migren ilacı olduğunu sanmıyorum. Aldığın ilacın adı neydi? Bir bakalım..."

"Hatırlayamıyorum," dedi Kate, suratını asarak, "ama dilimin ucunda..."

"Hatırlamaya çalışırken, son dört yılda, nişanlımdan başka biriyle cinsel ilişkin olup olmadığını öyleyebilirsin."

Kate durakladı, Mitchell Wyatt'ın varlığını kabul etmesi gerektiğine içerledi. "Evet, geçtiğimiz ay. Ama ne fark eder ki?"

"Hapla korunamayan kadınların oluşturduğu küçücük bir yüzde oranı içinde bulunma ihtimalin var. Daha önce hamile kalmayışının sebebi belki de nişanlının sperm miktarının yeterli olmamasıdır."

Kate, birden migren ilacının adının ilk kısmını hatırladı. "Butal'le başlayan bir şeydi. Bu, St. Maarten'deki doktorun bana yazdığı reçete..."

Bonnie kaşlarını çattı. "Butalbital mı?"

"Evet."

"Sana doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığımı sormadı mı?"

"Çocuk sahibi olmayı düşünüp düşünmediğimi sordu, ben de hayır dedim. Aslında, doktor sadece Fransızca konuşabildiği için biraz İngilizce bilene taksi şoförü aramızda tercümanlık yapıyordu. Doktor, taksi şoförüne, muhtemelen migrenim olduğunu söyledi."

"Neden özel bir doktora başvurmak yerine hastaneye gitmedin?"

"Muayene olmak için saatlerce beklemek zorunda mı kalsaydım? Bonnie, başım çatlıyordu. St. Maarten'de, yolla, baş ağrısından neredeyse kendimi yollere atacaktım. Tek istediğim, birinin bana acımı dindirecek bir şey vermesiydi. Konuştukları dil *umurunda* değildi. Ayrıca, adam da bir ka-

bile büyücsüne benzemiyordu. Muayenehanesiyle evi aynı kattaydı, fakat çok hoş görünüyordu ve şık giyimli hastaları vardı.”

“Öyleyse, taksi şoförü konuşmanın bir bölümünü tercüme etmeyi unutmuş gibi görünüyor. Taksi şoföründen, sana çocuk sahibi *olmamaya* mı düşündüğünü sormasını istemiştir...”

“Tüm bunlar neyi değiştirir ki?” dedi Kate savunmaya geçerek. Ancak biliyordu... Tanrı yardımcısı olsun ama biliyordu...

“Butalbital, şiddetli baş ağrılarının tedavisinde ve önlenmesinde son derece etkilidir ama doğum kontrol haplarının etkisini yok eder. Doğum kontrol hapi kullanan bir kadın, butalbital almışsa, korunmak için başka bir doğum kontrol yöntemi daha uygulamalıdır.”

Oda etrafında dönmeye başlamıştı, Kate öne doğru eğildi, kollarını midesine bastırarak kendini yatıştırmaya çalışıyordu.

“Babasının kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Kate, Bonnie'ye baktı. Babasının ölümünü takip eden üç hafta içinde seks yapmak istememişti; Evan'ın, onu Karayipler'de tatile çıkarmakta bu kadar ısrarcı olmasının sebebi buydu aslında.

Ve... Mitchell Wyatt'ın bebeğine hamileydi.

Bir histeri dalgası, baş dönmesi ve mide bulantısıyla birleşerek içini ürpertti. Kate, Bonnie'nin masasının ucuna tutunurken, “Ah, evet,” dedi acı içinde. “Babasının kim olduğunu biliyorum.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Kate, benim!” diye bağırdı Holly. Kate adalardayken kedilere bakmak için aldığı anahtarla kapıyı açıp içeri girmişti. Evin ön tarafına doğru yürürken, Max, kuyruğunu sallayarak onu karşılamaya geldi.

Holly, “Sen iyi bir bekçi köpeğisin,” diye takılarak yavaşça onun başını okşadı ama endişeliydi. Kate'in arabası özel yoldaydı, camları neredeyse on beş santim karla kaplanmıştı. Bu da Kate'in epeydir evde olduğunu gösteriyordu. Ancak arkadaşı telefonunu açmıyordu ve ev karanlıktı. Dün hamile olduğunu öğrenmişti ve Holly'nin tavsiye ettiği gibi düşünmek için birkaç gün beklemek yerinc, bugün erken saatlerde bunu Evan'a anlatmaya karar vermişti. Ancak Holly'nin, bunu Evan'a rezalet çıkaramayacağı bir yerde söyleme önerisini de dikkate almıştı.

“Kate?”

“Salondayım,” dedi Kate. Bir lambayı açtı ve yüzünde duygusuz bir ifadeyle karanlığa bakarken sıkığı yastığı çabucak yanına koydu. “Uyuyakalmışım,” diye yalan söyledi.

“Kahve ister misin?”

“Olur,” dedi Holly.

“Saat kaç?” diye sordu Kate.

“Altı biraz geçiyor.”

Bacaklarını kanepeden aşağı sarkıtan Kate kalktı ve peşin gelen Holly ile birlikte mutfığa doğru yürüdü. “Üstümü değiştirmişim işe gitmem gerekiyor. İki saat önce restoranda olmam lazımdı.”

Kate, kahve makinesine kaşıkla kahve doldurmaya başladığında, Holly, dolaba doğru yürüdü ve iki fincan çıkardı. "Bugün Evan'la görüşmeniz nasıl geçti?"

Cevap olarak Kate, artık bir nişan yüzüğü olmayan sol elini kaldırdı. "Zaten iyi geçmesini beklemiyordum," dedi donuk bir sesle. Kahve makinesinin haznesine su doldurdu. "Sonuçta oraya nişanlısının, onun nefret ettiği bir adamdan hamile kaldığım söylemek için gittim. Ama--"

"Ama ne?" diye sordu Holly.

Gözlerini tezgâha diken Kate, makinedeki su seviyesinin yükselmesini izlerken başını öne doğru eğdi. "Ama konuşmanın böyle bir *felakete* dönüşebileceğini hiç tahmin etmemiştim. Söylediğim anda beti benzi attı, ancak daha sonra kendine geldi, hatta bana sarılıp bunun benim hatam olmadığını, Mitchell'in her ikimizi de kurban olarak seçtiğini söyledi. Bu hasarı onarıp sanki bunlar hiç olmamış gibi hayatımıza devam edebileceğimizi belirtti."

"Yanlış giden neydi?"

"Ona kürtaj yaptırmakta kararsız olduğumu söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Kendini tamamen kaybetti," dedi Kate boğuk bir sesle. Geç de olsa kahvenin taşmakta olduğunu fark ederek düğmeyi kaldırdı ve kahve makinesine temiz su doldurup kapağı kapattı. "Evan gibi sakın, halim selim bir adamın mahkemede birini nasıl korkutabileceğini hiç düşündün mü?"

"Herkesin neden onun iyi bir avukat olduğunu düşündüğünü merak edip durmuşumdur. Bana dön, konuş benimle," dedi Holly. Ellerini omuzlarına koyarak Kate'i dönmeye zorladı.

"Öyleyse artık merak etmene gerek kalmadı," dedi Kate yutkunarak. "Bu öğleden sonra, onun tarafından sorguya çekilmenin nasıl bir şey olabileceğini anlamamı sağlayacak onlarca şey gördüm. Benim yıllardır yapa geldiğim ve onun tahammül ettiği şeyleri sıraya dizdi. Elinde bir neşterle hızla, derin yaralar açmakla başladı işe, ardından demir testeresini çıkarttı. Sözlerine ara verirken de bana aşağılayıcı sıfatlarla

hitap ederek var gücüyle bağırırdı. O kadar bağırırdı ki, o katta bulunan herkes sesini duymuş olmalı. En sonunda, defolmamı ve asla geri dönmememi söyledi."

"İki yüzlü herif! Geçen dört yıl içinde, sana daima sadık kaldığımı düşünme sakın. Onun hakkında etrafta bir sürü dedikodu vardı."

Kate dönüp şeker kabına ve kaşıklara uzandı. "Onlar dedikodudan ibaretti. Suçlu ve kirli olan benim, o değil."

"Eğer sen kürtaj yaptırmayı kabul etseydin sana 'katlanmaya' devam etmekte istekli olduğum konusunda haklı mıyım?"

Kate, ciddiyetsiz görünmeye çalışmasına rağmen incinmiş bir ses tonuyla, "Evet, kesinlikle," diye karşılık verdi. "Bunun da ötesinde, onun bu kürtajı, uygun bir geri ödeme -Mitchell'in bebeğine karşılık Evan'la ikimizin kırılan onuru olarak düşündüğü hissine kapıldığım anlar oldu."

"O, senin gururunu önemsemiyor. Onun için önemli olan Bartlett gururu. Eğer sen, onun sosyal açıdan kendine daha denk gördüğü biriyle birlikte olsaydın, buna çok daha az gücenirdi."

Bunu duyan Kate, dudaklarında hafif bir tebessüm belirledi.

"Evan'ın çift kişilikli olduğunu sana yıllardır söylüyorum."

"Yapma..." diye karşılık verdi Kate. "Bana davranışından nefret ettim, geri dönmem için yalvarsa bile bugün yaşananlardan sonra bunu yapmam artık imkânsız, ama o da baskı altında idi. Anguilla'da ona durumu anlattığımda çok yaralıymıştı, ancak bugün onu mahvettim."

Sessizce kahvenin hazır olmasını bekleyerek mutfak masasında oturdular. Sonra Kate, Holly'ye bir fincan kahve verdi ve şekerliği uzattı; ardından kendine de bir fincan aldı. Yatak odasına doğru yürüdü. "Seni burada bırakmayı hiç düşünmezdim, fakat giyinip işe gitmem lazım."

"Hayır, buna hiç gerek yok. Anguilla'dan döndüğünden beri her gün gece yarısına kadar çalışıyorsun."

“İki gece önce film izlediğimiz için gidemedim.”

“O gün pazardı ve restoran zaten kapalıydı. Restorandaki-
ler bir geceliğine sansiz de idare edebilirler.”

Kate döndü ve önce elindeki fincana, ardından da Holly’ye baktı ve sinirli, şikayetçi bir tavırla, “Hamile olduğum için o kadar uyukum var ki, ayakta zor duruyorum. Hamileyim, çünkü ne denli ahlaksız, zalim bir canavar olduğumu bilmediğim bir adama gerçekten âşık olduğumu sanmıştım. Eğer yukarıda bir Tanrı varsa, bu çocuğu düşürmemi sağlar!” dedi. Daha sonra kendini tutamadı ve kendisine sarılan Holly’nin kol-
larında ağlamaya başladı. “Şu anda doğum yapmayı istesem bile, bu bebeğin babasından alabileceği genler konusunda korkularım olacak. O, bir can- canavar!”

“Biliyorum,” dedi Holly, hafifçe gülümseyerek Kate’in sırtını sıvazlarken. “Şimdi, kalk salona geçelim. Restoranı arayıp gelececeğini haber ver, birlikte güzel bir film izleyelim ve geceyi evde geçirelim.”

Holly, *Özel Bir Kadın* filminde karar kılmıştı, çünkü neşeli ve hafif bir film. Salondaki kanepeye çöken Kate, “Bu bebeği doğuramam!” diye fısıldadı. Holly filmi başlattıktan sonra dönüp ona baktığında ise uykuya dalmıştı.

“Haydi Max,” diye fısıldadı Holly. “Seni bilmiyorum, ama kesinlikle kahveden daha etkili bir şeye ihtiyacım var. Haydi şarap rafını yağmalayalım.”

Holly mutfağa gitmek üzere sokak kapısının önünden geçerken kapının çalındığını duyunca irkildi. Arkasında dizlerinin üzerine çökmüş Evan’ı bulacağını varsayarak açtı kapıyı; ama gördüğü şey karşısında şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. Kapının önündeki sundurmada, rahiplere özgü siyah takım elbiseli, beyaz yakalı, kır saçlı, ciddi görümlü, altmışlarında bir adam duruyordu.

Holly hissettiği şok öfkeye dönerek, “Tanrım!” dedi rahibe. “Kürtajın yasaklamasından yana olan birinin burada ne işi var? Şehirdeki her tamponun eklentisi siz misiniz? Gidin buradan! O bunu kendi başına halledebilir.”

“Siz Holly olmalısınız,” dedi rahip, hafifçe gülümseyerek.

“Beni zıvanadan çıkarmayın. Edebiyatınızı sundurmada bırakın, o bunu daha sonra alsada olur. İtemen gidin,” dedi Holly, kapıyı kapatırken.

Rahip, onu engellemek için elini kapıya koydu. “Ben Peder Donovan, Kate’in amcasıyım. Bugün öğleden sonra ben orada değilken, Kate papaz evine gelmiş. Kahya kadın, onun üzgün göründüğünü söyledi. Telefonlarıma da cevap vermedi. Şimdi izin verirseniz, içeri girebilir miyim?”

Holly utanarak, fakat çok da alttan almadan geri çekilip kapıyı açtı ve “Şu anda uyuyor ve oldukça üzgün,” diye fısıldadı. “Onu uyandırmak istemiyorum. Burada biraz bekleyecek vaktiniz varsa, mutfağa gelebilirsiniz.”

Mutfağa girince, Holly arkalarından kapıyı kapattı ve kısık bir sesle konuşmaya devam etti. “Kahve ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim. Anladığım kadıyla Kate hamile değil mi?”

Kendi dünya görüşü nedeniyle, Holly’nin dini kurallar ve ruhbanlık hakkında çok az bir bilgisi vardı. Onun papaz kıyafetinden etkilenmemişçesine, “Bunu kendisiyle konuşmanız gerekir, Peder Donovan,” dedi. Şarap rafı, mutfak tezgâhının köşesindeydi. Holly uzanıp bir şişe kırmızı şarap aldı ve açmaya çalıştı. Bir yandan da, Baptistlerin mi yoksa Katoliklerin mi alkol tüketimini tasvip etmediğini düşünüyordu. “Kate için duyduğum üzüntüyü büyük bir şarap kadehine boğmak niyetindeyim,” diye uyardı pederi. Sonra da onun itiraz etmesinin kendisi için hiçbir önemi olmadığını vurgulayarak, “Umarım buna karşı çıkmazsınız,” diye ekledi.

“Bütün şişeyi tek başınıza mı içmeyi düşünüyorsunuz?”

“Olabilir. Neden sordunuz?”

Peder cevap vermeyince, Holly döndü ve onun, Kate’inkilere benzeyen yeşil gözlerinde rahatsız bir merakla kendisine baktığını gördü. “Eğer şişenin hepsini tek başınıza içmekte ısrarlı değilseniz,” dedi peder, “burada birlikte oturup Kate’in uyanmasını beklerken karşılıklı birer kadeh şarap keyfini çıkartabileceğimizi düşünmüştüm.”

Holly kabalık ettiğini fark ederek, “A, tabii ki,” diye kar-

şılık verdi. Kafası karışmıştı. "Ancak size Kate'in... küçük problemlerinden söz etmeyeceğim. Bunu bir rahibe itiraf etmek istiyorsa, kendine kalmış."

"Ben onun günah çıkartacağı bir papaz olarak gelmedim buraya," dedi yaşlı adam. "Onun amcası olarak buradayım."

"Ama siz bir rahipsiniz. Ona, o... o piç kurusunun bebeğini doğurması gerektiğini söyleyeceksiniz."

Holly kadehlere şarap koyarken, onun itiraz etmesini bekledi. Şarap kadehini uzattıktan sonra masada karşısına otururken de, "Aynen böyle yapacaksınız, değil mi?" diye sordu ısrarla.

"Kate'in bugün hamile olduğunu söylemek için beni görmeye geldiğini farz edersek, sorunuza cevap olarak, Kate'in benim ona söyleyeceklerimi zaten bildiğini söyleyebiliriz. Ancak davranış şekli, bunun aynı zamanda, onun duymak istediği şey olduğunu da düşündürüyor bana. Beni şaşırtan şey, sizin bir piç olduğunu ifade ettiğiniz bir adamla ilişkiye girmesi. Kate genellikle insanları çok iyi tartar."

Holly kadehinden bir yudum aldı ve bunu düşündü. "Bu defa öyle olmadı."

Peder de kadehindeki şaraptan bir yudum aldı. "O adamda kendisine hitap eden bir nitelik bulmuş olamaz mı?"

"O, kalpsiz bir domuz," dedi Holly öfkeyle ve kadehinden bir yudum daha aldı. "Ancak, yakışıklı ve çekici bir kalpsiz domuz."

"Anlıyorum. Zavallı Kate. Dört yıldır aynı genç adamla beraberdi. Anladığım kadarıyla bahsettiğimiz kalpsiz domuz o değil, başkası."

"Hayır, o eski kalpsiz domuz da bugün nişanı bozup onun gururunu incitti. Kendisini hamile bırakan kalpsiz domuzla ise, iki hafta önce Anguilla'da tanıştı. Benden daha fazlasını anlatmamı beklemeyin."

"Peki."

Holly, Kate hakkında düşünmeye devam ederken biraz daha şarap içti; daha sonra Kate'le aynı gözlere sahip olan adama baktı ve buruk bir sesle, "Onun Kate'e yaptıklarına

inanamıyorum ve her şeyi sırf Evan'ı alt etmek adına yaptı..."

"Evan bugün onun gururunu inciten kalpsiz domuzdu değil mi?"

"Evet. Mitchell Wyatt da onu kullanarak kalbini kıran adam. Kate onunla son karşılaştığımda ve o da Kate'in kalbini tekrar kırduğunda, kendisine akıl hocalığı yapan da bendim üstelik."

"Niyetiniz iyiymiş. Sizin bir suçunuz yok."

Holly içkisinden bir yudum daha aldı ve dudaklarını ısırdı. "Ama Kate'e onunla beraber olmayı düşündüren, bunu onun aklına sokan da bendim. Evan onu Anguilla'ya götürdü sonra da kızcağızı orada yapayalnız bırakıp geri döndü. Ben de kalktım Kate'e, her şeye boş verip orada yakışıklı biriyle bir macera yaşayabileceğini söyledim ve... o da bunu yaptı..."

Peder Donovan şarabından bir yudum daha aldı. "Kate'in bu kararı kendi iradesiyle verdiğiinden eminim," dedi.

"Ah, hayır, öyle olmadı!" dedi Holly öfkeyle. "Bir gün öğleden sonra, gittiği restoranda Mitchell Wyatt'ın gömleğine kazara Bloody Mary dökünce tanıştı onunla. Mitchell, onun Evan'ın kız arkadaşı olduğunu biliyordu, fakat sanki bundan hiç haberi yokmuş gibi..."

Holly sonunda, çocuk hastanesi için düzenlenen hayır gecesinde Kate'in, Wyatt'la son defa karşılaştığında olanlar da dahil olmak üzere, bütün ayrıntıları anlattı pedere.

Konuşması sona erdiğinde, Peder Donovan, "... Ne üzücü bir hikâye," dedi içtenlikle.

Oturdukları masadaki kutunun içinde, ikinci bir şarap şişesi vardı. "Onu kendi ellerimle öldürebilirim," dedi Holly öfkeyle.

"Ben de," diye karşılık verdi Peder Donovan.

Holly onun bu sözleri karşısında biraz sakinleşti. "Gerçekten mi?"

"Yani, lafın gelişi."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Holly çaresizlik içinde ellerini açıp masaya koyarken. "İşletilmesi gereken koca bir restoran var ve artık Kate'le ilgilenecek hiç kimse yok."

Peder Donovan, ona şaşkınlık içinde baktı. "Sen varsın ya Holly," dedi gülümseyerek, "... ve sen vefalı, cesur, güçlüsün. Sonra ben varım. Onun bununla başa çıkmasına yardım edeceğiz. Ve sonunda, seveceği, ona annelik duygusunu tatıracak bir bebeği olacak, biz de onun bu sevgisini paylaşacağız."

Kapı ağzında duran Kate önce Holly'ye, ardından amcasına baktı. "Merhaba, Jamie Amca."

Ayağa kalkan ve kollarını açarak ona doğru yürüyen amcası, sevecenlikle, "Merhaba, Mary Kate," dedi.

Kate büyük bir içtenlikle sarıldı ona.

KIRKINCI BÖLÜM

Hoş ve güzel kokulu bir haziran sabahı, hamileliğinin dördüncü ayındaki Kate, Donovan'ın ön camlarının üzerindeki dekoratif bordo tentenin altında oradan oraya koşuşurken, cama yansıyan ama kendisine yabancı gelen görüntüsünden gözünü alamıyordu. Başı öne doğru eğikti, kalabalık öğle yemeği saatlerinin tüm yükünü sırtında taşıyormuş gibi omuzları öne sarkmıştı. İşin kolayına kaçarak bakımsız kıvrımlar halindeki saçlarını ensesinde at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve hamile olduğu artık iyice belli oluyordu. Mitchell Wyatt'ın oğlu, varlığını belli ediyordu.

Her şeyin bu kadar olumsuz görünmesi yetersizmiş gibi, kendi silüetini incelediği cam son derece kirliydi.

Kate ağır, pirinç kaplamalı meşe kapıyı itti, şef garsona baktı, genel durum hakkında bilgi aldı ve endişeli gözlerini saatine çevirdi. Saat on biri çeyrek geçiyordu; Donovan'da öğle yemeği vaktinin başlamasına on beş dakika kalmıştı. Şimdiden, bütün masalara kar beyazı örtülerin örtülmüş; parlayan kristallerle, tam ortalarında altın sarısı bir D harfi bulunan porselen tabaklarla, dekoratif pirinç fenerlerin yerleştirilmiş olması gerekiyordu. Kate yemek salonuna doğru yürürken, on masaya henüz örtü örtülmemiş ve desenli bordo halının iyi temizlenmemiş olduğu gördü.

Salon yemek yenilen bölümden, zengin oymalı maun bir duvar ve vitraylı cam panellerle ayrılmıştı ve iç binanın tüm sağ köşesini kaplıyordu. Ön ve yan taraflardaki panjurlu cam-

lar sokağa bakıyordu. Yemek yiyen ve içkilerini yudumlayan müşterilerin sokak manzarasını görebilmeleri için panjurlar gün boyu, açık bırakılırdı. Havaya karardığında ise, panjurlar kapatılır, içerde mum ışığının egemen olduğu bir ortam yaratılırdı. Gelir düzeyi yüksek kişilerden oluşan müşteri topluluğunun sığmağı, küçük bir dans pistinin yanında yer alan bir caz dörtlüsünün icra ettiği müzikle ısınırdu.

Diğer iki duvarın önünde, yeşil mermer tezgâhı, piring ayak dayayacak yeri, bordo deri bar iskemleleri ve tezgâhın üzerindeki oymalı ahşap paneliyle eski barları andıran maun ağacından yapılmış L şeklindeki bir bar vardı. Arkadaki eğik, görkemli kristal ayna, kristal bardaklarla Donovan'ın dünyadaki tüm alkollü içkiler arasından seçtiği ünlü içki koleksiyonunun şıkırtılı görüntülerini yansıtıyordu.

Kate'in gençliğindeki orijinal İrlanda pub'ının tamamı mevcut salonun yarısı büyüklüğündeydi. Barın salonun içinde yer alması Kate'in içinde nostaljik duygular yaratırdı. Ancak bugün, Kate, içeriye bir göz attığında Frank O'Halloran'ı barın bir ucundan diğer ucuna koşuştururken, ithal çerezlerin bulunduğu kaseleri ayarlarken ve barın altındaki buzdolabından meyve tepsilerini çıkarırken gördüğünde, hayal kırıklığıyla karışık bir üzüntü hissediyordu.

Normalde hafta içinde, öğle yemekleri sırasında barda iki barmen dururdu. Barmenlerin sayısı, pazartesiden çarşamba ya kadar üç günlüğüne üçe, perşembe, cuma, cumartesi geceleri kalabalık nedeniyle dörde çıkardı.

"Merhaba Frank," dedi Kate, yirmi yıldır Donovan'da çalışan, saçları dökülmüş barmene. "Bugün senin yanında kimin görev yapması gerekiyordu?"

"Jimmy," diye karşılık verdi Frank, ona kaçamak bir bakış atarak.

"Jimmy'nin akşamları çalıştığını sanıyordum."

"Pete Fellows'la mesai saatlerini değiştirdi."

"Peki, şimdi Jimmy nerede?"

"Bilmiyorum, Mary Kate."

Personelden restoran müdürü olarak Louis Kellard sorum-

luydu. "Sanırım Louis sana yardımcı olması için birilerini ayarlamaya çalışıyor," dedi Kate ve gitmek için döndü.

"Mary Kate sana bir şey söylemem lazım."

Kate tekrar döndü, adamın ses tonu kendisini rahatsız etmişti. "Evet?" dedi, ona doğru yürüyerek. Frank'in alnı, muhtemelen koşuşturduğu için akan terle parlıyordu.

"Ben işten ayrılmak zorundayım."

Bir tanıdık yüzün daha hayatından kaybolacağı düşüncesiyle, Kate'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hasta mısın, Frank?"

Başını kaldıran Frank, doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Evet, öyleyim. Bu mekanı tepe üstü düşerken görmek beni hasta ediyor. Donovan'da çalışmaktan daima gurur duymuşumdur. Buraya birkaç defadan fazla gelmiş olan ve benim adıyla sevdiği yemekleri hatırlayamadığım tek müşteri yoktur. Baban da, ruhu şad olsun, müşterileriyle aynı şekilde bir ilişki içindeydi."

"Bunu biliyorum..." dedi Kate, onun bu dolaylı eleştirisi karşısında sinerek.

"Donovan her zaman özel olmuştur. Baban burayı sosyetik bir yer yapmaya karar verdiğinde bile, ilk halini muhafaza etmişti. Kendine özgü bakış açısından vazgeçmedi. Donovan'ın böylesine popüler bir mekan olmasının sebebi de buydu. Sana karşı dürüst olacağım, Mary Kate ve benim gibi burada yıllardır çalışan bütün insanların düşündüklerini söyleyeceğim: Babanın özelliklerine sahip değilsin. Sahip olabileceğini düşünmüştük, fakat olmadığımızı anladık."

Kate ansızın gözlerinde biriken yaşları tutmak için büyük çaba içindeydi. "Ben de burası için en az babam kadar zaman ayırdım," dedi sertçe.

"Yüreğin burada değil," diye karşılık verdi Frank. "Baban benim burada yalnız kaldığımı görseydi, omzunu silkerek, 'Sanırım Louis sana yardımcı olması için birilerini ayarlamaya çalışıyor,' demezdi. Bana anında o kahrolası yardımı sağladı ve Louis'in ne halt karıştırdığını da anında öğrenirdi." Gözyaşları Kate'in gözlerini yakıyor ve akmasını engelle-

mek gitgide güçleşiyordu. Kate döndü ve yemek salonunun kapısına doğru yürürken, "Marjorie'ye söyle, son maaş çekine iki aylık ekstra ödeme koysun," dedi. Neredeyse on yıldan uzun bir süredir babası için çalışan güvenilir muhasebeciyi kastediyordu.

Kate'i şaşırta, İrlandalı'nın arkasından, "Marjorie'ya bunu yapmasını kendin söyle, Mary Kate Donovan! Bu senin görevin, patron olan sensin, ne ben, ne de Marjorie," diye bağırması oldu.

Kate başıyla onayladı, banyoya koşarken kusmamak ya da ağlamamak için düzenli ve yavaş yavaş nefes almaya çalışıyordu.

"Bir şey daha var..." diye bağırdı Frank arkasından. "Neden seninle bu şekilde konuşmama fırsat veriyorsun? Babanla asla bu şekilde konuşamazdım!"

"Cehenneme kadar yolun var," diye fısıldadı Kate.

"Ayrıca bir şey daha..." dedi Frank.

Yumruklarını sıkı Kate arkasına döndüğünde, onun bara doğru eğildiğini gördü ve sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüyle karşılaştı. "Gözlerinde bir sorun var galiba ki, buradaki limonlarla misket limonlarının bayat olduğunu fark etmedin. Neden mutfaka gidip ortalığı birbirine katarak, bize bu pisliği kakalayan üretici firmayla kimin görüşüğünü öğrenmiyorsun?"

Kate ona karşılık vermek istemiyordu, ancak girişteki masasına doğru yürüdüğünde, saat on bir yirmi beş olmasına rağmen şef garson Kevin Sandovski'nin hâlâ yerinde olmadığını fark etti. Yemek salonunda son dakika detaylarıyla meşgul olmaları gereken Louis Kellard ile birkaç garsonu da mutfakta ortalıkta dolaşıp mutfak personeliyle çene çalarken buldu. "Burada neler oluyor?" diye sordu Kate, kendince otoriter ve tasvip etmeyen bir ses tonuyla.

Sandovski dayandığı iskemleden çekildi, ancak Kate, onun, göz ucuyla diğer garsonlara baktığını hissetti. Louis Kellard, Kate'in karnındaki şişkinliğe baktı, yüzünde yumuşak bir ifadeyle gülümsedi ve "Kate, eşim sebebiyle hayatım-

da iki defa hamilelik sürecine tanıklık ettim; çalışma stresini yüklenen bir kadının duygusal ve fiziksel olarak ne kadar zor bir dönem geçirdiğini biliyorum. Kendini üzmemeye çalış."

Onun kendisine kibarca yardım mı etmek istediğini, yoksa patronluk mu tasladığını tam olarak anlayamayan Kate, "Ben kendimi üzmiyorum," dedi. "Frank O'Halloran'ın dediğine göre düşük kalitede ürün alıyormuşuz. Bu doğru mu?"

"Tabii ki öyle değil," diye yanıtladı Louis, gücümüş gibi başını sallayarak. "İçerde kullandığımız limonlarla misket limonlarını eskisi kadar tüketemediğimiz için bayatlıyorlar."

"Neden her zamanki kadar tüketemiyoruz?"

"Marjorie'ye sor," dedi Louis. "Ne kadar iş yaptığımız hakkındaki bütün bilgiler orda. İşlerimiz çok değilse de, biraz inişe geçti."

Kate başıyla onayladı ve mutfaktan çıktı. "Bana ulaşmak isterseniz ofiste olacağım."

Artık kendisine ait olan babasının ofisi, yıllar önce ana yemek salonundan uzak bir yere taşınmış, muhasebecinin ve müdürün ofislerine açılan kapıların da bulunduğu ahşap aynalı bir geçitle salondan ayrılmıştı. Eski pub'dan üst kattaki daireye çıkan merdiven kapatılmış ve babasının ofisinin yanına yeni bir merdiven inşa edilmişti. Daire halen eski yerindeydi ancak babası, havanın çok kötü olduğu veya geç saatlere kadar çalışması gerektiği zamanlar dışında artık burayı kullanmaz olmuştu.

Marjorie parmakları bir hesap makinesinin üzerinde, masasının neredeyse her noktasına yayılmış olan büyük defterlerin arkasında, oturuyordu. "Frank O'Halloran işten ayrılıyor," dedi Kate. "Son maaş çekine iki aylık ekstra ödeme ekleyebilir misin lütfen?"

Saçları ağarmış muhasebeci başını kaldırıp ona baktı. "Frank'in gitmesine izin verecek misin?"

"Onu nasıl durdurabilirim ki?" dedi Kate, tırnaklarıyla avuçlarının içini yolarken.

"Bilmiyorum. Bu konuda bir şeyler düşünceğini sanmış-

“Bir şeyler düşündüm,” diye karşılık verdi Kate.

“Nedir Kate?”

“Bilgisayarlarla kontrol ettiğimiz bir nakit akış sistemi-
miz olmalı. Bu kalın defterler, o kadar eskimiş ki, antika gibi
duru-”

“Benim gibi mi?” dedi Marjorie, alaylı bir ifadeyle.

“Öyle demek istemedim, Marjorie.”

“Zaten bilgisayarlı sistemdeyiz,” dedi Marjorie ona acır-
mış gibi bakarak. “Yemek siparişleri, rezervasyonlar, her şey.
Bunu daha önce fark etmemiş miydin?”

Neredeyse yarım saatten beri orada olduğu için kendini
bitkin hissetmeye başlamış olan Kate, “Tabii ki fark etmiş-
tim!” dedi. “Ben, senin şu anda kullandığın defterlerden söz
ediyordum. Bunların içindeki bilgi neden bilgisayarda de-
ğil?”

“Aslında bilgisayarda. Baban, daima kullandığımız yön-
temle, her şeyi tutarlı bir şekilde takip etmeyi sevdiği için,
bazı bilgileri defterlere de geçirdim.” Marjorie, Kate’in bir
şey söylemesini bekledi. Kate bir karşılık vermeyince, bakiş-
larını hesap makinesine çevirerek, parmaklarını tuşlar üzerin-
de gezdirmeye başladı. Biraz sonra, “Kate,” dedi Marjorie,
ona bakmaksızın, “Bu işi yürütmek için yeterli yatırıma sahip
değilsin. Restoranı satmayı düşünmen gerekiyor.”

Kendini kalbinden vurulmuş gibi hisseden Kate, hiçbir
şey söylemeden, bir odadan daha çıkmak için arkasını dön-
düğünde, kendine olan güvenini tamamen yitirmişti. Birkaç
ay önce -Mitchell Wyatt’tan önce- Louis, Frank ve Marjorie
ile beraber bir işletmeyi yürütmek için gereken iradeye sahip
olduğuna sonsuz inancı vardı. Ancak şu anda asla öyle hisset-
miyordu. Kendine inancını kaybetmişti ve herkesin ona olan
inancı da yavaş yavaş kayboluyordu.

Mitchell ve hamileliği yüzünden, belirsiz duygulardan
oluşan yorgun bitkin bir kitleye dönüşmüştü. Daha da kötüsü,
karnında taşıdığı bebeği düşündüğünde, aklına hemen bebe-
ğin babası tarafından nasıl budala yerine konduğu geliyordu.
Haftalardır, bebekle arasında annelik bağı hissedeceği anı

bekliyordu, ancak bu an bir türlü gelmiyordu ve Mitchell’a
karşı hissettiği olumsuz duyguların, bebeğini de sevmesini
engellemesinden korkmaya başlamıştı.

Kate, babasının masasına oturdu ve Mitchell’in kendisi-
ne yaptığı şey konusunda huzura kavuşmasını sağlayacak bir
çözüm üretmediği takdirde, içinde bulunduğu durumun iyi-
ye değil, tersine daha da kötüye gideceği gerçeğiyle yüzleşti.
Önce onu, ardından da ona âşık olduğu için kendini affede-
bilmeliydi. Bunu yaptıktan sonra, bütün kötü duyguları arka-
sında bırakıp önünde uzanan geleceğe bakabilirdi.

Unutması ve affetmesi için, ilk önce, Mitchell’ı bu kadar
kalpsiz kılan ve öfkeyle dolduran şeyin ne olduğunu ve onun
nasıl düşündüğünü anlaması gerekiyordu.

Kate başını eline dayayıp ihtiyacı olan cevapları nasıl bu-
lacağını düşündü...

Ne Caroline ne de Cecil onun arkasından konuşmak iste-
yecekti. Matthew Farrel ve Meredith Bancroft onu iyi tanı-
yorlardı, ancak Meredith, çocuk hastanesi yararına düzenle-
nen gecede Mitchell’la karşılaşmasına tanık olduktan sonra
Kate’e sanki o artık yokmuş gibi bir bakış atmıştı. Anguilla’da,
Evan, kendisinin gözünü korkutmak amacıyla Mitchell’in ço-
cukluğu hakkında bir şeyler anlatmıştı, ama Kate için Evan
artık hiçbir detayı aydınlatamayacak kadar değersizdi.

Düşünürken, Kate’in aklına Holly ile ofisinde otururken,
önlendeki masaya bir sürü dosya yığan Gray Elliott geldi.
Bu özel dosyalarda fotoğraflar da vardı.

Kendini, son aylarda hiç olmadığı kadar iradeli ve iyimser
hisseden Kate, masasının çekmecesinden bir telefon rehberi
çıkardı.

Uzun bir beklemenin ardından Gray Elliott telefonunu açtı
ve “Buyrun Bayan Donovan?” dedi, sert fakat meraklı bir
sesle. “Sekreterim, bir konuda benimle acilen konuşmak is-
tediğinizi söyledi.”

“Evet,” dedi Kate, “ancak yüz yüze görüşmemiz gereki-
yor.”

“Bazı işler nedeniyle randevuları-”

“Yalnızca birkaç dakikanızı alacağım, çok acil ve önemli.”

Gray durakladı ve Kate onun ajandasına baktığını düşündü. “Yarın saat on iki on beşte olabilir mi? Öğle yemeğine gitmeden önce görüşürüz.”

“Orada olacağım,” dedi Kate. “Teşekkür ederim.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

“Bay Elliott şu anda sizinle görüşmek için müsait, Bayan Donovan,” dedi sekreter. Kate ayağa kalktı ve sekreteri takip ederek Gray’in ofisine gitti. Kate, bugün dış görünümüne özen göstermişti; kadınsı giysileriyle, eyalet savcısı ile son karşılaşmaları sırasında yaşanan soğukluğu ortadan kaldırma çabasıındaydı. Hamileliğini gizleyen, bol ampir kesimli, turkuvaz rengi kolsuz giysinin içine giydiği, turkuvaz, lavanta rengi ve beyaz geometrik desenli keten gömleği yüzüne canlılık vermişti. Dizinin üstüne kadar çıkan eteği bacaklarını ve yüksek topuklu sandaletlerini gözler önüne seriyordu.

Bin dokuz yüz altmışların modasını yansıtan giysisiyle uyumlu olması için, saçlarını yanlardan geriye doğru çekip başa bir tokayla tepesinde toplamıştı.

Kate ofisten içeri girdiğinde Gray Elliott ayağa kalktı. Gray’in yüzündeki hafif endişeli tebessüm, Kate’e, son görüşmelerinden daha hoş bir görünüme sahip olduğunu düşündürdü ve bu düşünce aylardır herbat olan morali biraz düzeldi.

Kate’in daha önce Holly ile oturduğu kanepeyi ve sandalyeleri işaret eden Gray, “İsterseniz orada oturalım Bayan Donovan,” dedi.

Kate ona mahcup bir tebessümle bakarak, “Lütfen bana Kate diyin,” dedi.

“Tamam – Kate,” dedi Gray, ancak kaşları hafifçe çatılmıştı.

Gray şimdiden kendisine şüpheli gözlerle baktığı için, Kate, savunmasız bir anında ona karşı dürüst davranarak avantaj sağlamak niyetindeydi. "Birbirimize isimlerimizle hitap edeceğimiz konusunda hemfikirsek," dedi Kate, neşeli bir tebessümle, "sizden ricada bulunacağım konuda sizin de istekli olacağınızı umarım. Bu son derece önemli, Bay Elliott."

Gray, Kate'e ismiyle hitap edeceğine göre, başka şansı olmadığını düşünerek, "Lütfen bana Gray diye hitap edin," dedi.

Ağırlığı altında kanepenin minderlerinin çökceğini ve bunun da kendisine bir boy dezavantajı getireceğini düşünen Kate, kanepeye değil, yanındaki sandalyeye oturdu. Gray Elliott onun bu kurnazca davranışının farkındaydı, çünkü Kate'in beklediği gibi kanepeye oturmak yerine, masanın etrafından dolaşarak Kate'e cepheden bakacak şekilde karşıdaki sandalyeye oturdu.

"İçecek bir şey alır mıydınız?" diye sordu Gray.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Kate, bacak bacak üstüne atarak. Gözlerin Gray'in üzerinden çekmeden sağa doğru eğildi ve çantasını kanepenin üzerine bıraktı. Gray, kısa bir an için onun bacaklarına baktı ve hemen gözlerini kaçırdı. Aslında bakmak istememişti. Gray de bacak meraklısı olmalı, diye düşündü Kate ve bir anda Mitchell'in St. Maarten'deki görüntüsü geldi aklına. Kalbinden vurulmuş gibi oldu; içindeki iradeli iyimserlik bir anda kayboldu.

Şaşırtıcı derecede iyi görüldüğüm için mi yoksa giyimim sana komik geldiği için mi gülüyorsun? diye sormuştu Kate.

Gülümsüyorum, çünkü olağanüstü bacaklara sahip olduğunu anladım ve daha önce onları hiç görmemiştim.

Her ikisini de eskiden beri kullanırım. Aslında, biz yataktayken de vücuduma bağlı olduklarını hatırlıyorum.

Gray Elliott, "Kate? İyi misiniz?" diyince, hâlâ çantasını tuttuğunun ve bakışlarının kanepenin arkasında kilitlendiğinin farkında olmayan Kate, birden kendine geldi.

"Ah, evet, kesinlikle çok iyiyim," dedi, sahte bir tavırla.

Gray, onun sözlerini onaylamak için başını salladı ve konuya girdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Dudaklarını ıslatan Kate, derin bir nefes aldıktan sonra, "Buraya son geldiğimde, masanızın üstünde bir yığın dosya vardı. O dosyaların üstünde bulunan zarflardan birini almış ve Mitchell Wyatt'la birlikteyken çekilmiş resimlerimi göstermişsiniz. O sırada masanızın üzerinde bulunan diğer dosyalarda onun adına yürüttüğünüz soruşturma ile ilgili bilgilerin bulunduğunu düşünmem yanlış mı?"

Gray duraklayarak ela gözlerini kıstı. "Neden soruyorsunuz?"

"Onun hakkında soruşturma yaptınız mı?" dedi Kate sükkanlılıkla ve inatçı bir ifadeyle. Sonra da kendi sorusunu yanıtladı. "Eh, tabii ki yapmış olmalısınız. Yani, vergi mükelleflerinden gelen parayla sağlanmış küçük bir servet harcayarak, dedektifleri Karayipler'e sadece onun beni -ya da başkalarını- baştan çıkardığı çapkınlık fotoğraflarını çekmek için göndermiş olamazsınız ya," diye ekledi.

"Bugün buraya gelme amacımız bunu öğrenmekse, onun oradayken ilgi gösterdiği tek kadının siz olduğunuzu söyleyebilirim."

"Ne kadar şanslıymışım," dedi Kate, daha sonra ağzından istemediği bir söz kaçırmamak için başını salladı. "Aslında benimle de ilgilenmiyordu," diye devam etti. Ancak Gray Elliott'un kuşkucu tebessümü, cümlesini yarıda kesmesine neden oldu.

"O fotoğraflarda kesinlikle ilgilendiği görülüyor. Hatta bence, baştan çıkarılmış gibiydi," diye karşılık verdi Gray.

"Benim de böyle düşünmemi istiyordu. Her neyse, bunun bir önemi yok. Konumuzdan sapıyoruz," dedi Kate ve önceden kılı kırk yarararak tasarladığı planından vazgeçerek, doğrudan sadede geldi. "Size bir şey sormam gerekiyor, ama sormadan önce, burada konuştuğumuzun aramızda kalacağına dair bana söz verebilir misiniz?"

"Bu, söyleyeceklerinizin işlenen bir suçla ilgili olup olmadığına bağlı," dedi Gray, gayri ciddi bir tavırla.

Onun bu sözü, Kate'in hoşuna gitti ve neşelenmesini sağladı ve ona bakarak gülümsedi. Bu defaki kendine özgü, doğal, içten bir gülümseme idi. "Kötü zamanlama ve saflık suç sayılmazsa, sorun yok. Eğer bunlar suç dahilindeyse kelepçelerinizi hazırlayabilirsiniz."

Gray ona tebessümlü karşılık verdi ve arkasına yaslanarak onu dinlemeye hazırlandı. "Konuştuklarımızın bu odanın dışına çıkmayacağına dair size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Dosyalarımızdaki Mitchell Wyatt'la ilgili bilgiye ihtiyacım var, ancak bu ilgimin, onun, sizin katil zanlıınız olmasıyla herhangi bir bağlantısı yok."

"Merak ettiğiniz şey nedir?"

"Meraklı değilim," dedi Kate kısaca. "Hamileyim."

Sözleri, odaya şok dalgaları halinde yayılan bir bomba etkisi yarattı. Sonunda, Gray, "İnternette onun kişisel bilgilerini araştırarak ihtiyacımız olan her şeye ulaşabilirsiniz. Ben yine de size onun adresini vereceğim," dedi.

"Onun yerini belirlemek istemiyorum," dedi Kate ve Gray Elliott ikinci defa şaşkınlıktan donakaldı.

"Neden? Bu bebeği bilmek onun da hakkı; ayrıca size ve bebeğe karşı maddi yükümlülükleri de var."

"İnanın bana, bu bebek üstündeki haklarını kullanmak istemeyecektir. İlk eşi kendisinden bir çocuk istediğini söylediğinde, onun kendisini boşamasını sağlamış. Ve araştırdığım kadarıyla, bu bebekle ilgili herhangi bir yükümlülüğü yok. Onunla korunmadan ilişkiye giren; sonra da kürtaj yaptırmayı reddeden benim. Bebekle ilgili bütün sorumluluk bana ait ve bundan asla gocunmuyorum."

Gray bir süre, sanki söyledikleri inanılması çok güçmüş gibi onu inceledi. "Dosyalarımızda neyi keşfetmeyi umuyorsunuz?"

"Evan bana, Mitchell'in büyüme şekli ve Wyatt'ların ona karşı tutumları hakkında bir şeyler anlatmıştı. Bunun hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"

"Evet, işin doğrusu, bu konu hakkındaki her şeyi biliyorum."

"Bununla ilgili her şeyi düzenleyen ve idare eden kişinin Evan'ın babası olduğunu da biliyor musunuz?"

Gray'in onaylarcasına başını sallayınca, Kate şaşırıldı.

"O zaman şuna inanmanız gerekiyor: Mitchell bu baştan çıkarma oyununu Bartlett'lardan küçük çapta öç almak için oynadı. Ben de safça buna alet oldum. Anguilla'da onunla tanıştığımda, bırakın Henry ile Evan'ı tanınmasını, hiç Şikago'da bulunup bulunmadığını bile bilmiyordum. O ise, başından beri benim kim olduğumun farkındaydı ve Evan'ın yanımda olmadığını anlayınca, beni yatağa atmak için elinden geleni yaptı."

Kate, söylediklerinin iyice tartılması için bir süre beklemedi, ardından acı bir kahkaha attı. "Mitchell'in öcü umduğundan çok büyük oldu. Artık Evan'la birlikte değiliz ve ben Mitchell'in bebeğine hamileyim."

"Dosyalarımıza göz gezdirmenizin size ne gibi bir yardımcı olacak?"

"Onun hakkında bir şeyler öğrenmeliyim ki, bu yaptıklarının sebebini anlayabileyim. Bu davranışın altında yatanı anladıktan sonra, onu affedebilmeyi ve bebeğimi sevebilmeyi umuyorum. Maalesef şu anda, babasından nefret etmeden ve kendi ahmakhğıma öfkelenmeden, hiçbir şey düşünemiyorum bu bebek hakkında."

Başını geriye atan Gray Elliott, gözlerini tavana dikerek düşünmeye başlayınca, Kate nefesini tuttu. Sonunda genç adam Kate'in gözlerinin içine bakarak, "William Wyatt, bu dünyada kendi başının çaresine bakmak üzere uzaklara gönderilen küçük kardeşi hakkındaki, mümkün olabilecek her türlü bilgiye ulaşabilmek için, özel soruşturmacılara bir servet harcadı. Biz de bu dosyayı, soruşturmamıza yardımcı olmak amacıyla Caroline Wyatt verdi."

Gray ayağa kalktı, ahşap gömme dosya dolabına doğru ilerledi ve içinden oldukça kabarık bir dosya çıkarttı. Toplantı masasına gidip elindeki dosyayı masaya koyarken, "Teknik olarak," dedi Gray, "Caroline'm bize verdiği dosya, bizim kendi soruşturma dosyalarımızdan ayrı olduğu için, herhangi

bir gizlilik koşulu taşıyor. Ben öğle yemeği için dışarıdayken burada oturup dosyayı inceleyebilirsiniz.”

Bugünlerde, rahatlama da dahil olmak üzere bütün duygular gözlerini yaşattığı için, Kate gözlerini silip ona gülümsemi ve toplantı masasına gitti. “Çok teşekkür ederim,” dedi kederli bir sesle.

Gray bir süre ona baktı, daha sonra dosya dolabına döndü, bir kucak dolusu dosya daha çıkardı ve hepsini toplantı masasının üzerine taşıdı. “Bu dosyalar aşırı derecede gizli,” dedi anlamlı bir tebessümle. “Ben bir saat içinde dönerim.”

“Bayan Donovan hâlâ ofisinizde,” dedi sekreteri Gray’e.

Gray onaylar gibi başını sallayarak ofisin kapısını açtı ve içeri girdi. Kate Donovan, okuduğu şeylere o denli kendini kaptırmıştı ki, onun geri geldiğini fark etmedi. Gray masasına oturduğunda, deri koltuğu gıcırdayınca, Kate yüzünde endişeli bir ifadeyle başını kaldırdı. “Yirmi dakika sonra burada bir toplantım var,” dedi Gray, “ama o zamana kadar kalabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kate ve tekrar başını dosyalara gömdü.

Eline bir bloknotla bir kalem alan Gray, toplantısının gündem maddelerini yazmaya koyuldu. Ancak gözleri aylakça Kate’in olduğu tarafa kayıyordu. On dakika sonra, kendine teslim olarak kalemini bıraktı ve onu izlemeye başladı. Kate, William’in lacivert dosyasının alt satırları üzerindeki incelemesine bütün hızıyla devam ediyordu. Gray, onun elindeki bu dosyanın, Mitchell’in ilk on dokuz ya da yirmi yılını kapsadığını anımsadı. O dosyada kayda değer hiçbir şey yoktu: dosya, okuduğu okullarla ilgili belgelerden, Mitchell’i unuttuğu öğretmenlerin yazdığı mektuplarla yazılardan, Mitchell’la ilgili olan okul dergileriyle yıllıkların sayfalarından ibaretti.

Ve şimdi Kate, yüzündeki gülümsemeden ya da kaşlarının çatılmasından ve parmak uçlarıyla Mitchell’in bir gazetede yayımlanmış resmine dokunmasından da -bir dakika önce

Gray’in dikkatini çekmişti- açıkça belli olduğu gibi, bütün okuduklarına ve gördüklerine bir anlam yüklemeye çalışıyordu.

Kate, Gray’in sol tarafında oturuyordu, Gray ise her zaman ki konumunda ona cepheden bakıyordu. Genç kadının başı eğilmiş, parlak kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü. Gray, onun çok taze ve çok narin görüldüğünü; aşırı güzellikte yumuşacık bir teni, uzun kestane rengi kirpikleri olduğunu ve çenesinde küçücük bir iz bulunduğunu fark etti. Kendi kendine, onun bu göz kamaştırıcı güzelliğine daha önce neden hiç dikkat etmediğini düşündü. Koyu kızıl saçlarıyla daima göze çarpan bir hali vardı, ancak Gray daha önce onun yüzüne bu kadar dikkatli bakmamıştı. Şimdi, o yüze ve kızıl saçlara uzunca bir süre baktıktan sonra ikisi arasındaki uyumun sersemletici olduğunu gördü. Bunlara zümrüt gibi parlayan gözleriyle muhteşem bacakları da eklenince, kusursuz bir fiziği vardı genç kadının.

Ne Mitchell Wyatt, ne de o kendi çıkarları için her şeyi sömürmeye meyyal, iki yüzlü Evan Bartlett, Kate’in değerini bilememişlerdi. Bartlett, ayrıldıklarını ve nişanı bozduklarını sosyal çevresindeki herkese duyurmuştu, ancak bunun sebebinin Kate’in kendisini aldatması olduğuna hiç değinmemişti. Çünkü bu, kendisini küçük düşürürdü.

Koltuğundan kalkan Gray, masasının toplantı masasına en yakın köşesine kalçasını dayayarak, “Bütün bu malzeme içinde işinize yarayan bir şey bulabiliyor musunuz?” diye sordu.

Kate mücevher parlaklığındaki gözlerini onun gözlerine dikti, başıyla onayladı ve gülümsedi. “Çok iyi bir atletmiş. İlgilendiği her şeyde başarılı olmuş, değil mi?”

Atletizm dalındaki başarılarının Kate için bir anlam ifade etmesine şaşırarak Gray, onun sorusuna vereceği yanıtı düşündü. “Sanırım öyle. Birçok okul dergisinde ve yıllıkta, spor yaparken ve kupa kaldırırken çekilmiş fotoğrafları olduğunu hatırlıyorum.”

“Bu resimlere baktığımızda dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?”

"Hayır," dedi Gray. "Dikkat edilecek ne vardı?"

Kate'in sesi inceldi. "Her zaman yalnızmış." Bunu kanıtlamak için, dosyada birkaç sayfa çevirdi ve rastladığı ilk fotoğrafı eline aldı. Gray masasından kalktı ve onun ne demek istediğini anlamak için, toplantı masasına doğru yürüdü. Fotoğrafla, Wyatt on altı-on yedi yaşlarında görünüyordu ve bir sezon içinde en fazla gol atma rekorunu kırdığı için bir futbol ödülü alıyordu. "Yalnız değil," diye işaret etti Gray. "Aynı kupayı kazanan diğer iki takım arkadaşı her iki tarafında duruyor."

"Evet, öyle," dedi Kate yumuşak bir sesle. "Ancak bu iki takım arkadaşının da yanlarında aileleri var. Onun hemen hemen fotoğrafında aynı görüntü var."

Kate, Mitchell'in hayatının kronolojik bir sıralamaya sokulduğu dosyada, Mitchell altı yaşındayken bir kriket maçında çekilmiş olan resmin olduğu sayfayı açarak, yavaşça geriye gitti. Elinde tuttuğu sopa kendisinden büyük görünüyordu ve kendini oyuna o kadar kaptırmıştı ki, kaşları çatılmıştı.

"Bu, topa odaklanmış bir çocuk," diye takıldı Gray.

Kate neşe içinde başını salladı, bir şey söylemek üzereyken başını olumsuz anlamda sallayarak kararını değiştirdi. "Fransa'da okuduğu yatılı okuldaki bir bahçıvanla yaptığı röportajı okudunuz mu?"

"Benim ilgimi çeken konular daha farklı," diye karşılık verdi Gray. "Nasılmış peki röportaj?"

"Bay Brickley, Mitchell'in, okul müdürünün ve ailesinin ısrarlarına rağmen, birkaç yılbaşını kendisi ve eşiyle beraber geçirdiğini söylemiş. Mitchell'in daha sonra kaydolduğu yatılı okuldan kendilerine mektup yazdığını da belirtmiş. Ancak Bay Brickley eşini yitirince, Mitchell'in mektuplarına cevap vermeyi bırakmış." Kate'in gözü yaşlarla doldu, "Mitchell'in yeni kaydolduğu yatılı okuldan neden bir bahçıvana mektup yazdığını biliyor musunuz?" dedi boğuk bir sesle.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bütün yatılı okullarda okuyan erkek çocukların her iki haftada bir, aile üyelerine mektup yazması zorunluymuş. Onun mektup yazacak başka kimsesi yokmuş."

Arkasına yaslanan Kate, neşeli bir kahkahayla, "Bartlett'lerden nefret ettiği ve intikam almak istediği için onu suçlamıyorum. Aslında, bunu öğrendiğim daha iyi oldu, kötü bir şekilde kullanılmış olmama rağmen, bunun nedeni benim için *fazlasıyla* değerli."

Gray, onun neşeli tavrına gülümseyerek karşılık verdi. "Önemli kısmını atlamışsınız. Sonraki yılları başarılarla dolu. Bu dosyaların birinde, Stavros Konstantatos hakkında bir dergide yayımlanmış bir makale var. Wyatt için '*benim sol yumruğum*,' diyor."

"Nesiymiş?"

Ona doğru eğilen Gray, en üstteki dosyaların arasından birini çekti ve Jeff Cervantes ile Lily Reardon'a da gösterdiği makaleyi çıkardı. Kate makaleyi okudu, yüzündeki tebessüm soldu ve yazıyı Gray'e geri verdi. "Bana, onu küçük bir çocuk ve genç bir adam olarak görmek, dinamik bir iş adamı olarak görmekten daha kolay geliyor. Başarılı, zeki bir adamı affetmek, kendini hayırsever kişilerin yetiştirdiğini, bu dünyada hiçbir akrabası olmadığını düşünen ve zengin çocukları arasında büyüyen bir çocuğun kalpsizliğini hoş görmekten daha zor."

Günün birinde oğluna, Mitchell'in bir fotoğrafını göstermek amacıyla resimlerinden birinin kopyasını almak için Gray'i ikna edip etmeme konusunda karar veremeyen Kate, içinde bir sürü fotoğrafın bulunduğu bir dosyaya uzandı.

En üstteki fotoğraf, Mitchell'i, Philipsburg Limanı'nda arkasında güneş batarken gösteriyordu. Resmin sağ alt köşesinde bulunan tarih ve zaman bilgisine göre, fotoğraf, akşam saat beş kırk beşte çekilmişti.

Kate'in onunla o tarihte, saat dörtte, beklediği yerde buluşması gerekiyordu.

Kate, resmi kaldırır kaldırmaz eli titredi ve gözlerine inanamadan fotoğrafın çekildiği tarihi ve saati tekrar kontrol etti.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı, tuttuğu fotoğrafın hemen altındaki resme bakarak. Bu da, saat beş on beşte, aynı yerde çekilmişti. "Aman Tanrım!" dedi Kate tekrar.

“Neden bu resme bakınca şaşırdınız ki? Orada siz yoksunuz.”

“Orada olmam gerekiyordu,” dedi Kate, bir sonraki fotoğrafı yavaşça kenara koyup diğerlerine göz atarken. Fotoğraflar kronolojik sıralamayla üst üste konmuştu. Mitchell iskeledeyken çekilen ilk fotoğrafın sağ alt köşesinde, saatin üç otuz olduğu yazıyordu.

Gray Elliott’ın kendisinin çıldırıldığını düşünmesine önem vermeksizin, şakağına bir tabanca dayanmışçasına, Mitchell’in resmine dokundu. Acı içinde, “Sen oradaydın,” diye fısıldadı. “Orada benim gelmemi bekliyordun...” Fotoğrafın çekildiği günün ilk saatlerinde hamile kaldığı apaçık ortadaydı.

Gray doğruldu, onun kızaran yanaklarına ve dolan gözlelerine baktı. “Size bir bardak su veya başka bir şey getirmemi ister misiniz?”

Kate kahkaha atmaya başladı ve kahkahaları ağlamaya dönüştü.

“Beni korkutuyorsun, Kate.”

Genç kadın hıçkırarak ağlarken, tekrar neşeli kahkahalar atmaya başladı ve ayağa kalktı. Bir koluyla Gray’e sarılırken, diğer elinde resmi tutuyordu. “Korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok,” dedi ışık saçan bir tebessümle. “Tabii bu fotoğrafı elimden almaya kalkışmazsanız.”

“Bunu yapama-”

“Evet yapabilirsiniz. Kimsenin haberi olmayacak. Bunu bir gün onun oğluna göstereceğim.”

Gray’in, fotoğraf için kendisiyle yerlerde boğuşmaya bile hazır olduğunu anladığında, Kate bu resmin kendisi için neden bu kadar anlamlı olduğunu kısaca anlattı ona. Bitirdiğinde Gray yenilmişti ve Kate bunun farkındaydı.

“Ne zaman akşam yemeğine gelmek isterseniz beni arayın,” dedi Kate, “size ve yanınızdaki misafirlerinize krallara layık bir sofraya hazırlayacağımızdan emin olabilirsiniz.”

“Bu bana bir rüşvet teklifiymiş gibi geldi.”

Kate o kadar coşkulu bir mutluluk yaşıyordu ki, çok iyi tanımadığı bir adamın kolunu sıvazladı ve gülümseyerek,

“Rüşvet değil, *ödeşme*,” dedi. Daha sonra çantasını alarak kapıya doğru giderken ofisin tam ortasında durdu ve “Sadece merak ettiğim için soruyorum, iskeleden ayrılınca nereye gitti?” dedi.

“Doğrudan havaalanına gitti ve buraya uçtu. O gün ağabeyinin cesedi bulunmuş, yeğeni kendisini aramış ve hemen Şikago’ya gelmesini rica etmişti.”

“Daha sonra William’ı öldürdüğünü itiraf eden yeğeniyle aynı kişi mi?”

Gray onaylarcasına başını salladı ve yüz ifadesi ciddileşti. “Çocuk mahkemesi sistemindeki en hoşgörülü hakimi bile kandırarak bir yıl psikiyatrik tedavi; ardından ayakta tedavi hizmetleri, üç yıl da şartlı tahliye cezası olarak paçayı sıyıran küçük, manyak piç kurusunun ta kendisi.”

Kate dışarıya çıktığında, kaldırımında yürürken kollarını iki yana açıp neşeli daireler çizerek dönmek için kendini zor tutuyordu. Mitchell iskelede kendisini beklemişti. Bu durumda, kendisi de düşündüğü kadar da masum sayılmazdı. Dolayısıyla, Mitchell’in kendisine âşık olduğu ve kendisini de alıp beraber gitmek üzere orada beklediğini düşünerek kendini aldatmadı.

Onun iskelede kendisini beklemiş olması, kısa ilişkilerini hileler ve sırlar üzerine kurmuş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Şikago ve Zack Benedict hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmıştı, ayrıca Evan’ı tanıdığını söylemeksizin, Kate’i ondan ayrılması için villaya göndermişti.

Ancak kendisinin, sadık bir köpecik gibi, *The Enclave*’a geri dönüp sahibinin ortadan kaybolduğunu görmesini de istememişti. Bu nedenle, belki de sadece, “Üzgünüm, seni kullandım ve incittim, asıl hedefim Bartlett’lerdi,” demek için beklemişti iskelede.

Orada kendisini *neden* beklediğinin bir önemi yoktu ki. Oraya gitmiş olmasıydı önemli olan. Sonuçta Holly haklı olabilirdi. Mitchell intikam planını uygularken, belki sadece güneşin doğuşunu onunla birlikte izlemek isteyecek kadar da olsa, Kate’i önemsemeye başlamıştı. Çocuk Hastanesi yarar-

na düzenlenen gecede takındığı tavrı bu düşünceyle çeliştiği için, Kate o korkunç geceyi bir daha asla aklına getirmemeye karar verdi.

İçinden küçük bir ses, Mitchell'ı bulması ve yapabilirse, onun kendisi için beslediği duyguları derinleştirip, güçlendirmesi için yalvarıyordu. Ancak mantığını çalıştırdığında, bunun bir yararı olmadığını anladı. Onun çocuğuna hamileydi ve Mitchell da baba olmayı asla istemiyordu. Çocuğuna baktığı zaman, çaresizlik ve acıyla dolu kendi çocukluk yıllarına geri dönmekten korktuğu ortadaydı. Kate, başta Henry Bartlett, Evan Bartlett ve Cecil Wyatt olmak üzere, bu siyah saçlı, mavi gözlü yakışıklı küçük çocuğu, duygu sefaleti içinde bir yaşama iten herkese ciddi bir kötülük yapma isteğiyle dolmuştu.

Kate bir taksiyi durdurup arka koltuğa yerleşti, taksi şoförüne Donovan'a gitmek istediğini belirtti. Şoföre restoranın yerini tarife kalkınca, şoför elini kaldırarak itiraz etti. "Şikago'daki herkes o restoranın nerede olduğunu bilir," dedi.

Bu, biraz abartılı bir ifadeydi, ancak Kate tartışmaya girmedi. Elini korumacı bir duyguyla karnı üzerinde gezdirirken, bir saat öncesine dek kabullenemediği bebeğine, "Daniel Patrick Donovan," diye fısıldadı, "ikimizin birlikte işletmemiz gereken bir restoran var!"

Dik ve hızlı adımlarla ulaştığı ağır kapıyı iterek açtıktan sonra Donovan'dan içeri giren Kate, bir an durdu ve Daniel Mitchell Donovan'ın çok daha iyi bir isim olacağına karar verdi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kate, Donovan'ın her zamanki açılış saatinden on dakika önce, arabasını 'Hoşça Kalın' yazan tabelanın önüne park etti. Normal şartlarda sabah on bir yirmiden itibaren burada bulunması gereken erkek görevlilerden hiçbiri yerinde yoktu.

Dışideki randevusuna gidebilmek için, Danny ile dadısını sabah saat dokuzda restoranın önüne bırakmıştı. Şimdi de Molly onu -her gün bu saatte yaptığı gibi- parka götürmeden önce, yanağına bir öpücük kondurmak istiyordu.

Ufaklık yirmi iki aylıktı, son derece enerjik ve hareketliydi, salıncaklara, kaydıraklara ve tahterevallilere bayılıyordu. Geçen pazar, güzel bir eylül ikindisinde, Kate onu evlerinin yanındaki parka götürmüş ve aydınlık ağaçların önündeki büyük çeşmede kayığını yüzdürürken onun muhteşem resimlerini çekmişti.

Danny ile her dışarı çıktıklarında artık olağan bir durum haline geldiği üzere, o gün de yoldan geçen insanlar iki kez durup, onun ne kadar güzel bir çocuk olduğunu söylemişlerdi. Siyah saçları, belirgin kaşları ve kobalt mavisi gözleriyle babasının eşiydi ayrıca onun hafif tebessümüyle doğal cazibesini almıştı. Ayrıca genlerinde, Mitchell'ın kadınları çekme özelliğini de taşıyordu. Danny, bir gülümsemesiyle, yaşlı hanımlardan genç kızlara, hatta iki yaşındaki minik güncyeli, dünya güzeli Caperton Beirne'e kadar, tüm karşı cinsin kalbini fethedebilirdi.

Kate, Danny'nin kendisinden aldığı özellikleri incelediğinde, en çok gözüne çarpan kıvrık kıvrık saçları oluyordu, ancak onunki kendisinininkine kadar kıvrık değildi.

Danny yaşına göre uzun sayılırdı, şaşırtıcı derecede düzenliydi ve o kadar hızlı büyüyordu ki, Kate zamanı durdurup onun çocukluğunu başa almayı istiyordu. Çok zekiydi ki, bunun hiç şaşılacak bir yanı yoktu. Donovan'ın birçok farklı kültürden gelen çalışanlarının kullandıkları dillere ait pek çok kelimeyi anında kapıp tekrarlamaya çalışıyordu. En son öğrendiği söz -renkli bir Polonya küfrü- Kate'in onun üst katta, Molly'nin yanına kalmasının daha iyi olacağını düşünmesine neden olmuştu. Kate, çalıştığı zamanlar da oğluyla ilgilenbilmek için, üst kattaki daireyi genişletmiş ve yenilemişti.

Otopark görevlilerinin nerede olduğunu merak eden Kate, köşeyi dönerek, arabasını oraya bırakmayı ve bir görevli gelip arabayı çekene dek orada bırakma riskine girmeyi düşünürken, sonra bir park bileti almaya karar verdi. Karşı kaldırıma geçerken, köşedeki gazete bayii Hank'in bağırıldığını duydu, "Tebrikler, Bayan Donovan!"

Buna bir anlam veremeyen Kate ona el salladı ve yürümeye devam etti.

Restoranın ağır ön kapısını açıp içeri girdi. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Yemek salonları öğle yemeğine hazırdu; her şey kusursuz görünüyordu, ancak etrafta insan görünmüyordu -ne şef garson, ne bir garson, ne komi ne de park görevlisi. Bunlara hiçbir anlam veremeyen ve yavaş yavaş tedirgin olmaya başlayan Kate, adımlarını mutfaka doğru hızlandırdı. Sallanan kapıları süratle açarak içeri girdi ve sadık çalışanlarından oluşan bir ordunun kahkahalar içinde, alkışlar ve tezahüratlarla kendisine baktığını görünce durdu. Kalabalığın önünde, Molly, Danny'yi tutuyor ve o da el çıparak gülümseyordu.

Onun yanındaki, genelde mutfak personeli ve garsonlar için kolaylık olsun diye günün spesiyalitelilerinin yazıldığı tahtaya büyük harflerle, "Kate Donovan, Yılın Restoran İşletmecisi" yazılmıştı.

Kate, Danny'yi Molly'nin kollarından alıp etrafındaki gülümseyen yüzlere baktı. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Frank O'Halloran, önce Marjorie'ye, ardından diğer çalışanlara gülümseyerek baktı. "Henüz görmemiş," dedi ve herkes tekrar kahkahayla gülmeye başladı.

"Neyi görmedim?" dedi Kate.

Neredeyse iki yıl önce, Louis Kellard'ın yerine müdürlük görevine getirdiği Drew Garetti, *Chicago Tribune* gazetesinin sabah baskısını uzattı Kate'e. Gazetede, "KATE DONOVAN, YILIN RESTORAN İŞLETMECİSİ" başlığı altında tam sayfa bir yazı vardı. Yazıda belirtildiğine göre, Kate'e bu onur; kısmen Donovan'ın mükemmel düzeydeki yemekleri; kısmen de Kate'in hazırladığı, Donovan'ın baş aşçısının ve aşçı yardımcılarının, ülke genelindeki eşit oranda ünlü restoranların aynı düzeydeki elemanlarıyla, bir yıl içinde dört kez defa yer değiştirmesini içeren program nedeniyle verilmişti. Bu, Donovan'ın müşterilerine, diğer muhteşem restoranlarda sunulan yemekleri tatma ve tabii diğer restoranları tercih eden müşterilere de Donovan'daki lezzetlerden haberdar olma olanağı sağlamıştı.

Donovan'ın geçmişiyile ilgili yazının bulunduğu sayfada, Kate'in Illinois eyalet valisiyle çekilmiş bir resmi ve Kate'in yanındaki mama iskemlesinde oturan Danny ile birlikte mutfak personelinin birkaç fotoğrafı vardı.

Bu resmin altında şöyle yazıyordu, "Oğlu Daniel, mama iskemlesinden bakıp işin püf noktalarını öğrenirken, Kate Donovan restoranını işletiyor."

Kate gözleriyle yazıyı taradı, ardından personeline baktı ve onlara bu ödülü aslında kimlerin hak ettiğini hissettirmek istedi. "Bunun için sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi kısaca.

Drew önce saatine, sonra etrafındakilere baktı. "İki dakika içinde restoranın açılmış olması gerekiyor," diye uyardı. Sonra Kate'e doğru yürüyüp omzunu okşayarak, "Sen en iyisisin," dedi.

Kate, Danny'yi kucakladı. "Duydun mu Danny? Drew bizim en iyisi olduğumuzu söylüyor."

Danny buna karşılık, Kate'in yanağına bir öpücük kon-
durdu ve "Molly benle parka gitcek annecim," dedi ve anne-
sinin kucağından iner inmez, Molly'nin elini tuttu. Molly'ye
tapiyordu. Danny doğduğunda Kate'nin yanında çalışmaya
başlayan orta yaşlı İrlandalı kadının Danny üzerinde büyük
bir etkisi vardı.

"Caperton'la kıvrırmak yok," diye alay etti Kate, sadık
dadiya bakarak.

Evan elinde katlanmış bir gazete ve evrak çantasıyla ma-
sasına yaklaşırken, "Billy Wyatt, misafir kabul salonunda
bekliyor," dedi Evan'ın sekreteri. "Saat ondan beri burada ve
sizi görmekte ısrar ediyor."

"Bana bir bardak su ver, birini gönder bir Dr Pepper alsın,
sonra da onu içeri davet et," dedi Evan sert bir sesle. Ofisine
girdikten sonra, gazeteyi masasına fırlattı ve önceki gece üze-
rinde çalıştığı dosyaları evrak çantasından çıkardı.

Sekreteri, elinde bir bardak buzlu suyla içeri girerken,
Evan masasına oturup *Tribune*'ü aldı ve Kate Donovan'ın bir
diğer başarı hikâyesini tekrar okudu. Kate, ayağına batan bir
kıymık gibiydi, ondan bir türlü kurtulamıyordu. Herkes onun-
la nişanlanmış olduğunu biliyordu ve insanlar bunu ne zaman
unutmaya başlasalar, Kate yerel gazetelerde ya da dergilerde
yayımlanan yazılarda bir yıldız olarak boy gösteriyordu.

Bundan önce yayımlanan yazıda, Kate'in düzenli müşteri-
leri arasına eyalet savecisinin ve belediye başkanının da katıl-
dığına değinilmişti. Bu yazının üzerinden haftalar geçmesine
rağmen, Evan adliye sarayına ya da avukatların bir araya ge-
lip onun, Kate'le evlenmeyerek nasıl bir politik avantajı yi-
firdiğinden söz ettiği ve başarısızlığı hakkında espriler yaptığı
yerlere gidemez olmuştu.

Bugünkü yazı, hakkında çıkan diğer bütün yazılar gibi,
onu büyük bir samimiyetle övmüştü, fakat bugünkü yazıda,
Donovan'ın mutfağında, Kate'in yanında, Wyatt'ın küçük pi-
çinin de görüldüğü, büyük, güzel renkli bir fotoğraf vardı.
Evan bu resmi ikinci kez görüyordu, daha doğrusu bu resmi

ikinci kez görmeye katlanıyordu. Küçük orospu çocuğu ba-
basına o kadar benzeyordu ki, onu görmek kendisini bir kat
daha öfkeliendiriyordu.

"Merhaba, Evan. Bana zaman ayırdığın için teşekkür ede-
rim."

Yüzünü ekşiterek gazeteyi elinden atan Evan, ayağa kalktı
ve Billy'nin elini sıktı. On yedi yaşındaki Billy, babası gibi
tıknaz da olsa, yakışıklı bir çocuktü.

Psikiyatrlar ve mahkeme -Evan'ın hukuk şirketi tarafından
seçilen müthiş savunma avukatlarının da ufak yardımlarıyla-
Billy'nin dikkat dağınıklığı ve hiperaktivite bozukluğuna yö-
nelik tıbbi tedavisinin, ruhsal dengesizliğine yol açtığı bir an,
babasını vurduğunu kabul ettiler. Bu karara varmaları, tıbbi
tedavinin bazı kişilerde ruhsal bunalımlara yol açtığına yö-
nelik ciddi kanıtlar bulunduğu için, hiç de şaşırtıcı sayılma-
malıydı. Akıl hastanesinde bir sene boyunca kapalı kalacak
olmasının yanı sıra, üç yıllık şartlı tahliye süresi boyunca de-
vamlı terapilere katılacaktı. Söylendiğine göre bunlar, kafa-
sındaki çelişkilerden sıyrılmasına ve gücünü kontrol etmeyi
öğrenmesine yardımcı olacaktı.

"Yeni kız arkadaşın nasıl?" diye sordu Evan, Billy'nin son
ziyaretinde adını söylediği kızı hatırlamaya çalışarak.

"Rebecca iyi."

"Onunla nerede tanışmıştın?"

"Grup terapisinde. Ailesini muhtemelen tanıyorsundur,
Cromwell'ler."

Evan onları hiç duymamıştı, dolayısıyla bu önemsiz soh-
bete bir son verdi. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu,
ancak Billy'nin neden geldiği hakkında iyi bir fikri vardı.
Cecil yakın bir tarihte ölmüştü ve mirasının üçte birini ha-
yır kurumlarına; üçte birini kendisi otuz yaşına gelene kadar
yediemin tarafından idare edilmek ve bu süre içinde de her-
hangi bir suç işlemesi halinde hakkının elinden alınması şart-
ıyla, Billy'ye; geriye kalan üçte birlik bölümünü de Mitchell
Wyatt'a bırakmıştı. Mitchell kendi payının, 'William Wyatt
Şiddet Kurbanları Vakfı'nın kurulması için kullanılması tali-
matını vermişti.

“Büyükbabam Cecil’in vasiyetini geçersiz kılmak amacıyla benim için çahşmanı istiyorum. Mitchell, benim paramla o lanet olası vakfi kurmaya niyetli ve ben de çok geç olmadan onu durdurmak istiyorum. Babam öldü, büyükbabamla babamın büyükbabası da öldü; her şeyin bana kalması gerekiyor. Babam, Mitchell’ı aileye sokmasaydı, büyükbabam benim paramı ona vermezdi; ben de zengin olurum. Bunun yerine, zaten elimde olması gereken şeylerin bir miktarına sahip olabilmek için otuz yaşına dek beklemem gerekecek ve ben de bunu yapmamaya kararlıyım. Şartlı tahliyem bir buçuk sene içinde bitiyor ve paramla birlikte kendi hayatımı istiyorum!”

“Billy, bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Sana dediğim gibi, Cecil’in vasiyeti, Şikago’nun bu konuda kesinlikle en iyi hukuk şirketi tarafından hazırlandı. Vasiyete tekrar baktım ve şunu söyleyebilirim ki, Mitchell’dan paramı almanın hiçbir yolu yok. Bunun adil olmadığını farkındayım, ama artık böyle yaşamayı öğrenmen gerekiyor-”

“Beni anlamıyorsun! O orospu çocuğundan nefret ediyorum. Nefretim o kadar büyük ki, kendimi zor tutuyorum.”

“Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum, inan bana.”

Billy ona hor gören gözlerle bakınca, Evan uzandı ve *Tribune*’u onun önüne bıraktı. “Bu resmi görüyor musun? Bu benim kız arkadaşındı. Mitchell Wyatt onu hamile bıraktı. Şu gördüğün çocuk Mitchel Wyatt’ın çocuğu.”

Billy fotoğraftaki çocuğu inceledi ve ürpertici bir sesle, “Peki o benim neyim oluyor, kuzenim mi?” diye sordu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

En yakın parkın Donovan’a uzaklığı, iki kavşak arasındaki mesafe kadardı ve parkın etrafında ağaçlı patikaların açıldığı dört sokak vardı. Danny’nin yürüyerek gidemeyeceği kadar uzak sayılırdı. Ancak o diretiyor ve yolun bir kısmını bebek arabasının yanından yürüyerek kat ediyor, sonra arabasına biniyordu. Parka yaklaştıklarında, “Bak kimi görüyorum,” dedi Molly ona. “Bu arkadaşımız Reba; bak, elinde balonu olan. Bu balonu kim için almış acaba?”

Danny heyecanla, “Benim için!” dedi pusetinde ellerini çıkararak. Salıncakların yanındaki banklara geldiklerinde, hemen pusetten dışarı çıktı; orada oturmuş kitap okuyan Reba’ya koştu. İki hafta önce, Reba parka ilk gelmeye başladığı sıralarda, Molly’ye on sekiz yaşında olduğunu ve üniversiteye başlamadan önce kendine biraz zaman ayırdığını söylemişti.

“Merhaba Danny,” dedi Reba sanki elinde ipe bağlı bir balon yokmuş gibi.

“Benim mi?” diye sordu Danny, balonu işaret ederek. “Lütfen?” diye ekledi, yampiri bir tebessümle. Onun bu yüz ifadesine gülümseyerek karşılık vermemek ve istediği şey her ne ise yerine getirmemek imkânsızdı.

Gülümseyerek ayağa kalkan Reba, balonu hâlâ elinde tutarken, Molly’ye göz kırptı. “Balonu takip et Danny, sana bir sürprizim var.”

“Bir kaplumbağa!” diye tahmin yürüttü sevinç içindeki Danny. Elini tutan ve boş puseti iten Molly ile beraber, park yolunda ilerleyen Reba’yı takip etti.

“Balonu takip et,” dedi Reba, omzunun üstünden ona bakarak şarkı söylercesine ve yürümeye devam etti.

“Balon, gömleğinle aynı renkte,” dedi Molly, Danny’ye. “Hangi renkti bu?”

“Kırmızı!” diye yanıtladı Danny neşeli bir sesle.

Çalıkların arasından gelen hışırtılı sesi duyan Molly, dönüp baktığı anda, başına bir darbe yemeden önce burnunun dibinde bir beysbol sopası gördü. Yaşlı kadın ne sopanın ikinci bir darbe için kalktığını gördü ne Reba’nın dehşet içinde, “İla-yır, yapma Billy! Kimsenin yaralanmasına gerek yok!” diye bağırdığını ne de Danny’nin, “Molly, Molly!” diye ağladığını duydu. Elbisesinin önüne iliştirilen kâğıt parçasını da fark etmedi.

Parkta, salıncakların yanında oturan iki anne, parlak, kırmızı bir balonun, ağaçların arasından, süzülerek havaya yükseldiğini gördüler. On beş dakika sonrasında, sendeleyerek ağaçların arasından çıkan, başından kanlar fişkırmakta olan kadını görene kadar da sükunetle oturdular.

İleride, parkın karşı tarafındaki bankta oturan yaşlı adam, bir sincaba yer fıstığı veriyordu. Parktan çıkmakta olan genç bir çift, bir çocuğun içinden çıkmak için uğraştığı koyu yeşil puseti itiyordu. Genç anne kahkaha attı ve çocuğu tekrar pusetin içine yerleştirdi. Onları göçen yaşlı adam, yirmi dakika sonra parka giren, sirenleri ve alarmları çığlık çığlığa öten polis arabalarını görene kadar, hiçbir şeyin farkında değildi.

Gray Elliott, Richard J. Daley Center’in beşinci katındaki ofisinde oturmuş öğle yemeğini yerken, bir yandan da gelecek hafta *Illinois Suça Karşı Hareket Komisyonu*’nda yapacağı konuşmanın ana hatlarını belirliyordu. Bir elinde sandviçini tutarken, diğer eliyle de polis şefi Russell Harvey’c yanıt vermek üzere, çalmakta olan telefona doğru uzandı.

“Gray,” dedi polis şefi, “Merkezdeki dencyimli bir yüz-başı az önce beni aradı. İkimizin bir kez Donovan’a akşam yemeğine gittiğimizi biliyormuş. Kate Donovan’ın oğlu, bir

saat önce, restoranın yanındaki parktan kaçırılmış. Bilmek isteyeceğimi düşündüm.”

Gray, sandviçini masanın üstüne bırakıp ayağa kalktı. “Olayla kim ilgileniyor?”

“Oldukça iyi iki dedektif. Şimdi, Kate’e haber vermek için yoldalar.”

“Onların yerine MacNeil ve Childress’i görevlendirip sorumluluğu bu ikisine verebilir misin? Birkaç yıldır beraber çalışıyorlar. Önemli yerlerden edindiğim bilgilere göre, şu bedeki en iyi tutuklama kayıtlarına sahiplermiş.”

“Zaten ben de öyle yapmışım. Restorana gidip Kate’i görecek misin? Gitmeyeceksen, ben oraya gidip, ona kayıtsız şartsız destek vereceğimizi söylemek istiyorum.”

Çoktan ceketini sırtına geçirmiş olan Gray, “Ben yola çıkıyorum,” dedi “Mesajımı Kate’e iletirim.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bayan Donovan, ben Dedektif MacNeil ve bu da Dedektif Childress.”

Eskiden babasının oturduğu masada oturan Kate, dedektiflerin soğuk yüzlerini bir göz atıp ve o ana dek hiç hissetmediği bir dehşetle sarsılarak ayağa kalktı. Tir tir titrerken, polisler orada olmasını gerektirebilecek en ürkütücü ihtimal otomatik olarak fırladı ağzından. “Danny?” dedi, “Danny nerede? Ne oldu? Molly nerede?”

“Danny, bir saat önce parktan kaçırıldı.”

“Olamaz Tanrım! Hayır! Lütfen!” diye bağırdı Kate. “Danny olamaz! Lütfen, Danny olamaz!”

Koridorun karşısındaki Marjorie, Kate’in acı feryadını duyar duymaz koltuğundan fırladı ve koridorun diğer tarafından koşarak gelen Drew Garrett ile çarpıştı.

“Molly nerede?” diye sordu Kate, gittikçe artan korkusunu belli eden bir ses tonuyla. “Danny’nin yanında mı? Eğer Danny’nin yanımdaysa korkma.”

“Parkta, çocuğu kaçırılanlar Bayan Miles’in başına vurmuşlar. Darbe yüzünden bilincini yitirmiş,” dedi Dedektif MacNeil. “Ancak kendine gelir gelmez yardım istemiş. Ambulans gelmiş ve kafatasında çatlak şüphesiyle Parkston General’a götürülmüş. Ancak, bu olayda parmağı bulunduğunu düşündüğümüz genç adama dair detaylı bir bilgiyi bize verebilme başarısını gösterdi.”

Kate içinden, sanki işkenceye maruz kalmışçasına korku

çığlıkları atıyordu, ancak bütün elinden gelen, orada ayakta dururken boşalan dizlerini, titreyen vücudunu kollarıyla kontrol etmeye ve bedenini sabit tutmaya çalışmaktı. Dedektif MacNeil, sakin, güven verici sesiyle konuşmasına devam etti. “Danny’yi güvenli bir şekilde geri almak için elimizde mükemmel bir fırsat var. Ancak şu anda çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor ve yardımınıza ihtiyacımız var.”

Kate tuhaf bir hareketle onaylarcasına başını salladı, dişleri titriyordu. “Ne?” diye sordu. “Neye ihtiyacımız var?”

“Derhal *amber alarmını** devreye sokacağız. Bunun için, Danny’nin bir resmine ve üzerindeki giysilerin tanımlanmasına, yaşını, kilosunu, boyunu öğrenmeye ihtiyacımız var.”

Kate, masasında duran Danny’nin çerçeveli resmini alıp Dedektif MacNeil’a uzattıysa da, sonra resmi geri çekip göğsüne bastırarak kollarıyla sardı. Acı dolu bir sesle, “Bebeğim,” diye fısıldadı. “Bebeğim!”

“Ben üst kata çıkıp onun bir resmini alayım,” dedi Marjorie.

“Lütfen önümüzdeki birkaç dakika içinde sakinleşin ki alarmı verebilelim,” dedi MacNeil. “Danny’nin kilosunu ve boyunu öğrenmemiz gerekiyor.”

Kate onun dediklerini yapmak için büyük çaba sarf ederek bilgisayarına yöneldi ve elektronik telefon rehberinden Danny’nin çocuk doktorunun numarasına baktı. “Danny, genel kontrol için kısa zaman önce doktoruna gitmişti,” dedi dili dolanarak. “Doktoru, Danny’nin boyunu ve kilosunu tam olarak bilir.”

“Üzerinde hangi giysileri vardı?” diye sordu Dedektif Childress, elinde hazır tuttuğu kalem ve not defteriyle.

Kate başını çevirip ona baktı. Childress’in MacNeil’dan daha genç olduğunu ve her şeyin iyi sonuçlanacağına dair onun kadar iyimser görünmediğini fark etmişti. “Danny’nin

*Amber alarmı, ABD’de kayıp çocuklar konusunda halkı bilgilendirmek/uyarmak, çocukların bulunmasında yardım almak için kurulmuş sistem.

üstünde kırmızı bir gömlekle bir kot pantolon vardı..." dedi. Kısa bir süre önce Danny'nin kırmızı gömleği içinde kendisine gülümseyen siması gözünün önünde canlanınca kırılğan kontrol mekanizması yerle bir oldu ve çocuk doktorunun numarasını bulmaya çalışırken, ağlamaya başladı. "Yapamıyorum."

"Ben sana yardım ederim Kate," dedi Drew, dedektiflerin arasından geçip masaya gelerek. "Adı neydi?"

Kate doktorun adını söyleyince, Drew numarayı buldu, onun adına doktoru aradı ve kendisine cevap veren sekretere durumu izah etti. İki dakika sonra da telefonu kapatıp dedektiflere gereken bilgiyi aktardı.

MacNeil'in cep telefonu çalar ve Childress, Drew'in kendisine verdiği bilgiyi not ederken, Gray Elliott dedektiflerin arasından hızla geçti.

"Kate topla kendini," dedi Gray, ellerini onun titreyen omuzlarına koyarak. "Her şey yoluna girecek. Cook İlçesindeki en iyi dedektifler burada ve şimdiden özel polis birliği organize ediliyor. Burada daha rahat konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Üst kat," diye karşılık verdi Kate. Çalışma saatlerinde yukarı çıkabildiği anlarda Danny ve Molly ile beraber oldukları ya da televizyon izledikleri geniş salona uzanan merdivenlere yöneldi.

MacNeil kapı aralığında durup telefonunu açtı. Telefonda konuşması bittiğinde Gray'e baktı ve rahatlamışçasına, "Bir fidyeye notu var. Sağlık görevlileri, kâğıdı Molly Miles'in giysisine iliştilmiş olarak bulmuşlar. Çocuğu kaçıranlar, onu bırakma şartları hakkında görüşmek için bu akşam saat sekizde burasıyla temasa geçeceklerini belirtmişler."

Kate kanepeye çöktüğünde, etrafındakiler konuşmaya devam ediyordu, haber, alt katta da yayılmıştı ve kapının ağız üzgün yüzlerle doluyordu.

"Harika," dedi Gray.

"Harika mı?" diye tekrarladı Kate, donuk fakat umutlu bir ifadeyle, anlamaya çalışarak.

Gray, Kate ile MacNeil'e bakarak, "Fidyeye için çocuk kaçırma, diğer çocuk kaçırma türlerinden çok daha iyi bir sonuçta gebedir," dedi. "Fidyeye notunda başka kayda değer bir şey var mı?"

"Görünüşe göre yok, ancak oraya resmi bir yetkili gönderip notu alarak adli tıpa yetiştirmesini isteyeceğim. Şu anda bildiğim kadarıyla not, beyaz bir kâğıda bilgisayarda yazılmış." Childress'a baktı ve "Git ve *amber alarmını* devreye sok," dedi. Sonra, Marjorie'ye dönüp, "Lütfen o fotoğrafı Dedektif Childress'a verin," diye ekledi.

Marjorie resmi uzattıktan sonra, ellerini ovuşturarak dönüp mutfığa doğru giderken, "Herkes için biraz kahve yapacağım," dedi.

"İyi fikir," diye karşılık verdi Gray. MacNeil ile anlamlı bir şekilde baktılar ve MacNeil, Marjorie'yi takip edip mutfak girişinin yanında durdurdu.

Kanepede oturan Kate, MacNeil'in söylediklerine başıyla onaylayarak karşılık veren Marjorie'yi izliyordu. Marjorie bir soru sordu ve aldığı cevaptan sonra, sanki bağırılmak için kendini tutmak istercesine eliyle ağzını kapattı. Marjorie, Danny'nin yatak odasına doğru giderken Kate, kanepeden hafifçe kalkarak, "Ne oldu?" diye bağırdı.

Gray elini onun omzuna koydu ve Kate'i yerine oturttu. "Kullandığı taraktan ya da diş fırçasından Danny'nin DNA numunesini almamız gerekiyor."

Marjorie gibi bir tahmin yürütemeyecek kadar kafası karışık olduğu için, "Neden?" diye sordu Kate.

"*Amber alarmı* devreye sokulduktan sonra, ülke genelinde Danny'nin özelliklerine uyan çocuklar ortaya çıkacağı için telefonlar alacağız. Danny'nin DNA'sını karşılaştırmaları için yerel yetkililere gönderirsek, yanlış alarmları önleyebiliriz."

Kate içinden, başka bir neden olduğunu biliyordu, polisin Danny'nin DNA'sını, ortaya çıkacak sağlıklı çocukların elenmesi dışında bir nedenle istediğini biliyordu, ama beyni bu korkunç yolu izlemeyi reddediyordu. Gray'in sonraki sözleri, onu bütün bu düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Fidye miktarı on milyon dolar, bu gece saat dokuza kadar hazır olması isteniyor."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Kate, "On milyon dolar mı?" dedi. "Ama benim o kadar param yok ki. Borç alabilmem için biraz süre verirlerse, iki milyon doları denkleştirebilirim ve-"

"Onu kaçıranlar sana bu süreyi tanımayacaklardır."

Kate'in aniden midesi bulandı ve banyoya yetişmek için kalktı.

Gray, onun birkaç dakika sonra yerine dönerken gördüğünde, Kate'in yüzü bembeyazdı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu. Kate, odanın ortasında durdu ve etrafa bakınmaya başladı. "Ha! Danny'nin mutfaktan veya odasından bir yerlerden çıkmasını bekliyorum," diye fısıldadı; Gray'e bakarak. Yeşil gözleri yaşlar içindeydi. "Bebeğimi istiyorum. Onu bana gülümserken görmek istiyorum. Onu geri g-getireceğine b-bana söz vermelisin. Lütfen, bunu yapacağına söz ver."

"Fidye için istedikleri para hakkında konuşmamız gerekiyor-"

"O kadar param yok!" diye bağırdı Kate. "Beni dinlemiyor muydun? On milyon doları bir araya getiremem. İki milyon doları toplayabileceğimden bile emin değilim, ama denkleştirmek için uğraşmaya başlayacağım." Heyecan ve telaşla kanepenin yanındaki telefona yöneldi. "Bankadaki bir tanıdığımızı arayacağım-"

"Hayır, aramayacaksın," dedi Gray kısaca. "Danny'nin babasını arayacaksın."

Kate, sanki onun neden bahsettiğini anlamamış gibi alnını kırıştırdı.

"Danny'nin babasının Mitchell Wyatt olduğundan emin misin?"

"Emin miyim-" Kate'in ağzı açık kaldı ve gözyaşları içinde ona baktı. "Tabii ki de eminim!"

"Öyleyse ona telefon et."

Kate, kalbinin kırıldığını ve zihninin parçalandığını his-

setti. "Eğer ona nasıl ulaşılabileceğini biliyor olsaydım ve eğer o da benim telefonuma cevap verseydi bir an durur muydum sanıyorsun? Ama bana inanır da parayı getirir mi?"

"Başka seçeneğin var mı?"

"Bu bir seçenek değil. Bu, düşük bir ihtimal bile sayılmaz."

"Tekrar ediyorum, fidye olarak istenen parayı toplamak için başka bir umudun var mı?"

Kate, belirgin bir dehşet, acı ve çaresizlik içinde kendinden geçmişti. Gray'e baktı ve şimdi harekete geçmesi gerektiğini ve bunun, başarısız bile olsa, Danny'nin hayatta kalması için bir şeyler yapması anlamına geldiğini idrak etti. Saniyeler içinde, bu düşünceler beyninde iyice yer ettiğinde hızla kanepeye doğru ilerleyip telefonu aldı. Sonra duraklayarak Gray'e baktı. "Ona nasıl ulaşabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Senin var mı?"

"Bende ona ait birkaç adres ve telefon numarası var, fakat onun izini bulmak saatler sürebilir. Yakın arkadaşları Matt Farrell ve Meredith Bancroft, burada, Şikago'dalar. Matt Farrell, Intercorp'un başkanlığını yürütüyor. O, belki bizi ona yönlendirebilir."

Kate, Intercorp'un telefon numarasını öğrenirken, dudaklarını ısırıyordu. Arkasına yaslanarak, küçük bir kâğıda hızla numarayı yazdı, ardından telefonu Gray'e uzattı. "Onunla konuşacağım, ancak onunla ilk olarak sen konuşacaksın."

Gray başıyla onayladı, numarayı çevirdi ve meraklı gözlerle Kate'e baktı.

"Mitchell'i son gördüğümde," diye açıkladı Kate, onun sessizce soru soran gözlerine bakarak, "yanında Meredith vardı ve onun bana ettiği hakaretleri duymuştu. Meredith yarımdan uzaklaşırken, ben sanki orada yokmuşum gibi davranmıştı. İnan bana, eşine her şeyi anlatmıştır ve Matt Farrell da bana zaman ayırmak istemeyecektir."

"Seninle telefonla görüşmesini sağlayacağım. Bir şey daha var," diye ekledi Gray, Intercorp'un operatöründen kendisini Matt Farrell'm ofisine bağlamasını isterken. "Wyatt, on mil-

yon doları teslimatından önce, Danny'nin kendi çocuğu olup olmadığına dair bir çeşit kanıt isteyecektir. Bende Wyatt'ın DNA numunesi var, Danny'nin DNA'sını da birkaç saat içinde elde edeceğiz. Eğer bana Danny'nin kesinlikle onun çocuğu olduğunu garanti ederseniz, şimdi bu telefon görüşmesi sırasında, ikisinin DNA'larının birbirini tuttuğunu teyit edeceğim. Eğer bu konuda bana yalan söylediğinizi anlarsam, Wyatt parayı getirmeden önce ona, sözlerimi geri aldığımı ve bir yanlışlık olduğunu açıklarım.”

“Yanlışlık yok!”

Gray onaylarcasına başını salladı, daha sonra telefonda konuşmaya başladı. “Ben Gray Elliott,” dedi Matt Farrell’in sekreterine. “Matt orada mı? Acil bir durum var.”

Saniyeler geçerken Kate, Danny'nin dışarıda bir yerlerde yabancıların yanında olduğunu düşünürken farkında olmaksızın nefesini tutuyordu.

“Matt,” dedi Gray aniden telefonda. “Yanımda Kate Donovan var. Küçük oğlu bu sabah kaçırıldı. Televizyonu ya da radyoyu açarsan, amber alarmının verildiğini görebilirsin. Kate'in seninle konuşması gerekiyor.”

Kate ayağa kalktı ve telefonu aldı. “Bay Farrell,” dedi resmi ve sert bir sesle, “Danny'nin babası Mitchell Wyatt.” Bir an durdu, onun bir tepki vermesini bekledi ve bir cevap gelmeyince, konuşmasına devam etti. “Çocuğumu kaçıranlar bu gece saat dokuza kadar on milyon dolar istiyorlar. Bu miktarda paranın bir kısmını bile toplayacak maddi imkânım yok.” Kate tekrar durakladı ve yine karşılık alamayınca içini çekti ve titreyen bir sesle, “Lütfen Mitchell'den beni aramasını isteyebilir misiniz. Size telefon numaramı vereceğim. Ona... Ona vereceği borcun karşılığında restorantı ipotek göstereceğimi ve bu paranın kalan kısmını ona geri ödemenin bir yolunu bulacağımı söyleyin.” Yutkunan ve gözleri dolan Kate, telefonu zar zor tutuyordu. “Lütfen, Mitchell'a ulaşip onunla konuşmanız lazım. Danny henüz iki yaşında bile değil ve şu anda dışarıda bir yerlerde kim bilir...” Kate kendini tutmakta güçlük çekti, tekrar yutkundu ve biraz sakinleşti. “Mitchell'a,

Gray Elliott'ın kendisiyle konuşacağını ve kendisinin eyalet savcılığındaki dosyalarında bulunan DNA numunesi kaydının Danny'nin DNA'sı ile uyduğunu söyleyeceğini anlattı. Restoranda bana ulaşacağınız numarayı veriyorum. Üst katında bir dairem var,” dedi. Kate'in son cümleyi, Matt Farrell'in, küçük çocuk kaçırıldığı sırada bile onun çalışmaya devam ettiğini düşünmemesi için eklemişti.

Sonunda, telefonun diğer ucundaki sesiz adam konuştu. “Onu arayacağım,” dedi, “ve mesajınızı ona iletacağım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kate bitkin bir sesle. Matt, “Oğlunuz için çok üzüldüm,” diye eklediğinde, Kate telefonu kulağından çekiyordu.

Bu söz, Kate'in ricacı tavrını bir anda öfkeye dönüştürdü. “Danny sadece benim oğlum değil; aynı zamanda Mitchell'ın da oğlu.”

Matt, Kate'i şaşırtan bir cevap verdi: “Bunu Mitchell'a hatırlatacağım.”

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

“Evet Bay Farrell, Bay Wyatt ofisinde. Bir saniye.” Mitchell’in New York’taki yardımcısı Sophie Putnam, henüz işe alınan yeni sekreter Claire’e ofisi gezdirmekle meşguldü. Matt Farrell’in telefonunu iletmek için bu çabasına bir ara verdi. “Bay Wyatt, Bay Farrell birinci hatta,” dedi Mitchell’a.

“Teşekkür ederim Sophie,” diye karşılık verdi Mitchell.

Sophie bu telefonu bağladıktan sonra, dikkatini tekrar Claire’e verdi, fakat o devam etmeden önce, Claire, Mitchell’in kapalı kapısına doğru bakarak, “Onun yakışıklılığınan etkilenmekten kurtulmak için ne kadar zaman geçmesi gerekir?” diye sordu.

Yeni sekreterin yüksek referansları vardı. Buldukları ofisin küçük bir yer olması ve herkesin yakın temas halinde olması nedeniyl, Sophie, onun bu sorusunu kişisel bir münasebetsizlik olarak algılamadı. “Çalışanlarıyla asla kırıştırmadığımı anladığım zaman rahatlayıp, onun yakışıklılığını unutacağım. İki, bilemedin üç yıl içinde,” diye takıldı Sophie.

“Herhalde bir sürü kız arkadaşı vardır?”

Claire, Mitchell’in özel hayatına dahil olup, onun için tiyatro biletleri, akşam yemekleri ayarlama, New York’un Üst Doğu kısmındaki garsoniyerini gözden geçirme gibi işlerle ilgileneceğinden, Sophie, onun bu sorusunun da kabul edilebilir olduğunu düşündü. “Günün kadını Kira Dunhill,” diye adeta gururlanarak karşılık verdi ona. Kira Dunhill, takdir edilen bir Hollywood aktrisi olmasının yanında, Broadway’de

bu gece prömiyeri yapılacak olan yeni bir oyunda Leigh Valente’ye eşlik etmekteydi. “Biraz kendini beğenmiş biri, ancak o kadar kusursuz bir güzelliğe ve yeteneğe sahip ki, kibirli olduğu için onu suçlamamak lazım.”

“Peki ya Bay Wyatt? Onu da zaman zaman burnu havada ve çabuk öfkelenen biri olarak hayal ediyorum.”

“Yanıyorsun. Çalışanlarının beklentilerini kesinlikle layıkıyla yerine getirir ve onlara saygıyla yaklaşır. Kimsenin doğum gününü unutmaz, kimseye patronluk taslamaz ve kimseyi kız arkadaşlarına hediye alması için dışarı göndermez. Ayrıca, karşılaşabileceğin en ılımlı adamdır. Küfür bile etmez,” diye ekledi Sophie. Sonra Mitchell’in ofisine doğru ilerleyerek Claire’i, New York ekiplerinin yeni üyesi olarak Mitchell’a resmen takdim etmeye hazırlandı.

Mitchell, telefonu kapatmadan önce Matt Farrell’a zar zor veda edebildi. “Orospu çocuğu!” dedi İngilizce; daha sonra aynı sözü Fransızca tekrarladı. Stavros’un kendisine armağan ettiği, üzerinde, tarihin en büyük deniz facialarından birinde batan Steuben yolcu gemisinin bir resmi olan kristal yumruğu aldı, sanki kristalden değil de, taştan yapılmış bir nesneyi elinde tutuyormuş gibi, parçalayacakmışçasına sıktı. O kadar kızmıştı ki, zihni az önce duyduklarını bir türlü kabullenemediğinden, işittiklerini kendi kendine tekrarlayıp, her tekrarlayışında daha da öfkeleniyordu.

Kate Donovan’ın neredeyse iki yaşında olan oğlu kaçırılmıştı ve çocuğun babası kendisiydi!

Bu konuda hiçbir şüphe olamazdı çünkü Gray Elliott’ın ofisinde DNA kanıtı vardı.

Kate ona, bir oğlu olduğunu bildirme nezaketini ve saygısını göstermemişti.

Oğlunu, tıpkı kendisi gibi yetiştiriyordu -babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmaksızın!

Şikago’da bir yerlerde küçük bir çocuğun -kendi oğlunun-hayati tehlikede idi!

Çileden çıkan Mitchell, elinde tuttuğu muhteşem kristal nesneye baktı ve beklenmedik bir öfke nöbeti içinde -tam

Sophie kapıyı açtığı sırada- hızla karşısındaki duvara fırlattı. Claire, içgüdüsel bir hareketle Sophie'nin başını korumak için kollarını açtı, ancak o anda donakalan Sophie, yaklaşık beş kiloluk nesne hemen yanından geçip duvara çarptıktan sonra parçaları yere saçılana kadar, sadece bakmakla yetindi.

Mitchell aniden koltuğundan kalkmış, masası etrafında hızlı adamlar atarken hiddetle ona bakınca, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var Bay Wyatt?" diye sordu Sophie.

"Her şey yolunda gibi mi görünüyor?" diye karşılık veren Mitchell, ona emirler yağdırmaya başladı. "Ben Şikago'ya gidiyorum. Derhal Calli'yi ara, beni buradan almasını ve benimle Şikago'ya gideceğini söyle. Pilotlarıma ulaş ve bir saat içinde kalkışa hazır olsunlar. Şikago'daki Pearson ile Levinson'ı ara ve on beş dakika içinde onlara telefon edeceğimi söyle."

"Efendim, uçak bakıma alınmıştı. En iyi ihtimalle yarına dek uçuş yapamaz."

"Öyleyse mümkün olan en erken uçak seferine iki tane Şikago bileti al."

"Birinci sınıftan ayırtamazsam ne yapayım?"

"Nereden bulursan oradan ayırt," dedi Mitchell ve merkez büronun kapısına doğru yürürken.

"Bu gece oyundan sonra Kira Dunhill, Leigh ve Michael Valente ve Zack ve Julie Benedict'le yemeğe çıkacaksınız," diye seslendi Sophie arkasından.

"Herkesi ara ve acil bir durum dolayısıyla orada olamayacağımı söyle."

"Bay Wyatt?"

Mitchell sabırsızlıkla döndü.

"Bu, Bayan Dunhill'in Broadway'deki ilk prömiyeri."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim. Ona bir sürü çiçek gönder."

"Çiçek mi? Prömiyerini kaçırdığımız için mi?"

"İlaksın. Bunun için muhtemelen bir kolye gerekir. Lütfen bir tane seçip gönder," dedi Mitchell, kapıyı açarken.

"Efendim?" diye sesini yükseltmek zorunda kaldı Sophie, çünkü Mitchell giriş holünde çoktan gözden kaybolmuştu. "Kolye için ne kadar para harcamalıyım?"
Cevap gelmedi. Mitchell gitmişti.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kate salonda yavaş adımlarla, bir ileri bir geri yürürken, Mitchell'dan haber almadan geçen her dakikanın saniye saniye ilerlemesini duvar saatinden takip ediyordu. Saniye ibresi yetmiş beş defa tur atmış, bir zamanlar âşık olduğu kalpsiz adamdan ses seda çıkmaksızın kahr dolu bir saat ve on beş dakika geçmişti.

Ancası Peder Donovan, Marjorie kendisine haber verir vermez koşarak gelmişti ve şimdi o da kanepelerden birinde oturmuş, çaresizlik içinde telefonun çalmasını bekliyordu. Başını öne eğmiş, ellerini gevşekçe bağlamış, Mitchell'ın araması için dua ediyordu.

Gray Elliott, mutfak alanını salondan ayıran tezgâhın önündeki iskemlede oturuyordu. Gray, şu andan itibaren Danny'nin yeni en iyi arkadaşı olarak, onun emniyetli bir şekilde geri dönmesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Gray'in yüzündeki karamsar ifadeye bakılırsa, Mitchell'ı her neredeyse ortaya çıkarmayı, insanlıktan nasibini almadığı için suçlamayı ve hapse tıkmayı hayal ediyor olmalıydı.

MacNeil, pencerenin önünde durmuş, yanıp sönen lam-balarıyla her tarafı dolduran polis arabalarının kapattığı, restoranın önündeki sokağa bakıyordu. Kaldırım, bilgi almayı bekleyen gazetecilerle, endişeli ve meraklı insanlarla doluydu. Kate, MacNeil'in aklından geçenleri tahmin edemiyordu, ancak o, sanki her an çalacakmışçasına cep telefonuna bakıp duruyordu. Danny'nin nerede olduğuna dair bir ipucu

bulmak için bekliyor olmalı, diye düşündü Kate, bu tüyoyu alır almaz, oradaki bütün polis arabalarını, sirenlerini çalarak Danny'yi kurtarmak için seferber edecekti.

Holly, Hawaii'deki son derece turistik bir ada olan Maui'de iştirak ettiği veterinerler toplantısının ortasında salondan ayrılmış, Şikago'ya geliyordu. Alt kattaki yemek odalarından birinde geçici bir ofis kurulmuş, yeni kurulan telefon hatlarından *amber alarmı* için ulaşan bilgiler alınmaya başlanmıştı. Kate, Danny'nin kaçırıldığını öğrenir öğrenmez restoranın kapatılması talimatını vermişti, fakat personelin çoğu hâlâ oradaydı, kalplerini çalan mavi gözlü, güzel gülümlü küçük çocuk için sessizce nöbet tutuyorlardı.

Kate, Childress'in buldukları katta bir yerlerde, kurulan ekipte görevli polislerle birlikte çalıştığını biliyordu.

MacNeil, ansızın çalan telefonunu hemen kulağına götürdü. Kısa bir süre sonra döndü ve önce Kate'e, ardından Gray'e baktı. "İki avukat gelmiş -David Levinson ve William Pearson. Mitchell Wyatt'ı temsil ediyorlarmış."

Gray Elliott bu isimleri duyar duymaz hızla ayağa kalktı ve "Kapıda duran memura onları içeri alıp buraya getirmesini söyle. Umarım buraya, Wyatt'ın Danny'nin babası olduğunu iddia ettiği için, Kate'e dava açma tehdidinde bulunmak amacıyla gelmemişlerdir."

David Levinson hızlı adımlarla salona girerken orada bulunmalarının nedenini açıkladığında, elinde Pearson'ın çantasından daha büyük olduğu için dikkat çeken bir evrak çantası taşıyordu. "Bay Wyatt bize, fidyecilerin talep ettiği on milyon doları teslim etme yetkisini vermiş bulunuyor," dedi.

Kate kolları iki yanına düştü. Daha sonra gülümsedi. Ardından sevinç gözyaşlarına boğuldu.

Joe O'Hara, Matt Farrell'in limuzinini restorana elinden geldiğince yakın bir yere çekti, ardından başını çevirip, "Seni beklememi ister misin Mitchell?" diye sordu. O'Hara o kadar uzun bir zamandan beri Farrell'in yanında çalışıyordu ki, aileden biri gibi olmuştu; arabayı çalgınca sürmesine Farrell'lar

bir şey demiyordu, O'Hara da, Mitchell'a "Bay Wyatt" diye hitap etmek gibi küçük formaliteleri pek önemsemiyordu.

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık veren Mitchell, sokağın geniş bir bölümünü kaplayan, Kate'in bir zamanlar "küçük bir İrlanda pub'ı" diye tarif ettiği, seçkin restorana kısa bir bakış attı. "İşim bitince bir taksi çeviririm. Etrafa göz kulak olması için Calli'yi burada bırakabilirim."

"Matt, işin ne kadar geç biterse bitsin, seni beklediklerini ve kendilerinde kalmanı istediğini söyledi."

"Bakacağız," dedi Mitchell, bu koşullar altında, bir otele kalmanın daha uygun olacağını düşünerek. Restoranın önündeki kaldırımında gezinen birkaç muhabir, limuzinin varlığını fark etmişti ve Mitchell, arabadan inerken yüzünü saklamaya çalıştı. Mitchell uzandığında, Calli onun bavulunu aldı. "Bu benim işim. Ayrıca, muhabirlerin, bavulun benim olduğunu düşünmeleri daha iyi olur," dedi.

Mitchell'dan iki yaş büyük ve on santim kadar kısa olan Giovanni Callioroso, Callioroso'ların beş çocuğundan biriydi. Mitchell'ın beş yaşında Fransa'daki bir yatılı okula gönderildiği zamana dek, onların kardeşleri olduğunu sanmıştı.

Gençliğinde dövüş sporlarına ilgi duyan Calli, kendini zihinsel ve fiziksel bakımdan dünya çapında bir sporcu olmaya adanmıştı. Beş yıl önce, bu hevesinden vazgeçmiş ve Mitchell'a, kendisini şoförü ve koruması olarak görevlendirmesini önermişti. Kişiliği gereği, Calli yeni uzmanlık alanında ilerlemek için elinden geleni yaptı. Calli'nin kendisine yönelttiği bu öneri üzerine Mitchell, onu, yolda saldırılara ya da kaçırılma planlarına maruz kalabilecek önemli kişilerin şoförlüğünü yapmaya aday olan sürücülerin gittiği, yüksek manevra ve kaçış yeteneklerinin öğretildiği bir özel eğitim kursuna kaydettirdi.

Calli, orada eğitim gören en iyi şoförlerden biri olup çıktı ve tüm sadakatiyle kendini Mitchell'a adadı. Mitchell, onun kendisi için bir kamyonun önüne bile atlayacağını biliyordu. Ancak şu anda, Calli, Mitchell'a olan sadakatinin, tekrar

otomobile binip Joe O'Hara ile beraber olmasını gerektirip gerektirmediği hakkında şüpheler taşıyordu.

"Araba kullanmayı hangi cehennemde öğrenmiş?" diye rahatsız bir ifadeyle sordu, devriye otomobillerinin tamponları arasından karşıdan karşıya geçtiklerinde.

"Tahrip gücü yüksek araba yarışlarında," diye yanıtladı Mitchell dalgın bir şekilde. "Söylendiğine göre, hiç kaza geçirmemiş."

"Olamaz. Bu gece bir tanesine sebep oldu bile. Arkamızda ilerleyen bir cip, ona yol vermeye çalışan kamyonetin tamponlarına tosladı."

Kalabalığa doğru yaklaştıklarında, "Artık İngilizce konuşmak yok," dedi Mitchell İtalyanca konuşarak. "Bana bir şey söylemek istemeyebilirler, ancak senin önünde serbestçe konuşacaklardır."

Kalabalıkta duran bazı insanların ellerinde yanan mumları gören Mitchell, bunu kendisinin hiç görmediği ve bundan sonra da hiç görememe olasılığı bulunan oğlu için yaptıklarını fark edince, midesinde bir sancı hissetti. Kate bu yaptığıyla iyice sabrını taşırıyordu.

MacNeil bulunduğu yerden, uzun boylu adamın köşedeki limuzinden inip yanındaki başka bir adamla karşıya geçtiğini gördü. Akşam karanlığı çökmesine rağmen, sokak lambaları yanıyordu ve Danny'nin annesi, saat sekizdeki fidye buluşmasını beklemek için uzun bir süre önce oğlunun yatak odasına gittiğinden, MacNeil, Gray Elliott'a dönüp, duyulabilecek bir sesle, "Wyatt burada," dedi.

Gray memnuniyet içinde Peder Donovan'la bakışarak, "Görevlilerden birine onu buraya getirmesini söyle," dedi.

Ön kapıdaki tentelerin altında konuşlandırılmış polislerden biri hattaydı. Telefonu kapattı ve Mitchell ile Calli'nin yolunu açmak üzere kalabalığı yarmak için ilerledi.

Gazeteciler, kaçırma hadisesinde önemli bir tarafı oluşturduklarını tahmin ettikleri yeni gelenlerin bir anstantanesini

yakalayabilmek için fotoğraf makinelerini yukarı kaldırdılar. Mitchell onları görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

Gerçeklik hissini yitirmiş olarak, Kate'in tarifini hiç tutmayan ve hemen hemen terk edilmiş gibi görünen restorana doğru hızla ilerleyen Mitchell, içerde bir masada oturmuş bir şeyler yiyemekte olan Pearson ile Levinson'ı görünce, onları başıyla hafifçe selamladı.

Polis memuru, Mitchell'a, arka taraftaki aynalı tahtayla süslenmiş giriş holüne doğru eşlik etti ve Mitchell, kapısı açık duran bir ofisin yanındaki merdiveni fark ettiğinde, restoranın içi kendisine, belirsizce de olsa, Kate'in anlattığı gibi görünmeye başladı. Üst katta, merdivenlerin başındaki kapı bir daireye açıyordu; Calli'ye bayulunu merdiven sahanlığına bırakmasını söyledi.

Ferah, konforlu salona girdiğinde Mitchell'ın gördüğü ilk kişi Gray Elliott'tu. Ardından, üç yıl önce William'in ölümünde şüpheli olduğu zaman kendisini sorgulayan ve Kate'le adalarda fotoğraflarını çeken dedektifi gördü.

Gördükleri karşısında midesi bulan Mitchell, Gray'in uzattığı eli görmezden gelerek döndü. Yeşil gözlü, dik yakalı bir adamı fark ettiğinde, sonunda odada bakabileceği birini bulmuştu. "Ben Kate'in amcası, James Donovan'ım," dedi adam, karşısında dururken elini uzatarak. "Sen Mitchell olmalısın, tabii ki."

Rahibin elini sıkarken, "Tabii ki," diye onayladı Mitchell, alaylı bir şekilde. "O nerede?" diye pervasızca sordu, sosyal inceliklere bir son verme niyetiyle.

"Danny'nin odası, sağdan ilk kapının orada," dedi rahip, başıyla, salonun dışına açılan bir giriş holünü işaret ederek.

Oğlumun odası, diye içinden geçirdi Mitchell. Oda, bir çocuğu eğlendirmek ve hayal gücünü harekete geçirmek için tasarlanmıştı. Üç duvarı birden kaplayan aydınlık orman resimlerinde, arkalarda bulunan ağaçların arasından bakan hayvanlar ve yüksek çimenler vardı. Bir köşede sallanan bir oyuncak at duruyordu ve duvarın önüne oyuncak kutuları sıralanmıştı. Her yerde oyuncakla doluydu: kırmızı itfaiye

arabası, sarı araba çekme aracı, eşya taşıyan kamyonetler, römorkörler. İçteki duvarın önünde, baş kısmı rengarenk papağanlarla kanaryaların tünediği ve koşuşturan tavşanların meraklı gözlerle baktığı bir çite benzeyen tek kişilik bir yatak vardı. Yatağın yanında sallanan bir sandalye duruyordu.

Mitchell, Kate'i tekrar gördüğünde hissedeceği duygunun acıma olacağını tahmin etmemişti. Üzerindeki kot pantolonu, bol, sarı, balıkçı yaka süveteri ile, bir bacağına altına almış, sallanan sandalyede oturuyordu Kate. Gözleri kapalıydı, başı arkaya kaymış, büyük, solgun renkli, koca kulaklı bir tavşanı göğsüne bastırmıştı. Tavşan, sanki bir arabanın ... ya da gittiği her yere onu da götüren bir çocuğun arkasından sürüklenmiş gibi görünüyordu.

Kızıl saçları omuzlarının üzerine dökülmüştü, kestane rengi kirpikleri, doğal olmayan solgunluktaki yanaklarının üstünde, kıvrımlı pervaneler gibi uzanmıştı. Eğer yerdeki çıplak ayağıyla sallanan sandalyeyi ileri geri oynatmasaydı, Mitchell onun uykuda olduğunu düşünebilirdi.

Mitchell konuştuğunda, sesi oldukça sert çıktı. "Kate?"

Kate'in bütün vücudu aniden sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki onu gördüğüne inanamıyormuş gibi Mitchell'a baktı, daha sonra hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi ciddi bir sesle.

Hiç görmediği oğlunun odasında bulunmanın verdiği gerçeküstü duygulardan sıyrılmaya çalışan Mitchell, üzerinden aylar geçtikten sonra bile unutamadığı, benzersiz bir aşk gecesinde ardından çocuğuna hamile kalan kadına bakıp "Ne için?" dedi soğukkanlılıkla.

Kucağında hâlâ tavşanı tutmakta olan Kate, büyük bir çaba harcamış gibi yorgun, ayağa kalktı. "Bana ve Danny'ye fideye parasını sağladığım için teşekkür ederim," diye açıkladı. "Avukatlarına bir borç senedi verdim ve restoranı sana devredeceğime dair bir anlaşma hazırlamalarımı istedim. Zaman içinde, paranın tamamını sana geri ödeyeceğim." Çenesinin titrediğinden habersiz, devam etti: "Her ne kadar buraya gelmeme gerek yoksa da-"

“Bana teşekkür etme ve beni başından atmaya çalışma,” diye onu uyardı Mitchell. “Çocuk güvenli bir şekilde buraya döner dönmez, sen ben ve avukatlarımız çok uzun bir toplantı yapacağız.”

“Ona ‘çocuk’ diyemezsin!” diye karşılık verdi Kate sertçe. “Onun-”

“Neden?” diye araya girdi Mitchell. “Ona oğlum diye hitap edebilmek için lanet olasıca bir hakka sahip olmayayım diye elinden geleni yapmışsın. Bugüne kadar onun varolduğundan bile haberim yoktu.”

“Bana ahlaksız orospu dediğinde, seni doğum duyurusu listemden çıkardım,” diye cevap verdi Kate. “Çocuğunu doğurmak isteyen son kadından *boşanmıştın...*” Büyük bir öfkeden güç alan saldırısı, Danny’nin orada almadığı gerçeğinin şiddetli acısı içinde eridi. “Git,” diye fısıldadı Kate, kırılgan bir sesle, yüzünü tavşana gömerken. “Benim bebeğim gitti,” dedi, kesik kesik hıçkırırken. “Bebeğimi elinden aldılar.”

Mitchell döndü ve dışarı çıktı.

Salona döndüğünde, “Ben dışarıda bekleyeceğim,” dedi rahibe.

“Bu bir hata olur.”

“Neden?”

“Çünkü az önce Kate sana ne söylemiş olursa olsun, sen Danny’nin babasısın. Onun babası olarak, burada olma hakkın -ve sorumluluğun- var. Annesine destek vermelisin.”

Mitchell durakladı, bir sandalyeye doğru yürüyüp oturdu.

“Aklıma gelmişken, sormak zorundayım,” diye ekledi rahibe, “Birlikte sadece üç gün geçiren bir kadın ve bir erkek, nasıl olur da bu kadar acı verici bir hayal kırıklığı yaşayarak bitirirler ilişkilerini ve aradan üç yıl geçmesine rağmen neden ikisi de bunu atlatamaz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Mitchell kısaca.

“Benim var,” diye karşılık verdi Peder Donovan, ancak ne o bir açıklama getirdi, ne de Mitchell ondan kendisini aydınlatmasını istedi.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Kapıya bakan bir sandalyede oturan Mitchell, Kate’in Anguilla’da sözünü ettiği daireyi düşündü. Bu daire, kendisinin hayal ettiği gibi küçük, karanlık bir yer değildi, ancak kısa bir zaman önce genişletildiği ve yenilendiği her halinden belliydi. Ahşap kısımlar ve dairenin üç cephesindeki, tirizlerle ayrılmış ve şu anda açılıp yana çekilmiş perdelerle örtülmüş pencereler de dahil olmak üzere, her şey yeni ve aydınlık görünüyordu.

Daire binanın önünden arkaya doğru uzanan geniş bir dikdörtgen şeklindeydi. Yepyeni aletlerin ve granit bir tezgâhın bulunduğu modern mutfak, dört iskemlesi olan geniş ve bağımsız bir başka tezgâhla salondan ayrılmıştı. Salon, bir orta masası ve Mitchell’in oturmakta olduğu büyük, rahat koltuğa dik olarak yerleştirilmiş, birbirlerine bakan, bir çift deri kanepenin sığabileceği genişlikteydi. Oturma bölümünün ötesinde, Mitchell’in gördüğü kadarıyla, uzun oyuncak kutularıyla birlikte, bir çocuğun boyuna göre ayarlanmış masa ve sandalyelerle bir kara tahtanın bulunduğu geniş bir oyun alanı vardı. Merdivenlerin paralelindeki giriş holü, oyun alanından başlayarak, Mitchell’in az önce çıktığı yatak odalarına kadar uzanıyordu.

Mitchell kısmen, rahibin kendisine kutsal yazılar, ahlak dersleri ve ruhban sınıfına ilişkin diğer konularda vaazlar vermesini önlemek, kısmen de gözlerinin mutfağa kaymasına engel olmak ve eski, ahşap masayı piyano olarak gören yedi

yaşındaki bir kız çocuğunu şarkı söylerken hayal etmemek için, oturduğu sandalyenin yanındaki sehpa da duran *Gourmet* dergisini aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

Oda, sessizliğe gömülmüştü. Mitchell, içinde yoğunlaşmaya başlayan, aniden kalkıp oğlunun eşyalarına bakmak için oyun alanına gitme arzusunu yenmeye çalışıyordu. Bir dakika sonra, her şey değişti. MacNeil, merdivenlerden hızla koşarak gelirken, gergin ve heyecanlı görünüyordu. Söyleceklerini fısıldayarak ifade etme amacıyla hemen Gary Elliott'ın yanına gitti, daha sonra başını salladı ve dairenin dışına doğru koşmaya başladı. Elliott kalktı ve Mitchell'a doğru yürüdü. Mitchell'ı ilk şaşırtan şey, Gray'in, Kate'in amcası yerine kendisine hitap etmesi oldu. "Sanırım çok iyi haberler aldık. Billy Wyatt'la bir danışma grubuna katılmakta olan genç bir bayanın anne babası, bu gece *amber alarmını* görmüş. Kızları, bugün, bir arkadaşının çocuğuna bakmak için onların konuk evini kullanıyormuş. Küçük çocuğa yakından bakmak için gitmişler ve onun Danny olduğunu anlamışlar. Araçlarımızı oraya ulaştıkları için derhal yola çıkardık ve en geç on dakika içinde gerçekten Danny olup olmadığını belirleyeceğiz. Ancak bu ihbar açıklığa kavuşana kadar, Kate'e umut vererek, onun psikolojisini riske atamayız. O, şu anda çok kırılmalı bir durumda. Fidyecilerle yapacağımız görüşme için hâlâ bir saatimiz var. Burada birkaç dakika daha herhangi sıra dışı bir davranış göstermeden oturmanızı istiyorum. Bütün bildiğimiz, fidyecilerin şu anda bizi başka bir binanın penceresinden izlemekte olduğu."

Peder Donovan başıyla onayladıysa da, Elliott, Mitchell'dan bir karşılık almak için bekledi. Gray, Mitchell'ı fevkalade şaşırtarak, üstelik son görüşmelerinde bir davanın tarafları olarak karşı karşıya gelmiş olmalarına rağmen, ona gerçek bir baba muamelesi yapıyordu. "Bu, uygulanabilecek en iyi planmış gibi görünüyor," dedi Mitchell. Sonra da, içinden yükselen sese daha fazla direnemeyerek, ayağa kalktı ve Danny'nin oyun alanına doğru yürüdü.

Tahtadaki karalamaları incelediğinde, oğlunun sanatsal

bir dehaya sahip olmadığını anladı. Kimse sanki onu izlemiyormuş gibi görüldüğünden, üzandı ve kutulardan birini açtı. Einvai çeşit oyuncak kamyon ve arabalar vardı. Bunu gören Mitchell, Danny'nin ulaşım sektöründe bir geleceğe sahip olabileceği sonucuna vardı. İkinci kutuya bakana dek, oğlunun da kendisi gibi uçak tutkusu olduğunu fark etmemişti. Bu kutuda, diğer oyuncaklarla beraber neredeyse yarım düzine uçak bulunuyordu ve bunlar helikopter ya da pervaneli uçaklar değil jetlerdi. Jetler, çocukluğundan beri Mitchell'ın tutkuları arasında yer alıyordu.

Mitchell saatine baktı, pansiyondaki çocuğun Danny olup olmadığına dair bilgi almalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. On beş dakika sonra, merdivenlerde bir koşturmaca başladığında, Elliott iskemlesinden kalktı, hızlı adımlarla kapıya ilerledi. "Tanrı aşkına neden bizi aramadın?" dedi, fakat bu azarlamasının altında öyle bir heyecan vardı ki, Mitchell hemen gergin bir edayla doğruldu.

Elliott salona geri döndüğünde, ağzı kulaklarındaydı ve kucığında küçük bir çocuk taşıyordu. Kate'in amcası, yatak odalarına açılan giriş holüne doğru birkaç adım attı ve "Kate hemen buraya gel. Seni görmek isteyen biri var," diye seslendi.

Kate giriş holündeki köşeyi dönerken, Elliott çocuğu yere indirmişti. Merdiven boşluğundan kalabalık bir şekilde salona doğru ilerleyen insanlar, mutlu ve dokunaklı bir sahneye tanık oldular. "Danny?" diye haykırdı Kate ve çocuk kahkahalar atarken, annesi onun önünde gözyaşları içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Danny!" diye fısıldadı tekrar ellerini yüzüne ve göğsüne götürerek. Sonra bütün gücüyle oğluna sarıldı ve onun adını bir ilahi söylercesine mırıldanmaya devam etti. "Danny, Danny, Danny."

Bu, Mitchell'ın hayal ettiklerinin ötesine geçen, anneliğe ait bir dışavurumdu. Yalnızca gözlemlemekle yetinmişti. Bu sahneyi aklına kazıdı ve sevinç gözyaşlarıyla oğluna sınıksız sarılan bu annenin, St. Marten'deki yatakta kendisinin belki de daha sıkı sarıldığı kadınla aynı kişi olduğu gerçekliğiyle karşı karşıya kaldığında, içi cız etti.

Kate oğlunu kolları arasına aldı ve kapı önünde toplanan kalabalığa göstermek için kucağındaki oğluyla ilerledi. Bu sırada Mitchell, kapı ağzında bulunan çoğu insanın ya mutfak personeli gibi beyaz giysiler ya da garsonlar gibi siyah takım elbiseler içinde olduklarını fark etti.

"Kate?" diye fısıldadı Peder Donovan. "Bence Mitchell'in seninle ve Danny ile biraz baş başa kalmaya hakkı var."

Kate anlamsız gözlerle ona baktı ve aklını başından alan mutluluğundan sıyrıldı. "Unuttum," dedi yüksek sesle, ancak, ses tonu, Mitchell'in orada olduğunu gerçekten unuttuğunu ya da onu Danny'nin odasından kovduğuna veya Matt Farrell'e telefon etmesinin ardından, onun, iki saat içinde Danny'nin fidye parası olan on milyon doları avukatlarıyla gönderdiğine inanmadığını gösteriyordu.

Son derece utanan Kate, kapı ağzında ve merdiven boşluğunda bulunanların arasında göz gezdirerek, sert, gülümsemeyen bir yüz aradı, ancak Mitchell orada değildi. Kucağında Danny ile döndüğünde, Mitchell'in, odanın uzak bir noktasında, elleri ceplerinde, onları izleyerek ayakta durduğunu gördü. Oğluyla tanışmak için bekliyordu. Danny'nin sağ salim geri gelmesi, şüphesiz ki, Kate'in hayatındaki en mutlu an olmuştu. Ancak tuhaf bir şekilde, aslında hayatındaki en mutlu ikinci anını da yaşamakta olduğunu hissetti. Kendine asla, Mitchell'i tekrar görme ya da onun Danny ile herhangi bir şey yapma ihtimalini umma hatta düşünme izni vermemişti. Ancak o buradaydı ve gerekeni yapmıştı.

Mitchell'i aklından çıkarmayan Kate, orada bulunan herkese duaları için minnettar olduğunu belirtti ve amcası onları kapıya kadar geçirmeden önce her birine teşekkürlerini ilettiler. Gitmeden önce Billy Wyatt polis gözetimine alınır alınmaz kendisini arayacağını söyleyen Gray Elliott'la kucaklaştı ve dışarı çıkmakta olan Dedektif MacNeil'in yanına kocaman bir öpücük kondurdu. Sonunda, kapıyı örttü ve Danny'yi yere indirdi. Danny, yorgun ve uykusuz görünüyordu, dolayısıyla Kate eğildi, onun saçlarını ve üstünü başını düzeltmeye koyuldu. "Oğlunla tanıştırmadan önce," dedi Kate, omzunun

üzerinden yatak odasında doğru gözyaşları yüzünü doğru dürüst göremediği yakışıklı adama bir bakış atarken, "sana iki şey söylemek istiyorum."

"Nedir?" diye sordu Mitchell ve bu çok iyi hatırladığı kalın sesi duyduğunda Kate'in yüreği kabardı.

"İlk olarak, yatak odasında sana kırıcı davrandığım için özür dilerim. O kadar acı çekiyordum ki ne düşüncbiliyor, ne görebiliyor, ne de işitebiliyordum. Korkunç bir şaşkınlık içindeydim ve kısa bir süre öncesine dek senin burada olduğunu bile unutmuşum."

Mitchell donuk bir sesle, "Söylediklerinde haklıydın," diye ifadesizlik içinde karşılık verdi

"Sana söylemek istediğim ikinci şey," diye devam etti Kate, ayağa kalkarak ve Danny'yi mahsus onun görüş alanından çıkararak, "senin de şokta olduğunu görüyorum."

"Nedenmiş o?"

Danny uykuluydu ancak salondaki sesler onun ilgisini çekmişti ve Kate'in bacakları etrafında geziniyordu. Mitchell'in bu sorusuna cevap olarak, Kate, Danny'nin saçlarının kıvrımlarını bir defa daha okşayarak, "Mitchell, bu senin oğlun Daniel Mitchell Donovan. Bence onu sana tanıtmama gerek yok; bakınca oğlun olduğunu anlayabilirsin," dedi. Sonra, Danny'nin elinden tuttu ve Mitchell'in ne demek istediğini daha iyi anlaması için ilerledi.

Oluşturdukları tablo, o kadar dokunaklıydı ki, Kate boğazına düşmüş olarak, inanamayan gözlerle kendisinin minyatür versiyonuna baktı. Danny de yüzünde ifadeyle başını kaldırıp gözlerini Mitchell'a çevirdi. Ancak, aniden, Mitchell'in mavi, kuvvetli bakışı Danny'nin cesaretini kırmış olacak ki, çenesini titreyerek gözlerini Kate'e çevirdi. "Tamam," diyen Kate, Danny'ya güven vermeye çalıştı. "Tokalaşmaya ne dersin?"

Kate'i asıl şaşırtan, Mitchell'in rahatlatılmaya ihtiyacı olan kendisi olduğunu düşündüğünü sanmasıydı. Genç adam minnettarlıkla başını salladı, ileri doğru bir adım attı ve o

büyük elini Danny'ye uzattı. Danny, ağırbaşlılıkla küçük elini Mitchell'in avucuna koyduğunda, Mitchell parmaklarını gerginleştirmesine rağmen onun elini çok fazla sıkmamakla yeterince sıkamamak arasında bocaladı.

Mitchell'in çocuklara pek aşına olmayışından kaynaklanan anlık geçici bir sessizlik, Kate'i endişelendirdi; sonra Mitchell yere çömeldi -aniden nefes almaya başlayarak Danny'ye gülümsedi ve "Benim bir uçağım var!" dedi.

"Benim de var!" dedi Danny, Mitchell'a benzer bir tebessümle karşılık verirken.

Mitchell, "Ben jetleri seviyorum," derken sesi, boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Ben de," dedi oğlu, meraklı bir sesle.

"Senin kaç tane jetin var?"

Buna karşılık olarak, Danny boşta elini kaldırdı, parmaklarını açtı ve gururla, "Benim bu kadar var," dedi. Mitchell duygulanıp konuşamadığından, Danny, "Senin kaç tane var?" diye sordu.

"Bu kadar." Mitchell başparmağını kaldırarak yanıtladı.

Kate, duygularını gizlemek için yüzüne taktığı maskeyi çıkartarak başını yana çevirdi.

Danny, Mitchell'a oyuncaklarını gösterdi ve Mitchell her birine hayranlıkla baktı, fakat Danny'nin uykusunun geldiği ve artık yatması gerektiği açıkça belli oluyordu. "Ben Danny'yi banyoya götürdükten sonra, onu yatırabilir misin?" diye sordu Kate.

"Teşekkür ederim," dedi Mitchell kısaca.

"Sen bunu yaparken," dedi Kate, "ben de bir duş alıp giysilerimi değiştiririm."

Kate, Danny'yi banyoya doğru götürürken, Mitchell, "Danny uyuduktan sonra bir şeyler atıştırma şansım var mı?" diye sordu.

"Epeyce," diye yanıtladı Kate. "Burası bir restoran-" diye söze başladı, daha sonra durdu ve ani bir ürpertiyle sarsıldı. "ancak burada yenebilecek güzel bir şey yok."

Mitchell, Kate'in sesindeki korkuya dikkat etti ve ona daha yakından baktı. "Dediğine göre aşağıda bir restoran var."

"Danny'yi burada yalnız bırakamam. Böyle bir geceden sonra, yeterince büyük olsaydı bile bırakmazdım."

"Yalnız kalmayacak ki. Aşağı katta bir korumam var ve tutuklanması ne kadar uzun sürerse sürsün, Billy Wyatt yakalanana kadar Danny'nin yanında olacak."

Kate, onun devamlı bir korumayla gezdiğini açıklaması karşısında suratını astı, ancak bu konudaki düşüncelerini şekillendirmeden önce, Mitchell amansız bir tavırla, "Lütfen bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım, Kate," dedi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Şanslısın,” dedi Kate. “Mutfağın ışıkları hâlâ yanıyor.”

“Neden şanslıyım?” diye sordu Mitchell, merdivene doğru ofislerin sıralandığı geniş, koridorda Kate’i takip ederken.

“Birileri bizim için yemek hazırlıyor olabilir ve yiyecek bir şeyler bulabiliriz,” diye karşılık verdi Kate neşeli bir sesle, başını çevirip ona bakarken.

Kate konuşurken, abanoz parke işleme ile süslü antika meşe bir tahta perdenin ardındaki paslanmaz çelikten yapılmış bir çift sallanan kapıyı açtığı anda, Mitchell, hâlâ Danny’nin dönüşünü kutladıklarını tahmin ettiği kadın ve erkeklerden oluşan küçük bir grup gördü. Kate’le beraber oraya girmek yerine, adamlarını koridora doğru yönelterek, yan yana sıralanmış çerçeveli fotoğraflara, nişanlara ve bir süre önce kendisinin de gördüğü, restoran hakkında dergi ve gazetelerde yayımlanmış yazılara bakmayı tercih etti.

Donovan’a verilen ödülleri ve işletme ile ilgili yazıları gördüğünde, bunları son derece etkileyici bulmuştu. Orada bulunan nesnelere tarih sırasına göre düzenlendiği için, giriş holünün uzak köşesine yaklaşıp dek, Kate hakkındaki gurur verici övgüleri fark edememişti. Kate’in, restoranın itibarını artırdığını anladı ve son kısma yani oraya koyulan en yeni parçaya geldiğinde, Kate’in Şikago’da Yılın Restoran İşletmecisi unvanını aldığı görünce, tuhaf bir biçimde bununla gurur duydu.

Mitchell, *Tribune*’de yayımlanan yazıyı okumaya devam

ederken Kate mutfaktan döndü, ona doğru yürüdü. Üzerinde açık kahverengi kot pantolonu ve yakası omuzlarına doğru açılan, yumuşak kaşmirden, gözleri gibi yeşil bir süveter vardı. Uzun kızıl saçları ve yürüdüğü sırada hafifçe sallanan kalçalarıyla, kadınsı, zarif ve aynı zamanda da seksi görünüyordu.

Mitchell başıyla *Tribune*’de çıkan yazıyı göstererek, “Bir zamanlar bu mekanı açık tutamayacağından korktuğunu hatırlıyorum, ancak gördüğüm kadarıyla son derece başarılı olmuşsun.”

“İlk birkaç ay her şeyi berbat ettim ve Danny olmasaydı, mücadele etmekten vazgeçebilirdim. Hem onun için hem de kendim için başarılı olmam gerekiyordu.”

Kate konuşmaya devam ederken, başgarsonun masasının önünden geçerek, onu bir kapı aralığından restoranın ön kısmına doğru götürüyordu. Bir düğmeye basarak ışıkları açtığı anda, yumuşak bir ışığın aydınlatığı iki duvar arasında uzanan gösterişli bariyerle, büyüklüğünün yanında rahat ve çekici bir görünüme de sahip olan, şık yemek salonu ortaya çıktı. “Tony’den yemeklerimizi buraya getirmesini rica ettim,” diye açıkladı Kate, bara doğru yürürken. Mitchell bir anda, deniz kenarındaki villada mum ışığının aydınlatığı bir masada karşısında oturan Kate’i hatırladı. Şu anda onu izlerken, o gece neden o kadar kendinden emin ve görüldüğünü anlamıştı.

Mitchell odayı incelerken Kate de onu izliyordu. Kendisinden birkaç metre ötede durduğuna inanamıyordu. Hayatının en kötü anlarını geçirdiği gün, yaşadığı en muhteşem günlerden biri olarak sona ermek üzereydi. Mitchell ceketine kravatını üst kata bırakmış, gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrımıştı ve Kate, aralarındaki gizli çekim gücüne baştan çıkarıcı yakınlığın tekrar canlandığını fark etmişti. Aynı zamanda, aralarında tekrar canlandığını düşündüğü bu duygunun, Danny’nin hatırına bir nostalji sonucu yaratıldığını, son derece kırılabilir ve ince bir yapıya sahip olduğunu ve geçmişini deşelememeye dayalı sözsüz bir anlaşmayla sağlandığını biliyordu.

“Bir içki alır mısın?” diye sordu Kate barın arkasından.

Mitchell onaylarcasına başını salladı ve etrafına bakmaya devam etti.

Onun votka isteyeceğini bilmesine rağmen, aralarındaki sahte oyunu güvenli maskeler ardından devam ettirebilmek için bunu unutmuş gibi, “Ne alırsın?” diye sordu.

Mitchell’in bakışları ona kilitlendi. “Bunun cevabını biliyorsun.”

Sarf ettiği bu üç kelime, her ikisinin de maskelerini düşürmüş ve tehlikeli bir bataklığı andıran geçmişlerine dönüş yapmalarını sağlamıştı. Kate afallamıştı. “Hâlâ kendinden çok eminsin,” dedi azarlarcasına, Donovan’da bulunan en iyi votkaya uzanarak.

“Ve sen hâlâ çok güzelsin.”

Kate’in şişeyi tutan eli donakaldı, şişeyi dikkatlice bırakıp bir bardak aldı. “Güzel olduğumu düşündüğünün farkında değildim.”

“Evet, ne yazık...”

Bu, geçmişlerine ait olmayan, tamamen yeni bir ses tonuydu. Kate, Anguilla’da yaptığı gibi ona bir votka tonik hazırladı, içine bir dilim misket limonu koydu ve Mitchell’in eğilimini göz önünde bulundurarak kendisinin de bir şeyler içmesi gerektiğine karar verdi. Acııcı sorular aklını meşgul ediyordu, sormak istemediği, cevaplarını almaya gerek duymadığı ve yanıtladıklarında, cevaplarına muhtemelen inamayacağı sorular... Onun bugün yaptıkları karşısında fevkalade müteşekkik ve minnettardı... Oğluna tatlılıkla baktığını görünce o kadar şaşırılmıştı ki, hem onun hem de kendisinin hissettiklerini dondurup muhafaza etmek istiyordu.

Bardan gelip ona içkisini uzattığında, “Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu Kate.

“İsteyeceğin şeye bağlı,” diye karşılık veren Mitchell, onun isteyeceği şeyi şimdiden biliyordu. Kate, içten ve dokunaklı gözlerle ona bakarken, Mitchell’in bir yanı onun isteğini kabul etmeye meyilliydi. Öteki yanı ise, inatçı bir şekilde, onun hiçbir isteğini yerine getirmemesini emrediyordu. “Nedir bu iyilik?”

“Lütfen, geçmişi geri getirecek hiçbir şeyden söz etmeyebilir misin?”

Mitchell, buna karşılık olarak doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, “Tanrı aşkına, Evan Bartlett gibi bir pislikle evlenmeyi nasıl düşünebildin?” diye sordu pervasızca.

“Bu da aramızda geçen diğer konuşmalardan biri gibi mi olacak? Hani şu senin sürekli sorular sorduğun benim de durmadan bir şeyler anlattığım diyaloglardan,” dedi Kate.

Mitchell yüzünde belirsiz bir ifadeyle gülümsedi ve sesi yumuşadı. “Hayır,” dedi.

“Öyleyse ilk önce sen başla,” diye karşılık verdi Kate.

Mitchell başıyla onayladı, içkisinden bir yudum aldı ve sağ dirseğini bara dayadı. “Soru neydi?”

Kate, işbirliği yapma niyetinde değildi; yalnızca aralarındaki barışı korumak istiyordu. “Ben bir soru sormadım,” diye yalan söyledi.

“Öyleyse benim soruma cevap ver. *Tanrı aşkına*, Evan Bartlett’la evlenmeyi nasıl düşünebildin?”

“İşler düşündüğümünden de kötüye gidecek,” diye iddiada bulunan Kate, odanın karşı tarafındaki pencerelerin önünde bulunan bir masayı işaret etti ve oraya doğru ilerlerken onun sorusunu cevaplamaya koyuldu. “Evan’la nişanlanmamı gerektirecek özel bir sebep yoktu. Aslında bizim nişanlanmamıza kadar uzanan gelişmelerin temelinde, *senin* hakkımda keşfettiğim şeyler yatıyordu.”

“Benim hakkımda mı?” diye sordu Mitchell inanamayarak.

“Evet,” diye karşılık verdi Kate. Ona dönüp hüznü dolu bakışlarını yüzüne dikerek, “Bana şunları açıklar mısın?” diye ekledi “Senin tarafından kandırıldığımı itiraf ettiğimde, ne gibi bir hazzı tadacaktın? Böylesine çok yönlü ve son derece başarılı bir insan olduğun halde, nasıl bu kadar gaddar ve bencil olabiliyorsun?”

“Bunun cevabını tam olarak bilmiyorum, ama nereye ulaşmaya çalıştığımı anlar anlamaz, buna ciddi olarak kafa yoracağıma dair sana söz veriyorum. Ne *ima* etmeye çalışıyorsun?”

Artık sıkılan Kate, onun açıkça duyması gereken şeyleri söylemeye karar verdi. "Pekâlâ Mitchell, her şey şöyle gelişti: St. Maarten'de, *The Enclave*'da senden ayrıldığım gün, saf, küçük bir ahmak gibi doğrudan villaya gittim ve bavullarımı topladım ve Evan'ı bekledim. O gelince de, seninle tanıştığımı ve aramızda özel bir şeyler geliştiğini anlattım ona."

"Ve o ne dedi?" diye araya girdi Mitchell.

"Üzücü etkilerini göz önünde bulundurarak bütün ayrılık sebeplerini sıralamaya çabalamaksızın, Evan bana, seninle Cecil Wyatt'ın partisinde tanıştığını, benden söz ettiğini ve birlikte Island Club'a gideceğimizi anlattığını söyledi. Aynı zamanda senin çocukluk döneminden ve kendisiyle babasından nefret etme sebebinden de bahsetti. Daha sonra bana, senin Zack Benedict'in yanında kalmadığı, Anguilla'da bir ev yaptırdığını ve Şikago'da Caroline Wyatt'la yaşadığını bilip bilmediğimi sordu." Ahmaklığını düşünüp başını sallayan Kate devam etti. "Senin için o kadar deli oluyordum ki, anlatıklarından herhangi bir çıkış yolu bulamadığım biri dışında, hiçbir sözüne kulak asmadım."

"Nedir o?" diye sordu Mitchell, gergin bir sesle.

Kate, bir mumu masanın tam ortasına koymak için durakladı ve ardından, "Görmezden gelebileceğim şey, ben Şikago hakkında konuşurken, senin sanki daha önce hiç burada bulunmamış gibi davranmandı. Hatta St. Maarten ile Şikago arasının uçakla ne kadar sürdüğünü sormuştun. Bildiğim kadarıyla, bir erkek, bir kadınla aynı şehirde yaşadığını iki nedenle gizler: ya evlidir ya da aynı şehre döndükleri zaman, onunla tekrar görüşmek niyetinde değildir. Ben, senin üçüncü bir sebebin olabileceğini düşündüm ve ne yaptım biliyor musun?" dedi.

Mitchell, Kate'in oturmasına izin vermedi, omuzlarından tutarak onu, sırtını göğsüne yaslanacak şekilde göğsüne doğru çekti. "Ne yaptın?" diye sordu, dudaklarını onun saçlarında gezdirirken. Ona karşı koymak istemeyen Kate, dümdüz karşıya bakarak öylece durdu. "Bunun sebebinin sormak için *The Enclave*'ı arayarak sana ulaşmaya çalıştım. Bana otelden

ayrıldığını belirttiler, ama ben balkonda durup bana bakarak 'Çabuk dön,' dediğini hatırlayınca, onlara bir yanlışlık olduğunu söyledim." Sesinin titremesini engellemeye çalışan Kate devam etti. "Villada bavullarımı toplanmış şaşkınlık içinde donakalmış ve çirkin gerçeklikle yüz yüze gelmiştim. Evan'a kazık atmak için beni baştan çıkarmış ve ondan ayrılmanımı sağlamak amacıyla villaya geri göndermiştin. Ayrılırken de ve sana dönmek için acele etmemi tembihlemiş ardından otelden ayrılmıştın." Titreyerek iç geçiren genç kadın, "Evan'ın omzunda hıçkıra hıçkıra ağladım. O kadar çok ağladım ki, sonunda bitap düşerek uyuyakaldım ve kalktığımda Evan, St. Maarten'e gelirken yanında getirdiği nişan yüzüğünü parmağıma takmıştı," dedi.

Mitchell ellerini omuzlarını daha da sıkı tutarak, Kate'i neredeyse kaba bir şekilde çevirerek kendine çekti. "Sen Island Club'dan ayrılır ayrılmaz Billy beni aradı ve kardeşimin cesedinin bulunduğunu söyledi. Otelden ayrıldım ve ben orada değilken gün boyunca yatla adalarda bir deniz gezintisi yapmanı ayarlamak amacıyla Zack'i aradım." Ağzını, Kate'in başının üstüne dayadı ve konuşmasına devam ederken elini yumuşak bir hareketle bel kemeciği üzerinde aşağı yukarı gezdiriyordu. "Kendime ait bir uçagım olduğu için, geceleri beraber geçirmemizi sağlamak niyetiyle yat nereye demir atıyorsa, her gün oraya uçakla gidip gelmeyi planlamıştım. Hava kararana dek, Philipsburg'daki iskelede seni bekledim, ardından veterineri aradım ve o bana, yanında başka bir adamla saatler önce muayenhanesine gelip Max'i aldığını söyledi. Ben seni orada beklerken senin öylece gittiğine inanmadım."

"Hamileliğimin dördüncü ayındayken, Gray Elliott'ın ofisine gittim ve senin beni beklediğin sırada çekilen fotoğraflarını gördüm," dedi Kate. "Onları görmek benim için her şeye değerdi. En azından, otele dönüp de senin ayrıldığını öğrenmemni istemediğini anlamıştım."

Mitchell sorusunu sormadan, eliyle Kate'in yanağını okşayarak, göğsüne bastırdı. "Hamile olduğunu ne zaman anladın?"

“Çocuk Hastanesi yararına düzenlenen gecede seni gördükten birkaç hafta sonra. Nasıl hamile kaldığımı merak ediyor olmalısın-”

“Nasıl hamile kaldığımı *biliyorum*,” dedi Mitchell boğuk bir sesle. “Hatta dakikası dakikasına biliyorum.”

Mitchell’in kendisine sadece yarı gerçekleri söylediğine inanmasına rağmen, onun kolları arasında olmanın verdiği arsız memnuniyetle, “Doğum kontrol hapı kullanıyordum, ancak onun etkinliğini ortadan kaldıran bir migren ilacı almıştım,” dedi Kate. “O gece bana neden o şekilde davrandın?”

Mitchell kısa ve çirkin bir kahkaha attı. “Bunun nedenini o gece gayet net bir biçimde söyledim sana. Kendimi reddedilmiş, üzgün bir âşık gibi hissediyordum. Yanıma gelip, erkek arkadaşının Evan Bartlett olduğunu söyleyene dek, bu konuda hiçbir fikrim yoktu.” Eli onun boynuna gitti, baş parmağıyla çenesini yukarı doğru kaldırdı ve ona tatlı bir ciddiyetle baktı. “Gözlerimizi güç bela açabilmemize rağmen yatakta uzanıp güneşin doğuşunu seyretmiştik, çünkü ikimiz de birlikte geçireceğimiz bir dakikayı bile kaçırmak istemiyorduk.”

Başını eğerek, dudaklarıyla Kate’in dudaklarının köşesine dokundu. “Uzun zaman oldu, seni çok özledim,” diye fısıldadı. “Aramızdaki büyüyü özledim.”

Kate kaybolmuştu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Holly, Kate’in buzdolabını açtı ve iki şişe su çıkardıktan sonra birini Calli’ye uzattı. “Su alır mısın?” diye sordu.

Calli ona baktı, kibarca gülümsedi ve hayır der gibi başını salladı, daha sonra İtalyanca, “Sen çok güzelsin. Onun yerine seni tercih ederim,” dedi.

Onun olumsuzca başını sallaması dışında dediklerinin tek kelimesini anlamayan Holly, “Bunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum,” diye karşılık verdi ve şişelerden birini buzdolabına geri koydu.

Başını çevirip Mitchell’la o akşam yemeğe çıkacak olan Kate’in üzerinde denediği üçüncü elbiseye baktı. Daha önceki iki elbise salondaki kanepenin üzerinde duruyordu. Mitchell, Danny ile alışverişe çıkmıştı ve bu sabah saat on birden beri ortada yoktu. Holly’nin önünde, parmaklarının ucunda dönen Kate, “Çok mu gösterişli?” diye sorduğunda, Calli, mutfak tezgâhının yanından onlara bakıyordu.

“Hayır, ama ben mavi olanını daha çok beğenmiştim.”

Hayal kırıklığına uğrayan ve kararsız kalan Kate, Mitchell’in zevkini iyi bilen arkadaşına danışmak istedi. Kanepeye gitti, diğer iki elbiseyi aldı ve her birini sırasıyla üzerinde tutarak Calli’ye sorar gibi baktı ve “Mitchell beğenir mi?” diye sordu.

Calli gülümsedi, vücuda iyice oturan, siyah elbiseyi işaret etti ve İtalyanca konuşmaya devam ederek, “Mitchell bu gece o elbiseyi senin üzerinden bir an önce çıkartmak isteyecektir, dolayısıyla düğmeli olanın yerine fermuarlıyı giy,” dedi.

“Tamam, siyah elbiseyi seçiyorsun galiba,” dedi Kate.

İtalyanca teşekkür ederek, sıcak bir tebessümle, "Grazie," diye karşılık verdi.

Calli başıyla onun teşekkürünü kabul etti ve "Senin öpülme için yaratılmış bir ağzın var, ancak Mitchell benim kardeşim gibidir. Ayrıca, bunun farkına vardığımı öğrenseydi, kalbimi deşerdi," dedi.

"Galiba, İtalyancada bir şey söylemek için bizim dilimizden çok daha fazla kelime kullanılıyor," diye gözlemini açıkladı Holly. Ardından, yavaşça, "Kate lütfen duygularına hakim ol. Mitchell geçen karşılaşmanızda kalbini çok kırmıştı ve o olaydan sonra yaşadıklarını görmek oldukça korkutucuydu. Ona yeniden âşık oluyorsun," diye ekledi.

"Hayır, olmuyorum," diye kısa bir karşılık verdi Kate.

Mutfak tezgâhının yanında duran Calli, kaygılı bir ifadeyle suratını astı.

"Evet, oluyorsun," diye ısrar etti Holly.

Kate, kanepenin arkasına yaslandı ve elindeki askılarla elbiseleri bıraktı. "Evet, oluyorum," diye kabul etti. "Ve çok korkuyorum. Dün gece, eğer onu birazcık seversem, her şeyin -güvenli bir şekilde- yoluna gireceğine kendimi ikna etmiştim."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

Teslimiyetçi bir tavırla içini çeken Kate, "Onu birazcık sevmek diye bir şey olamazmış gibi... Kesinlikle bağımlılık yapıyor. Onu bir örtü gibi üzerime çeksem ve vücudumu onunla sarsam bile, hâlâ ona daha yakın olmak isteyecekmişim gibi geliyor. Ve işimi esas zorlaştıran, onun da tıpkı benim gibi hissetmesi."

"Bu, geçen defa da aklına takılmıştı."

Kate başıyla onayladı ve kanepeden kalktı, omuzlarını ovuşturdu. "Farkındayım."

"Ne zaman geliyor?"

Saatine bakan Kate, "Beni aradı ve Danny ile biraz gecikceklerini fakat saat altıya doğru buraya geleceklerini söyledi. Binbaşığı kutlamak ve partisinde görünmek için bu gece saat

sekizde restoranda olmam gerekiyor, daha sonra Mitchell'la akşam yemeği için çıkacağız."

Holly kalktı. "Saat beş buçuk, benim gitmem lazım. Eve dönerken sana uğrayıp Max'le kedilere mama vermeme ister misin?"

"Hayır," dedi Kate, giymekten vazgeçtiği elbiseleri koymak için, yatak odasına dönerken. Makyajını çoktan yapmış, saçlarını şimdiden şekillendirmişti, dolayısıyla Mitchell ile Danny döndüklerinde, onları güzel karşılayacaktı ve şimdi onlar gelene dek zamanı vardı. "Polis Billy Wyatt'ı tutuklayana kadar, onları buraya getireceğiz. Günün her saati yerel haberleri takip ederek Billy'nin yakalanıp yakalanmadığına bakıyorum, biz yine de, o bulunana dek restoranın üst katında kalacağız. Buradaki güvenlik sistemi, evdekinden çok daha iyi."

"Molly nasıl oldu?"

"O çok iyi. Yarın işe dönmek niyetinde, ancak onun birkaç gün daha evde durup dinlenmesini istiyorum."

"Anneciğim, gel bak-"

Gülümseyen Kate, Mitchell ile Danny'nin dışarıdayken yaptıklarını merak ederek yatak odasından giriş holüne doğru koştu. Odanın ortasında duran Danny'nin tebessüm ederek bekleyen hali, neredeyse Kate'in kalbini durduracaktı. Saçlarının bukları gitmiş, üzerindeki giysiler değişmişti. Siyah saçları, tıpkı Mitchell'in saçları gibi kesilmiş, yelekli bir takım elbise giymiş, kravat takmış, ayağında parlak ayakkabılarıyla küçük bir beyfendi gibi duruyordu. Bunun dışında, bir elini cebine sokmuş, diğerini de arkasına saklamıştı.

Onun bu görünümü, Kate'i hem gururlandırmış, hem de birkaç saat önceki bebecsi haline büyük bir özlem duymasına neden olmuştu. "Senin giysilerini Baby Brooks Brothers'dan aldık," diye takıldı.

"Sana bir hediye aldık," dedi Danny, arkasında tuttuğu elini gururlu bir tavırla çıkartıp, annesi için acele bir şekilde topladığı belli olan dağınık papatyaları gösterdi.

“Çok güzel,” dedi Kate, Mitchell’a gülümseyerek bakarken.

Mitchell ona tebessümle karşılık verdi ve Danny’ye dönerek, “Anneye öteki hediyesini de ver,” dedi.

Mitchell gibi gülümseyen Danny, elini cebine attı ve ince bir zinciri olan gösterişli bir madalyon çıkarttı. Kate, kalp şeklindeki zarif altın madalyonu alırken elleri titriyordu. Bir aile ferdi olmanın, oğluna şimdiden, annesine çiçekler getirmeyi öğretene siyah saçlı adam tarafından sevilmenin ve düşünülmenin ne demek olduğunu gitgide daha iyi anlıyordu.

Mitchell’a teşekkür etmek için başını kaldırdı, ancak onun dikkati, televizyona yönelmişti. Televizyonun olduğu yere doğru hızla ilerledi ve sesi açtı.

Spiker tekdüze bir sesle, “Bugün öğleden sonra saat dörtte,” dedi, “Şikago polisi, dün bir parkta Daniel Donovan’ı kaçırdığı öne sürülen on yedi yaşındaki Billy Wyatt’ı tevkif etti. Emniyet Müdürlüğü’nden alınan haberlere göre, Wyatt kaçırma olayını gerçekleştirdiğini kabul etti, fakat bu fikri aklına sokanın Şikago’lu Avukat Evan Bartlett olduğunu ileri sürdü. Bu ifadelerin ışığında, Wyatt’ın, Daniel Donovan’ı kaçırma planını, geçtiğimiz günlerde bir gazetede yayımlanan, restoran işletmecisi Kate Donovan ile oğlu Daniel’in bir resminin de bulunduğu yazıyı Bartlett kendisine göstermesinden sonra tasarladığı belirtiliyor. Bartlett’in Wyatt’a, Danny’nin babasının, Billy’nin uzun zaman önce suçlamalar yönelttiği Mitchell Wyatt olduğunu söylediği iddia ediliyor.”

“Muhabirimiz Sidney Solomon, Bartlett’i bu gece Glencagles Spor ve İşadamları Kulübü’nde buldu.”

Mitchell’in dişlerini sıkarak, bir tenis müsabakasında elinde tenis raketiyle görüntülenmiş, imtiyazlı bir hukuk adamı görünümü veren Evan’ı öfkeli gözlerle izlediğini gören Kate, ürkererek bir adım geri çekildi.

Mitchell sığıdığı dişlerinin arasından, “O bir orospu çocuğu!” diye söylendi.

“Orospu çocuk!” diye tekrarladı Danny, içtenlikle.

Mitchell, Danny’nin hatırına sakin görünmek istese de bunu başaramadı, daha sonra Kate’i öpte ve “Derhal çıkmam gerekiyor, acele bir işim var. Saat sekizde seni alırım,” dedi.

ELLİNCİ BÖLÜM

Saat dokuzu biraz geçe dairenin kapısı vurulduğunda, "Ben bakarım Calli," dedi Kate. Calli onu duymazdan geldi ve ondan önce kapıya gitti. Mitchell bir saat gecikmişti ve Kate, kapıda duran Dedektif MacNeil ile Gray Elliott'ı görünce, telaşlandı. "Of, aman Tanrım ne oldu?" diye bağırdı.

"Evan Bartlett, kırk bir çene ve çatlak birkaç kaburga kemiği ile hastaneye kaldırıldı," dedi Gray, Kate'in etrafına ve dairenin içine doğru bakınarak. "İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, tabii ki," dedi Kate.

"Wyatt nerede Kate?"

Gray bunu sorar sormaz, Kate, onun amacının ne olduğunu anladı ve kafasını hızla çalıştırmaya başlayarak, Mitchell'i korumanın yollarını düşünmeye koyuldu. "Evan, Mitchell'in yaptığını mı söylüyor?" diye sordu, hor gören bir tavırla.

"Evan, kendisine fiili tecavüzde bulunan şahsı görmemiş. Ona saldıran kişi, bu gece Gleneagles Spor ve İşadamları Kulübü'nde tenis oynadıktan sonra arabasına giderken otoparkta karşısına çıkmış."

Malum soru yöneltilene dek suçun işlendiği sırada Mitchell'in orada olmadığını kanıtlamak için zaman kazanmaya çabalayan Kate, "Evan bir jimnastik salonunda egzersiz yapıyor; kendisini koruyabilir," dedi.

"Wyatt nerede?" diye sertçe tekrarladı Gray.

"Neden Mitchell'i aradığınızı anlamıyorum. Onun yaptığının dair bir kanıtınız var mı?"

"Saldırganın elinde, sizin mutfak personelinizin kullandığı eldivenlere benzeyen, ince bulaşık eldivenleri varmış."

"Oh, peki, öyleyse bunu Mitchell'in yapmadığı kanıtlanmış oluyor. O, mutfağımıza hiç girmedi."

"Bir komi, bu akşam saat altı civarında Mitchell'in orada bulunduğunu ve bir bardak su istediğini söyledi."

Gray, sıkıcı gözlerini üzerine dikmişken, zihnin açıklığıyla -daha doğrusu, dolambaçlı yollar tasarlayarak- düşünemeyen Kate, "Bana bir dakika izin verir misiniz? Bu aldığım haber midemi altüst etti."

Arkasını dönen Kate, yatak odasına açılan koridora yöneldi ve yürürken nereye gittiğini izleyebilecek bir mesafeyi koruyarak kendisini takip eden Gray'in halının üzerindeki ayak seslerini işitti. Yatak odasına girdikten sonra kapıyı kapatan Kate, suçun işlendiği sırada Mitchell'in orada bulunmadığına dair inandırıcı bir neden düşünmeye çalıştı.

Aklına bir fikir geldi ve hızla yatağına doğru giderek, yatak örtüsünü açtı; somyanın üzerindeki şilteyi bir köşesinden çekerek yere doğru düşmüş gibi görünmesini sağladı. Geriye çekilip yaptıklarının yarattığı etkiyi kontrol etti, ardından karyola başlığının arkasındaki duvarda asılı duran iki tabloya doğru çabucak ilerledi ve onları eğik bir konuma getirdi. Komodinun üzerindeki şamdanı, perdeye doğru dikkatlice devirdi. Yapmayı planladıklarını tamamladıktan sonra, bitişikteki banyoya koşup bir bezi suyla ıslattı ve ıslak bezi hafifçe yüzüne bastırarak, salona doğru ağır ağır yürümeye koyuldu. "Çok üzgünüm," dedi Kate. "Artık şiddet içeren olaylara dayanamıyorum. Biraz da rahatsızım. Her neyse, saldırganın Mitchell olma ihtimali yok, çünkü birkaç dakika öncesine kadar burada benimliydi."

"Şimdi nerede?"

"O... benim köpeğimle kedilerimi almaya gitti. Siz Billy Wyatt'ı tevkif edene kadar burada kalacağız."

"Onu bugün öğleden sonra tutukladık."

Kate'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Gray. "Dedektif MacNeil'in koridora

ve içerideki odalara bakmasının sizin için bir sakıncası var mı?"

"Katiyen yok," diye karşılık veren Kate, ciddi bir tavırla bezi yüzüne bastırırken bir yandan da tedirginlikle MacNeil'i izliyordu. "Danny'yi uyandırmayın," diye onu uyardı. "Sağ taraftaki odada."

Danny'nin korumalığını büyük bir ciddiyetle yürüten Calli, dedektif, Danny'nin dolabını ve banyosunu keşfettiğinde, kapı aralığından kaşlarını çatarak gözlerini ona dikmiş, MacNeil'i hemen arkasından takip ediyordu.

"Bu oda kimin?" dedi MacNeil.

"Benim odam."

"Girebilir miyim?" diye sordu, eli kapının tokmağında-yken.

Kate önce "Tabii ki!" diye karşılık verdiyse de, ardından fikrini değiştirdi ve "Aslında girmesenez daha iyi olurdu," dedi. MacNeil kendisine bir 'arama yetkisine sahibim' bakışı atana dek bekledi ve utanmış gibi yaparak, "Pekâlâ, siz bilirsiniz, dedektif," dedi.

MacNeil, sırasıyla kapıyı ve ışıkları açtıktan sonra donakaldı. Calli, neye baktığını anlamak için onun yanına gittiğinde, gördükleri karşısında kahkaha attı. Kate, onlar salondaki Gray'in yanına dönene kadar utançından kıpkırmızı olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Gray, üçüncü de bakarak. Calli hâlâ gülmekten kendini alamıyordu. Elindeki bezi kıvrıran Kate, "Ben ve Mitchell -biz yani- bu akşamı yatakta geçirdik."

"Bu o kadar da büyütülecek bir mesele değil," dedi Gray. "Mitchell geri geldiğinde bizi aramasını söyleyin."

"Peki daha sonra ona ne yapacaksınız?" diyen Kate'in sesi endişe, korku ve öfkeyle titriyordu, aynı zamanda, Gray, Mitchell'a soyadıyla hitap etmediği için şaşırmişti.

"Parmaklarını kontrol edeceğiz. Parmaklarında bir zedeleme veya şişme bulunmuyorsa, mütecavizin o olmadığı ortaya çıkar."

"İyi. Bu kolay olacak."

"Evet, fakat bu izleri saklayamayacağı da ortada."

"Siz neden bu vakaya dahil oldunuz Gray?" diye sordu Kate.

Gray onun kolunu sıktı. "Kendimi sizin aile dostunuz olarak görmeye başladım," dedi ve dönerek, yanındaki MacNeil'la yürüdü.

"Mitchell'a gelir gelmez sizi aramasını söyleyeceğim," diye söz verdi Kate onların arkasından. "Buralarda bir yerlerde köpek maması almak için durmuş olabilir."

Daire kapısının diğer tarafındaki MacNeil ile Gray, merdivenlerden iniyorlardı. "Yatak odasının nesi vardı?" diye sordu Gray.

Hızırca sırttan MacNeil, "Yatak odasının dağınıklığına bakılırsa, Wyatt'ın Bartlett'a saldırarak gücü toplaması biraz zor görünüyor," dedi.

"Paçayı sıyracağımı düşünseydim, onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım," dedi Gray. "Hatta, Bartlett'ın o pislige benzeyen suratını dağıtmak için elime bir fırsat geçse, bunu kendi ellerimle hallederdim. Maalesef, her şey bir yana, o bir avukat ve çenesi dağılmış bile olsa, Wyatt'ın kanını emmek için uğraşacaktır."

"Şimdi nasıl hareket etmeyi düşünüyorsun?"

"Wyatt'ı aramaya devam etmeli ve çabalarımızı belgelerle desteklemeliyiz," diye karşılık verdi içini çeken Gray. "Eğer bunları yapmazsak, Bartlett olayı basına yansıtır ve bu da bizim imajımızı zedeler. Ancak büyük bir çaba sarf etmemize gerek yok. Sonuçta, Bartlett'ın maruz kaldığı durum, önemli bir cinayet vakası değil. Wyatt, kendi uçağı bakımında olduğu için, buraya ticari bir havayolu şirketinin uçağıyla geldi. Havaalanına gitmeye çalışırsa ihtimaline karşı, O'Hare'dan onu oyalamasını istedik. Bana kalırsa işimizin önem vermimiz gereken kısmı bu. Bartlett mutsuz ve rahatsız olduğu için şehrin yollarına barikatlar koyacak değilim."

Restoranın dışındaki yolun kaldırımında Chlidress onları bekliyordu. Gray durakladı ve gökyüzüne baktı. "Harika bir gece," dedi. "Ofise dönmek zorunda olmam ne kadar kötü."

"Wyatt buraya dönecek," dedi Childress ihtiyatlı bir ifadeyle.

"Herhangi bir şey duyduğunuzda ya da gördüğünüzde hemen bana haber verin," dedi Gray ikisine birden ve kısaca elini sallayarak oradan ayrıldı.

Kate, ağır şilteyi eski konumuna getirerek düzeltmeye çalışıyordu, ancak akli Mitchell'da idi ve onun için endişeleniyordu. Hem onun için, hem de kendisi için endişeleniyordu, çünkü çok hızlı bir şekilde ona karşı çok derin duygular hissetmeye başlamıştı. Mitchell bir uyuşturucu gibiydi, o etrafında bulunduğu zaman Kate işlevsiz kalıyordu. Aslına bakılırsa, son üç yıl içinde, iki farklı sebeple yalnızca beş gün boyunca beraber olmuşlardı ve her iki karşılaşmalarında da Mitchell hayatına adım attığında, Kate intihar ediyordu adeta. Bu gece, onun için polise yalan söyleyerek, bir çeşit suç işlemişti.

Mutfakta, Calli kendisine verilen talimatları dinliyordu. Telefonu kapattığında, birkaç tane büyük plastik çöp torbasını Danny'nin odasına taşıdı ve torbaları oyuncaklar ve giysilerle doldurmaya başladı. İşini bitirdikten sonra koridora çıktı, Kate'in hâlâ odasında olduğundan emin olunca, çöp torbalarını merdivenlerden aşağıya, arka kapıdan, restoranın arkasına taşıdı. Torbaları oraya bıraktı, binanın etrafını dolaşarak ön kapıya ulaştı ve otopark görevlilerinden birine, kısa bir süre önce kiralanan araba gelir gelmez ağaçlı yolun bulunduğu girişe getirmesini ve otomobil geldiğinde kendisine cep telefonundan haber vermesini söyledi.

Saat ona doğru, Kate, Mitchell'ın başına bir şey geldiğinden endişelenmeye ve onun için dua etmeye başlamıştı. Mitchell'ın telefonla kendisine haber vermeksizin ortadan kaybolması için, Evan'a yapılan saldırıdan başka bir neden bulamıyordu. Ya da -ki bu da ihtimallerden biriydi- Mitchell'ın, işler çok karmaşıklaştığında veya duygular yoğunlaştığında kadınların hayatından çıkmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Mitchell sana ve Danny'ye veda etmek istiyor. Kendisi havaalanında ve acil bir iş görüşmesi için gitmesi gerekiyor. Sizi oraya götürmek zorundayım."

Kate, şu ana dek sadece etkileyici bir aksanla İtalyanca konuştuğunu duyduğu Calli'nin İngilizce konuşması karşısında şaşkına döndü, fakat beyni, Mitchell'ın gideceğine dair aldığı acı habere odaklanmıştı. Bu, duygusal anlamda benim için daha kolay olacak, diye düşündü Kate. Onunla bir ilişki kurmanın imkânsız olduğu açıkça ortadaydı. En azından bu defa, Danny'nin hatırına, veda etme nezaketinde bulunmuştu.

Kafasını kurcalayan bu düşüncelerle, Calli'ye baktı ve "Onunla mı gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Seni özleyeceğiz," dedi Kate. "Danny'yi kaldırayım."

"Araba arkada," dedi Calli, elindeki bavulla kapıya doğru ilerlerken. "Ön tarafta gezinen birkaç tane gazeteci vardı," diye yalan söyledi.

Okuduğu belgeye odaklanmış olan Gray Elliott, telefona uzandı. MacNeil'in sesinde dikkatle gizlemeye çalıştığı bir hayal kırıklığı vardı. "Birkaç dakika önce kendime bir kahve hazırlarken, Childress'in aklına bir fikir geldi ve LaGuardia'ya aradı."

"Ve?" dedi Gray, ürkek bir sesle.

"Görünüşe göre Wyatt'ın uçağı bir saat önce havalanmış ve pilotlarının gitmeyi planladıkları yer Indianapolis'miş. Birkaç dakika önce ise Midway'e gitmeye karar vermişler."

"Lañet olsun. İşi Childress'a bırak."

"Evet, onun müthiş içgüdüleri var," dedi MacNeil dikkatli bir sesle. "Şimdi Midway'e doğru yola çıktık."

Gray oturduğu yerde arkasına yaslandı, Bartlett'm, Danny Donovan'm ölümle sonuçlanabilecek kaçırılışında Billy Wyatt'ın akıl dışı planlarına alet olduğuna dair iddialar beynini kurcalamaktaydı. Bu olayla birlikte, Kate'in, babası Şikagolu Wyatt'lardan biri olan, evlilik dışı bir çocuğunun bulunduğu da herkes tarafından bilinir hale gelmişti. Şimdi, Mitchell Wyatt'ı sınamak niyetindeydi. İleriye doğru eğilen Gray, kararını verdi ve "Sanırım bunu tek başıma halletmem gerekecek. Childress'a iyi iş çıkardığını söyle."

"Elbette," dedi MacNeil. "Bunu Childress'a iletceğim. Sinüziti yüzünden başı ağrıyor ama biz Midway'de Wyatt'ın uçağını karşılarken burada kalıp restoranı gözaltında tutmayı dert etmeyecek. Bu işi bir dedektifin yardımı olmadan, kendi başına halletme kararın pek de iyi bir fikir gibi gelmiyor bana. Kurban bir avukat olduğunda, her şeyi usulüne göre yapmak önem kazanır."

"Teşekkürler Mac," dedi Gray.

"Ben seni alırım. Senden sadece birkaç blok ötedeyiz. Sahrımın senin arabayı almamız gerekecek."

"Neden İngilizce bilmiyormuşsun gibi yaptın Calli?" diye sordu Kate. Kendisini Mitchell'a biraz sonra veda etmeyi düşünmekten alıkoyacak başka bir şey bulamamıştı. Danny başını kucağına koymuş uyuyordu ve Kate elini onun saçlarına her götürdüğünde, artık olmayan buklelerini arıyordu.

"Danny kaybolduğu sırada, Mitchell senin onunla ilgileneceğinden emin değildi ve insanlar, kendi dillerini konuşamadığını bildikleri birinin önünde rahatça sohbet edebilirler."

Midway'e gelmişlerdi, içlerinde özel uçakların bulunduğu hangarları ve asfalt kaplı yolu geçtiler. Calli, sinyal göstergesini yaktı, arabayı açık kapılara doğru sürdü, sonra bir dönüş yaptı ve aracı, geniş, aydınlık bir hangara doğru yönlendirdi. Hangarın önünde, kanalları geriye doğru uzanan, kuyruğuna büyük siyah harflerle "TIT" yazılmış düzgün bir jet, asfalt yolun üzerinde duruyordu, merdiveni yere indirilmiş, ışık aydınlatması açılmıştı. "Ben Danny'yi taşıyorum," dedi Calli, arka koltuğa uzandı ve uyuklayan çocuğu kolayca kucağına aldı.

Jetin basamaklarının hemen üzerinde bulunan bir şey, kapı aralığından süzülen ışığı engelliyordu ve Kate başını kaldırdı. Mitchell orada duruyordu, uzun boyu, geniş omuzlarıyla adeta kapıyı kaplamıştı. *Bu bir elveda*, diye düşündü Kate ve bunun farkına varmak, o kadar canını yaktı ki, orada, o andan itibaren, bir daha asla kendisini bu duruma düşürmeyeceğine yemin etti. Mitchell dışarı çıkıp elini ona uzattı. Kate onun elini tuttu ve gülümsemeye çalışarak lüks bir iç dizayna sahip

olan uçağa girdi. "Nedense," dedi Kate, "seni Art Deco tarzında döşenmiş bir mekanın içinde hiç hayal etmemiştim."

Danny'yi Calli'nin kollarından alarak içeri taşıyan ve Calli'yi, Kate'in dairesinin dışına taşıyabildiği torbaları boşaltması için orada bırakan Mitchell, "Beni nasıl bir dekorun içinde hayal ediyordun?" diye sordu.

Mitchell, uyumakta olan oğlunu dikkatlice büyük, gri, deri bir kanepenin ortasına yatırıp büyük elini Danny'nin yanağında gezdirirken, onu izleyen Kate, soruyu unuttu. Büyük eli... parmaklarının eklem yerleri açıkça fark edilecek kadar şişmiş olan eli... Kate'in o andaki duyguları, Mitchell'in fiziksel şiddetten sorumlu olduğunu kanıtlayan delilleri görmenin verdiği dehşet ile en sonunda birinin kısmen de olsa, merhametsiz ve vicdansız davranışları yüzünden Evan'a haddini bildirme cesaretini gösterdiğini anlamının verdiği derin tatminin karışımıydı. Kafasındaki düşünceler zihnini o denli meşgul ediyordu ki, Mitchell'in, yüzükoyun yatmakta olan Danny'ye emniyet kemerini taktığını fark etmemişti.

"Bu önemli bir yolculuk mu?" diye sordu Kate, Mitchell onun süet ceketini çıkarmasına yardım ederken.

Mitchell, "Çok," derken öylesine ciddi bir ses tonuyla karşılık vermişti ki, Kate onu dikkatle incelemeye başladı.

"Uzun süreliğine mi gidiyorsun?"

"Bu gelişmelere bağlı."

"Yani elindeki bu yaraların ne zaman iyileşeceğine mi bağlı?"

Mitchell gülümsedi, daha sonra başını salladı ve "Hayır," dedi.

Erken gelen bir matem dalgasıyla mücadele etmekte olan Kate, uçağın içine göz attı. "Burası güzel bir salon gibi görünüyor," dedi.

Calli İtalyanca bir şey söyledikten sonra, Mitchell eğildi, uçağın penceresinden dışarı baktı ve telefona uzandı, telefonda yabancı bir dilde konuşmaya başladı. Kate, telefonda herhangi bir tuş ya da kablo göremediğinden onun, dışarıyla görüşmediğini ve pilotlara talimat verdiğini düşündü.

Kısa bir süre sonra, uçağın arka tarafından yüksek bir ses işitti, ardından Calli gülümseyerek geldi. Kate'in önünden geçti ve kokpitin yakınlarında bulunan büyük, dönebilen, deri bir sandalyeye yerleşti.

"Pekâlâ," dedi Kate, gözlerini Mitchell'in mavi tebessümlü bakışlarına çevirerek, "Sanırım vedalaşma zamanı geldi. Daha uzun bir süre birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Haydi Danny'yi uyandıralım da sana veda etsin ve gitmeden önce uçağımı görsün."

Mitchell yüzünde keyifli bir ifadeyle güldü, Kate pek fazla bir şey düşünmeksizin kalktı ve onu öptü. Mitchell'in kolları vücuduna dolandığında ise gözyaşlarına boğuldu. Uçağın motoru çalışmaya başlayınca, pencereden bakan ve hareket halinde olduklarını gören Kate, "Danny'yi uyandır," dedi telaşla. "Hareket etmeye başladık. Çıkamamız lazım."

"Bu otobüs değil Kate."

"Bunu biliyorum, fakat biz-" Mitchell kanepceye oturup, onu da yanındaki sandalyeye oturtmak üzere çekerken, Kate gözlerini kısarak sandalyenin arkasına tutundu. Pencerenin hemen dışında, tepesinde dönerek yanıp sönen lambasıyla bir arabanın, buldukları hangarın kapısına doğru hızla ilerlediğini gördü. "Mitchell, bu ne? Ne yapıyorsun?"

Uçağın motorları, daha yüksek bir devirde dönmeye başlayarak inledi, ardından uçak hızlandı ve dahili haberleşme sisteminden gelen ikinci pilotun sesi, Kate'in sorusunu yanıtladı: "Midway, ben Gulfstream, Bir İki Tango Tilkisi için mümkün olduğunca çabuk pistte ilerleme izni istiyorum. Uçak pistinde kalkışa hazır olacağız."

Dahili haberleşme sisteminden bir ses, "Roger, Bir İki Tango Tilkisi," diye cevap verdi. "Kilo Yankee'den geçerek otuz bir merkezindeki uçak pistinde ilerleyin."

Uçağın artan hızıyla Kate'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu ve çabucak oturarak emniyet kemeri taktı. Nereye ya da neden gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bunun kendisi için herhangi bir önemi de yoktu. Önemli olan, Mitchell'in, dün gece hissettiklerini anlattığında doğruları söylediğini ka-

nitlarcasına, kendisini ve Danny'yi yanında görmek istediğiydi.

Dikkatini çeken diğer şey ise, arkalarında beliren bir sivil polis arabası oldu. Kate istem dışı bir şekilde nefesini tuttu, uçak sola doğru keskin bir dönüş yaparak önlerindeki pistte ilerlerken hızını daha da arttırdığında, uçağın penceresinden arabayı izledi.

Sonunda polis aracı yavaşladı, geride kaldı ve tepesinde dönerek yanıp sönmeye devam eden lambasıyla durdu. Dahili haberleşme sisteminden gelen bir ses, "GulfStream Bir İki Tango Tilkisi, burası Midway Kulesi. Otuzbir numaralı merkez pisti kalkışa hazır," dedi.

"Midway Kulesi," diye karşılık verdi ikinci pilot, "GulfStream Bir İki Tango Tilkisi - otuz bir numaralı merkez pistte... ilerliyor." O konuşurken, motordan daha yüksek bir ses geldi; uçak hızla ve büyük bir güçle ilerledi.

Dalgın bir ifadeyle Danny'nin sırtını okşayan Mitchell, Kate'in yüzünü incelediğinde, ne uçakla kaçırıldığı için kızgın görüldüğünü ne de kendisinin yüzüne baktığını gördü. Başı öne eğilmiş, çıkık elmacık kemikleri pembeleşmişti. En azından küçük bir itiraz belirtisi bile göstermeksizin yaptıklarına razı olduğu için Kate'in biraz utandığını düşününce, ona fark ettirmeden gülümsedi.

Onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüğü bir zamanda, St. Maarten'den Şikago'ya yaptığı uçak yolculuğunu anımsadı. "Kate..." dedi, neşeli bir sesle.

Kate ona baktı ve acımasızlığı karşısında cesareti kırılmışçasına başını salladı.

"...Sana âşığım ben," dedi Mitchell.

Genç kadın yutkundu, bakışlarını yere indirdi ve Mitchell da kendi emniyet kemeri çözerek ayağa kalktığı için, emniyet kemeri çözdü. Onun bakışlarından, uçakta bir yatak olduğunu anlamıştı.

Artık onların altında kalan yolda, hangarın yanındaki Gray ile MacNeil, arabadan dışarı çıkıp araca yaslandılar, pist ışık-

ların aydınlığında GulfStream'in uçak pistinden gitgide hızlanarak yükselmesini izlediler. Sonra pist ışıkları söndürüldü, uçağın iniş takımları geri çekildi ve uçak, gecenin karanlığına karışıp yavaş yavaş gözden kayboldu.

Gray gülümsedi ve düşünceli bir şekilde, "Kendine özgü bir adam," dedi.

MacNeil, gülümsedi ve gözünün ucuyla ona bakarak, "Tıpkı senin gibi," diye karşılık verdi alçak sesle.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mitchell'in uçağının Midway Havaalanı'ndan kalkış yaptığı günün ortasında, bir grup seçkin insana, el yazısıyla yazılmış mesajlar gönderildi.

Şikago'da, sabah saat dokuz buçukta, Matt ve Meredith Farrell da, bu mesajı alanlar arasındaydı. Matt mesajı okudu ve gülümsedi.

"Neymiş?" diye sordu Meredith.

Kocası, "Mitchell'dan bir düğün davetiyesi," diye karşılık vererek mesajı ona uzattı.

Meredith okuduktan sonra bir kahkaha attı. "Kate ile Danny'yi kaçırmış, onlara acilen pasaport çıkartmış ve İtalya'ya uçmuşlar. Kate'i kendisiyle evlenmeye ikna etmiş, ancak fikrini değiştirmemesi için fazla beklemek istemiyormuş. Üç gün içinde evleneceklermiş. Her zaman engelleri aşıp canının istediğini yapar. Bu da çok Mitchell'a göre bir iş."

Meredith telefona uzandı ve az önce benzer bir mesajı almış olan Julie Benedict'i aradı. "Zack şu anda bir sahnesinin çekimini iptal etti," dedi Julie. "Matt'le beraber gelebilir misiniz?"

Meredith eşine baktı ve soran gözlerle daveti kabul etmek için ona baktı. Matt başıyla onayladı ve Meredith, Julie'ye, "Tabii ki," diye karşılık verdi.

Üçüncü mesaj, Bayan Olivia Hebert'e, uzun zamandan beri baş uşaklığını yapan kişi tarafından iletildi. Bayan He-

bert zarfı açtı, yazıyı okudu ve sevinçten coşmuşçasına güldü. "Mitchell üç gün içinde İtalya'da, Kate Donovan'la evleniyormuş, Granger! İkimizi oraya kendi özel uçağıyla getirtmeyi planlıyor."

"Seyahati sabırsızlıkla bekleyeceğim, hanımefendi," dedi Granger.

"Bil bakalım kiminle beraber uçacağız," dedi Olivia, neşeli bir tavırla içini çekip, mesajı göğsüne bastırarak.

"Hiçbir fikrim yok, hanımefendi."

"Zack Benedict ile!" diye açıkladı Olivia.

Ertesi sabah, dördüncü mesaj Şikago St. Michael Kilisesi mimtuka papaz evine ulaşmıştı. Yardımcı papaz, Peder Mackey kapıyı açtı, zarfı aldı ve koridora doğru yönelerek Peder Donovan'ın odasına gitti.

"Bu zarfı size getirdiler, Peder."

"Masamın üzerine bırak. Önümüzdeki ayın bütçesini ayarlamaya çalışıyorum."

"Bunu getiren adam, zarfı doğrudan elinize vermemi rica etti."

"Pekâlâ," dedi Peder Donovan, kalemını bıraktı ve zarfa uzandı. "Pazar günkü konuşma için sana önerdiğim değişiklikleri yaptın mı?" diye sordu, kendi vesayeti altında çalışması için St. Michael'a gönderilen genç rahibe.

"Bazılarını yaptım," diye yanıtladı Peder Mackey, Peder Donovan elindeki zarfı açmaya koyulurken.

Onun bu cevabı üzerine Peder Donovan iç geçirdi. "Sen, kendini adanmış bir rahipsin, Robert ve mükemmel bir konuşma hazırladın, ancak biraz taviz vermen gerektiğinde, inatçı olmaya eğilimin var. Bunun yanı sıra, inatçı olman gerektiği zamanlarda, çabuk pes etme huyun da var. Bu eğilimini özellikle, günah çıkartmaya gelen kilise cemiyetinin üyeleri ne öğüt vermeye çalıştığın sırada fark ettim. İleride, ne vakit kilise doktrini ve ilkelerini koruma adına katı davranman gerekeceğini ve cemaatin üyeleri hayatın gerçekleriyle karşılaşmalarında ne zaman onları saygılı bir biçimde rahatlatacağımı öğrenebileceğin hususunda endişeliyim."

Konuştuğu sırada, zarftan çıkardığı, ve sağ üst köşesinde MW baş harfleri yazılı tek sayfayı açtı. Kâğıtta yazanları okuyunca koltuğunda öfkeli bir ifadeyle doğruldu, ağzı açık kalmıştı.

"Kötü bir haber değildir, umarım?"

"Bu ne büyük bir küstahlık!" dedi Peder Donovan, ses tonundaki ciddiyeti koruyarak. Gazetelerde, Danny'nin basının kimliği ve sidyeyi ödemek amacıyla Şikago'ya gelişi çoktan ifşa edildiği için Peder Donovan, elinde tuttuğu mektubun içeriğini Peder Mackey'e aktarmakta tereddüt etmedi. "Görünüşe göre Mitchell Wyatt yeğenimi ve oğlu Danny'yi İtalya'ya götürmüş ve yarın değil öbür gün onları evlendirmem için, şimdi beni de Floransa yakınlarındaki küçük bir kasabaya çağırıyor! Terbiyesizliğin bu kadarı da fazla."

Telefonu alarak operatöre bağlandı. "Derhal Roma, İtalya ile görüşmek için bir telefon yazdırmak istiyorum," dedi ve ardından Mitchell Wyatt'ın gönderdiği kişisel mektubun başlığı altında yazılı olan numarayı operatöre okudu. "Pahalı bir görüşme mi olacak?" diye sordu Peder Donovan.

Operatör kendisine, bunun dakika başına ciddi anlamda yüksek bir fiyata tabi olacağını belirtince, "Harika," diye karşılık verdi. "Bunun ödemeli bir telefon görüşmesi olmasını sağlayın. Gerçekten mi?... Ödemeli telefon görüşmesi daha mı masraflı? Harika!" dedi yeniden, öfkeyle.

Kate, az önce, uluslararası posta tarafından kendisine iletilen kutuyu açmaya koyulduğunda, "O ne?" diye sordu Mitchell.

"Bilmiyorum, ama Gray Elliott göndermiş," dedi Kate.

"Dikkat et, muhtemelen gizli dinleme cihazı vardır."

"Bu bir düğün hediyesi," dedi Kate, paketin üzerindeki kartı okurken.

"Bomba imha ekibini çağıralım."

Onu duymazdan gelen Kate, paketin kâğıdını açtı ve içindeki kutunun kapağını kaldırdı. Kutuda, güzel, antika bir fotoğraf albümü vardı. İhtiyatlı hareketlerle albümün kapağını

açtıktan sonra gülen gözlerle Mitchell'a baktı. Albümün içinde, MacNeil ile Childress'in çektiği bazı fotoğrafların büyütülmüş kopyaları bulunuyordu.

İlki, Kate ile Mitchell'ın St. Maarten'deki otelin balkonunda çekilmiş bir fotoğraflarıydı. Birbirlerine çok yakın durmuş, gülümsüyorlardı ve muhtemelen kısa bir süre sonra öpüşeceklerdi.

"Bay Wyatt?" dedi Mitchell'ın sekreteri, dairenin salonuna girerken. Kate'e saygısızlık etmemek için İngilizce konuşuyordu. Kanepede onun yanında oturan Mitchell'a bakarak, "Beklediğiniz ödemeli telefon görüşmesini özel hattınıza bağladım," diye ekledi. Karşı taraftaki beyefendinin sesi... üzgün geliyordu."

Mitchell, Kate'in omzuna dolamış olduğu kolunu çekti. Ayağa kalkıp, Navonna Meydanı'na açılan pencerelerin önündeki, büyük, rahat koltuğa doğru ilerlerken, "Arayan amcan," dedi kibarca. Koltuğa oturdu, pencereden dışarı, en sevdiği manzaralardan birine baktı ve telefonu aldı. "Günaydın, Peder Donovan. Mektubumu aldınız mı?"

Peder Donovan, sinirli, duygusuz bir sesle ona göndereceği açılış salvosunu hazırlarken, yctiştirmekte olduğu genç rahibe bakıyordu. "Mitchell dürüstçe cevap verir misin? Kate'i, onun çocuk sahibi olmasını istemeyen bir adama kutsal evlilik bağı ile ömür boyu bağlayacağımı bir an olsun düşündün mü gerçekten?"

"Hayır."

"Öyleyse bana, Floransa'da sizi evlendirmemi istediğini belirttiğin bu -bu edebe aykırı davetiyeyi göndermenin amacı ne?"

"İstediği zaman ve istediği kadar çocuk sahibi olabileceğine dair Kate'e söz verdim."

Peder Donovan, ümit verici bir ifadeyle Peder Mackey'e bakarak onaylarcasına başını salladı, ancak istediği cevabı almasına ve Mitchell'ın açık sözlülüğüne karşın, ek bir güvence için bastırdı. "Ve ona hiçbir şekilde karşı çıkmayacaksın değil mi?"

"Tam tersi, o böyle bir karar aldığımda en büyük destekçisi ben olacağım."

"Bu sözü, şehvet düşkünü, kışkırtıcı bir amaçla söylüyor-san, hayal kırıklığına uğramakla beraber hiç de şaşırmadım." Bu sırada, Peder Mackley endişeli bir içimde sandalyesinde otururken arkasına yaslandı, ancak Peder Donovan gülümsedi ve genç rahibin kuşkusunu, sessizce elini sallayarak giderdi. Sonra hattın diğer tarafındaki adamla gireceği yeni çatışmaya hazırlandı.

"Sen Katolik misin?... Tabii, vaftiz edilen biri Katolik olmalı... Daha önce hiç Katolik nikâhıyla evlenmiş miydin?... Yani, eğer on beş yıldan beri bir kilisenin veya ruhban sınıfı üyesinin yanına bile yaklaşmadığımı düşündüğümüzde, sanırım Katolik nikâhıyla evlenmediğini farz edebiliriz. Ancak, herhangi bir şey hakkında bunun kadar öncemli bir varsayım da bulunamayacağım için, senden bu soruya sadece evet ya da hayır diye cevap vermeni istiyorum."

Peder Donovan, Mitchell'ın kısa olumsuz yanıtını Peder Mackey için tekrarladı, daha sonra Mitchell'a esas büyük savaşı ilan edeceği noktaya geldi. Fakat bundan önce -Mitchell'ı biraz gevşetmek için- kısa bir temine girişti. "Bu durumda, Mitchell, Kate'le düğününüze iştirak etmemde hiçbir engelleyici neden göremiyorum. Bana ilettiğin nottan anladığım kadarıyla, kasabada bulunan yerel rahiple, şimdiden nikâh için gerekli çalışmaları yapmışsınız. Rahip de benim iştirak etmemi onaylıyor mu?"

Peder Donovan, Mitchell'ın verdiği son cevabın olumlu olduğunu belirtircesine Peder Mackey'e bakarak başını salladı. "Pekâlâ, bu çok iyi," dedi neşesi yerine gelen Peder Donovan. Ardından yumuşak bir sesle, "On beş yıldan beri bir papazın yanına yaklaşmadıysan, en az o kadar süreden bu yana günah çıkarmamışsın demektir. Doğal olarak, nikâhtan önce bu konuya eğilmen gerekecek," diye ekledi.

Peder Donovan durdu, çünkü Mitchell çabuk ve endişe verici bir soruyla onun sözünü kesmişti. Daha sonra, anlayış ve tahammül -fakat zoraki bir tahammül- ifade eden bir ses

tonuna geçti. "Hayır Mitchell, ciddi olduğum hakkında seni temin ederim. Evlendiğiniz gün, Kate'le beraber kutsal yeminlerinizi etmek için, Tanrı'nın evinde karşıma çıktığınızda, her ikinizin de bebekler kadar temiz ve ışıldayan ruhlara sahip olmanızı arzu ediyorum. Bu da, her ikinizin de evlenmeden önce günah çıkarmanızı istediğim anlamına geliyor. Bu bir rica değil; gerekliliktir."

Dediklerinin iyice anlaşılması için kısa bir süre sözlerine ara veren Peder Donovan, daha samimi bir sesle, "Çocuklar, suçluluk ve utanç duyduklarından, genellikle günah çıkarmaktan korkarlar, ancak kutsal bir amaçla itiraf etmek, affedilmeye ve anlaşılmaya giden yolda bağışlanmamızı sağlayan ve bize yardımcı olan önemli bir unsurdur," dedi.

Tekrar duraklayan Peder Donovan, onun bir karşılık vermesini bekledi, ancak hattın öbür ucunda ölüm sessizliği vardı, dolayısıyla konuşmasına devam etti. "Eğer kasabadaki rahibe giderek günah çıkarmanı engelleyen bir dil sorunu ya da başka bir problem varsa ve izin verirsen, seni ben dinleyebilirim."

Mitchell bu öneri karşısında anlık bir tepki verdiğinde, Peder Donovan kahkahayla gülmeye başladı. Telefonun ahizesini avcunun içiyle kapatarak, Peder Mackey'e, "Bana, bu fantezimi alıp cehenneme kadar gidebileceğimi söyledi," diye fısıldadı.

İstifini bozmamaya çalışan Peder Donovan, hemen hemen nazik denebilecek bir sesle, "Mitchell, ikimiz de cehenneme gitmeyeceğiz. Nikâhtan önce bu konuyla ilgilendiğin sürece, istediğin her papaza günah çıkarabilirsin. Şimdi lütfen bana Kate'i ver. Müstakbel eşinle biraz konuşmamız lazım."

Hattın Roma'daki ucunda, Mitchell telefonu kulağından uzaklaştırdı ve sandalyesinin koluna tüneyen Kate'e uzattı. "Sıra sende," dedi sinirli bir sesle ve her ikisi için de birer kokteyl hazırlamak için yerinden kalktı. Mitchell, Kate konuşmasını tamamlarken onu dinledi ve kendisi gibi amcasına uysal cevaplar verdiğini anladığında, kızgınlığı bir miktar da olsa, keyfe dönüştü. Amcası ne derse desin, Kate ona, "Evet,

biliyorum," veya "Evet, haklısın," ya da "Evet, yapacağım," diye karşılık veriyordu.

Kate en sonunda "Hoşça kal," demeden önce neredeyse beş dakika boyunca telefon elindeydi.

Mitchell onun için hazırladığı içkiyi Kate'e uzattı, daha sonra tekrar sandalyesine oturdu ve onu dizlerinin üzerine çekti. "Amcan kendi doğruluğuna inanan, gururlu, dindarlık numarası yapan, sıradan bir zorba," dedi, hiddetle.

Onun gözlerinin içine bakarak yumuşakça gülümseyen Kate, parmaklarını Mitchell'in keskin hatlı dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Geçmişte yaşananları tekrarlamamamızı, gelecekte birbirimizden şüphelenmememizi söyledi ve eskiden yanlış bir seyirde ilerleyen ilişkimizde benim yaptığım hataları anımsattı. Senin çşsiz bir karaktere sahip, namuslu bir adam olduğunu, gücünle ve içtenliğiyle beni ve Danny'yi sonsuza kadar derin duygularla seveceğini belirtti."

"Az önce söylediğim gibi," diye gülümseyerek karşılık verdi Mitchell, "amcan, şaşırtıcı bir anlama yeteneğine sahip olmanın yanında, tam bir insan sarrafı."

Peder Mackey, bundan Mitchell kadar emin değildi. Aslında, Peder Donovan'ın, bu evliliğe verdiği destek, kendisine hiç inandırıcı gelmiyordu. Ayağa kalkıp gitmek üzereyken geri döndü. Peder Donovan sandalyesinde arkaya yaslanmış, olumlu bir biçimde sonuçlanan telefon görüşmesinin verdiği keyifle gülümsüyordu. Sonra genç rahibin endişeli yüz ifadesini fark etti. "Rahatsız gibi görünüyorsun Robert. Neyin var?"

"Birbirlerini yalnızca birkaç gün gören, üzücü bir geçmişleri olan iki kişiyi evlendirmeyi nasıl düşündüğünüzü anlayamıyorum, hepsi bu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Peder Donovan, kısa bir an için buna vereceği karşılığı düşündükten sonra, "Buna, bir defasında Mitchell'a da yönelttiğim bir soruyla cevap vereceğim: Birbirleriyle sadece üç gün önce tanışan bir kadın ve bir erkek, nasıl olur da bu kadar acı vereci bir hayal kırıklığı yaşayarak ilişkilerini bitirirler de, ikisi de aradan üç yıl geçmesine rağmen bunu atlatamaz?"

“Bunun altında yatan bazı psikolojik nedenler veya çözümlenmemiş ailevi problemler olabilir. Cevabını kim bilebilir ki?”

“Ben cevabı biliyorum,” dedi ciddi bir sesle Peder Donovan. “Cevap şu: Beraber oldukları o birkaç gün içinde, bu iki insan birbirlerini o kadar çok sevdiler ki, her ikisi de, daha sonra birbirlerine çektirdikleri acıya kattanamadılar.”

“Sanırım, haklı olabilirsiniz. Ancak böyle olsa bile, bir erkek ve bir kadın-”

“Lütfen bana İlahiyat Fakültesi’nde okuduğın kutsal evlilik müessesesi kitabından alıntılar yapmaya kalkışma. Bunun yerine, sana, birbirlerini gerçekten seven çiftlerin arasındaki ruhsal uyumu anlatan bir kitap okumanı tavsiye ederim. Bu kitabı genel okuma listelerinde göremezsin.”

“Önerdiğiniz bütün kitapları okumaktan mutluluk duyarım. Kitabın adı neydi?”

“Halil Cibran’ın yazdığı kitabın adı, *Ermiş*.”

Peder Mackey şüpheli fakat aynı zamanda da istekli görünüyordu. Peder Donovan’ın masasına doğru ilerledi, küçük bir kâğıt parçasının üzerine kitabın ve yazarının adını yazdı. Ardından durdu ve ağzı açık bir vaziyette yaşlı papaza baktı. “Cibran aforoz edilmemiş miydi?”

Peder Donovan, bunu önemsemediğini göstermek istercesine omzunu silkti. “Evet, tıpkı Tanrı’nın yarattığı dünyanın güneşin etrafında döndüğünü, bunun tersini söylemenin yanlış olduğunu iddia etme cesaretini gösteren Galile gibi. Şimdi kim haklı çıktı ona bak.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Mitchell’in beş yaşına kadar Callioroso’larla beraber yaşadığı Floransa yakınlarındaki kasabada yapılan her evlilik, merak uyandırmakla beraber, bir kutlama nedeni oluşturdu. Mitchell evlenmek için bu kasabayı seçmişti, çünkü bu yerin kendi masumiyetini yani çocukluğunu barındırdığını düşünüyordu.

Mitchell ile Kate’in evlendikleri gün, kilisenin arkası, her evliliğe katılan kasabalı birkaç aile tarafından doldurulmuştu. Bu insanlar, önce kürsüye kadar eşine, ardından da kilisenin ön koltuklarından birine yerleşmek üzere önlerinden geçen ve yolunun üzerindeki herkese gururla bakan ufak tefek, yaşlı bir kadına eşlik eden, ünlü Amerikalı film yıldızını gördüklerinde, beklenmedik bir coşku yaşadılar.

İçlerinde Callioroso ailesinin de yer aldığı davetlilerin oturduğu ön sıralar, Mitchell ve Kate için çok özel olan insanlar tarafından doldurulmuştu. Her ikisinin de istediği gibi gösterişsiz, sıcak bir düğün olacaktı.

Önceki gün, Mitchell sorumluluğunu bilerek, günah çikarmak için Peder Lorenzo’ya gitmişti. Kiliseden dalgın bir ifadeyle çıkmış, kasaba meydanındaki bir bankta kendisini bekleyen Kate’in yanına gitmişti.

“Nasıl gitti?” diye alaylı bir biçimde soran Kate hemen onun koluna girmişti.

“Aslında,” diye karşılık verdi Mitchell, “Hayal gücümün ne kadar sınırlı olduğunu gören Peder Lorenzo’nun düş kırık-

lığı yaşadığını hissediyorum. İtirafından sonra günaha kefareti olsun diye papaz tarafından verilen cezaya karşılık baba ve kutsal Meryem dualarını kaç defa okumam gerektiğine bakıldığında, benim inatçılığımın etkilenmiş olması.”

“Kefaret için sana kaç dua okuman gerektiğini söyledi?”

“Hemen şimdi dua okunmaya başlarsam, düğünümüze kadar kefaretimi ödemiş olabilirim.”

Kate kahkahayla güldü.

Şimdi, Peder Lorenzo ile amcasının beraber yönettikleri törende, sunağın önünde duran Kate, gözlerinin içine bakarak gülümseyen Mitchell’ı gördüğünde, kendisini kutsanmış hissediyordu. Evlilik yeminini ederken gururlu bir tavırla ve anlaşılabilir bir ifadeyle konuştu. Mitchell da evlilik sözlerini, Peder Donovan onaylayan gözlerle ona bakarken, Callioroso ailesini düşünerek İtalyanca konuşarak tamamladı. Mitchell, Kate’i onurlandırmak, sevmek ve daima yanında olmak için söz verdiği sırada Peder Donovan’ın yüzünde tereddütlü bir ifade belirirdi.

“*Si, lo voglio,*” demek yerine, Mitchell, “*Con ogni respiro che prendo,*” diye karşılık vermişti.

Kısa bir süre için, Peder Donovan, Mitchell’ın cevabının belirsiz olduğunu düşünerek endişelendi ise de, Peder Lorenzo’nun memnun görünüşü onu yatıştırdı.

Nikâhtan sonra başlayan kabul töreninde, Peder Donovan, Benedict’lerin ve Farrell’lerin de aralarında bulunduğu Amerikalı davetlilerin yanında duran ve İngilizceyi ana dili gibi konuşabilen Peder Lorenzo’yu arayıp buldu.

“Peder Lorenzo,” dedi Peder Donovan, “Kate’i onurlandırması, sevmesi ve daima yanında olması için söz vermesini istediğinizde Mitchell ne dedi?”

Bunu, en az onun kadar merak eden Amerikalı konuklar, Peder Lorenzo’nun vereceği yanıtı duymak için dikkatle ona doğru döndüler.

“Mitchell’dan, Kate’i onurlandırması, sevmesi ve daima yanında olması için söz vermesini istediğimde, Mitchell yalnızca ‘Söz veriyorum,’ demedi. Bunun yerine, ‘Aldığım her nefeste,’ diye karşılık verdi.”

Peder Lorenzo’nun bu sözleri karşısında, orada bulunan bütün kadınlar gibi, Kate’in de gözleri nemlendiyse de, Kate onun söylediklerinin anlamını, az önce sunakta dururken de biliyordu.

Mitchell bu sözleri nikâh yüzüklerinin içine yazdırmıştı.